
cristina andrei
ABONATUL NU POATE FI CONTACTAT
NEMIRA

CUATERNAR

Cristina Andrei (n. 1964) a absolvit Facultatea de Filologie a Universităţii Bucureşti, specializându-se în limba şi literatura română şi italiană.

După câţiva ani de activitate didactică, odată cu Revoluţia din decembrie 1989, devine jurnalist la Televiziunea Publică, lucrând pe rând în Redacţiile Cultural, Viaţa spirituală, Educaţie-Ştiinţă, Religie-Istorie, mediu care i-a oferit prilejul de a realiza documentare dedicate unor personalităţi culturale şi istorice de mare anvergură, unor monumente de artă şi arhitectură religioasă - reper pentru spiritualitatea europeană.

În 2001 este martor privilegiat, ca trimis special al TVR, al întâlnirii istorice dintre reprezentanţii a două lumi despărţite de o mie de ani, Papa Ioan Paul al ll-lea şi Preafericitul Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, la Vatican.

În ultimii ani a participat ca voluntar în proiecte culturale, realizând filme documentare de autor în legătură cu investigaţiile privind descoperirea victimelor comunismului.

Cristina Andrei

ABONATUL NU POATE FI CONTACTAT

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ANDREI, CRISTINA
Abonatul nu poate fi contactat / Cristina Andrei. - București: Nemira Publishing House, 2014
ISBN print: 978-606-579-886-1
ISBN epub: 978-606-758-163-8
ISBN mobi: 978-606-758-154-6

821.135.1-31

Cristina Andrei
ABONATUL NU POATE FI CONTACTAT

Coperta: Alexandru CSUKOR
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Lectori: Ecaterina DERZSI
Viorica DUMITRENCO
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

CUPRINS

VINEREA MARE

IRINA, 18.00

– ... ce dai, domne, buzna aşa, nu vezi ce mi-ai făcut? Că aşa intraţi toţi, ia uite ce mizerie ai lăsat pe podea! Nimeni nu mă întreabă şi pe mine, ţi-e bine, Florico, ţi-e rău, Florico? Nici nu ştiţi cum mă cheamă, aţi apucat să-mi ziceţi ca lu' astălaltă Florico, Florico mi-a rămas. Mai poţi, Florico?! Acu' am de spălat şi pe jos, şi halatu', fir-ar a dracu' de viaţă, că m-am săturat de toate.

Farfuria zburase din mâna femeii şi zăcea ţăndări pe podea. Bărbatul se uita curios când la femeia care căşunase pe el din senin, când la urmele grele de noroi care părăseau forma precisă a tălpii şi se desfăceau în fire de apă subţiri, maronii; izvoare grăbite să-şi caute drum se risipeau. Unele se scurgeau printre crăpăturile scândurii albite de-atâta frecat, altele ocoleau firele de varză şi cojile de roşii de pe jos, amestecându-se cu sosul de bulion subţiat. Câte un pai rătăcit, câte o frunză putredă, pietricele, musculiţe rătăceau prin clisa vâscoasă care-şi schimba geografia cu fiecare clipă.

Avea şi ea dreptate.

– Ia, uite! Pată. Să-mi iau înălbitoare de-alea de la televizor. Acu', mai iese pe dracu'. Hai, fată, mai pune o varză în farfurie, că aia, gata, la gunoi. Că domnu' intră aici ca stăpânu' şi io dau banii, că n-o să-i cer să plătească ce n-a consumat.

– Da' ia zi, cum te cheamă? Că ai zis că toţi te ştie de Florica, da' nu te cheamă aşa?! a întrebat-o bărbatul aşezându-se greoi pe scaunul murdar, lustruit de-atâtea salopete câte se frecaseră de el în toţi anii de când se deschisese lângă şantier bodega asta. Muncitorii se obişnuiseră să-i spună „La surcele“. Că era toată făcută din bucăţi de scânduri, din resturi de prefabricate, cu cercevele de la demolări, că nu erau două la fel. Ferestrele se zgâiau strâmbe la cerul prăfuit, care mai lată, care mai scurtă, iar la intrare era o uşă de apartament, cu vizor şi yală, adusă de un beţivan care n-avusese cum să-şi plătească rachiul. O furase de pe alt şantier, lăsat în grija unui paznic la fără frecvenţă, într-o noapte fără lună.

– Lasă, că nu trebuie să le ştiţi voi pe toate. Mai bine zi, ce-ţi aduc? îl repezi femeia, cu bărbia în piept, cercetând atentă pata stacojie de pe halat, pe care încerca inutil să o şteargă cu podul palmei.

„Irina mă cheamă, Irina!“, îi venea să strige, dar cui i-ar fi păsat. Pata se întinsese, trecuse prin ţesătura subţire şi îi dădea senzaţia că se prelinge pe piele. Asta o enerva şi mai tare.

– Hai, domne, zici, că mai aşteaptă şi alţi clienţi?

Şandramaua se umpluse de pufoaice, de râs gros, de miros aspru de barbă nerasă, de paşi grei în cizme de cauciuc. Toate risipeau grămăjoarele alea stinghere de noroi şi formau altele, aşa încât lemnul care podea încăperea nici nu se mai vedea.

– Vreau o vodcă, d’aia, Polară, şi o ciorbă cu afumătură. Şi pâine.

Vocile se amestecau, difuze, se ridicau şi coborau ritmic, valuri de sunete pluteau prin fumul de ţigară adunat într-un nor compact sub tavanul scund. Umblau farfuriile, cu un soi de viaţă a lor, autonomă, dinspre tejghea spre mese şi invers. Mirosuri de cartofi, ceapă, fiertură de fasole şi mititei fripţi la foc iute se întâlneau în aerul îmbâcsit, se loveau de grinzi, se-ntorceau ameţite, confuze, se insinuau în ţesătura hainelor, în porii pielii, printre firele de păr şi se statorniceau acolo cuminţi, mulţumite, în tihnă.

Mâinile Floricăi nu stăteau locului. Când nu duceau tăvi şi sticle, ştergeau mesele cu o cârpă soioasă, treceau cu rândul peste pata aia mare, urâtă, de pe halat, ca să o şteargă, deşi simţeau că se uscase, alergau repezite prin şuviţele rare de păr, care se încăpăţânau să nu stea după urechi, ori opreau alunecarea vreunui strop de sudoare pe tâmplă.

Se mişca iute. Învăţase să audă numai comenzile. Restul vorbelor se izbeau de ea ca de un perete scorojit şi se topeau în vacarmul din jur, ca şi cum n-ar fi fost rostite niciodată. De atingerile obraznice ale bărbaţilor încălziţi repede de băutura proastă scăpase. Nurii ei se sleiseră, obrazul căpătase o culoare cenuşie, ochii erau stinşi, părul se mătuise, mersul îi era mecanic, mişcările lipsite de graţia inutilă şi obositoare a tinereţii.

Erau mulţi ani de când nu se mai întreba cum de ajunsese aici. Cum de ajunsese „Florica“. Nici fata de la bucătărie nu se mai hlizea ca proasta la clienţi. Asculta încordată ce i se spunea şi umplea repede şi cu măsură farfuriile cu ce i se cerea. Abia mai pridídea să clătească vasele golite, să le şteargă cu un burete muiat în puţin dero şi să le treacă prin jetul de apă, ca să le umple din nou.

Ploaia bătea mărunt în geamurile cârciumii, lumina de afară se împuţinase, iar oamenii, clătinându-se uşor, începură să plece, pe rând, spre rosturile lor, spre casele risipite la periferie, spre apartamentele din blocuri anonime, unde-i aşteptau femeile lor trudite. Era vineri seară şi începea weekendul, cum se zice la televizor. Era Vinerea Mare. Vinerea

Neagră. Însă nu de asta le ardea lor.

Se duceau acasă atraşi de mirajul telecomenzii, care le mijlocea întâlnirea cu un fotbal „pe cinste“, le oferea „distracţie la maximum“ şi, uneori, bătăi cu femei dezbrăcate, tăvălindu-se în ciocolată. Aşezaţi pe locul cel mai bun din faţa televizorului, ascultau complice comentarii tâmpite şi când îi apuca pofta de iubit, era bună şi nevasta aia care spăla vase la bucătărie şi le zicea copiilor, care mai aveau puţin şi lingeau ecranul, să se ducă la culcare.

Decât soarta ălora, mai bine singură, ca mine, îşi spunea Florica, strângând după ei. Am văzut eu la soru-mea, vai de capul ei!

– Io, pot să plec, doamnă, dacă a plecat toată lumea şi închideţi mai devreme? Că v-am zis că e mama bolnavă şi tre’ să le dau la ăia mici să mănânce, să nu vină unchi-miu înainte, şi să-i audă că se smiorcăie, că ne ia pă toţi la scandal, chit că mama e la pat şi Doamne fereşte. Am luat nişte mâncare de cartofi şi nişte gogoşari, care a mai rămas, pot?

– Du-te, strâng eu.

Şi asta, altă amărâtă. O găsise acum vreun an în spatele barăcii, scotocea prin gunoaie, îmbrăcată... dar ce îmbrăcată, mai mult dezbrăcată, ca vai de ea, umplea o sacoşă cu resturi de mâncare, coji de pâine. Într-o pungă de hârtie aduna mucuri de ţigară. Le punea separat ca să nu se umezească. Întâi a gonit-o, pe urmă i s-a făcut milă de ea, a chemat-o înapoi şi i-a zis că dacă spală vase, îi dă mâncare seara, din ce rămâne, să ducă acasă. Avea doi fraţi mai mici, gemeni, iar tată-su, când se pomenise cu încă două guri de hrănit şi cu nevasta beteagă, după ce născuse, îşi luase lumea în cap.

Se mutaseră toţi în două odăi, la tanti-sa, Sofica, sora mamă-sii, care avea şi ea doi copii mici şi un bărbat care nu se atingea de băutură, dar era rău. *„Sever“*, zicea el. Punea „mare accent pe disciplină“, pretindea să nu-i iasă nimeni din cuvânt, să nu aibă nimeni iniţiative. Totul trebuia să strălucească în sărăcia aia a lor. Şi casa, şi copiii. *„Dunga şi oglinda.“* Toate trebuiau aliniate şi să nu se aşeze nici umbră de praf nicăieri. Freca Sofica de dimineaţa şi până seara, şi de când venise şi soru-sa cu trei copiii, toate erau mai grele. Fata mai ajuta şi ea, dar de când îşi găsise de lucru la cârciumă, nu prea mai era pe acasă. Puiu, unchi-su, nu zicea nimic de-a dreptul, dar nu era proastă să nu ştie că o pândea. Număra feliile de pâine, că, de... el o aducea; o tăia în 16, şi distribuia bucăţile cu responsabilitate. Ştia precis câte au rămas şi de câte mai era nevoie a doua zi. Număra şi cartofii, cântărea fasolea şi varza şi socotea cepele. Ştia câtă mămăligă iese dintr-un kilogram de mălai şi din cât orez se umple o cratiţă mare de pilaf, aşa că grijile familiei de

pripas rămăseseră ale Floricăi, fiindcă pe asta chiar o chema Florica. Lumea se obişnuise să le zică Florica mare şi Florica mică. Şi se mai năşteau şi încurcături, dar nu se supăra nimeni, mai râdeau şi clienţii, mai zâmbeau şi ele. Ei i se trăgea numele de la un muşteriu mai şugubăţ care o plăcea şi-i cânta mereu „Floare, floare, floricica mea" şi o ciupea uşor de bărbie. O curtase şi pe urmă plecase pe alt şantier. Lăsase în urmă zâmbetul ei nostalgic şi numele cu care o pricopsise.

Acum se uita în urma fetei cum se ducea înfăşurată într-o haină maro, largă, mergând greoi, încălţată în nişte ghete mai mari, cărând sacoşa verde plină cu borcane cu mâncare pentru acasă. Până a pierdut-o în întuneric.

Începu să adune farfurii murdare, linguri, furculiţe, cuţite tocite, coşuri de pâine rupte, firimituri, sare, scobitori, şerveţele mototolite şi pline de grăsime, să spele vasele, cratiţele, tigăile, tăvile, chiuvetele, aragazul, cuptorul, podelele până nu şi-a mai simţit mâinile, şalele, genunchii. Se uită afară. Era noapte; şantierul, uriaş întunecat, ameninţător, părea a avea viaţa lui, greoaie, neştiută de nimeni, de parcă era al Meşterului Manole. Nu ştia ce se construieşte. Începuse de zeci de ori. Fusese abandonat şi iar alţi investitori, alt proiect, acelaşi plan. Alţi muncitori, mereu alţii. Dincolo de panourile de protecţie se desfăşura un ritual plin de mister. Ştiuse şi ea că, oarecând, acolo se ridica un bloc, dar, după aia, după Revoluţie adică, îşi schimbase mereu rostul, iar pe ea, acum, nu o mai interesa ce se întâmplă acolo. Era aproape de căminele studenţeşti din Regie. Dar copiii ăia nu-i călcau ei pragul. Nu departe se mai deschiseseră câteva terase pentru ei. Unele se adaptaseră şi pentru anotimpul ăsta şi ei mergeau acolo. Fuseseră ceva probleme la început cu patronii lor şi cu împărţirea clienţilor. Dar toate se rezolvaseră în timp. Atâta că auzise că în localurile alea se făcea şi altfel de comerţ şi asta o îngrijora, pentru că tot veneau controale şi tot dădea târcoale şi poliţia în toată zona.

Îi mulţumea lui Dumnezeu, deşi nu prea credea că o ascultase vreodată, că amărâta ei de bodegă avea mereu clienţi. Toţi strâmbau din nas la început, dar pe urmă se învăţau cu ea şi îi treceau pragul în fiecare zi, măcar pentru cincizeci de rachiu, dacă nu şi pentru ceva de mâncare. Era ieftin şi încă nu se îmbolnăvise nimeni. Puţinii inspectori de la Protecţia Consumatorului care se aventuraseră până în părţile astea îi închiseseră localul de câteva ori. Dar ea deschisese de capul ei şi ăia nu se mai întorseseră să vadă dacă îşi luase toate avizele şi dacă se apucase să respecte recomandările lor sanitare. Pe urmă veneau alţii şi ăia tot aşa.

Pe oameni nu-i deranja şi continuau să-i calce pragul, că mâncarea, chiar dacă nu era grozavă, cu prietenii avea alt gust. Şi le dădea senzaţia că mănâncă la restaurant, că-i

serveşte cineva, şi le plăcea că, dacă dădeau pe jos, nu venea nebuna aia de nevastă să urle că nu mai poate, ca să-i facă pe ei să-i dea una peste bot. Venea Florica, bombănea puţin, mătura, ştergea, spăla şi nu le strica tot cheful.

Ei, acuma, gata, hai, fată, acasă, se gândi. E şi pentru tine Vinerea Mare. S-a uitat în jur, a văzut că erau toate la locul lor, rânduite cu un dichis numai de ea ştiut. Şi-a scos halatul murdar, s-a mai uitat o dată la pata maronie, l-a strâns, l-a înghesuit într-o sacoşă mototolită, a îmbrăcat pardesiul roşu luat de la un second-hand de pe Ştefan cel Mare, într-o zi, când se dusese în oraş anume pentru asta, şi-a tras pe frunte şi peste urechi căciula neagră de lână, şi-a luat ghetele de sub tejghea şi şi-a făcut în gând inventarul: portofelul cu toată agoniseala de azi, cheile, buletinul, sacoşa. Bine, erau toate. S-a aşezat lângă uşă şi s-a pus pe aşteptat. Întârzie, da' vine el. Doamne, câţi ani or fi trecut? Ăştia de la Revoluţie, una la mână, plus ăia doi de dinainte, la facultate. Ce departe era... parcă în viaţa altcuiva. Plus unul la institutul ăla, plus doi acasă, aha! S-au făcut douăzeci şi şase bătuţi pe muchie. Se uită în sticla geamului şi îşi ghici chipul. Cine ar crede că n-am nici patruzeci şi cinci de ani. Doamne... Văzu un grup de puşti trecând prin apropiere. Se duceau, probabil, la „Propaganda". Aia era mai aproape.

CORNEL, 18.45

Ploaia bătea în geamuri în seara asta, la fel ca în seara aia, când o găsise pe soră-sa privind în gol, pe marginea patului, cu lama în mână. Părul ud i se lipise de obraz şi picăturile de apă curgeau din tivul rochiei pe pardoseală, unde formaseră bălţi mici... Se juca plimbându-şi vârful piciorului prin ele şi împrăştiindu-le. Îi privise încheieturile. Doar la mâna stângă avea o zgârietură. Nu credea că a întrerupt-o. Ştia că Olga atât avusese curaj să facă. Nici nu trăia o dramă autentică. Îi era lene şi pentru asta. Dar suferinţa avea ceva voluptuos şi avea chef ca lumea să ştie că ea suferă. A doua zi avea să se bandajeze şi toţi urmau să ştie la facultate, fără să mai întrebe ceva, că ea voise să moară din dragoste.

– Eşti gata? Vocea seacă a bărbatului o trase înapoi, în cârciuma întunecată.

– Da. Ia banii de aici, nu e nevoie să mă mai conduci.

– Da' ce, ai vreo întâlnire? insinuă gros Cornel, încercând să o prindă de bărbie. Nu trebuie să ştie şi cumnăţelul? Să am ce să-i spun soră-tii, când oi ajunge acasă. Dacă o fi trează... ia zi?

– Ia banii, uite, şi lasă, că nu trebuie să le ştii nici tu pe toate. Aveţi o boală voi, ăştia, să ştiţi tot, ca şi cum aţi putea face ceva.

– Auzi, Florico, ia uite, am început să-ţi zic şi eu ca ăştia... Irino, tu să nu-mi vorbeşti mie aşa, că ţi-o trimit pe soru-ta pachet. Crezi că am vreo plăcere s-o văd în fiecare zi în halul ăsta? Da' sunt om de cuvânt. Puţin respect, ce dracu'? Uite, acu' tot omu' şi-a scuturat casa, se pregăteşte să facă un ou roşu, să pună o bucată de miel la cuptor, să coacă un cozonac! La mine... cocină pustie.

Avea şi el dreptatea lui.

IRINA, 19.30

A deschis televizorul şi s-a pasionat brusc de mesajul preşedintelui adresat maghiarimii din Covasna privitor la unitatea naţională. Imediat după, s-a indignat văzând nu-ş ce politician făcându-se de râs prin Africa, schimonosind un dans tradiţional. Începu să „zappeze“ televizorul, singurul lux pe care şi-l permisese, cu telecomanda obosită şi fragmente de fraze se amestecară, născând înţelesuri noi şi, spre surpriza ei, la fel de coerente precum cele rânduite anume să aibă noimă. Fragmente de film şi talk-show-uri, emisiuni sportive, muzică populară, programe de medicină naturistă, stilişti care dădeau sfaturi vestimentare, copii cântând, dansând şi imitând comportamentul oamenilor mari, reţete culinare, ţărani vehemenţi sau resemnaţi, spunându-şi oful nimănui, câte un doct singur la o masă prezentând vreo carte, lecţii de spaniolă, anchete imobiliare. Doamne, ce lume! Se lăsă să alunece uşor pe canapea, ascultând mai departe un program de ştiri şi s-a văzut iarăşi tânără.

CORNEL, 20.00

– N-a vrut soru-ta s-o conduc acasă. O avea pe vreunul.

– Ce-ţi pasă ţie pe cine are ea? îl puse Olga la punct, plictisită.

– Să te ferească Dumnezeu să-şi găsească pe unul care să-i ceară socoteală la bani şi să nu mai poată să-ţi dea, că atunci o să vezi tu ce-mi pasă mie.

Simţi ura. Creştea.

– Uită-te în ce hal arăţi, vai de capul tău. Dacă n-aş fi om de cuvânt, viermii te-ar mânca. Ajun de sărbătoare.

Privea cu silă în jur. Se apucă să strângă farfuriile lăsate la întâmplare, cu resturi de mâncare, cănile murdare, pline cu zaţ uscat, scrumierele dând pe afară mucurile de ţigări fumate până la filtru.

– Pot să m-angajez la sor-ta, femeie de servici, după ce termin tura la secţie, îi aruncă sarcastic nevesti-sii, care îl ignora.

Le-a aşezat pe unele în chiuvetă, altele la gunoi. A pus apă la încălzit pe reşoul pătat de cafea, de ulei, de bulion, ca să spele vasele. A luat mătura, făraşul şi a început să cureţe covorul tocit, mozaicul întunecat, slinos. Se grăbea. O invitase pe ceferista aia caraghioasă, Silvia, să iasă cu el la lansarea de carte unde îl chemase soru-sa, marea doamnă Demetriade. I-o tot arătase prin ziare şi aia se uita neîncrezătoare la el. Adică, de unde şi până unde un amărât de poliţist ca el să fie neam cu o nevastă de senator. Nu mai vorbise cu soru-sa de ani de zile. De când îi făcuse în ciudă însurându-se cu femeia asta pe care nici n-o iubise măcar. Aşa a vrut să îşi enerveze până la sufocare familia, luând-o pe cea mai mare nenorocită din lume, cum a zis Laura. Şi în urmă cu vreo două săptămâni, dintr-odată, se pomenise la secţie cu un telefon de la ea, dama din înalta societate.

– Ridică-ţi picioarele, măcar.

Olga se supuse indiferentă. Stinse ţigara, îşi adună halatul în jurul trupului zgribulit şi se ghemui tăcută în colţul canapelei. Se gândea câteodată la Irina. N-o compătimea, nu-i păsa de viaţa pe care o ducea. De fapt, nici nu ştia ce fel de viaţă duce. N-o interesa nimic. Socotea că viaţa îi dăduse ei şi numai ei o lovitură grea, atunci demult, şi că suferinţa provocată de destin îi dădea, egoist, dreptul să se poarte cum vrea, fără restricţii. Ştia că munceşte, nu ştia şi ce anume. Ştia că îl plătea, pur şi simplu, pe Cornel ca să stea cu ea, dar nici de asta nu se sinchisea prea mult. Se uita la bărbatu-său cum deretica nervos, apoi cum s-a dezbrăcat şi cum şi-a pus cu atenţie hainele pe umeraş, umeraşul în dulap. Cum şi-a scos costumul maro, oribil, cel în care se şi însurase cu ea, cum îl perie tacticos şi îl aşază pe marginea scaunului. Îşi mută nepăsătoare privirea spre fereastra dincolo de care nu se zărea decât bezna spartă ici şi colo de câteva lumini chioare din apartamentele sărăcăcioase ale blocului de vizavi. Auzind apa anemică a duşului şi-a amintit de sunetul ploii.

LAURA, 17.30

– Unde mi-e, dragă, eşarfa-acuarelă? Ştii, e singura care se potriveşte la rochia asta... nu pot să merg cu gâtul gol, să-mi numere domnii jurnalişti cutele... şi pe urmă să apar în reviste la sfaturi pentru vârsta a doua ca să-mi ofere creme şi diete sau, şi mai rău, adrese de magazine cu accesorii. N-auzi, dragă, ce te întreb? spuse ea învârtindu-se reflex, cochet, în faţa oglinzii mari ca să vadă ce amploare are rochia de mătase, albastru-marin. Îi plăcea, făcea ape şi cădea greu. Avea să fie o apariţie. Bun gust, bun-simţ şi eleganţă, ca întotdeauna. Şi înainte, şi după. Totdeauna fusese admirată. Făcuse eforturi ca să fie şi acum.

Avusese grijă să-i comande croitoresei un model tineresc, bine chibzuit, ca să ascundă semnele pe care trecerea timpului începuse să le lase peste silueta ei subţire, să le sape în pielea ei satinată. Alesese şi o culoare potrivită nuanţei pe care solarul, dozat cu atenţie, o dădea tenului ei de câţiva ani încoace, de când cosmeticiana îi spusese să evite expunerea la soare, că nu mai stă aşa bine cu vitamina E şi colagenul. La operaţii estetice încă ezita să se gândească. Era mulţumită şi de cureaua fină, cu catarama ca o plasă de păianjen, şi de pantofii în două culori. Îi căutase cu furie şi, când să abandoneze, din vitrina unui magazin foarte şic au răsărit sprijiniţi pe poşetuţa aceea savuros de bine asortată. Meritaseră fiecare bănuţ. Era mulţumită de felul în care arăta. Schimbările le sesiza numai ea. Puţine femei de vârsta ei aveau înfăţişarea asta. Şi-a întins ciorapii delicaţi pe gamba bine arcuită, atentă să nu-i agaţe cu unghiile discret lăcuite. O umbră îi trecu pe sub pleoape. Se opri şi ochii i se fixară în gol. Rămase aşa minute în şir. Tristeţea o străfulgerase pe neaşteptate şi nu izbutise să o pareze la timp. Şi-a amintit de bărbatu-său. Se adună.

– Unde eşti, dragă? Andrei, mai dă-l naibii de televizor, lasă, că ştirile spun acelaşi lucru toate! Vino să îţi potrivesc nodul la cravată!

Făcea asta de 30 de ani, bătuţi pe muchie, cu aceeaşi grijă.

Absenţele ei îl învăţaseră şi pe el să împletească blestematul ăla de nod, că doar nu-l însoţise la toate conferinţele, la toate seminariile şi întâlnirile din ţară şi de aiurea, în atâta amar de vreme. În plus, perioada aia cât fuseseră despărţiţi. Pe urmă, aceea de după furtună. O lăsa pe ea să-i potrivească nodul cravatei, de fiecare dată când erau împreună şi se prefăceau amândoi că asta era ordinea firească a lucrurilor: el, neajutorat şi neîndemânatic fără ea. Ea, atentă şi maternă.

– Hai, să nu murdăreşti gulerul cămăşii, că n-ai alta să se asorteze la cravata asta şi, dacă

trebuie să schimbăm ceva, se duce tot şarmul apariţiei noastre. Dă tu un telefon la copii şi vezi dacă sunt gata. Să coboare la noi într-un sfert de oră, că întârziem şi nu e elegant. Suntem gazde, în fond. Ţi-ai luat notele? Obişnuinţa o salva. Se purta ca un automat. Vorbea în clişee.

– Da, draga mea, le-am luat. Las televizorul, deşi în calitatea mea de parlamentar trebuie să fiu la curent chiar şi cu bârfele politice, înţelegi, da? Nu murdăresc gulerul, nu şifonez pantalonii, nu strâmb nodul cravatei, dau telefon la copii. Vrei să sun la Maximilian sau la mândra lui, la Oana? E bună ordinea?

– Uite, ştii, n-o să mă supăr, că am premeditat prea mult seara asta, aşa că...

N-o interesa deloc faptul că Romanescu îşi lansa lucrarea de doctorat în filologie, acum, la bătrâneţe, cu subiectul lui etern despre Leonardo da Vinci, pe care o scrisese şi o rescrisese de atâtea ori. Nu credea că se mai putea spune despre omul ăla ceva ce nu spuseseră înainte atâţia alţii, care se îngropaseră ani şi ani în biblioteci şi arhive, ai căror ochi osteniseră privind o viaţă frescele, tablourile, desenele, crochiurile, studiile, schiţele de pe miile de pagini rămase de la maestru. Dar era evident că Romanescu socotise că se mai putea.

A mers, încă o dată în dormitor, după ce descoperise pe canapea eşarfa scoasă de mult din dressing, şi cu mişcări pricepute şi-a potrivit-o atent în jurul gâtului. Îi plăcea. Încerca să se construiască pentru seara asta. Chipul ei strălucea încadrat de părul bogat, vopsit într-o nuanţă caldă, naturală. Culorile eşarfei, topite una într-alta, dădeau nişte accente foarte rafinate întregii combinaţii. Şi-a mai pudrat nasul, a mai tuşat o umbră pe pleoapă, puţin ruj pe buzele încă frumoase, a îndepărtat o geană de pe obraz şi s-a mai privit o dată. Eforturile dădeau rod.

Până la un punct ea alesese bine, cu toate neplăcerile pe care le întâmpinase, dar pe care ştiuse să le depăşească elegant. Îi plăcea cuvântul ăsta, „e-le-gant“. Până acum un an, totul fusese în regulă.

Nu ştia de ce începuseră să o bântuie tocmai acum amintiri vechi, pline de umori şi furie. Nu reacţionase totdeauna ca o doamnă, dar de cele mai multe ori o făcuse. Nu şi la sfârşit, dar situaţia o obligase. Îndepărtă cu un gest de lehamite gândul. Răsucise întâmplările acelea pe toate feţele, ani şi ani, şi tot nu izbutea să-şi găsească vreo vină. De altfel, hotărâse să nu mai vorbească despre asta, cel puţin cu bărbatu-său, niciodată.

Nu fusese uşor să fie nevasta unui profesor de talia reputatului Andrei Demetriade. Şi

deştept, şi bine. Dar, până la urmă, făcuse faţă.

Aruncă o privire spre living şi-l văzu vorbind la telefon. Probabil cu fiul lor.

Trecuseră ani şi ani de când fuseseră ei, toţi patru, colegi de facultate. Bine, Demetriade, bărbatu-său, era cu doi ani mai mare decât ea şi Manuela. Iar Mihai Romanescu era mai mare cu opt ani decât ele. Îi despărţeau, practic, două generaţii. Parcă fac o problemă de matematică de clasa a doua, îşi zise, în sine, plictisită.

Niciodată nu s-a lămurit cu exactitate care fusese povestea familiei Romanescu, de ce făcuse tatăl lui Mihai închisoare şi se prăpădise pe acolo. El muncise ca să-şi întreţină mama, dintotdeauna bolnavă. Dăduse la facultate de-abia când murise şi ea. Avea bursă şi-i făcea lecţiile la română şi franceză unui copil de activist care-l plătea din banii lui de buzunar, să nu ştie taică-su ce pramatie avea la uşă. Până la urmă „tovarăşul" tot a aflat şi era să-l dea pe Mihai afară din facultate. A promis că dă banii înapoi, ăla s-a bucurat la câţiva poli, celor de la decanat li s-a făcut milă de el şi l-au angajat cu jumătate de normă la biblioteca de Romanice. Aşa o şi cunoscuse pe Manuela, studentă la italiană. Se şi amuzau „Romanescu de la Romanice".

Ce de cafele, ce de ţigări şi băutură ieftină lângă sendvişurile cu parizer înghiţiseră împreună, nopţi întregi, lungi şi frumoase, când şedeau turceşte pe covorul tocit din mansarda lui Andrei şi-şi povesteau unul altuia viitorul aşa cum şi-l visau. Trecuseră secole.

– Cobor la maşină să văd dacă a pus Iorgu lichid din ăla de spălat parbrizul, că nu mai era şi afară e o mizerie de vreme. Vă aştept jos!

Crezuse ani întregi că ei fuseseră norocoşi. Se „realizaseră". Andrei prinsese, printre ultimii, o bursă de studiu la Roma şi chiar dacă o luase repede de nevastă, nu reuşise să o aducă şi pe ea, imediat, în Italia.

Pentru ea şi pentru Romaneşti urma repartizarea. Manuela şi Mihai se căsătoriseră înaintea lor şi erau cât pe ce să îi năşească. Aşa erau atunci, boemi şi visători, nu se gândeau că o înrudire de felul ăsta nu se face la întâmplare. Dacă nu ai de la natură neamurile pe care trebuie să le ai, năşitul ăsta te mai ajută. Se luaseră pe fugă, iar Romaneştii nu avuseseră timp să se întoarcă din luna lor de miere de cinci zile la Ştefăneşti, la bunica Manuelei. Le fusese martor şi apoi naş profesorul Martinescu, iar timpul avea să demonstreze ce alegere inspirată făcuseră. Atunci, la repartizare, cea mai optimistă ofertă i se păruse ei un sat din Ialomiţa, unde ajungea făcând autostopul din

două bucăţi. Una până în comună, mai simplu, că era pe un „drum european“, şi una mai complicată, că era... pe nici un drum, cinci kilometri, pe care-i străbătea cum dădea Dumnezeu, pe jos, cu tractorul sau căruţa.

– Ce-ai uitat?

– Am uitat că Iorgu e liber azi. Nu e Vinerea Mare? Şi păgânii au liber zilele astea!

– Doar n-o să umbli tu la maşină, zău, te murdăreşti şi-mi strici toată imaginea.

– Uite, iau halatul lui Iorgu pe deasupra şi nu mă murdăresc.

– Hai, Andrei, să luăm un taxi, nu ştiu cum am putut să nu ne gândim că ăsta e liber astăzi. Am pregătit atâta seara asta, că nu ştiu cum de mi-a scăpat aşa un amănunt. Ne ducem ca neica nimeni în drum, cu tine la volan.

– Lasă, dragă, că şi Regele Mihai şi-a condus singur maşinile.

– Mai bine scoate-ţi cămaşa!

– Şi cravata?

– Nu, cravata, nu! Sigur, măi, că şi cravata, ce Dumnezeu?!

– Păi, o să întârziem tare...

– Asta e, or să aştepte!

Îl ajută să-şi scoată, pe rând, cravata, cămaşa şi le aşează cu grijă pe spătarul unui scaun, atentă la guler, la dunga mânecii.

– Bine că n-ai apucat să o bagi în pantaloni, că o şifonai. Lenuţa e şi ea liberă azi. Zău, nu ştiu ce a fost în capul nostru, la ce calendar ne-am uitat noi? Cum n-am luat eu în calcul că asta e Săptămâna Patimilor? Bine că vin mâine, măcar. Zări pe noptieră cartea lui Romanescu şi gândul îi alunecă iarăşi spre anii când aştepta totul de la viaţă.

Durase un an până o luase Andrei la Roma. O înscrisese la un curs de specializare lingvistică pentru profesorii străini. Petrecuse un an într-o grupă pestriţă, alcătuită din studenţi veniţi de unde nici nu gândeai, India, Pakistan, Coreea. Atunci când nu lipseau de la seminarii prinşi cu alte treburi prin Roma, cum ar fi munca la negru. Ea se dusese conştiincioasă la ore, la bibliotecă, la cursuri şi chiar se specializase. Atunci profesorii ei o

recomandaseră pentru un an, bonus, de lingvistică comparată. Ar fi fost încă o calificare. De-aceea nu-l însoţise pe Andrei în vara aia în România şi se întâmplase ce se întâmplase. Dar trecuse, fir-ar să fie! Nu se aşteptase însă ca Romaneştii să nu-i spună nimic.

Deşi o ispitea, nu voia să mai dezgroape morţii, măcar în seara asta.

IOANA, 16.00

Era mulţumită că nu cedase insistenţelor lui Maximilian şi nu se mutase cu el. Căminul îi conserva independenţa. Şi traiul ăla precar avea farmecul lui. Nu datora nimănui nimic. Şi era, în general, liberă să facă ce vrea. Şi cu cine vrea. Cum era nebunia asta inexplicabilă cu puştiul. Cu Bogdan. Bodanu, cum îl alinta ea. Discret. Cam aşa trăise mereu. Întâi la bunică-sa, pe urmă, drăgălaşă şi sprintenă la minte, la cei care o crescuseră câţiva ani, Ma şi Ba, cum o învăţaseră să le zică, în loc de mamă şi tată. O aiureală născută din pasiunea lor pentru filmele indiene. Bine că nu o botezaseră Vandana. Şi pe urmă la Irina. Apoi tot aşa, când la Ma şi la Ba, când la Irina, până când plecase de tot, de la toţi.

De fiecare dată când se urca în metrou, în echilibrul precar pe care i-l asigurau sacoşele distribuite democratic în cele două mâini, îşi amintea că nu are căştile în urechi. Auzea zumzăitul muzicii în cele două difuzoare minuscule care se legănau sub reverele canadienei şi asculta resemnată reţeta de sărăţele „foarte bune, tu, dar cam scumpe şi atâta muncă". Miros de citrice. Îi plăcea să identifice oamenii prin mirosurile lor. Nu îi spunea văzul, deşi îi plăcea la nebunie să deseneze, cât îi spuneau mirosul şi auzul despre ei. Se amuza şi staţiile treceau mai repede. Un miros plat de iasomie credea că „proasta aia de la deconturi îşi închipuie, dragă, că pleci în delegaţie să te fuţi şi se uită la tine ca la o cârpă, de parcă îţi dă de la ea", şi, mai încolo, nişte mosc prea intens ca să nu fie falsificat, constata că „jigodia aia de la Rapid e în război cu galeria", şi nişte arome florale incerte, uşor amărui, socoteau că „astea sunt semnele ultimelor zile, că a zis şi clarvăzătoru' ăla indian că n-o să mai fie nici mâncare, nici apă, şi mi-e milă de copiii ăştia, mă, că noi, de bine, de rău, ne-am trăit traiu', ne-am mâncat mălaiu', păi, ce, greşesc?!". La prima staţie s-au urcat un caprifoi moale şi un cedru iute, care comentau că „profa de chimie e o nenorocită ruptă-n cur, da' nu te-ar lăsa nici moartă să copiezi, de parcă i-ar scoate pe toţi oameni de ştiinţă. Şaizeci de corigenţi, fată, a lăsat semestrul trecut, a dracu' dacă n-o bagă ăştia-n spital, mare lucru"... „Ştefan cel Mare cu peron pe partea dreaptă"... „uite, dragă, acu' vine Paştele, ce facem, iar mergem la maică-ta? Să-l văd iar pe taică-tu cum se pileşte şi îi ies ochii din cap că nu te-ai dus în Spania cu frate-

tu"… se enerva o vanilie nu prea subtilă.

Ce departe era şi Sebastian. Nu putea să-l ajute cu nimic. Şi-l închipuia singur, în camera aia închiriată, minusculă, întunecată şi rece, abia mişcându-se cu piciorul prins în orteză. Nici la teatru lucrurile nu-i mergeau şi în rahatul ăla de telenovelă mai mult se făcea de râs decât juca. Şi nici bani nu-i ieşeau cine ştie ce. Vai de capul lui. Şi al ei. Asta era viaţa. Nu putea să-l iubească pe Maximilian, rozmarin şi bergamotă. Nu putea să urmeze un drum limpede, să îşi vadă interesul, cum zicea Ma. Să nu fi cunoscut oameni ca Sandu sau Marcelică. Şi nici ca Bogdan. Se uita la el şi se vedea pe ea la început. Nu ştia ce era cu fluturii ăia din stomac atunci când apărea copilul ăsta. Dar era mereu şi mereu Seba. Cum naiba se îndrăgostise ea aşa definitiv de looserul ăla? Condimente proaspete, reci, cu frunze de cedru şi muşchi de stejar. Nu putea să şi-l scoată din cap orice ar fi făcut. Nu-i păsa de ea, n-o iubea deloc, se folosea de ea cu cinism, o chema, o gonea, o batjocorea, iar apela la ea. Şi ea? Acolo, lângă el. Ar fi furat, s-ar fi prostituat, într-un fel, chiar o făcea, orice, orice, pentru el, care o înşelase de zeci de ori. Ultima dată găsise pe blogul uneia reproşuri la vedere. O răsese-n teatru şi ei acum îi părea rău şi zicea o grămadă de răutăţi despre el. Şi ea? Ea citise şi trecuse mai departe, l-a sunat să îi spună că-i e dor de el. Ce idioată! Bogdan îi schimbase însă priorităţile.

Acum trebuia să se grăbească să ajungă la Max. Îi promisese că merge la lansare şi nu mai avea timp să ia nimic. Asta o enerva, pentru că nu ştia dacă o să facă faţă măcar fără un „X". O irita şi maică-sa aia a lui, Laura. Se ţinea încă bine, da' nici nu mai avea alt scop în viaţă. O enerva că o trata cu un fel de condescendenţă bine stăpânită. Încă. Pentru că o iubea fiu-său, dar în ultima vreme se întâmpla ceva ciudat cu ea, se schimbase. Când nu era nimeni atent, o crispare apărea aşa, din senin, ochii i se stingeau şi trupul se încovoia, se împuţina, devenea alta.

ROMANEŞTII, 18.00

Se duceau la lansarea cărţii la care lucrase Mihai o viaţă, în nişte condiţii îngrozitoare. Laura Demetriade, numai ea ştia de ce, organizase un eveniment de mare ţinută. Era, credeau Manuela şi Mihai Romanescu, o răsplată meritată pentru toată truda şi chinul lui şi, mai ales, pentru consecvenţa şi convingerea că eforturile îi vor fi, în cele din urmă, recunoscute. Studiase mai mult reproduceri, îşi făcuse cu greu un permis de intrare la Institutul Italian de Cultură, unde fusese înşelat în aşteptările lui de numărul redus de lucrări dedicate lui Leonardo. S-a dus la Biblioteca franceză, a citit tot ce aveau acolo:

Marcel Brion, André Chastel, Eugène Müntz, şi, de când descoperise internetul, când îl lăsa secretara de la şcoală, după ce pleca directoarea, îşi mai completase, cu hârtia şi imprimanta cancelariei, biblioteca făcută pe la anticariate. Se apucase să interpreteze desenele cu mări învolburate, valuri uriaşe, potopuri şi vulcani în erupţie, să le pună în relaţie cu poeziile lui Leonardo, cele cu aparenţă de profeţii. Mare găselniţă. Se dusese cu foile sub braţ la o editură muribundă şi până să-i râdă ăia în nas, l-a văzut ieşind din biroul directorului, însoţit de temenelele acestuia, pe Vasileanu, un fost coleg, acum mare investitor în imobiliare. L-a recunoscut printr-un hazard pe Mihai. „Ce faci, bătrâne? Tot cu hârţoage, tot şoarece de bibliotecă?“ Una peste alta, ăla era acolo să închirieze spaţiul ultracentral al editurii, ca să-şi instaleze cât mai vizibil sediul. Romanescu s-a apucat să-i povestească febril despre opera lui şi, grăbit, Vasileanu a depozitat informaţia într-o circumvoluţiune mai neumblată. O scosese la iveală când aflase, la un cocteil, de la Laura Demetriade, că Romanescu e cam pe ducă, fără ca el să aibă habar că e bolnav grav şi că starea de rău era accelerată de faptul că nu izbutise nimic notabil în viaţă. Ea aflase de la P.R-ul unei clinici private pentru care organiza un teledon. La nervi, după ore de aşteptare la tomograf, Romanescu înşirase toate numele relativ publice pe care le ştia; de-a valma profesori, politicieni, sectorişti, bibliotecari; menţionase, la sfârşit, că îl cunoşte şi pe domnul Demetriade. Piaristul îi menţionase Laurei slugarnic, ca pe un banc bun, ameninţarea lui Mihai şi, la insistenţele ei, încălcase protocolul de confidenţialitate şi îi dezvăluise diagnosticul. Atunci s-a gândit ea, într-un acces de generozitate, că merita şi Romanescu să se ducă pe lumea cealaltă cu mulţumirea că nu s-a irosit chiar degeaba. Ea şi Vasileanu au aranjat cu ăia de la editură să-l caute, să îi ceară lucrarea că, vezi Doamne, apăruse un sponsor pasionat de Leonardo. I-o tipăriseră în ediţie limitată şi se înţeleseseră să-i facă o lansare trăsnet. Au mai căutat şi alţi colegi de facultate şi s-au adunat de parcă era întâlnirea de 30 de ani. Şi, într-un fel, chiar era. Cei adunaţi preţuiau, mai degrabă, străduinţa, abnegaţia şi disperarea lui Romanescu de a lăsa şi el ceva în urmă, decât conţinutul lucrării lui.

Anul trecut, la începutul lui martie. Atunci apăruse şi Laurenţiu. Şi, odată cu el, acel tremur până atunci necunoscut.

Îl iertase pe Romanescu, dar niciodată deplin. Asta era valabil şi pentru nevastă-sa, Manuela. Chiar dacă fusese îndeajuns de pedepsită de viaţă. Îndurase, din primii ani, un regim auster impus de economiile pe care trebuia să le facă să-şi poată cumpăra Mihai tot ce avea norocul să găsească despre Leonardo prin librării, anticariate, de la mica publicitate şi să se poată duce şi el o dată în Italia, „singur, desigur“, să vadă cerul ăla siniliu, norii colţuroşi, stâncile şi chiparoşii înghesuiţi prin spatele personajelor care

populau lucrările maestrului renascentist. Asta, înainte să se nască Luca. Nu-şi permiteau şi copii, şi carieră. La Roma îl revăzuse Laura pe Mihai prima dată, după ceea ce numea „nenorocirea ei". Când se străduia să îşi lichideze definitiv raporturile de colaborare cu gimnaziul. Acolo îi făcuse toate reproşurile pe care avea să i le facă. O ucidea amintirea verii în care Andrei venise singur în România. Un anotimp care se lungise inacceptabil. Nici acum nu înţelegea de ce îşi tot amânase şi ea întoarcerea. De fapt, ştia. În nădejdea că soţul ei va reveni în Italia. Romanescu încerca să se disculpe. Dar ea nu voise să audă nimic. Nici banalele ştiri domestice. Nu voia să ştie nici despre Manuela, nici despre naveta aia cumplită pe care ea continua să o facă şi după plecarea Laurei în Italia, nici despre cele două camere pe care, în sfârşit, se îndurase ICRAL-ul să i le repartizeze „domnului profesor", după intervenţia făcută tot de Andrei pe la toate autorităţile. Îi considera nişte trădători. Nu mai conta că, după stagiul acela, soţul ei o chemase în ţară, unde i se oferise lui post la facultate. Şi ei i se oferise un post la un gimnaziu pentru emigranţi, finanţat de o organizaţie de binefacere fondată de Ordinul „Slujitoarele Domnului", acolo, la Ostia, lângă Roma. Şi era însărcinată. Pe Massimiliano îl născuse în Italia şi era suficient de bine plătită încât să-şi permită bonă şi, la nevoie, să-l întreţină şi pe Andrei, dacă ar fi vrut să-şi aprofundeze studiile. Dar domnul Demetriade avea orgoliul propriei sale cariere. Nu fusese o perioadă uşoară. Era greu să le explici doamnelor bigote din comitetul catolic de ce eşti mamă singură, deşi căsătorită, de ce soţul nu e lângă tine şi să le convingi, totodată, că eşti o persoană profund morală. Când fusese silită să renunţe şi trebuise să se întoarcă în ţară, plinuţă şi maternă, şi-a dat seama de înstrăinarea lui Andrei. Ce îi scriseseră binevoitorii în scrisori banale, lăsând-o să priceapă vag printre rânduri ce se întâmpla, era o bagatelă pe lângă felul în care a perceput ea realitatea.

– Eşti splendidă, mamă!

Maximilian stătea în pragul uşii şi o admira.

– Hai, desprinde-te de oglinda aia şi să mergem, că am întârziat.

– Păi, taică-tu e la maşină, că Iorgu e liber, Lenuţa e liberă, aşa că suntem de capul nostru, facem ce vrem. Nu ştiu ce-a fost în mintea noastră. Uite, nici nu e îmbrăcat, şi arătă spre hainele aşezate corect pe scaun.

– Mă duc să-l ajut!

– Nu, că te murdăreşti şi tu. Uite-l că s-a întors. E gata?

– E bine, e bine. Stai să mă spăl şi mă îmbrac imediat. Ce faci Maxandre? Unde e Oana?

– O să leşine când o s-o vadă pe mama. Apropo, pe cine vrei să dai gata? Nu vreun bărbat, nu eşti genul. Vrei să o înnebuneşti pe Manuela. N-ai iertat-o, nu-i aşa?

– Hai, lasă prostiile! Vino să-ţi aranjez nodul cravatei.

Şi ritualul cravatei începu din nou.

Maximilian îşi privea părinţii şi-i simţea puţin străini. Ştia povestea aia veche, aşa, în mare, că niciodată nu-i dăduse nimeni prea multe amănunte. Dar mai ştia că lui nu avea să i se întâmple aşa ceva. Simţea că relaţia lui cu Oana era perfectă. De-aia nici nu se gândeau încă să o strice, căsătorindu-se.

– Doamne, Laura, cât arăţi de bine... Bravo, Maxule! „Lasă, tu, îmbracă-te ca pentru o seară în oraş, că, în fond, e doar o lansare de carte cu trei fursecuri şi-o limonadă“, e Vinerea Mare, să fim cumpătaţi! Te strâng de gât.

Oana se repezi spre băiat cu mâinile întinse, simulând că-şi pune în practică ameninţarea. Laura a observat sclipirea firului de aur care-i înconjura încheietura. Era, cu siguranţă, cadoul lui Max pentru ea, de Paşti. El o prinse de mâini, apoi o îmbrăţişă şi începură să râdă plin, sălbatic, iar Laura a ştiut că, dacă ar fi fost singuri, ar fi întârziat precis la lansare. Peste fruntea lui Demetriade trecu un nor. Râsul Oanei.

SILVIA, 17.30

Cine sunt eu? I se părea că întrebarea asta conţinea ceva profund, ceva la care nu îndrăznea oricine să se gândească. I se părea foarte şic să-şi înceapă jurnalul electronic aşa. Urma să conceapă definiţii pline de semnificaţii, să facă demonstraţii de o profunzime deosebită, să înşire rânduri pe care, odată publicate, fără voia ei, fireşte, de un filolog pasionat şi pasional, tinere eleve şi studente aveau să le înveţe pe dinafară şi să le citeze cu orice prilej, pentru a-şi sublinia preocupările pentru substanţa vieţii. Să se distanţeze astfel de frivolitatea cotidiană în care se complăcea tânăra generaţie. *Cine sunt eu?* Doamne, ce interesant suna!

Îşi cumpărase laptopul în 20 de rate fără dobândă, aşa, dintr-un impuls inexplicabil pe care îl simţise ca un fluture în stomac, acolo, în faţa raftului din hipermarket. Ignorase privirea superioară şi zâmbetul subţire al tânărului manager de raion, în fond, ce naiba,

era doar un vânzător şi, fără să întrebe nimic despre calităţile tehnice ale produsului, l-a luat triumfătoare, s-a dus la o casă specială, a dat un avans simbolic, buletinul, a completat o fişă, două fişe, a dat amănunte ciudate despre istoricul familiei ei, a semnat şi o carte de donator de organe, care i-a mai adus o reducere de 2,4 la sută, a stat la o coadă uriaşă pentru certificatul de garanţie, aşteptând disciplinată să fie probate frigidere, televizoare, aspiratoare, foenuri, maşini de tocat electrice, cafetiere şi prăjitoare de pâine. La bancul de probe, laptopului ei i s-a aprins un led albastru şi a mormăit ceva din măruntaie. Atât. Pentru că îl achiziţionase fără sistem, a spus cel din faţa ei. Nu pricepea ce zicea bărbatul ăla grăbit şi plictisit. A pus aparatul în cutia de carton desfăcută în care îi înghesuise şi toate hârtiile: acte, documente, bonuri şi broşuri şi a ieşit zăpăcită din magazin pe uşile batante. Când trecuse tot timpul ăla? Intrase pe la cinci după-amiază să ia chestii necesare: ulei, carne, nişte paste, mezeluri, brânză, lapte pentru puştime, mâncare pentru peşti. Nu luase nimic. A prins un taxi care tocmai lăsase nişte clienţi, l-a convins pe şofer să nu ia comanda la care tocmai răspunsese prin staţie şi a dat adresa de acasă. Abia atunci a realizat ce făcuse, ca trezită dintr-o pasă hipnotică. Ce scandal urma să iasă cu bărba-su. Ăla o să-i amintească de toate facturile: la gaze, la apă, la lumină, la telefon, la gunoi, de ratele la maşină, la electrocasnice, la creditul ăla personal pe care îl luaseră ca să plece în vacanţă, de banii pe care aveau să îi dea maică-sii, care îi împrumutase pentru nunta soră-sii, de banii pentru banchetul băiatului, de sfârşit de clasa a opta, de fondul şcolii pentru ăla mare şi de meditaţiile lui la engleză, română şi mate ca să scape de la grupul ăla şcolar. Nasol. Dacă ajungea prima acasă, avea timp să ascundă laptopul şi 20 de luni treceau ca nimica şi pe urmă putea să spună că îl vindea o colegă pe un preţ de nimic şi să pretindă că l-a cumpărat ea.

Era în a treia lună de plată. Uşor nu îi venea. Îşi cosea dresurile la vârf şi la călcâie, pusese nişte talc în cutia cu pudră de faţă ca să o mai înmulţească, se demachia cu tampoane de vată şi îşi scotea veşnic dintre gene firele de bumbac pe care laptele Doina nu le îmblânzise, reciclase toate bluzele şi cămăşile mai vechi, mai îndreptase ici un tiv, dincolo o pensă, găsise un cizmar cumsecade care îi punea ieftin şi repede flecuri la pantofi, că nu avea decât două perechi, descoperise o grămadă de feluri de a găti cartofii şi de a înmulţi carnea cu sosuri consistente. Păcălea bugetul acolo unde se putea. În rest, se împrumuta de la o chenzină la alta şi număra zilele, sperând să o mai scoată la capăt şi „tura“ asta. Toate sacrificiile se pierdeau însă într-o ceaţă caldă atunci când scotea laptopul din valiza de sub şifonier, în clipele ei de singurătate. Reuşise să pună pe el Windows ’93, cu preţul unei pipăieli pe care i-o îngăduise unui calculatorist de la serviciu, dolofan, unsuros, cu păr rar şi plin de coşuri. Ăla îi ceruse o sută de euro ca să îi pună la punct calculatorul şi când văzuse că ei îi căzuse faţa, se apropiase, o prinsese de mijloc şi îi spusese că dacă îl

lasă să o mozolească puţin, îi pune un sistem bunicel. Luase stupoarea ei drept acord şi începuse să îi sufle în ureche zgomotos, să îi spună chestii porcoase, în timp ce mâinile o căutau febril pe sub pulovăr. Le simţise reci şi lipicioase pe talie, urcând agitate spre sâni. Au trecut brutal peste sutien şi îşi simţise sfârcurile tari strânse spasmodic între degetele lui. Limba îi intrase în ureche şi simţi cum un fir de salivă i se prelingea pe gât. O lipise de perete, cu capul pe întrerupător. Lumina se stingea şi se aprindea după cum se mişca ea, încercând să scape. Când îi simţi penisul întărit presând-o, îl împinsese cu putere şi strigase să se potolească. Ăla începuse să râdă şi îi zisese să se care, că nu e bună de nimic. I-a spus cu ochii mijiţi şi buzele strânse că se ciufuleşte, îşi rupe ciorapii şi iese urlând de acolo că a violat-o, dacă nu-i pune programul pe laptop. Îşi bătuse joc şi îi pusese programe vechi, dar pe ea n-o deranja, că oricum, pentru cât se pricepea la calculatoare era suficient.

Cine sunt eu? A auzit cheia în yală şi a stins repede laptopul strecurându-l la loc, în valiza de sub şifonier.

DORU, 18.00

– Silvico, eşti acasă, mamă? Ia, vino, tu, niţel să iei plasa asta cu peşte, că a început să curgă din ea. Unde eşti, dragă, ce faci acolo?

– Stai, mă, Dorule, că vin acum, aşezam şi eu hainele alea în şifonier, că le înghesuiţi de nu se mai găseşte nimic. Şi nu mai pune rufele murdare la loc în sertarul cu lenjerie curată, că mai ţin şi eu acolo una-alta şi puţeam azi ca dracu' cu tot duşu' de dimineaţă. Că sutienul meu a stat lângă ciorapii tăi jegoşi.

– Lasă, dragă, că nu te miroase nimeni la Triaj. Sau ai vreun şef nou, sensibil cu bila? Hai, iei plasa asta, să mă descalţ şi eu sau stăm aici până vin copiii de la şcoală?

Silvia luă plasa şi o duse în bucătărie.

Ura peştele proaspăt. Mirosul, felul în care arăta, senzaţia la atingere, mizeria pe care o făcea curăţarea solzilor, a vintrelor, spălarea, gătitul, oricum l-ar fi preparat: prăjit, copt, fiert... şi Doru ştia. Dar asta nu-l împiedica să cumpere ori de câte ori avea ocazia. Pe de o parte, pentru că ştia că o enerva, şi asta îi aducea o satisfacţie meschină, şi, pe de altă parte, pentru că, pur şi simplu, îi plăcea şi îl socotea foarte hrănitor, sursă naturală, zicea el, de fosfor şi minerale. Aşa că ţinea cont de ce scria, încă, pe panoul ăla imens de lângă gara Bucureşti-Triaj: „Nicio masă fără peşte." Era o porcărie de slogan vechi, de pe vremea copilăriei şi a tinereţii lor, repetat de atâtea ori în puţinele emisiuni de la

televizor de atunci, încât reuşise să-i modeleze preferinţa, îi formase, pe nesimţite, comportamentul de cumpărare şi consum, îi conducea chiar modul de a gândi. Îşi obliga familia, copiii, rudele, prietenii care veneau în vizită, să mănânce, măcar, un preparat din peşte, fie el şi de cumpărat, la orice masă la care îi invita.

În fine, Silvia cedase. Îşi puse mănuşile de menaj, răsturnă plasa în chiuvetă sub un jet puternic de apă rece şi, trăgând adânc aer în piept, luă decisă cuţitul, ca să termine cât mai repede.

– Zi, ai?

– Ce să am, mă?

– Un şef nou şi sensibil. Ai?

– N-am, dragă, de unde să am, ce, la noi se mai face vreo angajare sau vreo numire? Tu nu citeşti ziarele? N-ai văzut că ne pregătim de grevă?

– N-avem timp de ziare la atelier!

– Bine că aveţi timp de cumpărat peşte.

– Lasă, tu, că e sănătos pentru copii şi nici nu e din ăla de crescătorie, îndopat cu chimicale. E de apă dulce, curată!

– Curată pe dracu', de unde ştii tu că n-au deversat ăia deşeuri în apă?

– Ştiu eu!

– Ştii pe dracu'! Hai, du-te şi te spală. Zi, cum vrei să fac peştele ăsta, că mai am nişte conopidă de ieri şi cu asta vi-l dau.

– Peşte cu conopidă, dracu' a mai văzut!

– A văzut, n-a văzut, asta am, asta vă dau! Un peşte, doi peşti, trei, cinci, şase peşti îşi arătau burţile albe, crestate, în lumina chioară a becului de la bucătărie. Nu erau nici mari, nici mici, nici graşi, nici pricăjiţi... erau aşa, ca de la supermarket, măsuraţi cu şublerul. Pescari din galantare... Nu încăpeau netăiaţi în niciun vas. I-a porţionat, i-a frecat cu sare, i-a tăvălit prin făină, a pus într-o tigaie mare, ţigănească, puţin ulei, l-a lăsat să se încingă şi a aruncat bucăţile de peşte, înghesuite una într-alta ca să nu sară tot pe aragaz şi să fie silită să mai pună şi să rămână fără. Calcula cu gramul şi mililitrul tot

ce consuma în casă. Mânca ea mai puţin, mai prost, mai sărea câte o masă, numai să nu protesteze vreunul că i s-a schimbat standardul alimentar.

Se auzi soneria. A deschis uşa şi i-a găsit încăieraţi pe muteşte, gâfâind roşii de furie, pe cei doi copii ai ei. A împărţit, democratic, două palme, le-a cules ghiozdanele de pe jos şi i-a îmbrâncit rapid în casă, închizând fără zgomot uşa în urma lor, înainte ca madam Trifu să deschidă şi să îi reclame că iar au blocat liftul la etajul zece, că au călcat în picioare spaţiul verde, că au făcut concurs care scuipă, de la distanţă mai mare, geamul uşii de la intrarea în bloc, cât mai aproape de mijloc, că au lipit ciungă pe clanţa de la ghenă, că au furat preşurile de la uşi, că au spart cutiile de scrisori şi au schimbat corespondenţa şi ziarele de abonament de la un locatar la altul, că au legat pisica doamnei Anton de lesa câinelui domnului Palade şi că aproape i-au găsit spânzuraţi şi sfâşiaţi şi cine ştie câte încă... parcă mai aveau zece ani... se săturase de prostiile lor...

Doru ieşise din baie. Pijamaua în dungi bej cu bleu, închisă la toţi nasturii, distona cu ora, totuşi, mică a serii. Dăduse drumul la televizor şi se instalase în singurul fotoliu din cameră, zapând pe toate posturile, în căutarea unui jurnal de ştiri.

– Ia adu', Silvico, tu, lu' tata o ţuiculiţă, fată! Că mâine e sâmbătă şi stă băiatul în fotoliu cu picioarele-n sus, la toate meciurile... Îl ignoră ca de obicei. O irita schimbarea lui instantanee în contact cu prima gură de alcool. Devenea arţăgos, le ştia pe toate, nu suferea niciun cuvânt care să-l contrazică.

– Un hoţ de fier vechi a ajuns la spital, după ce a fost împuşcat cu bile de cauciuc de poliţiştii bucureşteni. Conform surselor judiciare, Vasile Taşcău, 46 de ani, din judeţul Olt, şi alţi indivizi, neidentificaţi deocamdată, au luat cu asalt un tren încărcat cu fier vechi. Garnitura, staţionată în Complexul CF Bucureşti Triaj, era supravegheată de poliţie, ca urmare a înteţirii furturilor de fier vechi. Incredibil, dar chiar în miezul zilei, în jurul orelor prânzului, crezând că înşală vigilenţa poliţiei, ştiind că noaptea supravegherea este sporită, hoţii au urcat în mai multe vagoane şi au început să descarce fier vechi. În acel moment, agenţii de poliţie au încercuit trenul şi somaţi să se oprească, hoţii au rupt-o la fugă care-ncotro. Spre ghinionul său, Vasile Taşcău a fost atins de mai multe alice de cauciuc, trase cu armele din dotare de către poliţişti. Victima a fost transportată la Spitalul Universitar de Urgenţă „Floreasca", pentru a i se acorda îngrijiri medicale.

Cu voce gravă, crainica interpreta ştirea ca pe o lecţie de dirigenţie ţinută în faţa unor adolescenţi rebeli.

– I-auzi, dragă, ce-a fost la voi astăzi! I-auzi ce zice la televizor! Ai văzut? Ai fost acolo? o întrebă complet dezinteresat Doru, în timp ce căuta pe sub chiuvetă sticla de palincă pe care ea o pusese între borcanele golite şi cutiile de margarină pe care le aduna aiurea, stivuite una într-alta, pe măsură ce le goleau.

– Nenorociţii ăia, da, am auzit! Păi, ce, asta e ştire? În fiecare zi e câte o ispravă de-asta pe acolo. Ce să spun!? A ajuns vreo fufă de-asta de la televizor pe la pasarelă şi ce s-a gândit, decât să mai zică de pasaju' lu'peşte, mai bine, hai să pună de-un reportaj cu hoţi. Mare şmecherie. De ce nu scrie despre nebunia asta cu strategia de privatizare a CFR Marfă, pe care a făcut-o firma aia de consultanţă angajată de Orbeanu. De ce nu vorbeşte despre variantele alea în care Statu' vinde, vezi Doamne, prin licitaţie deschisă, pachetu' lui de acţiuni. Şi asta, până la sfârşitul anului. Să vedem ce naiba facem dacă or fi şi disponibilizări, că vai mama noastră! Asta era ştire. Da' nu e bună acum, că le strică socotelile. O să zică de asta când or fi toate bătute în cuie şi n-o să se mai poată face nimic. Se iau de amărâţii ăştia de le crapă buza după o bucată de pâine. Haideţi, mă, la masă! Spălaţi-vă pe mâini, scoateţi-vă hainele alea de şcoală de pe voi şi hai, că acum e gata peştele.

– Iar peşte? Eu nu mănânc, mă duc puţin pe afară că mă aşteaptă Relu să îmi dea o adresă de site şi pe urmă mă duc la net să iau nişte referate, că am o lucrare mâine la şcoală.

– Nu te duci nicăieri, treci la masă! Peşte, dragă, peşte că asta a adus tac-tu şi e şi Vinerea Mare! Post negru trebuia să ţinem. Peştele e festin!

– Nu te disponibilizează, Silvico, pe tine, ia uite ce papagal ai! De unde ştii tu toate chestiile alea? Te seminarizează vreunul pe-acolo, pe la Sindicat? Ai avansat? Nu mai eşti casieră?

Începuse. Îl privi cu un dispreţ abia reţinut, cu pleoapele îngustate şi un zâmbet imperceptibil îi flutură scurt în colţul gurii.

Mai era casieră. Dar nu de la Sindicat era tipul cu care flirta ea. De la secţia de poliţie era. Răspundea de echipele de filaj. Îşi tot făcuse de lucru în ultimele luni pe la ei, pe la birouri, organizând acţiunea asta de supraveghere. La început, când venise cu solicitarea de a i se aloca un spaţiu la ei, la Triaj, nu-i plăcuse de el. Era mărunţel, spălăcit şi parcă se mişca cu încetinitorul. Vorbea rar şi se plimba leneş de colo-colo. I-a oferit totuşi o cafea. Au schimbat câteva cuvinte şi a flatat-o faptul că el a observat că ea asculta, la radio, pe România Cultural, muzică simfonică în timp ce lucra. Era o şmecherie de-a ei. Şi acasă făcea duş cu geamul de la baie deschis spre alee şi cu muzica dată tare. Pe Doru îl

exaspera. Ura muzica simfonică. Nici ei nu-i prea plăcea, dar se străduia. În timp ce-şi freca genunchii, se gândea că oricine trece pe-acolo o să facă tot felul de presupuneri cu privire la ce se auzea: Strauss şi şuvoi de apă; asta ar fi făcut pe oricine să şi-o imagineze pe femeia misterioasă şi cultivată care se ascundea dincolo de pereţii de beton. Iar ea nutrea sentimentul secret că, odată, o să sune la uşa ei un bărbat interesat şi interesant şi ea o să-i deschidă, înfăşurată în prosop, cu părul ud, cu stropi de apă prelingându-i-se pe gât, extrem de senzual şi ceva, foarte special, avea să se întâmple. Nu se întâmplase. Aşa că extinsese experimentul şi la serviciu. Fără prosoape şi fără perle de apă transparente. Şi, uite că poliţistul ăsta, Cornel, remarcase. Merita mai multă atenţie din partea ei acum. Şi, din vorbă-n vorbă, constataseră că erau şi oarecum vecini. Stătea pe-aproape. Asta mărise şi suspansul, şi emoţia. Era şi el însurat. Purta verighetă. Dar nu vorbea niciodată despre soţia lui. Şi nici ea despre bărbatu-său. Şi nici despre copii.

– Păi, atunci, zi că ţin post negru şi lasă-mă în pace! o repezi Bogdan.

– Se duce să fumeze cu Relu şi cu Marcel!

S-au auzit imediat o bufnitură, şoapte repezite şi nişte icnituri înfundate din camera băieţilor. Iar se băteau. Silvia intră peste ei şi începu să-i plesnească la nimereală cu paleta de întors peştele, pe care nu apucase să o vâre încă în ulei.

– Ce dai, domne, ce-am făcut?

– Tu nu te duci nicăieri şi tu nu-l mai pârăşti pe frate-tu, aţi înţeles? Şi tu nu fumezi! M-am săturat de toate prostiile astea. Treceţi dincolo şi puneţi masa, că tac-tu e obosit şi se oboseşte şi mai tare cu ţuica aia, singur, în sufragerie.

– Cum vrei tu să fac eu a douăşpea la liceu dacă nu mă laşi să mă pregătesc? Ţi-am zis că mă duc la net să iau nişte referate! aruncă Bogdan vorbele peste umăr, în timp ce ieşea din casă trântind nervos uşa, înainte să mai aibă vreme cineva să reacţioneze.

– Păi, da, rămâne prostu' casei să pună masa şi să ia toate castanele. O să vedeţi voi că nu intră ăsta la niciun liceu. Să nu ziceţi că nu v-am spus. Îl interesează pe el de şcoală cum mă interesează pe mine festivalul de dansuri populare. O să vedeţi voi!

– Aduci, Silvico, mâncarea aia, că adorm aci, în fotoliu, dă-o în mă-sa de pedagogie. Acu' te-a găsit şi pe tine, lasă, îi mai educi şi mâine-dimineaţă, că e sâmbătă. Auzi, vine una azi, la atelier, semăna cu conopida ta, da' cu bulion. Şi zice, aş vrea şi eu să văd show room-ul firmei, ca să-mi fac o idee despre ce realizaţi aici, deşi nu cred să aveţi ce m-ar

interesa pe mine. De fapt, nu cred că îmi trebuie ceva, zice, dar i-am promis lui bărbatu-meu că, înainte de a respinge o idee de decoraţie, mă interesez despre ce e vorba. Fier forjat. Eu am văzut fier forjat pe la ţară, pe la porţi şi pe la garduri, da' nu-mi închipui că mobilierul e altceva decât un kitsch. Vă arăt nişte cataloage, dacă doriţi, îi zic. Îşi scoate ochelarii de soare, care-i acopereau faţa aia transpirată, se uită la mine ca o tâmpită, se fâţâie pe pantofii ei cu tocuri în care abia încăpeau bietele picioare şi se răţoieşte: nu vreau să văd poze, domne, astea le vedeam şi în reviste sau pe net. Vreau să le văd de-adevăratelea, ce nu pricepi?! Dacă nu aveţi, mă duc în altă parte. Mă holbam ca un cretin, de o fi crezut că mi-a picat cu tronc. De fapt, asta şi dădea de înţeles. Se fâţâia prin faţa mea, arunca vorbe în doi peri şi mi-a zis şi pe nume, „domnu' Doru", nu'ş de unde îl ştia.

Doru zâmbea enigmatic şi satisfăcut. Lăsa să se înţeleagă că făcuse o cucerire şi aştepta să vadă reacţia Silviei. Văzând că nu mai vine, luă o gură zdravănă de pălincă şi, cu vădită lipsă de chef, îşi continuă povestirea, numai ca să nu pară afectat de lipsa de interes a femeii. Ar fi fost un semn de slăbiciune pe care cine ştie cum l-ar fi exploatat ea.

– Până să îi explic eu ce şi cum, a venit Costescu, a luat-o ca pe prinţesa Diana, i-a dat cafea, limonadă, fursecuri, de parcă asta îi lipsea la cât era de umflată, şi a început să-i facă toată istoria fierului forjat, că a văzut-o fină şi artistă, aşa i-a zis. Aia dădea ochii peste cap, vorbea din vârful buzelor şi îşi tot azvârlea capul pe spate să îşi scoată părul din ochi şi să vadă dacă mă uit la ea. Avea o claie caraghioasă, roşie, da' uitase să-şi vopsească şi sprâncenele. Arăta ca dracu'. Indispoziţia lui Doru creştea pe măsură ce Silvia continua să îşi vadă de treabă şi să nu aibă nicio părere.

– E rece conopida asta. După ce n-are niciun gust, mai e şi sleită. Ce faci, Silvio? Dacă n-aduceam eu peştele ăla, ce paştele mă-sii puneai tu pe masă? Chiar nu mai cumperi nimic de mâncare în casa asta? La ce trag eu de fiare toată ziua? Tu crezi că sleitura ta îmi dă putere să răsucesc barele alea de fier? Tu ştii ce înseamnă să le întorci la rece? Ştii ce înseamnă să înveţi la patrujnouă de ani şi ce face fierarul şi formatatorul şi vopsitorul? Ştii cum e viaţa mea de căcat când sudez, tai, măsor de o mie de ori, când dau cu maglavaisurile alea de anticorozive, polisez, grunduiesc? Da' nu-i destul. Pe urmă le şi patinez ca să pară rahaturile alea de fier vechi şi artistice? Ştii? Ştii pe dracu! Ştii că nenorocitu' ăla de Costescu ne pândeşte pe ăştia bătrâni să ne dea afară ca să angajeze d-ăia tineri pe salarii mici? D-ăia care nu ştiu meserie, da-l pupă pe el în cur! Şi? Vin acasă şi tu îmi dai conopidă!

Se ambalase şi se înroşise la faţă. Vena aia de la tâmplă se îngroşase şi îi zvâcnea să se spargă. Îi săreau din gură bucăţele de conopidă şi stropi de salivă împroşcau faţa de masă.

Silvia era obişnuită cu ieşirile astea. De când plecase din atelierul de şcoală, unde puştii îi ziceau mai în glumă, mai în serios, „dom' profesor“, nu se mai simţise respectat cu adevărat. Se dusese după un salariu mai mare, învăţase o meserie nouă, într-un domeniu care părea, acum câţiva ani, să fie în plin avânt, dar frustrările şi nemulţumirile se adunau cu fiecare zi şi el devenea tot mai posomorât şi mai închis în el, când nu răbufnea ca acum.

– Şi a cumpărat ceva? întrebă ea, pentru a-i abate furia.

– Cum?

– A cumpărat aia ceva?

– A ameţit-o Costescu de cap. A comandat nişte etajere şi două console. Şi doi suporţi de lumânări. De care o să-mi iei şi tu mie, că o să mă bagi în mormânt.

– Vrei să îţi fac nişte cartofi prăjiţi?

– Vreau eu! se înscrise Tudor.

– Tu mănâncă ce ţi-am dat. Pe tac-tu l-am întrebat.

– Dă-i dracu' de cartofi, m-am săturat de ei. Mă duc să mă culc.

BOGDAN, 19.15

– Hola, hombre! mimă Bogdan buna dispoziţie, când îl văzu pe Relu, un fost coleg de clasă, care se lăsase după a zecea şi învârtea tot felul de găinării, când nu vindea zarzavat cu tanti-sa prin pieţe.

– Nu mai veneai, moşule?! Hai, că ne-aşteaptă băieţii!

– Trista aia de maică-mea mă tot freca cu peştele ei cu conopidă şi boul ăla de frate-meu a început să toarne că ies cu tine şi cu Marcel. La fumat. Cretinul. Mă înnebunesc ăia cu întorsul la liceu. Să vezi când or începe naşpeţii de profi să sune şi dea pe malaxor că nu m-am mai dus la meditaţii.

– Asta e naşpa! Ţi-o cam dă la temelie. O să te căpăcească martalogu' de tac'tu, zâmbi pe sub umbra de mustaţă Relu, preţuind o dată în plus libertatea de care se bucura el.

– Ce-are, frate-miu, grupu' şcolar? Ce să fac la liceu, nu-i tot rahatu' ăla? O iau acu' de la cap. Am făcut doi ani aici, aici termin. Ce s-o mai frec iar pe alte uşi. Trebuie să o tai de-acasă, oricum, nu mai e de stat. O să se-apuce expiratu' de taică-meu să-mi toace mansarda cu fieru' lui forjat, să-mi scoată ochii cu munca lui şi cu viitoru' meu. Îmi bag picioarele în el de viitor.

Forţa limbajul ăsta de golan, pe care nici nu-l stăpânea bine, încercând să se integreze găştii care-l acceptase, dar nu-i ieşea totdeauna.

Îşi ridică gulerul canadienei subţiri şi grăbi pasul strângându-se în sine. Mergeau pe o alee îngustă, între blocuri. Fusese mai lată, dar se făcuseră parcări şi turnaseră în prostie beton muşcând din spaţiul verde. Desfiinţaseră trotuarele, oricum, meschine, rupseseră băncile pensionarilor, că şi-aşa stăteau afară şi comentau prea mult. Din părculeţ rămăseseră un tobogan de pe panta lucioasă a căruia copiii alunecau direct pe ciment şi un leagăn stingher cu care nu puteai să-ţi iei avânt fără să loveşti cu picioarele maşinile parcate fix lângă el.

Era o seară de primăvară întârziată. Nici cald să deschizi geamul bucătăriei, unde erau adunate cele mai multe familii pentru cină, nici frig să îl zăvorăşti, „nu cumva să îi tragă curentul pe ăia mici sau pe mama".

Prin ferestrele întredeschise ale apartamentelor de la primele etaje se strecurau mirosuri de fierturi şi prăjeli. Sere întregi de legături de lobodă şi ştevie, straturi nenumărate de fire de ceapă verde, sute de căpăţâni de varză, cutii de mazăre, pungi de fasole uscată sau verde umpluseră cuvioasele oale ale Săptămânii Patimilor.

Aburii ridicaţi din peticele de pământ reavăn se amestecau cu cei din borşuri, cu zumzetul conversaţiilor de seară, cu zgomotul tacâmurilor care nu conteneau să transporte mâncarea dinspre farfuriile ascetice către miile de guri flămânde care mestecau fără discriminare, neobosite, dumicaţi şi vorbe despre întâmplările de peste zi, despre ce e de făcut mâine, săptămâna viitoare, la anul, despre politică, economie, telenovele, talk-show-uri şi, îndepărtându-se de spiritul toleranţei reclamat de săptămâna sfântă, despre ce-a mai zis hoţul ăla de administrator.

Au cotit printr-un gang mirosind puternic a urină, au trecut de doi câini ce păzeau un vagabond aşternut somnului, precaut, pe ultima treaptă a adăpostului şi au luat-o prin spatele liceului. Lumina felinarelor nu ajungea până aici. Au ocolit cu grijă groapa năpădită de buruieni şi gunoaie unde, cândva, un director entuziast construise un bazin pentru elevi. Numai că fonduri pentru întreţinerea lui nu mai găsise, aşa că, după o lună

de sport la bazin, când începuse să se înverzească apa şi vreo două fete au venit de la doctor cu certificate medicale care atestau afecţiuni provocate de apa murdară, îl goliseră, îl închiseseră în aşteptarea unor vremuri mai bune şi aşa rămăsese. Mai cădea în el câte un beţiv, rătăcit prin curtea liceului, noaptea, căutându-şi culcuş prin vreun boschet sau în iarba mare, la rădăcina vreunui pom. Pe urmă apăruseră nişte aurolaci. Murdari, scandalagii şi agresivi. Somată de poliţie, administraţia liceului reparase gardul, angajase doi paznici şi gata. Numai că ei, puştii care altădată se jucau de-a v-aţi ascunselea prin grădina aia uriaşă, populată de profesorul de botanică cu tot soiul de arbuşti şi copaci, într-un parteneriat morganatic cu Facultatea de Agronomie, ştiau şi acum unghiurile oarbe ale geografiei copilăriei lor, aşa că s-au strecurat tăcuţi spre malul lacului unde îi aşteptau ceilalţi trei.

TUDOR, 20.00

Mâncase peştele ca să evite conopida. Se plictisea. Taică-su, posac, învârtea aceleaşi fraze mereu, ca o placă zgâriată. Îşi punea pijamaua, cum ajungea acasă, căuta ţuica pe sub chiuvetă, dădea drumul la televizor pe ştiri sau pe meciuri şi, răsturnat în fotoliu, bombănea până se ducea la culcare. Maică-sa, cu faţă comercială, încă, tot făcea pe casnica ideală, dar i se cam rupea de ei de la o vreme. Poate simţea că trece timpul pe lângă ea. O surprinsese tot ascunzând ceva când veneau ei acasă. Aşteptase să o vadă intrând în baie şi să dea drumul la muzica aia turbată pe care o asculta la volum ridicat, ca să o audă din duş şi făcuse o inspecţie rapidă. Şifonier; în, deasupra şi dedesubt! Evrika! Îşi luase, pe furiş, o dudă de laptop şi îl ţinea, de teamă, în valiza marilor vacanţe la Vaslui. Măcar să-l fi întrebat pe el. L-a deschis rapid, i-a evaluat performanţele dintr-o privire. Hard mic, soft antic. Era varză. De ce s-o fi ferit şi de el? Ştia că poate avea încredere. Parcă atunci când o văzuse în Herăstrău cu popândăul ăla pitic şi spălăcit, plimbându-se pe malul lacului, o spusese? Era de nişte ore bune la un coffe-net şi îşi aruncase privirea, pe fereastră, obosit de concentrare. Jucau Counter-Strike în reţea de vreo patru-cinci ore şi făcuse cele mai multe frag-uri, aşa că echipa lui avea un avantaj de moment. O văzuse prin peticul ăla de geam. Ca un făcut, se uitase şi ea exact într-acolo. A văzut în ochii ei panica. I-a zâmbit. Şi-a îndreptat spatele, şi-a mişcat puţin picioarele care-i amorţiseră, şi-a flexat degetele mâinii drepte, înţepenite ca o gheară pe tastatură. S-a mai uitat o dată pe geam. Dispăruse. Fiecare şi-a văzut de treabă şi n-au vorbit despre asta niciodată. El nu avea voie la net, ea...

Frate-său plecase în treaba lui. Şi, oricum, nu prea aveau texte amândoi. Nici n-avea

nevoie de el. De câteva luni se împrietenise, la şcoală, cu băiatul profei de română, Luca. Era foarte tare. Ştia de toate. Orice îl întrebai. Enciclopedie. Era trimis la toate concursurile şcolare, la toate olimpiadele. Mândria şcolii. Profesorii îi dădeau notele aşa, pe discuţii amicale. Nu-l vedeai citind sau făcând altceva decât făceau toţi ceilalţi. Vorbea la fel ca ei, se îmbrăca aiurea, părul îi era ciufulit mereu, îşi bărbierea rar firele răzleţe, blonde de barbă. Ochii lui albaştri priveau buimac în jur, lipăia în nişte adidaşi obosiţi, cu şosetele căzute pe gleznă, cu nişte paranteze de picioare ieşind de sub o pereche de bermude imposibile din doc, kaki, largi. Era ca ei toţi, dar cumva diferit. Fusese până într-a opta în clasă cu Bogdan. Pe urmă frate-său picase examenul, cu toată bunăvoinţa profesorilor, care practicau politica de a-şi păstra elevii din gimnaziu şi în liceu. Fusese o catastrofă de neevitat. Nici nu era de mirare, cu gaşca de care nu se mai despărţea. Tudor şi Luca făceau cursul de informatică împreună, deşi erau de vârste diferite şi în etape deosebite de pregătire. Dar, pentru că nu se înscriseseră destui elevi pentru două grupe şi profa n-avea de gând să îşi piardă două după-amieze pe săptămână, aiurea, pentru trei-patru elevi, îi comasase. Ore „neremunerate“, cum se plângea mereu. Mai bine făcea o grupă comună, le explica repede ce trebuia să facă fiecare şi în ziua câştigată mai dădea nişte meditaţii. Luca era fiul doamnei Romanescu, profă de română de la a unşpea şi a douăşpea. Taică-su era ceva scriitor, nu înţelesese de care. Stăteau destul de aproape, se ştiau din vedere, dar nu prea comunicaseră până la cursul ăsta. De părinţi, ce să mai zică. Ai lui Luca aveau şcoală şi ai lui nu prea. Până la urmă, ce să vorbească un scriitor cu taică-su, care răsucea la fiare şi o profă cu maică-sa, care număra bani la CFR. Oricum, Luca îl invitase în seara asta la o librărie, în centru, unde îşi lansa bătrânu' lui o carte, ceva, şi unde venea multă lume şi chiar şi o televiziune pentru o ştire. Era şi mâncare, erau şi sucuri. Dar nu prea avea chef să iasă din casă şi nici nu mai mergea să o taie şi el acum, după ce frate-său plecase cine ştie unde, trântind uşa în halul ăla. Şi avea şi un joc nou, de strategie, foarte tare.

Auzi o bătaie uşoară în uşă.

– Da!

– Pot să intru? Până să răspundă, maică-sa se şi strecurase în cameră. Spre surprinderea lui nu mai era îmbrăcată în halatul ăla verde şi nici nu mai avea papucii de casă în picioare. Era machiată, îşi tapase părul şi-l înţepenise cu fixativ, descoperindu-şi urechile împodobite cu două frunzuliţe de aur, îşi pusese o rochie bej destul de decoltată, senzaţie tăiată de un şirag subţirel de chihlimbare. Era strânsă în talie cu un cordon maro şi încălţase pantofii de piele, cu toc. Pe mâna stângă, lângă verighetă, apăruse un inel amărât, cu o pietricică albă. Îi aducea un castron mare, de plasic, plin cu floricele cu gust

de unt, calde, abia scoase de la microunde.

– Ce faci?

– O să ies puţin la supermarket cu Aura, că îi dă bărbatu-său maşina, să mai facem nişte cumpărături pentru Paşte. Taică-tu s-a culcat, dacă se trezeşte şi întreabă de mine, zi-i că sunt la Real, că ăla e non-stop şi acum, noaptea, e mai liber. Uite, ţi-am făcut floricele. Şi dacă vine Bogdan, spune-i că mâine vreau să am o discuţie foarte serioasă cu el.

– Da, bine. Mulţumesc pentru floricele, nu trebuia.

– Mi-a făcut plăcere. Hai, că am plecat. O să încerc să iau tot ce trebuie şi să vin repede. Să nu mă aştepţi.

– Da, bine. Te-ai ambalat beton ca să-mpingi căruciorul cu ceapă şi usturoi!

– Poftim? se întoarse ea surprinsă de remarca lui.

– Păi, nu din astea se face stufatul?

A închis uşa iritată, fără să-i mai răspundă. Îl simţea uneori ostil, de atunci, de la întâmplarea aia din Herăstrău. Nu ştia dacă făcuse bine să evite o discuţie explicativă cu Tudor. Acum trebuia să-i ignore băşcălia ambiguă, fără să poată replica. Şi ce să replice? În fond, acum, ce naiba făcea? Parcă Tudor mai avea zece ani, să creadă aiureala asta cu târguitul în schimbul de noapte. În fine, ce să se mai indispună. Cornel o aştepta în capătul străzii. Îşi luă pardesiul, poşeta şi ieşi în vârful picioarelor, închizând cu grijă uşa în urma ei.

A traversat aleea dintre blocuri repede, să nu se întâlnească cu cineva, deşi, la ora asta, cam toţi vecinii stăteau aliniaţi în faţa televizoarelor la show-ul ăla cu dansul, că era semifinala. Şi la pauzele publicitare, că erau, slavă Domnului, dădeau fuga la bucătărie să tranşeze mieii, să pregătească tocătura pentru drob şi câte altele.

LANSAREA 20.30

Librăria era inundată de lumină. Aerul, lipicios de transpiraţie subţire amestecată cu parfum scump, era primenit când şi când de un val de răcoare proaspătă, ori de câte ori se deschidea uşa şi mai intra câte un cuplu sau câte un invitat solitar, grăbit să nu înceapă

lansarea fără el. Dintr-un fapt cultural banal, Laura şi câţiva prieteni transformaseră publicarea cărţii lui Romanescu într-un eveniment monden. Romanescu privea zăpăcit în jur, iar nevastă-sa, îmbrăcată cu rochia pe care o purtase la botezul lui Rafael, mezinul lor, de fapt aceeaşi de la botezul lui Luca, fiul cel mare, tot rânduia pe un colţ de raft nişte cărţi, aşezate, de altfel, foarte bine de designerul care se ocupase de întregul ambient. De spaţiu, de flori, de lumini. Pe latura din dreapta erau plasate mesele încărcate cu antreuri ademenitoare, cu fructe şi prăjituri. Erau şi preparate de post pentru cei mai bisericoşi. Laurenţiu se gândise la toate. Paharele suple sclipeau la capătul mesei pe tăvi argintate. Totul era în regulă, chiar şi chelnerii, prezenţe discrete, care aveau grijă de fiecare amănunt. Laura cântărise totul dintr-o privire. Şi asta îi ieşise perfect. Se ţinuse de cuvânt.

– Du-te, salută-i, fă-le conversaţie, îl îndemnă pe Andrei, mulţumită de înfăţişarea lui distinsă. Eu dau vreo două telefoane să văd dacă îi mai aşteptăm pe profesorii David şi Martinescu. David a promis că spune câteva cuvinte. Hai, du-te!

De fapt, îi văzuse pe amândoi venind, prin geamurile librăriei. Voia să-l sune pe Laurenţiu, să-i mulţumească. Şi să-i audă glasul. Încă simţea un fluture în stomac, numai gândindu-se la el. Era un fluture muribund. O durea ascuţit. Se prăbuşea. Experienţa o ajuta să-şi controleze vocea să nu-i tremure când vorbea cu el. Nimic de felul ăsta nu i se întâmplase niciodată. Oare aşa simţise şi Andrei atunci, demult, când o trădase? Cu fata aia?

Cu bărbatu-său i se păruse normal să se mărite din clipa în care se întâlniseră. Toţi gândiseră, „ce cuplu reuşit“, şi aşa rămăsese, în ciuda a tot ce se întâmplase după aceea. Acum era altceva. I se întâmpla ei. Laurenţiu era un bărbat în plină tinereţe, frumos şi, i se păruse ei, trist. Îl cunoscuse în urmă cu un an, când se hotărâseră să-l sărbătorească pe Romanescu. Îi plăcuse de când vorbise cu el la telefon. De la primele întâlniri, aflase că era absolvent a vreo doi ani de litere, unu de filozofie-istorie, unul de medicină şi terminase până la urmă pictura. Nimic din toate astea nu-l ajuta să trăiască. De aceea, până la urmă, împreună cu prietena sa, economistă, spirit practic, deschisese firma asta de catering şi organizare de evenimente. Laura nu voise să rişte şi a încercat atunci aşa, de probă, o petrecere de ziua lui Maximilian, când îi fusese prezentată şi Oana, fata de care se îndrăgostise fiul ei. Voia să vadă cum se descurcă firma pe care patronul o „botezase“, tautologic, „Petrece cu mine“. Invitase lume multă, cam câtă estimase că va veni la lansare şi aşteptase să vadă cum se descurcă. Ieşise excelent. Când se întâlniseră prima oară, ea era cu o prietenă, Marga. Au oftat amândouă discret. Atunci i s-a părut o glumă. Laura avea avantajul proiectelor anunţate. Putea să-l mai vadă, să-i mai vorbească, fără să

trezească suspiciuni. Fusese o joacă. Pentru Marga era mai greu. Îi lipsea motivul justificat al apropierii. Ar fi fost ridicol pentru oricare dintre ele să fie respinsă. Se aventurase şi într-o corespondenţă foarte şic, pe sms, cu el. Se simţea în textele lui anul de filologie. Mesaje ambigui, încărcate de un erotism cu atât mai tensionat, cu cât era mai atent disimulat [1] . Pe urmă, brusc, lucrurile luaseră o întorsătură neaşteptată.

– Bună seara, Laurenţiu. Laura sunt. Voiam să-ţi mulţumesc pentru organizare. Ştiu că s-ar fi cuvenit să te sun la sfârşit să-ţi spun cum a fost. Dar sunt pur şi simplu entuziasmată. Simula perfect înstrăinarea.

– Totul e perfect, toţi par mulţumiţi şi dacă iese bine până la capăt, nici n-o să ştiu cum să-ţi mulţumesc. Da, cum? Aha, ei, dacă vii să verifici, vorbim când ajungi aici. Pa, Laurenţiu. Glasul îi suna spart şi îndepărtat.

Îi rostea numele afectat, singurul lucru permis în situaţia şi în poziţia ei. Deocamdată.

LAURENŢIU, 20.30

Îl simţea aproape, chiar dacă stătea cu spatele. Poate vibraţia respiraţiei lui proaspete, poate unda de parfum fin, poate privirea verde fixată pe umerii ei încă frumoşi, întotdeauna frumoşi, ultima redută a unei femei, cum citise într-o carte. Frumoşi chiar şi pentru un tânăr de douăzeci şi opt de ani. S-a întors, fără grabă, lăsând să plutească ultimele cuvinte în cercul celor care o ascultau fermecaţi. În seara asta se străduia mai mult ca oricând. Nu voia să se vadă, să se simtă nimic. Era deşteaptă, era spirituală, replicile se înşirau sprintene, spontane. Se simţea bună, generoasă, aproape iertătoare. Ştia că e o păcăleală. Că nu avea să dureze. Lansarea asta era revanşa ei. Îl sărbătoreau pe Romanescu şi cartea lui, dar adevărata atracţie a serii trebuia să fie ea. Trebuia să fie familia ei strălucitoare. Bărbatul ei, care reuşise. Trudise ani de zile cu tenacitate pentru asta. Ar fi putut fi orice. Inginer, inventator, medic. De altfel, înainte de a intra la filologie, făcuse un semestru la Medicină. Dar studiul civilizaţiei romane i se păruse infinit mai ofertant decât cel al măruntului univers al anatomiei umane, care îl fascinase, dar nu-l cucerise. Ea? Reuşise şi ea, dar în altă direcţie. Ea, orice s-ar fi întâmplat, trebuia să rămână în picioare. Andrei devenise un profesor cu o reputaţie excepţională pe toate planurile, un romanist recunoscut în toate universităţile europene şi dincolo de ocean, un om care, cu toate păcatele lui, avea aparenţa unei verticalităţi morale pentru care îl curtau toate partidele. Aveau nevoie de imagine, iar oamenii ca el, percepuţi ca

monument de echilibru şi credibilitate, erau rari şi foarte necesari de pus în „vitrină". Acum îl puseseră. De câteva luni era senator. Fiul ei, frumos, as în calculatoare, solicitat de firme de top pentru colaborări, se îndrepta spre industria filmului şi a publicităţii cu un succes real. Oana se juca de-a actriţa pe la Academia aia de Teatru şi Film, dar, pe moment, „dădea" bine în familie şi o excentrică din lumea scenei. Totul era cum trebuia. Spectaculos. Se uita la fiul ei, de care se apropiase cu respect un puşti.

– Bună seara, domnule Maximilian! Nu mă mai cunoaşteţi?

Un băiat ciufulit se apropiase de tânărul Demetriade. Îi părea cunoscut, dar nu ştia de unde să-l ia.

– Nu mă mai cunoaşteţi? Cursul de informatică de la...

– A, da, salut! Ce faci aici? Nu prea e o carte de liceu asta care se lansează.

– Păi, „autorele" e tata. Luca Romanescu mă cheamă.

– A, tare! Salut, Luca! Merge treaba? Habar n-avea ce să întrebe un copil. Făcuse vreo două prezentări la liceu, că-l rugase bunăciunea aia de profă, dar nu ştia cum să se poarte cu puştimea. Uitase ce îl interesase pe el pe la şaişpe, şaptişpe ani.

– Merge, depinde de care „treabă" mă întrebaţi.

– Ei, de toate, îi zise Maximilian absent, uitându-se în mulţime după Oana. O văzu pe maică-sa fâstâcindu-se, în timp ce vorbea cu tipul care organiza mesele şi petrecerile. Luca înţelese că asta fusese toată conversaţia şi se retrase fără ca interlocutorul său să bage de seamă. Tudor, prietenul lui de la liceu, pe care-l invitase, nu venise şi se simţea stingher.

LANSAREA 20.30

– Bună seara, Laura. În faţa ei stătea Marga. Îmbrăcată într-o toaletă stridentă, roşie. Şi stofele, şi accesoriile. Şi, culmea, îşi vopsise proaspăt părul, tot în roşu aprins. Trăsăturile chinuite, de dolofană mereu la regim, erau accentuate de ridicolul ţinutei din seara asta. Jalnic. Simţea o tandreţe nespusă pentru ea. Şi o milă nesfârşită pentru amândouă. Erau bătrâne. Şi triste în lupta lor cu timpul. Învinsese. El. Timpul.

– Vai, te sărut, Marga. Ce bine arăţi, dragă! Ai slăbit grozav.

– Zău? Nu e prea mult roşu? Se vede că am slăbit?

– Dragă, arăţi trăsnet! Unde e Gogul? A venit, nu-i aşa?

„Gogul“ era bărbatul Margăi, cântăreţ obscur de muzică cultă. Mai mult prin coruri şi de câteva ori la operetă, în roluri oarecare. Umbla mândru şi ţeapăn, se considera o victimă a împrejurărilor. Norocul lor fuseseră cârciumile deschise cu nemiluita după Revoluţie, în care îşi găsise Gogul contracte şi în care „performa“ pentru toţi beţivii „cântece de petrecere“, romanţe şi, cu toată împotrivirea, în ultima vreme, manele, că asta se cerea. Aşa că, toate nopţile, afară de luni, era plecat, „în turneu“ prin restaurante şi Marga avea linişte. Ziua, el dormea, iar ea bătea magazinele şi-i cheltuia bruma adunată peste noapte. Nici nu mai apucau să se certe, pentru că se vedeau rar şi puţin. Îi ziceau „Gogul“, cu articol, pentru că el se considera unic şi atunci îl separaseră de toţi ceilalţi „Gogu“. Îl acordaseră blazonul de singularitate. Jocuri de altădată.

– Gogul, vine, dragă, dacă s-o trezi. Da, nu stă mult, că are „cântare“. Laurenţiu vine? întrebă ea, întorcându-şi privirea spre sală cu un aer atât de indiferent, încât o dădea de gol.

– E pe-aici, se ocupă de ultimele amănunte. Hai să te prezint lui Romanescu. Să ştii şi tu de ce ai venit. Să spui luni, la cancelarie, unde, cu cine şi de ce ai fost. Să te invidieze că ai viaţă mondenă.

MARGA, 20.30

Viaţă mondenă, pe dracu’. Ce ştia închipuita asta despre viaţă? Despre orice fel de viaţă. De fiecare zi a oamenilor obişnuiţi. Trăia în lumea aia a ei, de prefăcuţii dracului, pe care-i apuca grija de amărâţi la Paşte şi la Crăciun. Pe urmă, dacă mai făceau vreo faptă bună, nu era ca să-i ajute pe alţii, ci ca să zică apoi, când se întâlneau, vai, dragă, ce mă bucur că am făcut asta şi asta pentru cutare, că uite, s-a îmbolnăvit, a murit sau dracu’ mai ştie ce-a păţit. Parcă ea nu-şi dădea seama că făcea mişto de ea că arată bine, că a slăbit, că s-a îmbrăcat haios. Parcă ea nu ştie că a îmbătrânit, că e tot grasă, cum a fost toată viaţa şi că se îmbracă caraghios, cu haine pe care şi le cumpără ca o tâmpită când slăbeşte şi în care abia se mai înghesuie când creşte iar hoitu’. Gogul? Gogul, alt tâmpit cu care se măritase când era la Conservator şi credea că o să ajungă mare tenor, să facă mare carieră de să se

bată pe el operele şi operetele din Europa şi să o scape din mizeria aia de şcoală de cartier şi din casa aia de nebuni; de maică-sa, care împletea botoşei şi căciuliţe din PNA, pentru toţi retardaţii de bunici care-şi plimbau nepoţii prin Herăstrău, unde se înfiinţa cu sacoşa de un leu, şi disperaţi de spaima frigului, moşuleţii şi băbuţele luau prostii de-alea ca să-i înfofolească pe ăia micii, că „iresponsabila de noră habar n-are cum e vremea de înşelătoare"; să scape de beţivu' de taică-su, care îi bătea pe toţi imediat ce ajungea acasă, nu cumva să apuce vreunul să fugă şi să rămână nebătut. De idioata de soru-sa, care se credea vampă, numai pe motiv că apăruse vopsea ieftină şi reuşise să se facă şi ea blondă. Rămăsese interzisă când aflase că învăţa cuvinte din dicţionar, cinci-şase pe zi, ca să facă impresie. Dar şi mai de mirare i se păruse că îi căzuse în plasă un dentist. Poate pentru că stătuse cu gura deschisă şi nu apucase să vorbească prea mult. Dar la prima întâlnire i-a zis că are o cravată mirifică şi nu l-a mai văzut. Nici când s-a dus să-şi pună plomba definitivă. Şi voia să scape şi de frati-su. Ochii şi sufletul maică-sii. Ăsta se născuse prost, de la tentativa de avort. Dar era înalt şi brunet. Nu mai conta că n-a putut să reţină nici tabla înmulţirii cu doi. Cum intra pe uşă, de la fotbal, că nu de la muncă, sfârâiau tigăile pe aragaz, printre pumnii lu' taică-su şi urletele din jur. Băiatul trebuia să mănânce, că făcuse efort, ce dracu!

Şi între ei, ea, care se zbătea să termine liceul pedagogic să nu mai fie suplinitoare, să ajungă învăţătoare plină, să vină şi ea cu flori acasă şi cu mărţişoare şi cu bibelouri şi ape de colonie.

Şi a reuşit. A reuşit pe dracu'. S-a făcut învăţătoare şi s-a măritat cu tâmpitul ăla. Nici în cor nu intrase, până nu s-a culcat ea cu dirijorul, care avea copilul într-o clasă paralelă cu a ei. Venise ăla la şedinţa cu părinţii, dar după ce se terminase. Că avusese repetiţie cu „Voievodul ţiganilor". Ea tocmai închidea cancelaria. Ăla că aoleu, ea că lăsaţi că vorbesc eu cu colega. El, că e obosit. Ea, că staţi aici puţin. Şi dintr-una în alta, ce grea e munca asta cu arta, dar şi aia cu copiii, ea, că ştie că are soţul cântăreţ, el, că ştie că are copil acasă, ea, că e greu fără angajament şi cu un singur salariu în casă, el, că e greu cu lecţiile când eşti aşa de ocupat şi nu-ţi mai arde de „m" mare de mână, hai, că să ne ajutăm, şi s-au ajutat, şi în seara aia, şi încă o vreme după, până a primit el un contract prin Austria şi n-a mai auzit de el. Gogul se cam prinsese cum a trecut proba la cor, dar, înţelept, a tăcut. Numai că s-a cam apucat de băut. Au avut scandaluri, despărţiri, până la urmă au ajuns la chestia asta cu lucrul lui de noapte. Se ducea, cânta, bea cam jumate din ce câştiga, restul îl aducea acasă şi ziua dormea. Ea acceptase viaţa asta, că se săturase să mai viseze şi înţelegea bine că asta îi era soarta.

Pe Laura o cunoscuse la un eveniment din ăla de caritate. Veniseră nişte copii bogaţi la

copiii săraci din şcoala ei să le aducă daruri. Jucăriile lor vechi, adică. Şi ea îi supraveghea pe amărâţi. Era tânără şi politicoasă. Cum dracu' să fii, când n-ai încotro. Laura o plăcuse, o ajutase să se mute într-o şcoală mai bună şi devenise un fel de protectoare a ei, chiar dacă erau cam de aceeaşi vârstă. Nu-i vorbă, o mai punea din când în când să stea cu fii-su, da' era copil cuminte, nu făcea probleme. Îşi scria singur temele şi ea se îndopa cu ce găsea prin frigider şi se uita la telenovele. Aia viaţă. De-acolo, din televizor. Şi aşa trecuseră anii. Deşi atât de diferite, deveniseră apropiate. Poate din nevoia Laurei de a vedea în permanenţă de ce a scăpat. Ea era coşmarul. Ar fi putut să fie invers. Laura se asigura mereu că aşa ceva nu se va întâmpla. Unora nu li se întâmplă niciodată. Ohooo, câte nu încercase şi ea. Se dusese la biserică. Mamă, cât autostop făcuse, lăsându-i pe toţi libidinoşii să o pipăie, în timp ce se ruga la Dumnezeu asigurându-L că nu din desfrânare o face, ci numai ca să ajungă să se roage la icoana făcătoare de minuni despre care scria toată lumea pe internet că împlineşte toate dorinţele. Şi ea avea. Ohooo, avea. Dorinţe. De tot felul. Din toate, numai una i s-a împlinit. Erau sănătoşi. Toţi. Şi ea, şi Gogul, şi toate neamurile pe care ar fi putut să le moştenească, dacă nu se ruga ea cu atâta sârg. Aşa că a încetat să mai meargă la biserică. Şi, în loc să se fi dus azi la Prohod, a venit la lansarea asta, care n-o interesa deloc. Şi nu pentru Laura, care în ultima vreme o enerva din ce în ce mai tare cu fiţele ei de grand dame, ci pentru băiatul ăla, Laurenţiu, care o făcea să roşească şi pentru atenţia căruia se lupta, fără şansă, cu femeia asta care nu voia să arate că anii treceau şi peste ea. Marga nu înţelegea cum. Azi făcuse un test. Se dusese la atelierul ăla de fier forjat, de pe strada cu coaforul. Nu-i trebuia nimic, dar abia îşi vopsise părul şi voia să vadă dacă face vreo impresie. A avut surpriza să constate că acolo lucra domnul Dorel, care fusese maistru la ateliere, la prima şcoală, unde fusese şi ea învăţătoare. Cochetaseră ei pe vremuri un pic, până să schimbe ea şcoala. Se făcuse că nu-l cunoaşte, îl speriase cu pretenţiile ei şi se amărâse rău când îşi dăduse seama că el chiar nu o recunoaşte. Cât se putuse schimba? Cât îmbătrânise? Pe urmă venise şeful lui şi, de nervi, se pomenise comandând etajere şi sfeşnice idioate. Acum aştepta să fie răsplătită măcar cu prezenţa lui Laurenţiu. Dar nu-l vedea nicăieri şi nici mult nu putea rămâne, că nu cumpărase nimic pentru masa de Paşte la care Gogul îi invitase pe toţi sănătoşii ăia din neamul lui.

LANSAREA 21.00

– Bună seara, Laurenţiu. Mă bucur că ai reuşit să ajungi. Laurei îi tremura vocea. Îi tremurau mâinile. Transpira. Pierdea controlul.

– Mă scuzi, trebuie să începem, cred că a venit toată lumea şi nu vreau să termine de bârfit înainte de lansare, că nu mai au ce vorbi după şi vor pleca fără să guste din antreuri.

Îl atinse cu o fluturare de mână pe braţ şi alunecă printre oaspeţi. S-a adunat cu ultimele forţe şi cu o graţie lipsită de ridicol, pentru că stăpânea de minune arta spontaneităţii construite, s-a îndreptat spre microfon şi simpla ei prezenţă a topit, ca prin farmec, murmurul conversaţiilor.

– Dragii mei, este cineva care nu ştie de ce se află aici? Dacă da, „să vorbească acum sau, pe vecie, să tacă"?! Zâmbiţi, deci, ştiţi. Minunatul nostru prieten, Mihai Romanescu, a strâns între copertele unei cărţi, ce-i drept, nu uşoare, nici la propriu, nici la figurat, munca, dragostea, pasiunea sa de o viaţă. Încă un tratat închinat artistului, despre care oricât s-a scris şi se va mai scrie de acum înainte nu va fi suficient: Leonardo da Vinci. Aş putea să vă mai vorbesc despre autor, dar îl cunoaşteţi cu toţii. Aş putea să vă vorbesc despre familia lui, dar am să vă las plăcerea să o cunoaşteţi singuri. Şi aş putea să vă mai povestesc despre anii în care a fost elaborată cartea, despre eforturile şi sacrificiul cu care a fost scrisă, dar asta vă vor spune paginile însele, atunci când le veţi parcurge. S-a nimerit ca acum, când vorbim despre patimile Mântuitorului urcând pe Golgota, să amintim, păstrând, fireşte, proporţiile şi despre suferinţele unui împătimit cercetător al adevărului artistic. Aş putea să vă vorbesc chiar despre lucrarea aceasta, dar are cine să o facă. I-am invitat pe profesorii Ioan David şi Mircea Martinescu, şi domniile lor au avut amabilitatea de a onora cu prezenţa lor acest eveniment. Îi rog să vină lângă mine şi să se înscrie în cursa pentru cea mai scurtă recenzie din cariera lor, pentru a-i permite şi autorului să vorbească despre ultimul său „copil": „O nouă cercetare asupra bătrânului Leonardo." Zâmbi ştrengăreşte şi îi invită pe cei doi critici lângă ea. Profesorul David se repezi la microfon şi începu să vorbească.

– Stimat auditor, distinşi oaspeţi, onorat autor, am să încerc să mă încadrez în exigenţele cerute de graţioasa noastră gazdă şi să-mi reduc entuziasmul analitic la numai câteva idei. Obişnuit cu tipul fizic în care trăieşte, cu sufletul, cu impulsurile transmise de subconştient, artistul tinde să se perpetueze în toate creaţiile sale. De la autoportretul în efigie la cel executat în sangvină, spre sfârşitul vieţii, Leonardo nu se abate nici cu un milimetru de la această propensiune a artistului de a se reproduce mereu.

Telefonul Laurei vibra imperceptibil în poşetuţa elegantă, unde fusese înghesuit alături de gloss-ul de buze, pudriera minusculă şi flaconul de parfum. Îl scoase cu o mişcare discretă şi mascată de silueta masivă a lui David, începu să manevreze abil tastatura

deschizând mesajul care o inoportuna tocmai într-un asemenea moment.

„Păsări oarbe, născute din insomniile sfinţilor, rătăcesc halucinate în turla de văzduh a zilei, întotdeauna, când eşti tu aproape."

Nu era semnat. O îmbujorare delicată coloră tenul impecabil machiat al Laurei. Privirea ei căuta cu infinită precauţie locul în care se afla Laurenţiu şi, surprinsă, nu reuşi să citească nimic pe chipul său. A văzut-o pe Oana traversând sala şi îndreptându-se spre masa cu antreuri. Laurenţiu o urmărea cu privirea. Laura a simţit interesul lui proaspăt şi stomacul i se făcu ghem. Fata a cules o boabă de strugure de pe un platou, i-a zâmbit ştrengăreşte tânărului şi s-a aşezat şi ea în spatele profesorului David.

– *Simbol al preocupărilor şi al căutărilor sale, al cercetărilor şi al eşecurilor sale, al gândirii vaste şi al străduinţelor de a realiza o operă atotcuprinzătoare şi unitară (dorinţă, din păcate, neînfăptuită, atât din cauza diversităţii şi complexităţii temelor abordate, cât şi a perspectivei originale din care ele au fost tratate la nivelul epocii), este misterioasa efigie, vrejul care se încolăceşte într-un singur fir labirintic, nesfârşit. Motiv de origine orientală, amintind de prezumtiva sa călătorie în Orient şi de proiectatul său roman cu subiect exotic, medalionul este prevăzut cu o la fel de misterioasă inscripţie: Achademia Leonardi Vinci. Împletitura, „nodurile" (copiate cu nedisimulat interes de Dürer într-una din călătoriile sale la Veneţia, impresionat de acurateţea şi rigoarea geometrică a desenelor) oferă o emblemă vizuală a numelui artistului, cu dublă extindere ermetică.*

Laura strecură telefonul în poşetă, la fel de discret cum îl scosese, de data asta însă cu un tremur invizibil. L-a văzut la distanţă pe Laurenţiu înclinând uşor capul, apoi întorcându-se spre sala unde oamenii lui făceau ultimele pregătiri.

– Aţi văzut ce mişto miroase?

Tresări surprinsă. Lângă ea, Oana ronţăia un fursec şterpelit de pe masa de protocol.

– Ce miroase bine? o întrebă Laura, gândindu-se cu îngrijorare la Laurenţiu.

– Profu ăsta care a vorbit. David parcă aţi zis că-l cheamă, zâmbi larg fata, înţelegând numai dintr-un schimb scurt de priviri şi din câteva gesturi cam unde era mintea Laurei.

– Miroase a lemn de santal, a mentă şi a busuioc. E ceva subtil de la Kenzo, aş zice, comentă ea, expertă. Adevărul era că o pasionau parfumurile şi că avea „nas". După ce citise cartea lui Patrik Suskind, începuse să facă exerciţii de memorare a mirosurilor.

Încerca să reţină câte trei arome pe zi. La început le amesteca, le uita, le confunda, dar nu se lăsase. Cu timpul, antrenamentul dăduse roade. Acum putea recunoaşte mirosurile de bază care alcătuiau un parfum. Şi de multe ori şi brandul. Citise într-o revistă franţuzească despre un parfumier român de la Paris. Unul din elita celor patru sute. Se gândise de multe ori că, dacă dădea chix cu actoria, se urcă într-o cursă low cost, se duce la Paris şi doarme pe preşul tipului, până o ia ucenic. Prea vorbise cu poftă despre „florile de lotus amazonian în cele trei zile în care se deschid, despre orhideea cactus sau florile ameţitoare de champaca". Nici n-auzise până la el de „champaca". Ea ştia că ghimbirul se pune la preparate din bucătărie, dar el vorbise despre ghimbirul purpuriu. Şi, tot aşa, miezul verde de nuci pe care îl mânca, nu i-ar fi trecut prin minte că se poate scoate parfum din el. Şi printre florile de magnolia din care şi ea îşi făcea primăvara apă tonică, nu ştia că există un soi care se chema „grandiflora". De tuberoze auzise, dar la noi le vindeau ţigăncile şi le ziceau chiparoase, nu-şi închipuise că s-ar fi putut aduce, pentru parfumieri, proaspete, tocmai din Mexic.

Laura zâmbea fără replică, agasată de prezenţa Oanei. O ardeau degetele şi cuvintele se năpusteau tumultuos în mintea ei. Voia să dea sms-ul ăla blestemat. I-ar fi răspuns pe loc, dar Oana pălăvrăgea vrute şi nevrute lângă ea şi alte zeci de perechi de ochi pândeau orice amănunt distonant cu atmosfera pretenţioasă a serii. Înnebunea. De luni bune.

BOGDAN, 19.45

– De unde veniţi, tati, de nu mai ajungeţi? i-a luat la întrebări un puşti îndesat, îmbrăcat cu o geacă de baseball grena, găsită în tren. Hai, că ne aşteaptă la altar haladiţii ăia. Afacerile se fac la fix. Aţi fost la Biserică? Aţi trecut pe sub masă? Hai, gata! La careu! Dacă nu eşti pe felie, tati, şi te vede comersantu' manelar, e lipsă de respect şi pe urmă nu mai ai ce să pretinzi. Marfa bună ajunge la fagotistă, că e parolistă. Şi dacă ţie îţi dă buruiană uscată, e că ai frecat-o aiurea. Hai, să nu fim cârloi, că şi-aşa s-au hotărât greu să ne ia de clienţi. Suntem în probe. Ce-aţi adus? Beţe, bastoane?

– Da, mă, am adus. Beţe. De unde dracu' bastoane? Da' tu eşti sigur că e de calitate?

– Ce-s alea „beţe"? şi-a călcat Bogdan pe mândrie şi a întrebat, pentru că, de data asta, cu toată strădania lui de a-şi însuşi limbajul băieţilor, nu pricepea nimic.

– Ohooo, pufane, umblăm la dicţionar? Păi, se poate la un băiat care intră dintr-o clasă-n alta, una după alta, aşa, fără nicio pauză? îl apucă râsul pe Marcel, zis Celică, şi el fost

coleg de clasă cu Bogdan, repetent de vreo patru ori, până când ajunsese în clasă cu Tudor. Tenace, nu renunţa, dar nici pe la şcoală nu prea dădea.

– Ia, tată, vocabularu' şi notează: un băţ egal o sută de mii de lei vechi, adică zece RON. Un baston egal un milion de lei vechi, adică o sută de RON. Să scrii de zece ori fiecare cuvânt cu explicaţia lui. Temă pentru acasă, râse băiatul frecându-şi mâinile.

– Lasă-l, bă, p-ăsta cu lecţiile dă vocabular, zi, e marfă dă marfă, chestia? se interesă Relu.

– Mai întrebi? Garantat. E unu' la mine în bloc, ia de mult. Ce e mişto la marfa de la hepatici e că e mâna întâia, nu dă dependenţă, nu prăjeşte neuronu' şi poţi să te opreşti când vrea muşchiu' tău. E numa' aşa de relax, când te disperă bătrânii tăi, profii sau bilibardesele. Îţi dă şi snagă. Perforator te face. Taur, tati! Mi-a zis mie ăla. Rupe la libelule.

– De unde ţi-ai luat, frate, converşii? intră în vorbă Cristi, un băiat mărunţel, brunet, clipind des din ochii verzi care scăpărau de sub claia neagră şi creaţă de păr netuns, nici măcar pentru a respecta la minimum regulamentul şcolar.

– Te-ai dilit, Cristache, tată? Eu vă zic de marfă şi voi vorbiţi de boscârţi? se întoarse spre el Marcel cu un mârâit care nu prevestea nimic bun.

– Da, băi, gata, mergem, ce să mai croncănim atâta. Dăm lova, luăm pixuri, bagă fiecare ce vrea la venă şi vedem după aia, îi îndemnă grăbit Relu.

– Hai, scobiţi mufa şi scoateţi mardeii. Mufă, se întoarse Marcel amuzat spre Bogdan, e portofelu'. Ai notat?

Bogdan ridică din umeri, fără să-i răspundă. Îi lăsa să mai facă mişto de el, că avea nevoie de ei. Încă.

– Auzi, frate, da' nu facem şi noi o tombolă, că-s cam boschetar azi. Am lăsat la o penalistă tot ce-am scos la tarabă de la bunică-mea, se rugă de ei Cristi.

– Al dracu' raton, aşa faci mereu. N-ai? *Oha*, cantină. Te duci la mă-ta! Prikăleala costă, tati.

Întoarseră toţi capul, ca la comandă. Din întuneric apăruse lângă ei, pe nesimţite, Sandu. Era samsarul lor. Le „peţea" marfa, cum zicea el. Îi ducea la tipii care vărsau pe piaţă cea mai convenabilă marfă „sub raportul calitate-preţ", cum se lăuda mereu. Era tăticul lor,

care mergea cu ei să-şi cumpere ce era mai bun de la negustorii cei mai siguri.

– Hai, bă, Sandule, ce te capsezi aşa?! Ştii că nu-s rapandulă. Dau de marafeţi şi mă plătesc, se întoarse băiatul neplăcut surprins de apariţia lui neaşteptată. Acum nu mai putea să negocieze cu ai lui.

– Uite cum facem, Cristache, taică. Tu îţi iei valea, găseşti un perfuzat, un filatelist, ce-o fi, îl atingi la porţelan, îi cânţi, îi cari mobila, faci ce vrei, digitaţie, orice. Aduci chişchireii şi intri pe combinaţie.

– Bă, Sandule, nu mă lua pe mine ca pe botanişti, frate!

– Hai, basculează-te, că îi strici lu' Bogdănel luna de miere. Se întoarse spre Bogdan, îl luă de gât prieteneşte şi-l întrebă cum o mai duce. Îi era simpatic băiatul ăsta, nu ştia de ce. Şi în afaceri, nu era bine să te legi sentimental de clienţi.

Bogdan mergea cu ei de puţină vreme pe combinaţii. Începuse şi el aşa, la nervi, cu un „picnic". Încercase sporadic, d-alea mai lejere, nişte travkă, dar nu-i plăcea senzaţia de după trip.

Nu fusese ceva obişnuit, până acum vreo juma de an, când veniseră tovarăşii cu gaşca să îl ia de la şcoală, pentru siguranţă. Îi promisese un şmecher aranjament gratuit de „vitrină" că-i făcuse uneia un „vernisaj"scurt. De unde naiba să fi ştiut el că aia era vara tipului şi că era neîncepută?! A fost o bătaie fără mari daune. S-au tamponat, şi-au tras câţiva pumni, s-au raşchetat - o buză ruptă, o arcadă spartă, o cămaşă sfâşiată, cam atât. Pe urmă au dat-o la pace, după ce Bogdan a zis că lui îi place tipesa şi că s-ar mai întâlni cu ea, adică i-ar mai regla contorul, cum ziceau tovarăşii lui, dacă nu-l ia de figurant. S-au despărţit prieteni la o băută şi pe urmă Sandu a zis că face el cinste cu ceva beton. S-au dus la o cârciumă din Regie şi-au luat de la unu' Licenţiatu' nişte *ciocolată*, vreo două *timbre*, nişte *buruiană*. Să fie toată lumea mulţumită. A învăţat repede vocabularul: *haşiş, LSD şi marijuana*. La special, luase Sandu şi o davă pe care i-au dat-o lui că era vedeta zilei. Lunile trecuseră repede şi devenise un obişnuit al excursiilor după marfă.

– Baleşte şi tu ceva, al dracu' de bulgar ce eşti, nu te mai da ciumeg când eşti rupt în cur, îl repezi Marcel pe Cristi, ca să-i intre în graţii lui Sandu.

– Hai, bă, nu mai da atâta din elice, că nu eşti tu d'ăia cârloii să laşi un tovarăş tocma' în Vinerea Mare fără o rugăciune la „sfânta maria", încercă el să-i câştige bunăvoinţa.

– Du-te, bă, în mă-ta, de cealiu, îl execută Sandu. Caută o papacioacă, umblă-i la butoane, roagă-te la ea şi dacă te ascultă şi umblă la cutia milei, vii pe urmă, giugiuc, la Părintele să te împărtăşească.

– „Sfânta maria", în cazu' de faţă, nu e Mama lu' Domnu' Hristos, care moare azi ca să-nvie poimâine, e iarba, buruiana, travka, premiantule. Să iei să scrii-n vocabular, continuă Marcel miştocăreala la adresa lui Bogdan.

– Nea, Sandule, hai să n-o mai luăm şi noi tot pân boscheţi, hai pă la felinare, să vedem şi noi ce grisine mai mişcă pe la baştani. N-are nimeni ce să caşte lentilele la noi, că suntem băieţi de oraş, îi veni lui Celică ideea, înveselit de naivitatea lui Bogdan, care nu reuşea să devină de-ai lor, oricât se chinuia.

– Bine, mă, fluturaş, hai pân parohie, pă la ciumălăi! râse Sandu ştirb la Marcel.

Nu prea încântat de acordul pripit al lui Sandu, Bogdan se apropie nervos de Relu şi îl întrebă din ochi dacă e o chestie deşteaptă să o ia aşa, lelea prin centrul oraşului, acum, când le ardea buza după o doză. Relu ridică din umeri resemnat, oricum fără Sandu n-aveau ce face şi, dacă ăsta se pusese la mintea lui Celică, asta era.

– O să ajungem dracu' să fumăm banane.

– Cum, adică, banane? se miră Marcel.

– Păi, bou' dracului, dacă ne mai încurcăm prin târg, ajungem când n-o să mai fie nimic pă tejghea şi o să răzuim coji dă banane şi o să sufli tu în ele până se usucă şi-o să le piseze mă-ta cu curu', că aşa e când te bagi în orchestră cu pufani.

Au ieşit dintre aleile blocurilor pe care treceau rar, grăbiţi, încărcaţi cu sacoşe, întârziaţii care se întorceau de pe la părinţi sau de pe la neamuri, cu câte o jumătate de miel, cu damigene cu vin, cu snopuri de ceapă verde şi usturoi, lăsând în urmă arome verzi şi pătrunzătoare.

– Gata, băi, trageţi fermoarul, gata! Microfoanele închise! Trecem pă la popândăi, luăm şi ceva de la cantină, radem un Pokemon să nu mergem la cumpărături ca aurolacii. Ne aşteaptă, că n-a murit respectu' de tot!

N-aveau ce face, şi-au înfundat mâinile în buzunare şi au luat-o unul după altul spre centru.

– Foarte tare, tati. Auzi, Bogdane, frate-tu e super benga cu informatica aia, băi! S-a întovărăşit cu unu' mai mare, Luca, parcă e ceva vecin cu voi, nu ştiu, da' cre' că-l ştii, n-ai fost şi tu în clasă cu el? Băi, şi-s toată ziua pă felie cu profa dă calculatoare. Zicea aia şi dă olimpiade, auzi?! E una bună tare. Are, nene, nişte balcoane... Da' le ştie numa' p-alea cu X şi 0, p-alea cu XXX, nu prea.

Bogdan îşi simţea gura uscată şi parcă ceva îi strângea pieptul. Nu-i intra destul aer în plămâni şi simţea nevoia să îşi desfacă nasturii de la canadiană. Tot nu ajungea. Şi-a deschis şi nasturii de la cămaşă. Îl enerva că Sandu trăgea de timp în felul ăsta şi se gândea că trebuie să îşi facă legăturile lui, să nu mai depindă de fiţele unuia şi altuia.

Au ajuns la statui, la Universitate. Oraşul trepida. Dacă în cartiere oamenii erau deja în pijamale, centrul abia acum pulsa de viaţă. Ca un balaur leneş, cu ochii injectaţi, se târau şerpuitor mii de maşini în întunericul îmbâcsit al Bulevardului Elisabeta. Apatici, şoferii îşi testau limitele răbdării, aşteptând să treacă de semaforul de la Cercul Militar.

– Nea' Sandule, ia uite la vitrina aia, ce de frezaţi s-a adunat, ce zici, ne băgăm să le stricăm tablou'?

S-au oprit în dreptul unei librării din care se revărsa lumina şi zumzetul neobosit al conversaţiilor. Prin geamul aburit, Bogdan a zărit-o pe Oana, frumoasă şi departe. L-a văzut şi ea. A simţit-o încordată.

OANA. 21.00

Nu mai avea stare. Nevorbiţii ăia se întindeau la taclale, Max era asaltat şi complimentat din toate părţile de foştii colegi ai maică-sii şi ai lui taică-su, iar ăştia îl etalau ca pe un trofeu. Mândru nevoie-mare, o arăta şi el pe ea, prezentând-o ca pe o actriţă de viitor şi menţiona spotul publicitar în care ea îşi arăta, fericită, mâinile, promovând o cremă pentru îngrijirea pielii care albea, catifela şi răcorea, în plus întărea şi menţinea sănătoase şi unghiile. Tâmpenii ca alea cu „detergentul cu vitamine, care vă menţine hainele în bună dispoziţie" şi ca alea cu „şamponul care vă face părul fericit". Avea senzaţia că toată seara asta era organizată ca să vadă toţi ce tari sunt Demetriazii şi nu pentru amărâtul ăla cu cartea. Pe ăla nu-l mai întreba nimeni nimic. Stătea transpirat şi emoţionat într-un colţ şi bâiguia câte ceva, când mai venea câte unul să ciocnească un pahar de şampanie cu el, iar nevastă-sa îi tot îndrepta cravata şi îi ştergea fruntea cu o batistă de hârtie, lăsându-i scame albe prin sprâncene. Simţea că-i tremură sufletul. O străbătea un fel de panică,

parcă inima i-o luase razna, îi era frig dintr-odată. O nelinişte inexplicabilă îşi făcea culcuş în fiinţa ei. Se uită pe geam şi înlemni.

BOGDAN, SANDU, RELU, MARCEL, CRISTI, OANA. 21.00

Oana. O.A.N.A. Însemnase aşa mult pentru el. O iubise. Dement. Nu putea respira fără ea. Se sufoca. Se simţea anihilat la gândul că ea nu l-ar fi iubit. Ar fi vrut să trăiască sub epiderma ei. Să respire prin porii ei. Îi iubea firele de păr căzute pe umeri sau rămase în perie. Sprâncenele zbârlite. Îi iubea mirosul pielii, cald şi iute, după somn. Călcâiele uşor aspre, coatele brune, punctul de grăsime de lângă lobul urechii, pieliţele crescute anapoda pe lângă unghiile roase. O urmărea peste tot. O aştepta pe bordură în faţa facultăţii, îi dădea zeci de semeseuri pe oră. Sute pe zi. Şi când ea era în bucătărie, iar el în cameră. O suna la telefon când dormea lângă el. O ţinea de mână când făcea cafeaua.

În secunda în care ochii li s-au întâlnit, Bogdan văzuse în privirea ei o sclipire de spaimă. Nu ştia cum se terminase. Într-o zi a simţit-o străină. Mai străină decât în ziua în care o cunoscuse. Când venise o dată la Sandu după o doză, săraca, îi tot zicea că îl iubeşte şi el n-a mai găsit nimic să-i spună, decât că îi e greu ca ea să îl iubească.

Mirat şi nu prea, a zărit-o şi pe maică-sa, de mână cu un tip mărunţel, blond, îndreptându-se spre o doamnă extrem de elegantă. A văzut-o cum îşi ştergea cu discreţie palma de fustă, înainte de a-i întinde mâna, când a fost prezentată. Parcă el nu era el şi maică-sa era o necunoscută pe care nu o văzuse niciodată. Aşa a simţit şi când privirea ei l-a recunoscut încremenită, dincolo de vitrină. Nu a reacţionat în niciun fel. Nu era în stare să lege imaginea ei în halat aşezând pe masa familiei peşte şi conopidă cu cea a femeii din librărie. L-a luat cu frig şi ochii au început să-i lăcrimeze. Şi-a strâns haina şi a simţit cum mâinile au început să-i tremure uşor. Creştea în el o furie pe care nu ştia să o stăpânească. Nu maică-sa îl enerva, ci prietenii lui idioţi, care intraseră şi începuseră să facă pe nebunii, să răscolească rafturile şi se apucaseră să urle că nu-s lăsaţi să se culturalizeze, până când au fost invitaţi să părăsească incinta. Norocul lor că nimeni nu voia să se complice cu poliţia şi că, odată scoşi din librărie, cu buzunarele pline de fursecuri, au fost lăsaţi în plata Domnului.

– O tăiem şi noi unde avem treabă sau o mai ardem p-aici până apare vreun galonat şi ne saltă la cancelarie? se informă Relu cu gura plină de sărăţele.

Indispus de rezultatul raidului prin oraş, Sandu o luase înainte, fără comentarii, şi se îndrepta spre staţia de taxiuri de la statui. Sub Lazăr, lângă Heliade.

– Sandule, stai puţin, unde vă duceţi?!

– Aaaa, domnişoara artistă. Sărut mânuşiţele, domnişoara Oana, sărut mânuşiţele. Mi s-a părut mie că v-am văzut la braţul la un domn papagal când am vrut să ne simtem şi noi bine puţin la rafturile dă cultură, dar v-a fost ruşine să ne recunoaşteţi acolo, nu?!

– Hai, Sandule, n-o lua aşa. Ce naiba era să fac? Să vin să conversăm despre lansare? Să mă ia ăia la întrebări?

– Păi, acum, nu te întreabă, domniţă, unde şi dă ce-ai luat-o prima pă turnantă?

– Lasă, ai ceva la tine? Că mă apucă nebunia acolo.

– Acu' mergem la cumpărături, hai! o apucă Sandu de mână.

– Păi, nu pot, nu vezi? îşi trase Oana mâna nervos.

– Ai vreo listă, ceva? Dă mărunţişu' şi te serveşte băiatul, trecu Sandu, pragmatic, la afaceri.

– Uite, aş pune nişte timbre în clasor, poţi să-mi aduci? Sau, mai bine, dacă mai are speciale, o ghebă la fiolă, crezi?

– Aoleu, ruşinică lu' domnu' cu talentu'! Nu mai are zvâc la aşternut?

– Fără miştouri. Sunt pentru mine, nu pentru el. O să fim, mai târziu în Clear. Trebuie să mă întorc. Înainte să intre în librărie, a iscodit cu privirea întunericul. Acolo erau ochii goi ai lui Bogdan. A străbătut-o o răceală cumplită.

– Îţi aduce tata timbru', dacă eşti cuminte şi îl trimiţi pe domnu' papagal în pădurea tropicală. Că stimulente pentru nebunele-n pat n-are nenea tura asta. Câte?

– Hai, Sandule, nu fii nasol, ia-mi zece şi ne socotim la livrare. Mergeţi pe jos?

– Nu, păpuşa lu' tata, că e treabă dă atleţi. Şi mie îmi place sedentarismu', hai, ne auzim la un ţâr. Vino, că dăm extemporalu' acolo şi-ţi dăm şi premiu, că-nveţi bine!

Oana s-a grăbit să se întoarcă, nu înainte de a-i fi făcut lui Bogdan un semn discret care

spunea că se vor vedea mai târziu. Nici nu ştia ce-o apucase. Îi făcea rău numai să-l vadă. Bogdan n-a reacţionat. Se uita în gol. A simţit iarăşi străbătând-o răceala aceea. S-a strâns toată şi a alergat în librărie. Vedea cărţi, fără să le poată citi titlul. S-a simţit privită insistent. S-a întors şi a văzut ochii tipului de la catering fixând-o. Se scutură de ei pentru că dorul de Bogdan o durea.

BOGDAN, OANA, într-o amiază oarecare

Îşi amintea şi durea.

Coincidenţa este felul lui Dumnezeu de a rămâne anonim.

Albert Einstein

Într-un oraş real, când mergi pe stradă, te freci în treacăt de oameni, oamenii se lovesc de tine. În L.A. nimeni nu te atinge. Totdeauna ne aflăm în spatele metalului şi al sticlei. Găsesc că ne lipseşte atât de mult atingerea aceea încât ne izbim maşinile doar ca să simţim ceva. This is America!

– Ce zici, Bodanule, merge să încep aşa referatu'? se răsuci cu o undă de răsfăţ şi-l privi, dintre cearşafurile şifonate, cu un surâs complice. Ce faci? Nu crezi că exagerezi, totuşi?

– Tocmai că nu. Cred că am irosit mult timp înainte.

Îşi strânsese puternic braţul cu un cordon de la halatul ei şi venele i se umflaseră, gata să plesnească. Se uita încântat de ispravă, cu un tremur uşor, la vaga cianotizare a braţului.

În mâna cealaltă ţinea o seringă nouă, ambalată.

– Am citit pe net că venele au valve care, orice ai face, îndreaptă sângele numai şi doar spre inimă. Cică, dacă ştii unde sunt, le distrugi mai puţin, că înveţi să te injectezi deasupra sau dedesubtul lor. Şi nu păţeşti ca fraierul ăla din „Recviem pentru un vis", să rămâi fără paletă. Ai văzut filmu'?

Oana luă repede de pe noptieră caietul de schiţe şi un cărbune moale şi începu să schiţeze silueta lui Bogdan, aşa cum stătea el în şezut, cu un picior atârnat pe marginea patului şi celălalt sub el, îmbrăcat cu halatul ei înflorat, deschis în faţă şi cu braţul flexat, legat cu bucata de cauciuc.

– Dă, motane, drumu' la venă că rămâi fără mână. Uite, s-a învineţit de tot.

Bogdan a desfăcut cu dinţii garoul improvizat. Făcea exerciţii legându-se şi dezlegându-se, la întrecere cu tâmpiţii ăia de Marcel şi Relu. Era cel mai rapid. Şi avea şi cel mai bine grijă de el. Cretinii ăia, de curiozitate, se înţepau în gât, în venele de la picioare, se făcuseră varză peste tot. N-aveau răbdare nici când „băgau"; luau ace mari, să intre tot odată, să se ducă buluc la creier şi să-i „facă" repede. N-aveau nici grijă să filtreze rahaturile alea de le băgau în ei şi, când o făceau, foloseau ca boii „ob"- uri de la curve şi filtre de ţigări.

– Vrei, artisto?! Hai, să simtem şi noi ceva, fără să ne calce maşinile, cum zici tu, acolo, în referat. Lasă, pictura! Ia, dă, să vadă şi fotomodelu' ce-ai făcut tu acolo?

Se întinse după foaia pe care desena ea şi, ca în toate secvenţele de film mediocru, ea s-a ferit, el s-a aruncat după ea, a răsturnat-o pe pat, a sărutat-o şi i-a smuls desenul.

– Aha! Ia uite la pectoralii ăştia. N-aş zice că nu te pricepi! E, fată, vreo artă pe care să n-o supui? Ori vreun simţ să nu-i vii de hac? Sau de ac? Ia, zi, ace ai?

– Nu exagerăm? Mai încolo, ce facem?

– Lasă, divo, dacă vine cataclismu' rămâne marfa de noi. Mai citeşte, că vedem după aia. Sau, mai bine, vino încoa'. A luat-o-n braţe, a privit-o adânc, adânc, dincolo de cornee, de pupilă, de cristalin, de retină. Ochii lui verzi o hipnotizau. Nu putea înţelege cum un puşti de 17 ani putea face din ea orice. Înalt, atât. Părea ceva mai mare decât era. Nici frumos, nici arătos din cale-afară. Se juca doar cu vorbele incredibil. Mirosea frumos. A scorţişoară şi paciuli. Şi nu înceta să o surprindă. Îi plăcea să îl tragă de părul ăla negru, aspru, mare. Şi lui îi plăcea, când îl mângâia, abia atingându-i pielea pe ceafă, uşor, ca o adiere.

Făcea cele mai nebuneşti lucruri de dragul ei. L-a găsit într-o dimineaţă cu un platou de clătite şi un termos uriaş de cafea, stând turceşte pe mozaicul din faţa intrării în sala de repetiţii. Avea pahare de plastic, şerveţele şi îi servea pe toţi colegii din distribuţie. Pentru ea avea un coşuleţ. A zis că e pentru Scufiţa Roşie. Înăuntru, sub un şervet alb, curat, cornuri calde cu unt, cafea, frişcă şi un buchet mic de violete. Nu ştia de unde le luase. Nici pe ce bani. Ştia că ai lui nu o duceau prea bine. O surprindea mereu. Nu se temea de ridicol, nu avea nicio barieră. A crezut că vor râde toţi de ea. A fost surprinsă să vadă umbre de duioşie invidioasă în ochii colegelor şi multă înţelegere strecurată în atitudinea cinică a băieţilor, în timp ce înfulecau clătitele. Altă dată, când ieşise de la

cursuri, l-a văzut pe trotuarul de vizavi, întins pe spate, lângă un cerşetor beat, adormit de-a curmezişul drumului. Stătea cu ochii aţintiţi în sus şi a zis că voia să ştie cum e. Şi îi plăcuse că îl ocoleau toţi, fără să-i zică nimeni nimic.

Era întins pe pat, cu ochii în tavan şi tăcea.

– Ce e cu tine, Bogdan? La ce te gândeşti? s-a strecurat şi ea lângă el.

– La grija, iubito, de a nu deveni responsabili în vreun fel, unul pentru celălalt. Asta e. Trăim în decalogul invers al omului. Fereşte-te de aproapele tău ca de interiorul tău însuşi. Într-o zi o să îţi dau Tablele lui Bogdan. Cu celelalte nouă porunci.

– Acum. Acum vreau.

– Bine, ia dă Biblia încoace.

– Păi, n-am decât asta, Biblia povestită.

– Buuun, ia să ne uităm noi la cuprins şi să facem alt referat. Uite. Cele zece porunci: unu, Domnul Dumnezeul tău e tot ce îţi produce cea mai mare plăcere.

– Păi aşa, fiecare are alt Dumnezeu, Bodanule. Unu' femeile, altu' dava, altu' matrafoxu', altu' ţigara, altu' maşinile de curse, altu' vilele cu piscină, tablourile, banii, oho, sunt dumnezei de tot felul.

– Păi, da, unitate în diversitate, divo. Doi. Să nu-ţi faci chip cioplit. Păi, bine, să nu-ţi faci, că te tai la mână. Asta o păstrăm. Adu şi tu un pexic! Mai departe, să nu iei numele Domnului tău în deşert. Bine, Îl iei în câmpii mănoase. Să-mi aduc aminte de ziua Domnului. Şi pe asta o păstrăm, că îmi place duminica. Nu-s obligat să mă duc nici la şcoală şi nici să stau acasă. Asta e OK. O trase lângă el şi începu să o mângâie uşor pe ceafă. Cinsteşte pe tatăl tău (cu o ţuică) şi pe mama ta, ca să trăieşti mulţi ani? Ha, asta nu. N-am niciun chef să-mi curgă mucii pe ger şi să mă ia ăştia prin tramvaie cu hai, tataie, că te caută moartea pe-acasă. Neee, asta nu-i de mine. Să nu ucizi. Ucide doar pe hârtie, pe pânză, pe ecran şi cu vorba. Te mai descarci, ce Dumnezeu! Făcea rotocoale cu părul ei. Să nu fii desfrânat. Eeei, asta e cam greu. Dar nici n-ai cum s-o dai. Pe asta o scoatem de tot şi rămânem cu 9 porunci. Oricum nu puteam să fiu eu chiar ca Dumnezeu. Să nu furi. Ba să furi, da' să nu fii prins. Asta, da, poruncă! Începu să-i muşte uşor vârful urechii. Să nu ridici mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău. Păi, nu-l consideri aproape, zici că ţi-e departele tău şi gata. Să nu pofteşti nimic din ce-i al aproapelui tău.

Tu nu eşti a lu' cuiva, nu? Aruncă deoparte cartea şi începu să o gâdile. Eşti, zi!? Sau nu eşti!?

O înnebuneau gesturile lui uşoare, săruturile lui mici, mărunte, abia simţite. Niciodată nu erau pasionale, gurile abia se atingeau, uşor întredeschise, vârful limbii lui îi cerceta discret buzele şi atât. Mâinile alunecau pe sâni, stăruind puţin, îi atingeau blând pântecul, se strecurau imperceptibil printre coapse, o mângâiau subţire. Niciodată nu se dezbrăca pe de-a-ntregul. Îşi păstra o cămaşă largă, deschisă la nasturi, care învârtejea insesizabil aerul în jurul lor. Îl zărea şi nu îl zărea. Nu o lăsa prea des să îl atingă. Descoperise că îşi pierdea firea dacă îl săruta pe pielea fină dintre baza gâtului şi umăr. Încerca, dar nu o lăsa mereu. Făcea dragoste ca o fluturare, fără să o lase să îl privească în ochi. Îi ţinea uşor întredeschişi, atât cât să se ghicească strălucirea lor verde. Chipul nu i se crispa niciodată. Doar o concentrare deloc îndârjită, care nu-i modifica trăsăturile.

OLGA, 20.45

I se părea că de atâtea ori fusese respinsă şi abandonată, încât nici nu mai ţinea socoteala. Taică-su o voise băiat. Îi ajungeau Irina şi Sanda. Ba, chiar i se păruse că, atunci când Sanda murise înecată, la 11 ani, el se simţise întru câtva uşurat. Maică-sa nu îşi mai revenise după aceea cu totul niciodată. Le luase pe amândouă şi plecase într-o după-amiază ploioasă, când dom' Nelu, cum îl „respectau“ vecinii pe taică-su, horcăia în aşternutul mototolit şi cenuşiu, după ce dăduse gata o jumătate de ţuică proastă, primită contra reparaţiei unui robinet de baie, de la o vecină care, de singurătate, îşi tot strica singură lucrurile de prin casă, doar-doar îi mai călca şi ei cineva pragul. Nici nu fugise, nici nu pândise înfrigurată momentul plecării. I-a venit aşa, deodată. A deschis uşa şi, cu fetele de mână, cu o poşetă jerpelită pe umăr în care avea buletinul, certificatele de naştere ale copiilor şi vreo două sute de lei, a închis-o fără zgomot, a încuiat-o cu grijă, a pus cheia sub ghiveciul cu violete de Parma, care vegheau vesele pragul, şi nu s-a mai uitat înapoi. Ce putea să înţeleagă un copil de nouă ani din toate astea?! S-au dus la bunica lor, deloc bucuroasă să le găzduiască. Ea tot spera să vină taică-su să le caute, să le ia acasă. Nici gând.

A auzit într-o dimineaţă, devreme, o ceartă între cele două femei şi i s-au lămurit multe lucruri.

Bunica fusese o femeie tare răzbătătoare. Născută într-un sat dâmboviţean, dintr-o familie cu cinci copii, înţelesese devreme că pământul n-avea cum să le ajungă la toţi, că

băieţii vor moşteni totul şi că, dacă nu se mărită cum trebuie, o să tragă targa pe uscat toată viaţa. Nici ca sor-sa, Dumitra, proasta satului, să se ia din dragoste cu un sărăntoc, să fugă de-acasă şi pe urmă să ajungă slugă la soacră, nu voia să ajungă. Aşa că a pus ochii ăia, de drac, pe negustorul din sat, trecut bine de prima tinereţe şi, pe deasupra şi şchiop, cu o socoteală simplă. Întâi, a început să meargă de două-trei ori pe zi la băcănie să ia ba sare, ba gaz de lampă, ba lumânări. Câte puţin din toate, cu paralele bine drămuite, din pensia de văduvă de război a maică-sii. Mai o uitătură îndrăzneaţă, mai o vorbă în doi peri, mai un zâmbet şăgalnic şi domnu' Nicu a luat seama la Măriuca, fata mică a lu' tanti Ioana, văduva de lângă şipot. Când a înţeles că domnu' Nicu se gândeşte la ea mai des decât s-ar fi cuvenit pentru un om însurat, ce e drept, fără copii, a încetat să mai calce prin băcănia lui. Îl tot trimitea pe frate-său, Ion, după orice le trebuia prin gospodărie. Rar însă, pentru că banii erau puţini şi cu totul număraţi. De unde până atunci nu părăsea tejgheaua pentru nimic în lume, domnu' Nicu şi-a făcut, încet-încet, obiceiul să iasă în uliţă să îşi aştepte muşteriii, căutând-o pe ea, cu privirea, în lungul drumului. Ca să nu bată la ochi, a scos pe urmă şi vreo două mese şi câteva scaune în faţa prăvăliei şi a început să servească şi rachiu, scoţându-l din sărite pe cârciumarul din Priboiu, pentru că oamenii n-au aşteptat de două ori invitaţia şi au început să vină la concurenţă. În plus, la dom' Nicu băutura nu era botezată. Era toată numa' la sticle şi le deschidea de faţă cu ei, le turna în pahare şi pe urmă, vedeau cu ochii lor cum răsuceşte la loc dopul pe gâtul sticlei şi o lasă pe masă. Mai scump, da' merita! Veneau din ce în ce mai mulţi şi dom' Nicu începuse şi el să se cinstească cu ei, tot uitându-se în depărtare. Din omul cumpătat pe care îl ştiau sătenii nu mai rămăsese mare lucru. Rafturile băcăniei începuseră să se golească, geamurile să se acopere de praf şi zoaie, tejgheaua lucitoare, pe care o lustruia într-una altădată, se mătuise de jeg. Începuse să îşi ocărască şi nevasta de o viaţă, să o suduie şi să o bruftuluiască de câte ori o zărea prin curtea casei sau încercând să rânduiască puţin magazinul gol, la care nu mai venea nimeni să târguiască. Toate astea le auzise Măriuca, dar până nu a aflat că a alungat-o de-acasă pe lelea Zamfira, nu s-a mai arătat. Când l-a ştiut singur, s-a dus pe seară, într-o sâmbătă, la băcănie să îşi cheme acasă fraţii, pentru o treabă anume. Atât i-a trebuit lui dom' Nicu. De faţă cu toţi, acolo, a început să tremure şi să plângă ca un copil. Parte că era beat, parte că nu mai credea să o vadă. A luat-o de mână şi, fără o vorbă, a dus-o la el acasă. A doua zi tot satul a ştiut că băcanul o luase de nevastă pe Măriuca, fata lelii Ioana, văduva de la şipot. Domnu' Nicu n-a mai fost niciodată omul care fusese. De năravul băuturii nu s-a mai putut lăsa, dar cu ea nu s-a purtat niciodată urât. I-a făcut o fată, i-a lăsat tot avutul pe mână să-l păstreze cum o şti, să-l înmulţească, dacă o putea, iar el a băut şi a tot băut până când, fără ca vreunul să se mire, a pus mâinile pe piept. Măriuca şi-a crescut fata cum s-a priceput ea mai bine, a dat-o la şcoală, dar, fire slabă, ca tat'su, în primul an de profesională, a fugit

cu un neterminat fără carte, fără armată, fără casă, fără nimic. I-a venit cu burta la gură şi cu neisprăvitul ăla pe cap, ca să o ajute, vezi Doamne, la bătrâneţe. I-a dat afară pe amândoi, fără discuţii. Trecuseră anii şi aflase, prin vecini, că se aşezaseră la marginea Târgoviştei, într-o cameră cu baie pe hol, că el muncea cu ziua, că făcuseră trei copii, numa' fete, că una le murise. Acum, după atâta amar de ani, se pomenise iar cu fie-sa la uşă de mână cu fetele rămase.

– Uite cum stă treaba, Smarando. Pe fete le laşi la mine. Sunt încă în putere, iar ele sunt încă destul de mici ca să le dau pe brazdă, să le dau la şcoală, să scot ceva din ele. Da' tu să te duci unde oi vedea înainte. Ai avut vremea ta, n-ai vrut să asculţi, aia e!

– Plec şi eu după ce mă pun puţin pe picioare, mamă! se rugă femeia.

– Nu! Acum pleci, până se scoală fetele! Le-ai despărţit de tac-su, o să te duci şi tu şi o să le fie mai uşor să se obişnuiască deodată fără amândoi. Şi să nu mai apari!

O văzuse pe maică-sa plecând pe drumul ce ducea la vale, spre staţia cursei de oraş. Păşea şovăielnic, dar nu întorsese capul. N-o mai văzuse niciodată de atunci.

Bunică-sa, femeie dintr-o bucată, le-a ţinut din scurt, le-a trimis la şcoală, le-a pus la treabă în băcănie, în casă, în curte, în grădină, la orătănii. Nu le-a lăsat nicio clipă de răgaz şi aşa trecuse vremea. Fuseseră doar ele trei. Fără nicio rubedenie. Nu le mai călca nimeni pragul după moartea lui tata Nicu. Atunci când fraţii încercaseră să o convingă pe mama Măriuca să le dea lor pe mână gospodăria şi averea, îi dăduse şi pe ei afară din curtea ei, cu toporul. Fetele au făcut, pe rând, liceul la Târgovişte, facultatea la Bucureşti. De bună seamă, aceeaşi facultate. Păguboasă. Literele. Când Irina termina cei patru ani la secţia de engleză, Olga, încrezătoare, intra la secţia de limbi romanice. A fost singura perioadă când n-a mai simţit că e a nimănui.

SANDU. 21.30

– Alo! Da, Cristache, tată, la cultură, la Universitate, la coada lu' calu lu' domnu' Mihai, voievodu'. Păi, învăţătură, ce să căutăm. Lasă, nu mai veni tu aici, freacă peronu' în Regie până venim şi noi cu personalu' şi fă frumos la băeţi, învaţă bine lecţia şi, hai, ne vedem la lucrarea dă control. Salutări fierbinţi!

GINA. 22.00

– Iubito, doarme păpădia? Îşi face şi tatăl ei de cap cu supermami? îi zise Laurenţiu, absent, Ginei, în timp ce-şi arunca pe rând servieta, trenciul, pantofii.

– Laur, zău, nu iei nimic în serios?! Am obosit de superficialitatea ta. Tu ştii când are copilul ăsta balet? Dar germana? Dar echitaţia? Orele de muzică, de tenis şi de pictură? Nu eşti niciodată acasă. M-am săturat să am obligaţii de femeie măritată, fără să te hotărăşti odată să mergem şi noi la starea aia civilă, că de nuntă şi alte comicării s-a dus vremea, dar şi să fiu mamă singură mi-e de ajuns. Destul că ai mei nu zic nimic de atâta vreme. Şi fac mai departe afaceri cu tine, deşi m-ai scos până şi din combinaţia cu cateringul. De bine, de rău, ne mai vedeam la serviciu. Decât să mă fi pus să mai încep altă afacere, mai bine mă făceai casnică. Că degeaba am pus treaba pe picioare. Nici nu mai ajung pe-acolo. Mă sună fetele alea, că s-au terminat toate: şampoanele, balsamurile, vopselele, soluţiile. Şi folia de aluminiu s-a terminat! Agrafele, bigudiurile, fixativele, tot. Cumpără singure şi nici nu mai bat bonuri la cliente ca să-şi scoată materialele, că eu nu mai ajung să aprovizionez firma. S-au cam adunat datoriile şi habar n-am cum le plătim. Mi-au plecat cosmeticienele şi pedichiurista. Mă auzi, Laurenţiu?! Peste două zile e Paştele. Hai, că nu plecăm nicăieri, bine, dar nici în casă nu ne-am pregătit cu nimic. Vin ai mei, vin ai tăi, ce Dumnezeu punem pe masă? Rău am ajuns. Catering. Pregătim pentru alţii de toate şi noi n-avem un kil de brânză în frigider. Pentru Dumnezeu, altceva decât să butonezi telefonul ăla zi şi noapte, mai ştii? Ai ajuns să dormi cu el sub pernă. Îmi ascunzi ceva? Ce-mi ascunzi, Laur?!

– Auzi, nu mă enerva. Am avut o zi grea şi n-am chef de istericalele tale. Am crezut că putem să avem şi noi o seară ca oamenii. Dacă începi iar să urli, eu m-am cărat.

Gina nu mai auzi decât uşa trântindu-se în urma lui.

OANA, MAX. 22.30

Oana îl ruga cu cerul şi pământul pe Max să meargă în Clear, să se distreze şi ei după plictiseala aia din librărie. Clubul nu era aproape, dar era sigur că vor întâlni cunoscuţi acolo.

– Mândro, e Vinerea Mare, fată. E Săptămâna Patimilor, nu prea e OK să dăm din mâini şi din picioare pe ritmuri dilitoare.

– Lasă, mă, că ne spovedim şi trece, râse ea neconvinsă.

– Bine, da' nu stăm mult. Mai bine păcătuim acasă, şopti răguşit. Nu vrei, mai bine, să mergem în Leasure? E mai aproape şi sigur găsim de-ai noştri pe-acolo.

– Nu mai vreau, Max, toată hipsterimea aia a ta, m-am săturat de ei. Vorbiţi în păsăreasca aia a voastră de calculatorişti, parc-aţi fi o sectă de nebuni.

– Hai, mă, pisilon, că am de vorbit cu ei de un proiect tare de tot. European. Şi, dacă te plictiseşti tare, mergem după aia şi în Clear. Nu-ş ce-ţi place la looserii ăia.

Şi-a strâns haina pe corp. Părea şi mai subţire aşa, palidă, cu părul în dezordine, cu uşoare cearcăne şi cu paloarea care-i făcea chipul aproape transparent. Ştia că lui Max nu prea-i plăcea în Clear. Prietenii lui se întâlneau în locuri mai spălate, discutau la un pahar de-ale lor, nu-i întrerupeau tot felul de amărâte pentru un lap-dance ca vai de capul lui, pentru 300 de parizer şi o franzelă. În plus, era mult de mers, clubul era prin marginea Grozăveştiului, înconjurat de tot felul de localuri dubioase.

– Bine, mergem în Leasure, dar dacă mă plictisesc, mă tirez.

În loc de răspuns a luat-o în braţe, ca pe un fulg, a sărutat-o pe tâmplă, a învârtit-o scurt, apoi a lăsat-o jos şi luând-o de mână, fără vorbe, au ieşit pe uşa librăriei fără să-şi mai ia rămas-bun de la cineva. Privirea Laurei s-a înnegurat când le-a zărit siluetele înlănţuite, topindu-se în mulţimea de dincolo de vitrină.

LAURA. 23.00

Se dezbrăcă într-o stare inexplicabilă de disconfort. Avea mâinile umflate, un gust amar în gură, articulaţiile îi erau înţepenite şi oglinda din baie îi descoperi un chip încercănat, nişte ochi obosiţi şi o gură fără expresie, care au speriat-o teribil. Părul, în dezordine, gâtul uşor şifonat, păreau o glumă de prost-gust pentru femeia care strălucise, la propriu, cu numai câteva ore înainte.

Nu se putea să fi îmbătrânit deodată, într-o singură seară. Astea erau momentele în care, speriată că viaţa ei se risipise fără noimă, punându-se la dispoziţia nevoilor şi ambiţiilor altora, îşi amintea nenumăratele feluri în care Laurenţiu o respingea, se retrăgea, o rănea. În general, episoadele astea se abăteau din senin asupra ei. Habar n-avea ce făcuse ca să-i scrie tot felul de răutăţi, să-i reproşeze lipsa de atenţie, de afecţiune. Suferea, plângea, se

prăbuşea şi, când reuşea să se ridice şi se hotăra că nu era demn de ea să treacă prin aşa ceva, telefonul vibra din nou. [2]

Învăţase SMS-urile astea pe dinafară. Pe toate le ştia. Şi le spunea ca pe o rugăciune din când în când, atunci când suferinţa era atroce. Îşi încălzea şi îşi chinuia inima cu vorbele lui, care o făcuseră să plutească. Doamne, cum se putuse îndrăgosti aşa încât orice cuvânt bun din partea lui o făcea să plutească şi orice supărare o ducea direct în infern?! [3]

SILVIA, CORNEL. 23.30

L-a rugat să facă un ocol pe la Real, să târguiască repede câte ceva, pentru cazul în care Tudor ar mai fi fost treaz când ajungea ea acasă. O acoperire de doi lei, dar pentru ea conta. Minciună. Ieftină. Ca laptopul ei. Ca hainele, ca bijuteriile, ca viaţa ei. Nici măcar în jurnal nu mai scrisese nimic. I-ar fi plăcut să istorisească ceas cu ceas întâlnirile ei cu Cornel. O enervau numele care începeau cu litera „C". Produceau cacofonii şi îi era greu să le evite. Nu scria despre el, pe de o parte, că îi era frică să nu-i deschidă vreun drac de copil documentul şi, pe de altă parte, citise ea că exactitatea detaliilor nu se compara cu valoarea emoţională a amintirii. Îşi făcuse un caiet. Ca o puştoaică, gândurile cele mai intime le scria acolo. Îl căra cu ea peste tot. Ar fi putut scrie oricând s-ar fi simţit inspirată sau când s-ar fi întâmplat ceva important. Şi aşa n-ar fi uitat niciun amănunt.

Supermarketul era încă un furnicar, chiar şi la ora aceea. Cornel împingea grăbit un căruţ gol printre rafturi şi aştepta nerăbdător ca ea să pună ceva în el. Numai că ea era cu gândul aiurea. O înfricoşa gândul că băieţii ei îi văzuseră trădarea prin geamuri groase, de sticlă. Aşa râdea Dumnezeu de ea, de prostia ei, de slăbiciunile ei. Nu ştia nici ce căutase mai devreme printre oamenii ăia eleganţi şi scorţoşi, care vorbeau despre lucruri care n-o interesau deloc. Nu se simţise în largul ei nici când Cornel o prezentase soră-sii, o cucoană cam trecută, care se chinuia să-şi ascundă vârsta şi mima fericirea. Nu ştia nici ce căuta acum, în magazinul ăsta. A pus la repezeală câteva legături de ceapă verde într-o pungă, a luat o cutie cu roşii în bulion, o sticlă de ulei, o pungă cu tăiţei şi s-a îndreptat spre casă sub privirea nedumerită a bărbatului. Nici el nu părea mai fericit, după o seară petrecută împreună cu ea. Crezuse că înfiripând o relaţie care respecta toate etapele preludiului, priviri furişe, atingeri, aşteptări, retrageri, reveniri, şoapte, surâsuri complice, ce mai, clandestinitate în toată regula, va atinge tensiunea aia emoţională care îţi face fluturi în stomac. Aştepta. Îi aştepta. Din cauza asta nu se culcase cu ea încă. Astă-seară ar fi trebuit să atingă vârful. O prezentase soră-sii. O introdusese aproape în familie.

Plănuise ca, nu în prima, dar în a doua zi de Paşti să o ducă la maică-sa, căreia, la 48 de ani, încă îi cerşea aprobarea. În loc de asta, se simţea vlăguit, plictisit şi singur. Abia aştepta să o ducă acasă cu plasele ei tâmpite şi să se întoarcă în camera lui cenuşie, în aşternuturile lui nespălate, la nevasta lui rătăcită în trecut, în viaţa lui neprimitoare de poliţist ratat şi să se uite din pat la pereţii murdari de urmele ţânţarilor morţi, ale muştelor moarte, ale păienjenilor morţi, până îl cuprindea somnul, mica lui moarte de fiecare zi.

– Mergem?

– Sigur. Ai terminat? Asta e tot?

– Da, mulţumesc pentru răbdare. Şi pentru seara asta frumoasă. N-am mai fost la un eveniment ca ăsta. La noi, la CFR, nu prea se organizează aşa ceva, surâse încântată de ironia asta întoarsă spre ea însăşi. I se părea foarte subtil şi foarte spiritual să râdă de condiţia ei de angajat mărunt şi, cumva, aştepta ca el să o contrazică. El însă nu apreciase gluma ei. Sau n-o înţelesese. Sau nu-l interesa. Zâmbea absent.

– La noi, de fapt, nu se organizează nimic. Afară de flagranturi, adăugă sigură că, de data asta, va pricepe şi el. Aşa ca ăla care ne-a făcut nouă cunoştinţă.

Nimic din ce spunea ea, nu părea să îi schimbe lui starea de spirit. O apucă dintr-odată panica. Dacă el o să se retragă. Dacă o să dispară şi viaţa ei se va întoarce la ce era înainte. Serviciu, cumpărături, rate, casă, masă, Doru, copiii, serviciul. Doamne, s-ar putea. Îl privi speriată:

– Cornel, te-am supărat cu ceva? M-am purtat nepotrivit? Am spus vreo prostie? Te-am pus într-o situaţie neplăcută faţă de sora ta? Ce e cu tine? Ce s-a întâmplat?

– Nu, draga mea, nimic. Sunt obosit. Atât. Hai să te duc acasă. Mâine nu e o zi uşoară pentru nimeni.

– Dar, e sâmbătă.

– Sâmbăta Mare.

LAURA. 00.30

O aştepta o noapte scămoasă, îmbâcsită între veghe şi somn. Atâta joacă de-a sensibilitatea şi de-a suferinţa. Ce-şi mai bătuse joc de ea. Îşi tot amintea de versurile din cavatina lui Don Giovanni, cele cu lista de cuceriri. Zicea acolo că nu conta pentru el dacă erau grase sau slabe, înalte sau scunde, bogate ori sărace, tinere sau bătrâne. Conta numai să poarte fuste şi să fie înscrise în catastiful lui Leporello. Şi îşi mai amintea şi de Bel Ami, şi de amanta lui, bătrâna pe care o anunţă în trecere că o părăseşte şi ea i se aşază cu capul pe piept şi îşi înfăşoară o şuviţă căruntă în jurul unui nasture de la tunica lui. Ca durerea pe care urma să o simtă când el avea să se ridice, să acopere durerea despărţirii care-i sfâşia inima. Şi, poate ca să-l compromită în faţa iubitei tinere, la care urma să se ducă după ce pleca de la ea, cu firele de păr lungi şi cărunte spânzurate pe piept.

A deschis cu furie robinetele căzii albastre, din marmură, a stors toate flacoanele cu spumă de baie, a golit toate pungile cu săruri colorate şi parfumate aliniate pe poliţa generoasă de deasupra suportului cu prosoape albe, groase, moi şi s-a scufundat în apă. Nu putea să creadă că începe să fie prea târziu pentru ea. Unde se irosise? Când se terminase?

Nu se îndrăgostise destul, nu iubise destul, nu apucase să facă nicio nebunie, nu se trezise niciodată devreme, să alerge, să urce în primul tren spre aiurea, nu se scăldase niciodată noaptea în mare, nu făcuse niciodată dragoste pe plajă cu un necunoscut. Nici măcar cu un cunoscut. Nu se tăvălise niciodată cu un bărbat frumos şi despre care să fi ştiut că nu-i va aparţine mai mult de o noapte, în iarba proaspăt cosită. Nu privise goală, în braţele lui, stelele unei nopţi înalte. Nu se bucurase desculţă, de sclipirea apelor repezi ale vreunui râuşor de munte. Nu dormise niciodată într-o casă simplă, văruită în alb curat, mirosind a iasomie. Nu colindase niciodată aiurea oraşul, nu avea un tablou în vreun muzeu, pe care să îl fi vizitat când şi când, nu intrase niciodată singură într-un restaurant şi nu intrase în vorbă cu cineva aşa, fără noimă. Nu spusese niciodată, nimănui vreun cuvânt nepremeditat, nu avusese prieteni pentru care să fi făcut orice, nu se îmbătase, nu se certase, nu trântise uşi, nu spărsese farfurii sau geamuri. Nu făcuse nimic în care să fi pus patimă, nu trăise niciodată de pe o zi pe alta, spontan. Şi acum era prea târziu pentru toate.

Acum încercase. Şi? Îi venea să îşi rupă carnea de pe ea. Cum putuse să fie atât de tâmpită? Îi era greu să nu mai aibă niciun loc de refugiu. Nici măcar în ea însăşi. Ăsta era păcatul lui. Sau al ei. Nu mai ştia. El o asigurase că nicio barieră nu-şi mai avea rostul. Şi ea, fără niciun motiv anume, îl crezuse. Îşi deschisese sufletul cum nu o făcuse nici pentru Andrei. Acum nu mai avea unde să pună capul în ea însăşi. Peste tot trecuse Laurenţiu. Peste tot locuise. Uşile erau vraişte. Era pustiu şi rece. Îi era urât, frig şi frică. Se cufundă

în apa prea fierbinte şi prea parfumată.

Credea că se ferise de ridicol şi acum vedea că se ferise de viaţă. Trăise matematic, din calcule, anticipări şi lovituri pregătite în amănunt. Mulţumită, egală, echilibrată, dar, înţelegea acum, niciodată fericită. De aceea, poate, îl lăsase pe Laurenţiu să apară. Un miracol, a crezut. Un accident biografic, ştia acum, definindu-l aşa cum citise într-o carte. Şi gândurile şi le lua din cărţi. Nici nu mai ştia cine era ea cea adevărată. Şi, din noaptea asta, era prea târziu să mai schimbe ceva. Sarea lacrimilor se amesteca în pulberea aromată din apa care ascundea prietenoasă imperfecţiunile din ce în ce mai vizibile ale unui trup, altădată impecabil. Acum obosit ca un poştaş la sfârşitul zilei.

Dintr-odată, sunete limpezi de vioară au inundat casa. Se relaxa Andrei după seara obositoare şi înainte de noaptea fără vise care îi urma. Aşa dormea de când îl ştia. Nemişcat şi adânc, plin, odihnitor. În acordurile canonului lui Pachelbel fierbea ceai la ibric, protest săptămânal faţă de filtrul impersonal al cafelelor din zilele de lucru. Asta îi amintea din nou Laurei de anii studenţiei, când stăteau împreună în torpoarea serilor de vară şi Andrei îi preda, fără modestie, cursuri despre el însuşi. O îndemna să citească, să vadă şi să asculte tot ce îl interesa pe el. Îi punea cu mare încântare discuri cu partitele şi concertele de muzică sacră ale compozitorului german. Dintre toţi creatorii epocii baroce, îi plăcea de el pentru claritatea armonică a stilului, pentru armoniile mai simple şi mai puţin spectaculoase decât ale confraţilor italieni şi francezi. Îl aprecia şi pentru curajul de a fi experimentat tot felul de combinaţii instrumentale şi vocale, pentru neliniştea căutărilor sale. Aici nu mai era romanist. Semăna cu neamţul. Şi ea îl învăţase pe de rost. Era expertă la materia „Andrei Demetriade“.

În fond, ce fusese atât de rău? Se măritase cu un bărbat de ispravă, crescuse un băiat de toată frumuseţea şi, acum, de tot succesul. Îşi construise o carieră şi mai ales îl ajutase pe Andrei să se realizeze profesional. Avea o imagine publică de invidiat, călătorise, strălucise, flirtase chiar, cu măsură, întotdeauna. Apoi...

S-a ridicat din apă. S-a privit în oglinda uriaşă, era mai proaspătă. Şi-a zâmbit chinuit şi şi-a impus să redevină încrezătoare. A păşit pe gresia bleumarin, străbătută de vinişoare argintii, lăsând apa să şiroiască pe jos. Se amuza răutăcios la gândul că Andrei va lua asta, iarăşi, ca pe un atac personal. S-a înfăşurat în halatul de baie şi a început să-şi pregătească tenul pentru întâlnirea cu noaptea ce i se aşternea lungă şi, presimţea, fără somn, aducătoare de alte cearcăne cu care să se lupte mâine. Mâine-seară avea să fie Învierea. O groază de curse de făcut înainte şi între ele trebuia să reziste. Laurenţiu.

A ieşit din baie, a sărutat uşor obrazul lui Andrei, şi-a luat cana mare de ceai aburind, s-a aşezat pe balansoarul ei de pe terasa închisă unde era cald şi a început să butoneze mobilul. Mai venise un mesaj.

Nopţile primăverilor bucureştene pun măşti de ceară pe chipul aerului. Sunt bolnav de însingurare. Un şampon pentru sufletul meu obosit e verdele prăfuit al frunzelor, în lumina palidă a lunii. E un mod complicat de a-ţi spune: vreau să îmi colorezi lumea.

Recepţionat: 00:57:49 03/05/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut

S-a înviorat brusc, dar încă circumspectă. O gură de ceai, o sclipire printre gene. O înnebunea. După luni de aşteptare şi după seara asta în care a fost şi distant, şi aproape. După mesajele de mai devreme. De ce? Ce mai voia?!

– Nu mai e, iubito, nicio spumă de baie?

– Vezi în dulăpiorul de lângă fereastră, trebuie să mai fie din aia, cu aloe vera!

– Auzi, ce căuta frate-tu astă-seară la lansare? Era cu altă femeie decât...

– L-am invitat eu! Da, era cu altă femeie, răspunse Laura, căutând febril, în minte, compartimentul cu metafore. Conveniseră să o trateze pe nevasta lui frate-su ca pe o străină, ca pe o necunoscută. De fapt, în toţi anii de la întâmplarea aceea nu avuseseră niciun fel de legătură. Nici nu ştia ce o apucase să îl cheme acum pe Cornel. Se simţea singură, singură. Nici Olga nu mai însemna nimic. Doamne, cât o urâse. Acum se dusese tot.

– Aha, ce-mi place eficienţa în comunicare... cine era tipa aia?

– Nu ştiu, o cucerire de pe teren, cred. Silvia, parcă mi-a zis când mi-a prezentat-o. Am văzut că se ştia vag cu Manuela. Dacă o să se simtă să-mi dea un telefon, aşa cum s-ar cuveni, o să o întreb.

– Păi, pe teren nu sunt mai tinere, mai dezinvolte, mai relaxate? răsări bărbatu-său frecându-şi energic părul ud cu un prosop aspru. Zicea că aşa se păstrează sănătatea rădăcinii firului de păr şi că de-aia nu chelise el şi nu avea să chelească niciodată.

– Nu ştiu, Andrei, habar n-am. Asta părea destul de la locul ei, modestă şi cam nescoasă

în lume. Să nu mai vorbim despre asta. O enerva discuţia, pentru că nu se putea concentra pe mesajul care tocmai se cerea exprimat. Încerca să îl intrige pe Laurenţiu, să îl incite, să îl pedepsească într-un fel, pentru că nu ştia ce voia. Reapăruse după luni de răceală, de distanţă. E drept, nici ea nu anulase comanda pentru lansare. Dar el, el ce voia? Durerea şi nesiguranţa se insinuau iarăşi prin zidul pe care se chinuise să îl construiască între ea şi dragostea asta şi aşa târzie, pe care nu ştia cum o pierduse.

Tu patinezi pe suprafaţa subţire a realităţii (cu plonjéuri solitare înspre esenţele pe care îţi place să le pipăi, să le adulmeci, să le guşti, să le măsori şi să le asculţi, mai puţin să le contempli), dar, pentru asta, trebuie să fii PROASPĂT iubit. Există câteva repere „bază“ - Gina, soţia ta oficială, şi, cine mai ştie... insule în care ţi-ai aşezat porturile, care au învăţat să stea în calea furtunilor şi te aşteaptă să acostezi, necondiţionat. Pe acestea le iubeşti structural. Mai ai nevoie de accente.

Inspiraţia curgea din vârfurile degetelor ei ca un şuvoi. Dintr-odată, însă, tastele n-au mai ascultat-o. A înţeles că atât putea telefonul să transmită o dată. Expedie mesajul şi se apucă să scrie, febril, altul.

Pe ăsta îl citeşti al doilea. Restul: bărcuţe ameţite care se cred crucişătoare şi care se izbesc de ţărmurile limanurilor tale şi de uimirea ta inocentă, cum de şi-au închipuit că vâslele lor te vor duce pe cărarea eternităţii. Povestea e că eu nu sunt bărcuţă. Care va să zică: bărcuţă nu sunt şi nici insulă în arhipelag. Aş vrea să fiu o barieră de corali. Dar pe la ţărmurile mioritice nu s-au văzut. Nu-i clima de aşa natură şi nici condiţiile. Acuma riscă-te tu şi zi-mi că n-am dreptate. Mai bine, fiecare pe marea lui şi povestim prin pescăruşi.

Începea să sune patetic, pentru că ea însăşi începea să se întristeze. A simţit nevoia să forţeze un zâmbet. A expediat mesajul şi a început, grăbită, să scrie altul.

Pe ăsta îl citeşti după primele. Decât să vorbesc iar singură, voioasă, veselă, zglobie şi zveltă, mai bine iau cartea lui Romanescu, să ştiu de ce i-am organizat lansarea. Cu ea o să rămân, după ce tu o să fugi unde o să te cheme soarta. Spre experienţele tale, iar eu spre vârsta mea.

A aruncat nervoasă telefonul în poşetă şi a intrat în dressing, fără să-l mai asculte pe Andrei, care-i făcea revista presei. Îi părea rău că îl provocase atât de făţiş. Îi era frică de ce ar fi putut să îi răspundă. A început să tragă isteric de umeraşe, să arunce bluze şi pulovere, de-a valma, pe jos, nemulţumită de tot ce vedea. S-a întors în cameră şi a controlat mecanic display-ul telefonului. Niciun răspuns. De asta îi era cel mai frică.

OLGA. 01.00

Ştia că amărâtul ăla de bărba-su', cum ar veni, îşi căuta şi el un suflet pereche. Vreo bleagă să-l asculte, să-l bage-n seamă. Nici nu ştia bine cum de se alesese cu el. De fapt, ştia. Le ura aşa de tare pe soru-sa şi pe maică-sa, că numai ca să se răzbune pe ele o luase de nevastă. Nici nu prea ştia ce hram purta când se lăsase măritată cu el. Ce nebunie! Şi sarcina, şi nou-născutul luat imediat din maternitate de bunică-sa. Nici pe soru-sa, Irina, şi nici pe copil nu-i mai văzuse de atunci. Toate aranjamentele se făcuseră fără ca ea să ştie. Şi nici nu-i păsase. Nici atunci şi nici acum. Mai afla câte ceva când voia Cornel s-o jignească şi-i mai spunea una-alta. Dar se obişnuise să-l ignore. La început stătea aşa, cu ochii în gol. Nici pe bunică-sa nu mai voise să o vadă, atunci când venise imediat după cununia civilă. N-avea chef s-o audă zicându-i că aşchia nu sare departe de trunchi şi alte prostii bătrâneşti. Cum venise, aşa şi plecase. Fără să fi apucat să-i spună că avea să-i lase tot ce avea copilului, că o iartă, că o primeşte acasă. Toate astea i le spusese bărbatu-său odată, când băuse nişte tulburel şi era pus pe confesiuni. Bunică-sa credea că prin ceea ce i se întâmplase ei o bătea Dumnezeu pentru că-l despărţise pe domnu Nicu de nevastă. Primea acum răsplata şi se supunea. Olga mai aflase în noaptea aia de la Cornel că, după ce se hotărâse să-l crească, bunică-sa aflase că mai avea de trăit câteva luni, aşa că dusese copilul la orfelinat, de unde îl luaseră unii mai sărăcuţi cu duhul. Pe urmă, până să se definitiveze toate actele, se sucise soru-sa şi se dusese să ceară copilul de la autorităţi pe motiv că e rudă şi că are prioritate la adopţie. Bunică-sa se ţinuse de cuvânt şi îi dăduse ce mai avea, casa şi nu prea mult pământ Irinei ca să aibă cu ce creşte plodul. Soru-sa vânduse tot şi banii abia îi ajunseseră să îşi deschidă un fel de afacere. Atunci aflase şi că născuse fată. Irina o botezase după străbunică-sa, dar şi după nemernicul de taică-su, Ioana. Nici n-avea cum să se aştepte la altceva. Irina îi dusese dorul mereu şi-l aşteptase neîncetat să apară de undeva. Îl căutase chiar cu poliţia pe când erau studente. Aşa îl cunoscuse pe tânărul ofiţer Cornel. Ce mai surpriză a fost pe urmă să afle că era tocmai fratele Laurei. Un fel de cumnat prin contaminare. Da' aşa e viaţa. Bate filmu', ca în emisiunea aia de la televizor.

Se înţeleseseră bine până la nenorocirea aia.

Irina luase repartiţia aproape de Bucureşti, dar orele la care pleca rata din oraş nu se potriveau cu orarul ei, aşa că făcea autostopul. Patruzeci de kilometri pe şoseaua naţională şi cinci pe un drum de psihopaţi. Nu-şi putea explica de ce în plină câmpie, fără niciun obstacol, drumul ăla făcea un „S"; două curbe la rând extrem de strânse şi care se dovediseră grozav de periculoase de vreme ce, de-a lungul anilor, avuseseră loc nenumărate accidente, unele cu morţi. Numai Irina, cu nota ei uriaşă, putuse să aleagă

aşa ceva. Erau, de fapt, patru profe din Bucureşti. Două de română, ea şi o colegă tot cu o notă astronomică, eşuată la Răchiţele ca să fie mai aproape de bărba-su, ofiţer la o unitate militară din apropiere, una de franceză, care terminase sârba şi una de sport, care visa performanţa într-o echipă de handbal, da' partidu' socotise mai de folos să o trimită la ţară. Asta, cu tată antrenor de baschet, avea şi maşină. O Dacie. Puneau toate bani la benzină şi veneau şi plecau împreună, după orarul catedrei de sport. Până s-a calicit sportiva şi a cerut şi bani de uzură. Irina s-a enervat şi a început să iasă la „ia-mă nene".

În dimineaţa aia se simţise rău şi o rugase pe Olga să-i ţină locul. Olga lăsase bucuroasă de izbelişte cursurile de istoria limbii române şi se dusese să o suplinească pe soru-sa antrenându-se şi ea, cum râdeau amândouă, pentru navetă. Aşa l-a cunoscut pe profesorul Demetriade. Pe Andrei. Stătea de vreo zece minute în drum, la capătul Colentinei, printre ţărănci cu sarsanale de rafie pline cu pâine, veterinari mirosind a genocid matinal ori a alcool neprocesat, băut fără măsură în zilele precedente, şi făcea absentă cu mâna oricărui şofer care mergea spre Urziceni. Sau nu. În dimineaţa aia, parcă erau vorbiţi şi tiriştii, şi camionagiii, şi dacioţii să nu oprească niciunul. Când începuse să se gândească să o lase baltă, că oricum îi tăiau ăia soră-sii din salariu ca la balamuc pentru întârzieri, a oprit lângă ea o maşină italienească, de care nici nu mai văzuse. Până să lase şoferul geamul jos şi să o invite înăuntru, o cumătră cu două sacoşe se şi înfiinţase la uşa din spate şi trăgea de ea cu nădejde. A coborât omul din maşină şi i-a zis femeii că n-a oprit pentru ea, că o cunoştea pe domnişoara şi aveau întâlnire.

ROMANEŞTII. 01.30

– Manuela, ce succes, ştiam că va veni, ştiam, Doamne! Ce, nu te bucuri pentru mine?!

– Da, Mihai, mă bucur, cum să nu mă bucur, îi răspunse nevastă-sa cu un glas stins, în timp ce îşi desfăcea cu mare grijă fermoarul, că avea câţiva dinţi slăbiţi şi îi era teamă să nu cedeze. E drept că avea şi rochia asta mai mult de optsprezece ani, dar era de preferat să mai reziste. Asta însemna lucru de pe vremuri. Materiale bune, rezistente şi croieli fără vârstă, la modă indiferent de tendinţe. Totul era să te avantajeze. Şi, chiar săracă, ea ştiuse totdeauna ce i se potrivea. Numai căsătoria cu Mihai nu o avantajase. Dar ce era să mai facă? O luase valul şi se anunţa un copil. Nu spuseseră nimănui. Se căsătoriseră în pripă, aproape singuri la Sfatul Popular, că Laura şi Andrei erau plecaţi din oraş. Halal nuntă, halal lună de miere. Cinci zile la Ştefăneşti. Destul ca Demetriazii să se întoarcă în Bucureşti şi să se căsătorească pe nepusă masă, fără să-i mai anunţe şi pe ei. Au zis că n-au

vrut să le strice bucuria călătoriei de nuntă. Bunica Manuelei, bucuroasă că patul ei găzduia o nouă noapte a mirilor, adunase tot felul de ierburi aromate, mentă, iasomie, cicoare, busuioc şi rozmarin şi le vârâse în perne, printre fulgii de gâscă. Le pregătise patul de nuntă, draga de ea, şi plecase la o rudenie, într-un sat vecin, ca să-i lase singuri pe însurăţei. Cinci zile în care au făcut dragoste, au gătit împreună din ce se găsea în grădină, au frământat pâine, s-au plimbat prin cimitirul vechi, paşnic şi plin de flori şi au descoperit într-o margine, printre ierburi înalte, cruci vechi, din piatră, cu inscripţii chirilice, tocite de ploi şi ninsori. Pentru cinci zile se oprise şi Mihai din goana lui disperată de a citi şi fişa orice despre Leonardo da Vinci. Fusese şi ea entuziasmată de opera italianului, dar ajunsese să-l urască pentru că îi invadase viaţa într-aşa o măsură, încât totul ajunsese să se raporteze la el. Dacă făceau o ciorbă, începea o discuţie despre ce mâncau florentinii secolului al XVI-lea, dacă zicea că-i trebuie o rochie, vorbeau despre ţinutele de la Curtea de Medici, dacă se plimbau prin Cişmigiu, inevitabil apăreau în context Grădinile Boboli, dacă ieşeau o fugă până la Mogoşoaia, nici nu conta Palatul lui Brâncoveanu, că discursul se îndrepta imediat spre Palazzo Vecchio.

– Îţi dai seama, Manuela, o clădire din secolul al XIII-lea, încă funcţională, ridicată de un arhitect care a fost în stare să ridice şi o catedrală. Arnolfo di Cambio, ştii, nu? Care a ridicat şi Santa Maria dei Fiori. Îţi dai seama, să stai într-o casă, că ce era pentru ei? O casă! Să stai într-o casă în care i-ai chemat să-ţi lucreze pe Michelangelo şi Leonardo, Domenico şi Rindolfo del Ghirlandaio, Vasari, Verrocchio, Andrea del Sarto, Cellini, Botticelli! Adică ăştia erau angajaţii lor. Meşterii lor. Doamne, Dumnezeule! se minuna el cu voce tare. Mereu şi mereu ţinând acelaşi discurs. Şi îţi dai seama, ăştia, de Medici s-au mutat după aia în Palazzo Pitti. Asta, proiectat de Brunelleschi şi legat de Uffizi prin Podul lui Vasari. Ştii că Ponte Vecchio e construit de el ca să nu iasă ăştia din casă când voiau să treacă dintr-un palat într-altul?

Ea nu fusese niciodată în Italia, dar ştia tot din povestirile lui, ca şi cum trăise acolo. Nici nu-l interesa dacă ea e atentă sau dacă are vreo replică. Dialogurile lor erau monoloagele lui. Pierduse copilul pentru care se căsătoriseră. Într-un fel, se gândea, a fost mai bine că anii următori fuseseră oribili. Cât chin, câte lipsuri, câte lacrimi. Mihai, încrâncenat în lucrările lui, niciodată strălucite, niciodată remarcate. Au sacrificat tot să se ducă în Italia. O dată. O singură dată. După aia venise Luca şi după el, Rafael. Din momentul ăla nu mai fusese vorba decât de supravieţuire. O văzuse în seara asta pe Laura după atâta vreme. Ce diferenţă între ele două. De aceeaşi vârstă şi, totuşi, Laura cu vreo zece ani mai tânără. Strălucea de eleganţă şi frumuseţe. O viaţă plină de fericire şi noroc. Intuise asta încă din tinereţe. Un singur episod urât. Cel în care ea rămăsese în Italia şi Andrei se întorsese la

Universitate, în Bucureşti. Aventura aia cu studenta. Olga, parcă.

– Zi, mă, nu-i aşa? Bărbatu-său vorbise înainte, ca de obicei, fără să fie interesat dacă are şi ea ceva de spus. Acum simţea nevoia unui semn de punctuaţie. Vezi că până la urmă există dreptate, Manu, uite, pentru seara asta am muncit eu toată viaţa. Şi, uite, răsplata. Vezi, Luca, e şi taică-tu cineva! Mângâia copertele cărţii şi o tot întorcea de pe o parte pe alta. Se uita la titlu, se uita la cele câteva cuvinte elogioase pe care le scrisese profesorul Martinescu sub poza lui şi iar la titlu. Luca, tu să crezi în visul tău, chiar când nimeni nu mai crede. Eu am avut totuşi noroc cu maică-ta, care m-a înţeles şi a rămas o simplă profesoară doar ca să mă susţină pe mine şi să vă crească pe voi. Dacă tu crezi că merită să sacrifici totul pentru visul ăla, să nu eziţi. Să nu te laşi înfrânt. Să te baţi pentru el, pentru lucrurile în care crezi. Vei izbândi. Mă uitam la Demetriade. Se simţea, aşa, un fel de invidie că am reuşit. Că a fost seara mea şi nu a lui. He, he, mă gândeam, cum e profesore, să fie altul băgat în seamă la un eveniment şi nu tu?! Acum o să apar şi la televizor şi n-o să mai fie nicio diferenţă între noi. Am reuşit mai târziu, dar principalul e că am făcut-o şi că las ceva după mine, nu?

Luca era atent la ceva în calculatorul lui şi dădea din când în când din cap mormăind câte o aprobare, în vreme ce Manuela îşi aşeza cu grijă rochia la locul ei, pantofii la locul lor, poşeta în sertar, ciorapii, în pungă. Olga. Olga o chema. Era frumuşică. Îl văzuse pe Andrei cu ea de mai multe ori. Prin oraş, pe la expoziţii, prin librării. Odată se întâlniseră faţă în faţă. I-a prezentat-o ca fiind studenta lui. Nu era convinsă că un profesor trebuie să se ţină de mână cu studentele. Ar fi trebuit să-i spună Laurei. Dar n-o făcuse. Ştia atunci şi recunoştea cu o anume stânjeneală acum, că tăcuse, nu ca să-şi protejeze prietena, ci pentru că spera, în adâncul sufletului ei chinuit, să o vadă şi pe ea suferind. Nu ştia dacă vrea să o vadă despărţită de Andrei cel desăvârşit, dar voia ca şi viaţa ei perfectă să fie imperfectă, ca a tuturor celorlalţi oameni. Când se dusese să îşi ia programul examenelor pentru definitivat, o văzuse iar în holul mare de la Filologie pe fata aia. Stătea pe băncuţa de marmură din capătul holului, spre secretariat. Se mai îngrăşase. S-a apropiat de ea să o salute. Când s-a ridicat să-i dea mâna, a văzut nu numai că purta o rochie suspect de largă, dar şi că avea motive să o facă. După aia nu mai auzise de ea. Urmase scandalul Laurei şi apoi o linişte asurzitoare. O revăzuse mulţi ani mai târziu, la şcoală. O suplinise pentru câteva săptămâni pe profesoara de engleză. La început nu o recunoscuse. Apoi îşi amintise. Olga însă părea sincer să nu aibă nicio idee cu cine avea de-a face. O descususe fără nicio satisfacţie. Nu se mai întâmplase nimic altceva decât curgerea unei vieţi terne, fără niciun cutremur, fără niciun mister.

Se spăla pe faţă, îndepărtând cu grijă machiajul. Se gândea cum fac oamenii tot felul de

alegeri inexplicabile. Cum apăreau în tot felul de locuri pe neaşteptate. Aşa şi cu mama a doi elevi ai ei, Bogdan şi Tudor. O doamnă destul de ştearsă. O cunoştea de pe la şcoală, că avusese un necaz cu băiatul cel mare, picat la examen. Ştia doar că stă prin cartier şi că Luca se împrietenise cu mezinul, cu Tudor. S-a mirat foarte tare văzând-o la lansare. N-avea idee cine o invitase. Nu văzuse în aglomeraţia aia dacă era singură, dar o uimise foarte prezenţa ei printre participanţii aleşi pe sprânceană de Laura Demetriade. Acum se gândea pervers că ar fi trebuit să scotocească prin agende după numărul de telefon al Olgăi şi să o fi invitat şi pe ea la lansare. Ce spectacol ar fi ieşit. Îşi muşcă buzele de ciuda unui alt act ratat.

S-a dus să tragă draperiile. O mulţime de siluete întunecate, cu lumânări aprinse, într-un şir lung, înconjurau biserica. Toate bisericile ţinuseră slujbele pe seară. Văzuse când plecaseră la librărie. Nu ştia de ce pusese părintele Prohodul la miezul nopţii şi cum de atâţia oameni se luaseră după el şi veniseră. Acum îşi amintise că fusese Vinerea Mare şi că azi oamenii trecuseră pe sub masă ca să li se ierte păcatele. Poate că ar fi trebuit să se ducă şi ea, măcar acum. Avea pentru ce să ceară iertare. Fie şi numai pentru o viaţă de invidie faţă de Laura. Nu se hotăra. Ar fi zis bărba-su că e nebună. Mai bine că nu-şi amintise de Olga, ar fi ieşit urât şi acum ar fi regretat.

– Eu n-aş mai mânca nimic, Manu. Nu mai fac nici duş, că sunt destul de curat. Dă-mi şi mie o pijama şi mă duc în pat să mai citesc din cartea profesorului Romanescu. Ce zici, vii să-ţi citesc şi ţie? surâse el încântat de gluma sa. Luca, să citeşti şi tu, tată, cartea asta, că îţi deschide o perspectivă nouă asupra culturii şi asupra modului critic în care trebuie să priveşti cuceririle prezentului, raportându-le mereu la trecut. Totdeauna când întâlneşti ideea de descoperire modernă, întoarce-te şi caută în timp pe cine şi unde a mai preocupat problema asta. Vei avea nişte surprize şi nişte satisfacţii nebănuite. Citeşte-o să te mândreşti şi tu cu tatăl tău.

Nimeni nu-i răspunse. Paşii apăsaţi s-au îndepărtat uşor, s-a auzit uşa dormitorului deschizându-se şi închizându-se. O dungă subţire de lumină evadase pe sub uşa de la cameră şi se întindea palidă pe mozaicul de ciment din hol. Se lăsă liniştea.

SILVIA. 02.00

A intrat uşor pe uşă, atentă să nu scârţâie. N-avea chef să vorbească nici cu Doru, nici cu Tudor şi în niciun caz cu Bogdan. Nu-i ieşea din cap. Cât ghinion să aibă o femeie să fie văzută de amândoi copiii ei cu un alt bărbat. Vitrinele nu-i ieşeau din cap. Erau ca nişte

ecrane. De televizoare mari, dincolo de care se petrecea viaţa ei de telenovelă proastă, proastă, proastă. Ar fi repetat cuvântul ăsta la nesfârşit. Şi idiotul ăla cu surpriza lui. A crezut că o duce la o lansare de disc, ceva, cu un concert. Când văzuse că este vorba despre vecinii ei înlemnise. Toată seara se chinuise să nu o vadă profesoara lui Bogdan şi a lui Tudor lângă Cornel. Au schimbat câteva cuvinte, dar doamna Romanescu avea alte treburi. Deşi era uşor absentă şi cam tristă pentru o femeie al cărei soţ avea aşa un succes. L-a ţinut de mână pe Cornel numai când i-a prezentat-o lui madam Demetriade, femeia pe care o văzuse în atâtea reviste. Şi atunci, ce să vezi, a apărut fiu-său la fereastră. Bogdan, de data asta. Acum era unul din momentele în care ar fi intrat în baie şi ar fi pus tare, tare de tot Nocturnele lui Chopin. Să le audă tot cartierul. Să ştie că acolo stătea o femeie specială. A dus sacoşele în bucătărie şi dintr-odată s-a simţit sfârşită. S-a aşezat pe un scaun aşa, cu pantofii în picioare, cu pardesiul pe ea, cu geanta pe umăr. Sacoşele se răsturnaseră şi cutia cu bulion, scăpată dintre baierele pungii, se rostogolise spre uşă. Privirea ei fără expresie a urmărit-o şi a întâlnit un picior gol, cu unghii netăiate şi degete mari, acoperite de fire negre de păr, care-i oprise traiectoria.

– Ce faci, Silvico, îmbrăcată de bal la ora asta? Paştele e mâine-seară, te-a înnebunit postu'? Pleci sau vii? Ori te apuci de gătit aşa-mpodobită, ca să rimezi cu evenimentu'? Ţi-e frig de stai cu pardesiul pe tine? Ori ţi-e frică de ţii şi geanta cu salariu pe umăr? Ori vrei să ne părăseşti şi ţi-ai luat merinde? Ia uite, ulei, bulion, tăiţei şi ceapă. Păi, zic că-ţi ajung până te măriţi cu ăla de la cefereu, care te instruieşte pe tine pe la sindicat, pe-acolo.

Nici n-a văzut când palma grea s-a abătut peste obrazul ei. A simţit doar arsura şi a auzit cum îi trosnesc tendoanele care legau capul de gât, când i-a zburat spre stânga. Apoi o durere surdă. Şi urechea şi falca mutate din loc şi fierbinţeala lacrimilor care porniseră singure să şiroiască peste pielea roşie şi tumefiată. N-a scos niciun sunet. Nu voia să-i trezească pe copii. S-a ridicat şi, cu poşeta în mâna stângă, a dat drumul la radio sub privirea prostită a lui Doru. Nu voia să audă nici vecinii ce se petrecea la ei în casă. A luat de pe masă cuţitul, i l-a proptit în burtă şi i-a şuierat că dacă mai dă o singură dată în ea, îl taie ca pe un porc. Ochii îi întăreau vorbele.

– Mamă, s-a întâmplat ceva?

– Nu, Tudore, tranşăm mielul.

SANDU, RELU, MARCEL, CRISTI, BOGDAN. 23.00

– Hai, băieţii, toată lumea-n troşcaletă. Hai, nene, bagă lentilele-n drum, alonja-n schimbător, trage fermoaru' şi să nu te prind cu preţuri arse. Plimbă-ne frumos până-n Regie, da' să nu ne zdruncini că s'tem sensibili. Hai, dă-i cheie, nu te mai holba ca broasca la inundaţie. S-a întors către gaşcă şi a continuat să dea ordine şi explicaţii.

– S-avem timp să băgăm ceva şi pă tub, ne-aşteaptă şi fratele Cristache, avem dă târguit şi la pralina aia dulce, p-ormă avem şi livrare.

Sandu s-a urcat în faţă, lângă taximetristul uşor timorat, rânjind prietenos, iar ceilalţi şi-au făcut loc în spate. Lui Bogdan îi venea să vomite. O senzaţie surdă de durere îi sfredelea măruntaiele. Îl usturau parcă oasele. Nu suporta nicio apropiere, iar înghesuiala de pe bancheta din spate îl dispera. Se uita nerăbdător la drum, prin peticul de geam la care avea acces. Nu pricepea ce traseu alesese taximetristul. Spera că pe cel mai scurt, că doar nici el nu avea de ce să prelungească o cursă de care îi era groază. Noaptea goală se aşternuse străină peste oraşul urât şi pustiu. Nu mai ajungeau odată.

Drept, curbă la stânga, semafor, drept, drept, drept, oprire, trecere de pietoni, un abdomen traversează parbrizul, pornire, drept, stânga, drept, dreapta, drept, drept, drept, semnalizare, staţionare. Nu se mai simţise aşa. Să fie de la lipsă. Nu putea să creadă. Ultima doză şi-o făcuse de dimineaţă, după ce plecase maică-sa. Să fi început? Atât de curând? Nu, trebuie să fi răcit, că plecase cu părul ud la şcoală.

– Ia, bă, cât îţi dau, acu' cât îţi mai dau, ia, că p-ormă îţi dau altceva şi te superi, uite al dracu', nu vezi, bă că s'tem studenţi, dă unde vrei să-ţi dau, băi? Ce tarife obraznice ai! E bursele mici, tati, dă unde? Hai, să nu te puie necuratu, acu' în Vinerea Mare să ne dai pân staţie turnesol, că mă faci dă te critic aşa, mai îndeaproape şi tre' să mă spovedesc după aia. Aşa, mă băiatule, aşa.

Bogdan nu mai avea răbdare. A văzut cu coada ochiului cum Sandu îi arunca, în bătaie de joc, şoferului o hârtie de un leu. Ridică din umeri şi o luă înainte. Ştia drumul. Au mers puţin printre cămine. Din camere se auzeau râsete, voci amestecate; fragmente de muzică rock, hip-hop, house, electro. Se întretăiau şi alcătuiau o partitură dementă, care învăluia locul. Au trecut pe lângă bodega şantieriştilor. O şandrama ca vai de capul ei. Era întuneric. De obicei, la ora asta, înăuntru, lângă geam, doi ochi sfredeleau noaptea. Nu şi acum. Închisese devreme.

„Cosmos", „Cafe Clasic", „Black Moon" şi, ce căutau ei, „Propaganda". Înăuntru, peste tot lozinci de pe vremea lui Ceao. Şi afişe mari cu fragmente de poezii d-alea, de pe

atunci, scrise cu litere mari, roşii. La o masă, Cristi, cu un pepsi în faţă, citea concentrat: *În voi stă forţa omului măreţ,/ ce-i mai de preţ din câte sunt de preţ./ Ne-nfrânte stavili ridicaţi spre cer/ Prefaceţi ura-n pavăză de fier./ Pe metereze, sus! Urcaţi! Urcaţi!/ Tăiaţi, tăiaţi, ucigătorul braţ!*

– Salut, fraiere! Ţ'ai făcut maţu' rangă, gata? Hai şi noi. Băi, ce-i aicea, bar dă negri?! Listă dă bucate, ceva, este? Aşa, don'şoară! Bagă manualele aci să vedem la ce lecţie s'tem. Zi, Bodănele, tată, ce-ţi place ţie de păpică?

– Nu-l căutăm pe Licenţiatu'?

– Vine el, singur, pufane. Are gonaci care-l anunţă c-a venit clienţii, nu stă să aştepte corpu' dă balet ca să-l ginească caraliii. Ia, zi, Cristache, ai spart cutia milei?

– N-am, mă, nea' Sandule, să-nnebunesc dacă mai are cineva mărunţiş pân buzunare acu' cu Paştele ăsta. Hai, fă-ţi pomană!

– La cimitir, bă, se face pomana, nu la marfă. Hai, marş d'aici că strici decoru'! Vii numa' dacă ai cu ce, nu mai sta ca muta la interes, că nu ţine.

Cristi plecă din bar zgribulit şi cu privirea rătăcită, căutând febril printre puţinele gânduri, unul care să-l scoată din impas.

Tudor. Luca. 02.00

– *WU, oldman, W8 Y la lansare!*

– *Couldn't b thr*

W8AM, aud chestii ciudate la bucătărie.

DWAI, W8

RH.WU. POS?

SSDD, SNAFU. PLZ, DA. M&D fighting. A.

OIC, sorry. KHIF

NM. Tell you FTF

DWAI. Same evrywhere. TMA. DT.G sleep. Tomorrow, AD

TGIF

TT2T? CUT.

10X. GN ! ☹.

UW.GN. [4]

LAURENŢIU. GOGUL. 02.00

Nici nu ştia cum nimerise în cârciuma asta sordidă. Totul era îmbâcsit şi unsuros. Pe mesele de tablă atârnau nişte cârpe decolorate, înviorate numai de petele pe care timpul şi detergenţii proşti le fixaseră acolo, parcă dintotdeauna. Scaunele, vopsite cândva în alb, erau scorojite şi la fiecare mişcare a clienţilor scrijeleau pardoseala de ciment, dar, în afară de el, sunetul nu deranja pe nimeni. Avea în faţă o halbă ciobită, plină cu o bere tulbure şi caldă, iar de pe scena improvizată se auzea o manea pe care cântăreţul o interpreta cu o voce în care se ghiceau experienţa şi şcoala. De-aia nici nu prea avea succes. Îi lipseau căldura şi patima glasurilor adevărate, dogite de tristeţe şi mahoarcă proastă. *Ochii mei sunt blestemaţi/ că prea mult sunt lăcrimaţi/ oare cu ce am greşiiiiit/ de-aşa tare-am suferiiiiit.*

Chiar şi aşa era mai bine decât acasă. Se uita la telefon cu o privire distrată, rece. Nu prea se potriveau versurile cu gândurile lui. Nu ştia când începuse să o dispreţuiască pe Gina. Aveau un copil. Exactă şi pedantă, punctuală şi cu picioarele pe pământ, cum zicea ea, nu o plăcuse niciodată prea mult. Îşi trecea timpul cu ea pentru că nu punea întrebări, accepta orice explicaţie, aştepta şi părea că aşa avea să fie, oricât ar fi vrut el.

Acum ce-a fost între noi, ooo/ o să uităm amândoi/ şi tu şi eu ştii că tot s-a terminat/ spune-mi cine-i vinovaaaaaat.

Dar luase plasă. Avea şi ea socotelile ei. O născuse pe fetiţa lor, Serena. Nu se căsătoriseră încă, dar nici nu mai vedea cum ar putea să scape. Ea aştepta. Timpul lucra în favoarea ei. Era doar mai nervoasă, mai suspicioasă şi mai prezentă.

Oare şi tu plângi ca ei/ cum au plâns şi ochii meeei/ mai bine fii fericită/ c-ai scăpat nepedepsităăăăă.

Strofa asta era mai adecvată. Îl enerva pragmatismul ei, deşi îl folosise la maximum. În special când au deschis afacerea. Acum o suporta din ce în ce mai greu. A sfătuit-o să îşi deschidă alt business ca să poată sta mai mult cu fetiţa. Aşa se vedeau mai rar, avea mai mult spaţiu. Până la urmă a extins firma şi în afara oraşului, ca să poată pune oricând o distanţă suficientă între ei. Îi mergea bine, dar nu-l mulţumea nimic. Apăreau tot felul de femei. La toate ţinea reţeta cu tipul neînţeles, cuplat cu o plicticoasă obtuză, grasă şi suficientă. Că şi Gina, după naştere, cam schimbase numărul la haine. Le cucerea uşor, consuma rapid relaţia şi le părăsea fără prea multe explicaţii, lăsându-le impresia că nu se ridicaseră la înălţimea aşteptărilor lui.

Oare ăsta care cânta de se rupea pe scena asta o fi avut succes la femei? Era îmbrăcat caraghios. Un costum bleu, lavalieră oranj, pantofi bej. Părul pieptănat pe spate, dat cu gel. Parcă şi vopsit şaten. Cânta cu ochii închişi, cu pieptul înainte. Mâna dreaptă şi-o ţinea pe inimă şi cu stânga gesticula amplu. Ţinea un picior mai în faţă şi pe accente flexa genunchiul şi se apleca uşor spre public. Nu-l băga nimeni în seamă.

Îşi întoarse privirea spre halba cu bere trezită. Când a întâlnit-o pe Laura nici nu i-ar fi trecut prin cap să intre pe combinaţie cu o mamaie. Dar i s-a părut aşa de speriată de bătrâneţe, cu toate şmecheriile alea de cucoană care încearcă să păcălească vârsta, încât l-a apucat un fel de milă şi s-a gândit că nu face niciun rău dacă se joacă puţin. Mai era şi trista aia de prietenă a ei. Marga, parcă. Intraseră, săracele, într-un fel de concurenţă pentru atenţia lui. Atunci a început să se distreze. Îi trimitea pe neaşteptate SMS-uri foarte elaborate. Laurei, desigur. Pentru Marga avea alt plan. O sortise unei frustrări ce avea să-i consume şi ultimele rezerve de respect de sine. Jocul cu Laura trebuia să fie ceva mai complex decât se obişnuise cu celelalte. Asta era mai citită, mai umblată, era măritată bine, avea poziţie socială. Adică, avea ce pierde. Nu-i scria aşa la întâmplare, ci numai când avea mai mult timp la dispoziţie. Adapta citate din autori mai necitiţi, uneori copia de-a dreptul de prin scrisorile de dragoste ale scriitorilor celebri şi mai netraduşi. Foarte rar compunea, pentru că îi lua prea mult timp.

Chiar dacă am plâns şi mi-a fost şi greu/ am trecut prin ploi şi vânt doar cu Dumnezeu/ credinţa nu mi-am pierdut şi mereu am făcut bine/ am ajutat şi străini, şi omul de lângă mine, se văicărea cântăreţul.

Gogul cânta şi se gândea la Marga. Prin câte nu trecuseră şi ei. Şi câte speranţe nu avuseseră la început. Ce voce, ce voce extraordinară am avut şi ce neşansă, îşi spunea, uitându-se cu silă în jur.

– Lasă, bă, nea Gogule, n-o mai zice p-asta, că n-ai meseria lu'Adi de la Vâlcea.

Astăzi am pierdut, dar m-am ridicat/ o să pierd şi mâine, în genunchi nu cad/ Dumnezeu nu doarme, îmi arată viaţa/ când palma Lui blândă îmi mângâie faţa...

– Bre, n-auzi? Zi şi matale d'alea de la guleraţii de le cântai pă vremuri. Zi romanţe d-alea dă la operă, ia d-aci un pol şi nu te mai zbate aşa ca o găină cu gâtul tăiat.

Gogul se uită cu dispreţ la beţivul care-l interpelase şi fără să-l bage-n seamă îi zicea mai departe: *Plouă cu tristeţe, pe mine mă ocoleşte/ am făcut mereu doar bine şi Domnul mă răsplăteşte/ îmi iau pâinea de la gură şi o dau omului de rând/ ştiu să-mi ţin prietenii aproape, niciodată nu mi-i vând.*

– Mă, nene Gogule, hai că te mai răsplătim noi cu un pol, bre, da' nu mai s'tem prieteni, dă-o-n supărare de treabă. Ceva cu Figaro, cu alea, nu ştii?!

Din toată cârciuma aia împuţită, din când în când se uita la el cu o oarecare atenţie, părând că înţelege ceva, un tânăr bine îmbrăcat, care încălzea o bere proastă şi se tot uita la telefon fără să facă nimic cu el. Scump telefon. Purta şi nişte pantofi aşa de frumoşi, că Gogul ar fi ucis să aibă şi el o pereche. Asta era slăbiciunea lui, pantofii. Dar mereu îşi luase ieftini. Tot aştepta să strângă bani să-şi ia o pereche pe care să o ducă în servietă şi să-i încalţe numai pe scenă.

Laur îl privea pe Gogul şi începuse să simtă un fel de milă, sentiment nemaiîncercat pentru un străin. Apoi gândul se întoarse către Laura. La început nu avusese nicio strategie. Acţiona din impuls. Haotic. Într-o zi şi-a dat seama că a prins-o în capcană. A trecut la o acţiune tactică. Ori îi scria plin de pasiune şi mima nerăbdarea, trimiţându-i mesaje în cascadă şi aşteptând replicile ei, ori în stilul autist fără să-i pese ce şi dacă răspundea şi ea. Când o simţea cedând, îi impunea tăceri lungi, înnebunind-o. Pe urmă scria câte un mesaj criptat şi iar dispărea ca să reapară pasional răsturnându-i orice decizie, risipindu-i temerile, tristeţile, nefericirea. O făcuse să se îndrăgostească de el şi îi refuzase orice apropiere trupească înainte de a o şti cu desăvârşire captivă. Pe urmă o posedase brusc, brutal. Aşa era şi acum. Îi plăcea la nebunie să o chinuie, să o umilească, fără ca ea să-şi dea seama. Şi nu-şi dădea nici el seama exact de ce o face.

Viaţa te doboară şi cazi din picioare/ să nu-ţi pierzi credinţa în tine, Dumnezeu e mare/ nu te lasă la durere Domnu', nici la supărare/ când îţi plânge inima el îţi dă putere. Mişto asta.

O sticlă cu un rest de bere în ea se sparse la picioarele Gogului. Ăla s-a tras doi paşi în

spate, s-a uitat dacă i s-au pătat pantalonii. Apoi şi-a continuat impasibil cu refrenul: *Astăzi am pierdut, dar m-am ridicat/ o să pierd şi mâine, în genunchi nu cad/ Dumnezeu nu doarme, îmi arată viaţa/ când palma Lui blândă îmi mângâie faţa...* L-au lăsat în banii lui.

Gogul îi socotea nişte ignoranţi. Să-l fi văzut ei pe o scenă adevărată. Îi plăcea să o ştie pe Marga la fiecare spectacol, ori în culise, ori în sală, după ce a reuşit să intre în cor. Îi spunea că, deşi cântă la grămadă, vocea lui se distinge dintre toate. Era mândră de el. La început. Pe urmă, într-o seară s-a simţit rău, într-alta s-a dus la maică-sa că era bolnavă, în alta a avut şedinţă cu părinţii ori o întâlnire cu vreo prietenă şi, încet-încet, n-a mai venit deloc. Şi anii au trecut. Şi scena.

În cârciumă s-a lăsat tăcerea.

– Aşa, bre, nea Gogule. Tăcerea e de aur, bre, hai să bei o bere cu noi, îl îmbie un negricios nebărbierit cu şapca îndesată pe cap. Gogul a trecut suveran printre ei, fără să-i privească sau să le răspundă şi s-a oprit la tejgheaua barului. Şi-a luat un coniac mic. Apoi încă unul. S-a uitat încă o dată la pantaloni să vadă dacă nu s-au pătat, a şters un fir de praf de pe pantofi, a dat coniacul pe gât şi a mai cerut unul. Începu să zâmbească unui trecut în care se simţise fericit.

Pe Laur îl enerva şi soţul ăla scorţos al Laurei şi îl scotea din sărite şi fiu-său, un bleg aproape de vârsta lui care habar n-avea ce este viaţa. Dar începuse să fie interesat de ciudăţica aia de prietenă a lui, Oana, parcă, actriţa. O fiinţă ascunsă şi bizară. Îşi propusese să afle mai multe despre ea, dar n-avusese timp până acum. O zărise prin vitrina librăriei stând de vorbă cu gaşca aia de derbedei care îi stricaseră „mise en place“-ul la antreuri. Ce-or fi avut să-şi spună?! Era curios şi determinat să afle.

Telefonul lui vibrase toată seara doldora de neliniştile Laurei. Acum când era convins că ea se împăcase sfârşită de îndoieli, cu tăcerea lui, poate şi cu plecarea lui din viaţa ei, se gândi, surâzând tăios, să o întoarcă. Degetele lui au pornit încet să compună cuvinte pe tastatura metalică a telefonului.

Laur către Laura: Mama a avut întotdeauna probleme mari cu ritmul. De tot felul. În mers, în conversaţie, chiar şi în cântec. Ceva din această deficienţă mi s-a transmis, din păcate. Ruperile mele de ritm sunt expresia unei suficienţe păguboase. Aţipesc nesimţit la umbra sentimentelor. Dacă ştiu că iubesc şi sunt iubit, e ca o treabă rezolvată. Multe femei şi-au pierdut rãbdarea cu mine, pe bună dreptate. Altele au încercat zadarnic să mă schimbe. Sunt cald până la topire şi alteori lemn, în reprize scurte. Culmea tupeului e că îmi închipui că toate înţelegeţi. Bucuroasă trebuie să fie fata, mă gândesc, fără să îmi închipui că suferă. Aşa zice boala mea de ritm. Ailaviu.

Expediat: 03:09:22 04/05/ Mesaj remis L/număr necunoscut

Şi încă unul, ca de noapte bună, se gândi cinic:

După noaptea asta, a cumpenelor şi a pătimirii, încă o aşteptare şi-apoi neţărmurita bucurie a învierii speranţei de a te îmbrăţişa din nou.

Expediat: 03:10:57 04/05/ Mesaj remis L/număr necunoscut

Ştia ce insomnie îi provoca şi era absolut încântat.

Cântăreţul stătea tot la tejghea. După atâtea pahare, cu capul înclinat pe umăr, fredona numai pentru el o arie din Verdi. Laur îi aruncă o hârtie de două sute de lei, nu pentru felul în care cântase, ci pentru că-i plăcuse nepăsarea lui, felul în care nu se lăsase intimidat de nimic şi de nimeni şi continuase să cânte până la capăt. Aşa trebuia, până la capăt. Când îţi asumi o misiune, o duci la sfârşit, orice ar fi. În fond, aşa făcuse şi Hristos.

IRINA. 02.30

S-a aşezat pe pat, frecându-şi cu nădejde mâinile, să intre Nivea în pielea uscată şi roşie de-atâta detergent de vase. Nu-i era somn. A înşurubat cu grijă capacul în filetul tubului de cremă şi l-a aşezat pe noptiera plină cu ziare şi reviste vechi. I-au căzut ochii pe fotografia lui Andrei din timpul campaniei electorale. Păstrase numărul în care era prezentat el, candidatul partidului cel mai popular anul trecut în alegeri. L-a despăturit şi s-a uitat cu atenţie, potrivindu-şi ochelarii pe nas, la pozele lui cu familia. În stânga, una cu Laura zâmbind larg, cu capul uşor înclinat spre umărul soţului ei şi părul dezvelindu-i fruntea înaltă, boltită. În dreapta, cu fiul lui, un tânăr frumuşel, zâmbind timid, spre deosebire de maică-sa, îmbrăcat cu un pardesiu cu gulerul ridicat aşa cum se purta, peste care cădeau plete bogate, uşor ondulate. Părul lui Andrei. Se uita la ei a suta oară. Dacă închidea ochii, i-ar fi putut descrie în amănunt, fără greşeală. Asta era singura legătură pe care o păstrase cu ei.

A pus ziarul la loc, şi-a schimbat ochelarii de citit cu cei de distanţă şi a pipăit după

telecomandă. Vedea tot felul de programe în reluare. Nu apuca niciodată să le vadă la orele lor. Nu ştia cum se întâmpla, dar în loc să cadă ruptă de oboseală, noaptea o năpădeau gândurile, amintirile şi era mai trează ca ziua. A trecut de programele cu filme despre Iisus, despre Apostoli şi a nimerit peste o voce prietenoasă care povestea despre Vinerea Mare.

O dimineaţă grea de neînţelesuri coboară în fiecare an pe pământ. Umbra şi ecoul fără sfârşit al acelei zile de Vineri, ultima din viaţa Mântuitorului petrecută printre semenii săi, se multiplică infinit în lumina din cer şi în conştiinţele noastre. Pământul îşi dă roada în fiecare primăvară şi în Sturzeni, satul întemeiat acum şase veacuri de boierii Sturdza. De pe Dealul Feciorului, biserica se vede albă şi calmă în mijlocul aşezării.

Care ar fi fost şansele să vadă un reportaj tocmai din satul ei, Doamne! Ochii i s-au umplut de lacrimi. Cu mâna tremurând, a dat sunetul cât se putea de tare. N-o interesa că trezea tot blocul.

Nu este loc în lumea creştină răsăriteană în care, asemenea părintelui Radu, preoţii să nu iasă din biserică şi să nu-şi cerceteze credincioşii, să nu le aducă dragostea, cuvântul şi tainele dumnezeieşti acelora care nu mai pot ei înşişi să le caute. Vinerea Mare este zi de doliu, de post aspru, de reculegere şi meditaţie. În ziua aceasta nu se săvârşeşte Sfânta Liturghie, dar adâncirea în rugăciune poate fi începutul împăcării cu Dumnezeu.

O podidi un plâns cu sughiţuri. Vecinul de jos se apucă să bată tare în ţeavă, dar ea nu auzea decât cuvintele care se revărsau din televizor. Vedea printre lacrimi dealurile cu pomi şi printre ramurile înflorite turla bisericii. Şi-l amintea şi pe părintele. Le lua bunică-sa de mână şi pe ea, şi pe soră-sa, Olga, şi le ducea în Vinerea Mare să treacă pe sub masă, în genunchi, de trei ori, ca să le ierte Dumnezeu păcatele. Ce păcate or fi avut ele atunci? Păcatele părinţilor, le zicea bunica. Părintele le lua, le mângâia, le aşeza pe rând în genunchi şi le întreba de toate. Dacă au minţit, dacă au lipsit de la şcoală, dacă au ascultat-o pe bunica, dacă îşi spun rugăciunile. Pe urmă le mai dădea câte ceva de făcut. Să ajute vreo bătrână să aducă vreascuri, să mai care câte o găleată cu apă pentru vreun bolnav şi numai aşa deveneau vrednice de sfânta împărtăşanie.

La multe se gândeşte părintele astăzi, la cele ce sunt de împlinit şi la cele ce sunt de spus credincioşilor. Despre două nopţi le va vorbi: despre aceea a întrupării, în care Dumnezeu L-a trimis cu toate binefacerile pe pământ, pe Însuşi Fiul Său şi la aceea de acum, în care omul şi-a arătat întreaga putere a fărădelegii, răstignindu-şi Binefăcătorul. Spovedeşte, ascultă, iartă în numele lui Dumnezeu, împărtăşeşte cu sfântul trup şi scump sângele lui Hristos, Cel care S-a dat

pe Sine pentru a ne răscumpăra.

Doamne, de când nu se mai spovediseră. Nici ea şi, probabil, nici Olga. Şi câte ar fi avut de spus acum. O străfulgeră un gând. Maică-sa, taică-su? Or mai fi trăind? Pe unde or fi, ce-or face? Ce viaţă a fost asta? Cum a îngăduit Dumnezeu să li se întâmple aşa ceva? Şi pe urmă, de ce le-a pedepsit tot pe ele?

Astăzi oamenii îşi amintesc şi de toţi cei plecaţi dintre ei. De moşi, strămoşi, de cei care au trecut la Domnul cu lumină şi cu rânduială, dar şi de cei luaţi pe neaşteptate şi nepregătiţi. Pentru toţi se aprind lumânări, se curăţă mormintele, se rostesc rugăciuni sau măcar un gând bun.

Cum să aibă un gând bun? Şi-a şters lacrimile de pe faţă cu dosul palmei, a luat un polonic şi a început şi ea să bată ca o nebună în ţevile de la calorifer. Porni o hărmălaie de nedescris în tot blocul. S-au aprins luminile, din coridor s-au auzit uşile deschise şi voci nervoase au aprins noaptea.

Asta a fost noaptea în care Mântuitorul, părăsit de Apostoli, legat de ostaşi, încununat cu spini, bătut, ocărât, scuipat, împovărat cu crucea a urcat Golgota ca să-şi primească moartea nedreaptă între doi tâlhari şi a coborât în mormânt purtând pe umeri toate păcatele celorlalţi.

– Doamne, ieşi, Doamne acum de acolo, că am nevoie de Tine, şopti Irina, mângâind ecranul cald al televizorului.

...în lumina pâlpâitoare a lumânărilor, glasurile celor adunaţi în biserică povestesc despre trădare, frică, lepădare, viclenie, nedreptate, răutate, rătăcire şi nerecunoştinţă, nepăsare şi durere...

SANDU, RELU, MARCEL, CRISTI, BOGDAN. 23.30

– Ia, uite, frăţioare aici, parcă s'tem la cantinele alea haladite de biciclişti! La ăştia nu-i nici post, nici Paşte. Băi, tu nu rânji fasolele la mine, că-ţi ard una la pateu de-ţi curg dinţii-n catalog. Păi, nu tu o fasole bătută, nu tu o sarma. I-auzi, aci, salată de raţă cu mere confiate, file de berbec cu muguri de pin, medalion de curcan cu sos de mentă. V-aţi dilit, tată, cine dracu' bagă pă tub, acilea, în sărăcie, nebuneli d'astea? Mai înţelegeam dacă vă loaţi după mecdonaljii ăia din oraş, un hamburghel, un cizburghel, ceva.

De pe pereţi Marx, Engels şi Lenin nu se mai mirau de nimic. Surâzând viitorului pe care-l prognozaseră în teoriile lor, găzduiau un prezent cu totul neprevăzut.

– Nu-s bune nea’ Sandule, alea. E naşpa, se găureşte maţu’ fără şiş, dacă le glojdeşti. Am io un pretenaş care frige chiftele în spate la tejghele. Ăla, îi dă mă-sa în fiecare zi sanviş cu margarină şi salam la el. Mi-a zis că să mă uit pe net din ce-s alea făcute. Şi m-am uitat. A fost mai uşor să trec la chimie, la boccia aia cu capu’ numa’ formule, decât să ţiu minte toate ălea.

– Lasă-mă, băi, Celică, tată, pune lacătu’ la mufă că mă oboseşti. Ete că să termină programu’ s’tem şi nemâncaţi şi pă hold la cumpărături. Bogdane, zi, tovărăşele, ce bunătăţi îţi dă ţie nenea d-aci, dân culegerea de botanică şi zootehnie. Ete, cică cotlete de porc cu gutui şi sos soia, ai? încercă Sandu să-l antreneze în conversaţie şi pe Bogdan. Prinsese aşa... drag de el, nu ştia de ce. Poate unde era băiat mai spălat şi nu merita soarta care-l aştepta.

– Unde e ăla cu marfa, meştere? zâmbi crispat Bogdan, ţinându-şi mâinile una într-alta ca să le oprească din tremurat. Se aşezase pe un scaun lângă fereastră şi avea senzaţia că îl ard oasele pe dinăuntru. Îi coborâse un fel de ceaţă, pe creier, pe ochi şi se scurgea umedă prin piele, prin carne şi intra în sânge.

– Vine, tati, vine că ăsta e jobul lui. Scoate şi el periscopu’ să vadă dacă mai e garda p-aici, nu vezi că s’tem ca Capone la prohibiţie? Da’ vine şi are marfă beton. Curăţică, de zici că-i o mandarină ne-ncepută. D’aia de o dai de-a dura, da nu te-nduri să o desfaci. Hai, ia cinzeci dă calmant şi aşteaptă că acu vine făt-frumos şi-aduce caleaşca plină la cenuşărese! Bogdan împinse cu mâna nesigură paharul opac în care lichidul de culoare incertă se legăna plictisit şi, mutându-şi privirea de la chipul uriaş al lui Che Guevara, fixă întunericul de afară. Nimeni nu mânca. Ştiau ce se întâmpla dacă băgau prafuri peste haleală. Îşi luaseră nişte sucuri aşa, ca să nu ocupe mesele chiar ca bulangiii şi băgau apă la greu. Nerăbdători, îşi treceau timpul povestind că la ei treaba e mai pe bune decât la rupţii ăia de cap care prizează legale. Super magicu’ care-i tâmpea de fericire la prima doză şi care nu’ş mai făcea treaba după aia. Zicea Relu că la el pe scară era una care fusese pe davă, trecuse pe condimente, pe urmă le combina cu ţuica lu’ta-su şi acu ajunsese de lua de toate. Dava pă vene, mirodeniile pe nas şi ţuica pe gură.

– Vai de steaua ei, oricum noi s’tem mai bine.

– Aşa e frăţică, scuipă Relu cuvintele. Pe la Crăciun umblam cu o piţi d-aia cu muci în cap, pe la tot felu’ de muzici sifilitice de compozitori nebuni, Beethoven, Mozart, d-ăştia, pă la coloanele-alea luminate, unde e şi porumbeii şi dup-aia, asta se întâlnea cu tot felu’ de tovarăşi d-ai ei, de la facultă, prin poduri bengoase, ştii, pe sub streşini din centru’

vechi, şi făceau aşa un fel de reuniuni pionière̦şti. Puneau Buddha bar, de te făceau la nervi şi se apucau să prizeze, să înghită, să se înţepe cu de toate. Party, frate! Fiecare cu ce-adusese. Luau unii de la alţii, parcă erau la clubu' gastronomic a lu' mamai-mea, când gustau alea pandişpan una de la alta. Din două linii cântau „Deşteaptă-te române", da' tot nu se lăsau. Am luat şi io şi mi-a amorţit limba, frate, de parcă eram mut.

– Am citit şi io de unu' care a şi scris pe net, pe unde-şi povestesc ei d-ale lor, că a tras cu un tovarăş peste suta dă plicuri, ce mai, fără număr, în trei zile şi a rămas pe picioare. Nu i se mai lipea geană de geană. Îi murise somnu', frate!

– Mai vine, prietene, Licenţiatu' în seara asta, că altfel bag o excursie până pe Veseliei? încercă Bogdan să pară indiferent. Glasul însă nu-l asculta. Coardele lui vocale emiteau sunete joase, limba nu le modela cât să le diferenţieze, buzele nu se deschideau destul şi la timp ca să le lase să iasă curate şi clare. Sandu se uită cu milă la el.

– E Vinerea Mare, puştiu'. O trece şi el pe sub masă şi-o fi coadă la iertarea dă păcate, că trece babele greu pă ciuci. O fi stat şi la Prohod şi s-o fi-ntristat. Bagă şi tu răbdare, că aşa se mântuieşte sufleţelu', aşa zicea bunică-mea când dădeam cu jula în cozonaci, şi pe ea o cred!

De puştiul ăsta chiar îi părea rău, că nu era prost deloc, da' asta era viaţa. Nevoia lui de prafuri însemna că el face bani şi are s-o ducă pe maică-sa pe la doctori şi să-i dea lu' sor-sa ceva marafeţi pentru ăia micii şi să-şi ia şi ea o pereche de ghete, să nu mai umble cu alea rupte de la patroană şi cu sacoşele pline de borcane cu resturi şi cu oase, pe care nu le mănâncă nici câinii de pe stradă. Şi poate să se întoarcă Florica şi la şcoală, să termine 8 clase. De-aia trebuia şi el să intre pă felie, să cumpere marfă, s-o mai combine cu aspirine pisate finuţ, că nu face rău la nimeni. Era chiar un moment bun acu' că i-a găsit p-ăştia să închidă tarabele cu legale. Era mişto că intra pă combinaţie cu unu' rămas cu marfa pă trotuar şi făcuse flaiere să le împartă la fideli „ETNeco la comandă, cu livrare la domiciliu. Magic, magic powder, special gold, ganja, chocolate, ninja, magic cristal. 45 ron/gr. Mai ieftin, doar în vis. Şi toate vă transportă-n vise ".

– Uite-l, nea Sandule, că vine.

O siluetă şuie, cu haine prea largi pentru un trup aşa de puţintel se apropia grăbită de intrarea în cârciumă.

– Ce face băieţii?! A ieşit la cumpărături? A venit voiajoru', cu ce vă serveşte? Un rânjet profesional se lăţi pe faţa negricioasă, nerasă de câteva zile, pe care se prelingeau stropi

de transpiraţie răsăriţi cumva miraculos de pe creştetul pleşuv. Hai, daţi la băiatu’ lista dă târguieli!

– Să trăieşti, regizore! Solist, astă-seară? Unde e asistenţii?

– E cu treabă, că e cerere mare. Vine sărbătorile şi ne tirăm toţi pe la hogeacuri la cadâne. Făceţi-vă, frăţică, stocuri, că băgăm inventar pă uşă!

S-a aşezat la o masă, sub privirea lui Fidel şi amândoi cercetau salonul în aşteptarea comenzilor. Nu îl aşteptau numai Sandu cu ai lui, mai avea şi alţi clienţi. Dar vigilenţa nu omorâse pe nimeni, că nu ştiai când se strecoară vreun decan printre ei şi ajungi iar la academie, cu matricolă cu tot, să aştepţi „olimpiada“. Nu părea să fie vreunul. Caraliii ciopârţeau mieii sub supravegherea soacrelor, pesemne.

– Să-ţi arăt şi io ce distribuţie finuţă am aci! Hai, băieţii, daţi frumos bună seara la baştan, ce dracu’, o să creadă că n-avem şapte ani d-acasă! Hai, pă rând, ca la bacaloreat, să-i spuneţi lu’ dom’ profesor, la oral, ce subiecte vreţi şi băgaţi mâna la extremă, scoateţi fiţuicile şi lăsaţi-le la catedră! Sandu se uita cu ochii scăpărând de mulţumire, pe rând, la toţi, să vadă ce impresie lăsase discursul lui.

– Băi, n-ai vreun turnesol p-aici, că văd muiane noi?!

– Are tata dă toate, da’ niciun cântăreţ!

– Davă ai?! Bogdan se apropiase grăbit şi, totuşi, cumva pe nesimţite, de Licenţiatu. Îşi tot ştergea ochii cu mâneca hainei, abia stăpânindu-şi tremurul mâinilor.

– Da’ tu note mari dă la bancă ai?

– Uite!

– Oooo, are artistu’ pentru două doze. Vreţi să spargeţi toate ouăle roşii, domnu’ student? Să mai veniţi pă la noi, l-a invitat, cuprins brusc de bună dispoziţie, urmărindu-l cu o privire de cunoscător cum se retrage spre uşă, nerăbdător să-şi facă şi ceilalţi cumpărăturile, ca să meargă undeva să-şi bage pixu-n venă şi să-l ia flash-ul! Ştia că pe ăsta avea să-l vadă destul de des.

– Hai, băieţii, care e la rând, că se-nchide! zâmbi şmechereşte Sandu, urmărind printre pleoape reacţiile negustorului de prafuri.

– Relule, nu ziceai tu, mă, că o dai pă ciuperci, p-acolo pă la tine, pân piaţă?! Ce, s-a terminat sezonu' şi nu mai culege Scufiţa Roşie nimic, nimic?

– Hai, mă, nea' Licenţiatule, lasă miştou' şi dă şi mie nişte vitamina K.

– Dă care, puştiu'? De tras pe nas or de rupt vena?

– De amândouă, da' nu'ş dacă-mi ajunge lova? Îţi dau după Paşte, că vine ăia ghiftuiţi dă miei şi cozonaci şi o să le frigă buza după nutreţ. Şi fac io bani atunci dân pătrunjel!

Noaptea i se părea acum aşa de îmbietoare, de plină de promisiuni. În Clear ştia câteva cotloane unde muzica se auzea ca prin ceaţă şi luminile măturau prietenos întunericul cald. Îl durea fiecare por, dar îşi educa răbdarea. Fericirea aia de după nu se compara cu nimic. Gândul la ea îi dădea curaj să mai aştepte.

– No. Nu merge, tati, aşa! Pui mardeii pă masă, că alfel n-ai cum să faci cunoştinţă cu Doamne-Doamne în seara asta! Copiii ăştia crede că lumea e făcută din mă-sa şi din ta-su, care le dă caramele şi dacă-şi face patu', şi dacă nu şi-l face, se întoarse Licenţiatu spre Sandu, luându-l martor la consideraţiile lui despre viaţă şi educaţie.

– Hai, Relule, s-a simţit Sandu dator să-şi susţină partenerul de afaceri, scoate chişchireii, ia de cât ţi-ajunge şi dă drumu' la motor.

– Dă-mi şi mie patru fiole. Da' a doua zi de Paşte te găsesc pe undeva?

– Văd io cum îmi cade drobu'. Ia şi fă economie. Hai, mă, tu eşti Celică, nu?! Te ştiu de prin curtea şcolii. Tu ştii maxim ce vrei. D'aia tot repeţi clasa, e? Hai, ce-ţi dă voie diriginta?

– Păi, ciocolată, ce să-mi dea?! Nici nu poţi să zici că face rău? îşi dezveli Marcel dinţii strâmbi şi galbeni într-un zâmbet larg şi tâmp.

Cât aştepta, Bogdan se gândea la Tudor. I-ar fi plăcut să fie tovarăş şi cu frate-su în excursii de-astea. Nu s-ar mai fi simţit aşa de singur cu imbecilii ăştia. Da' n-aveau cum să dispară amândoi aşa, noaptea. Şi de unde atâţia bani? Şi-aşa o să fie naşpa când s-or prinde ai lui ce-a făcut el, în loc să se ducă la meditaţii. Dar în seara asta nu conta.

– Hai, ia la moşu' aicea, că iepuraşu' lipseşte. Dă banii şi zi şi-o poezie. Câte bomboane îţi dau?

– Păi, de banii ăştia?

– Măăă, tu ai furat fondu' clasei!

– Nooo, mai l-ajut şi io pă părintele de la Mântuleasa şi mai scoate de la pangar.

– Mai e ceva, dom' director? îl întrebă grăbit Licenţiatu pe Sandu.

– Păi, ar mai fi câteva timbre şi-un telefon, c-am unu' întârziat la teză, văd! Ia d'aci pă Caragiale, dă-mi nişte capete de bour şi stai niţel să prind eteru'. Alo, Cristache, tată, păi ce faci? Să termină „olimpiada", mă, băiatule, şi nu te califici la etapa pă sector. Nu e, tată, aici, cu meditaţii şi cu plata la sfârşitu' lunii. Aici e ca la taxatoare. Vrei să bagi biletu', scoţi marafetu'! Alfel, te înveţi aşa şi, când vine supracontrolu', sari dân tramvai şi-ţi rupi, Doamne fereşte, ceva! Aia, vezi? Nu poate, tata, să dea lucrare-n locu' tău. Uite, ţi-l dau pă Marcelică, ia, mă, şi vezi ce vrea ăsta.

– Şefule, mi-a făcut plăcere să facem afaceri, îţi doresc sărbători deosebite şi să învieze Domnu' nostru Iisus Hristos, că el ne ajută toate ce-L rugăm, pupa-I-aş tălpile Lui!

– Hai, să ne-auzim cu bine, după ce să deschide iar sezonu'!

– Staţi aşa, mai vreau o vitamină d'aia de care ia Relu, să-i facem un cadou şi lu' Cristache, că pân'la urmă tot la coajă de banană ajunge, da' e Paştele şi să-i facem şi lui o bucurie. Dau io dă la mine, dacă nu vreţi să facem o strângere de fonduri, se precipită Marcel.

– Ia uite la ăsta micu', s-a pătruns dă spiritu' sărbătorilor! Ia-i, Celică, tată, fii tu iepuraşu' anu' ăsta.

Bogdan nu-şi mai putea stăpâni tremuratul.

– O iau înainte, ne vedem în Clear, OK?

Până să apuce vreunul să răspundă, ieşise pe uşă şi o luase la fugă spre staţia de metrou. Nu auzea nici şoaptele nopţii, nici nu-i simţea spaimele.

SILVIA. 03.00

– Paştele paştelui mă-sii, ai înnebunit Silvico?

– Ai să mori dacă te mai apropii în vreun fel, vreodată de mine, îi spuse fără nicio nuanţă Silvia, trecând pe lângă el, în hol, să îşi scoată haina şi pantofii. S-a dus apoi calmă în baie. A urmat ritualul de demachiere. S-a schimbat în halat. S-a dus fără grabă în dormitor. Şi-a aşezat hainele în dulap. S-a întors la bucătărie tăcută şi s-a apucat să tranşeze mielul cu mişcări precise, măsurate, pricepute. Oare Luca, prietenul lui Tudor, o văzuse?!

A făcut pachete – oase, pentru ciorbă, coaste, pentru stufat, măruntaie, pentru drob, pulpele, pentru friptură, spatele la congelator, pentru Înălţare. Capul. Pentru Cornel. Îi promisese un fel grecesc. Nu ştia unde. Nu ştia când. Le-a aşezat în frigider. Scoate ceapa. O curăţă. O spală. O pune deoparte. Scoate usturoiul. Îl curăţă. Îl spală. Îl pune deoparte. Scoate pătrunjelul. Îl curăţă. Îl spală. Îl pune deoparte. Scoate făina. O cerne, o cântăreşte. O pune deoparte. Ouăle. Să fie la temperatura camerei. Untul. Să se înmoaie. Verifică să fie destul zahăr, vanilie, esenţă de rom, coajă de lămâie, nucă, rahat, stafide, mac. Laptele rămâne în frigider, să nu se acrească. Formele. Le spală bine şi le pune la uscat. La îndemână. Scoate oala, cratiţa, tava. Le spală. Le pune la uscat. Doru o priveşte şezând nemişcat pe taburetul dintre aragaz şi fereastra întredeschisă. Vinerea Mare se topea alene în ceasurile Sâmbetei Mari. Nu se aud decât lama cuţitului, susurul apei de la robinet, fâşâitul pungilor de plastic, uşa frigiderului deschizându-se şi închizându-se, sertarele deschizându-se şi închizându-se, târşâitul papucilor pe gresie.

GOGUL. 03.00

– Ce naiba troncăni atâta? Ţie ţi se pare corect ce faci? Dacă aş face şi eu la fel dimineaţa când plec şi tu dormi? Să fie al naibii ăla care te-o mai corcoli pe tine. Şi ţi-o mai lăsa cafeaua făcută şi ziarul pe masă şi micul dejun sub şervet.

– Hai, Mărguţo, nu te mai enerva, fată, că viu şi io acum în pat să te iert de nişte păcate pe care nu le-am mai spovedit noi demult.

– Gogule, ai înnebunit, ce-ai? Ai băut iar? Ai băut! E clar! Uite, se vede pe tine. Clipeşti aşa aiurea şi iar ai privirea aia de bou. Ai băut banii, mă, nepricopsitule?! Că nu ştiu de ce m-a pedepsit pe mine Dumnezeu cu tine. Nici în Vinerea Mare n-ai putut să te abţii.

– E, hai, că mai am nişte mărunţi. Se împletici până la haină şi scoase câteva hârtii mototolite. De ce nu-ţi mai place ţie de mine Mărguţo? Ai găsit tu pe la şcoală vreun tătic cu vreun corijent, să-i meditezi p-amândoi? Ori ţi-a făcut lipeala cu vreun intelectual d-ăla de-al ei, doamna profesor Demetriade, marea ta prietenă, care te invită la cafea numai

în bucătărie?

Se chinuia să-şi scoată pantalonii şi ciorapii, aşezat pe marginea patului într-un echilibru precar.

– Aoleu, păi, da, că am uitat că ai fost la sindrofie, cucoană. Ei, lasă, Mărguţo, că tot cu mine rămâi tu şi dacă te farmecă vreun scriitor. Ce să facă el cu tine? Că ai îmbătrânit şi tu şi de când te ştiu şaptej de kile, obzeci de kile, iar şaptezeci, pe urmă obzeşcinci. Mai crapă o rochie la spate, mai se lăbărţează o bluză, da’ io te iubesc aşa cum eşti, că numa io ştiu cât erai de frumoasă şi ce ghinion ai avut în viaţă. Şi, şi tu mă iubeşti, că n-ai ce să faci şi vine şi Paştele şi am numa o cântare mică. Uite, vezi, sunt meseriaş, i-a plăcut lu’ unu ce-am cântat şi mi-a dat baştanul o cârcă de bani aseară. Hai, ia-i, ia-i, Mărguţo, îi înghesuia banii în sân. Mâncăm şi noi un miel şi o să fie bine, bine, o să vezi tu.

Ultimele cuvinte abia s-au ghicit înainte de a fi înecate într-un sforăit abia murmurat.

Marga simţea că lacrimile îi udaseră perna în aşa hal, încât a întors-o pe partea cealaltă, şi-a şters ochii cu cearşaful cu care se învelea, şi-a îndepărtat firele de păr ude de pe faţă, a întins mâna spre noptieră, a luat o bomboană de ciocolată, a oftat prelung şi s-a întors în somn, cu speranţa că toate femeile păţeau aşa, dar nu spuneau.

LAURA. 03.00

S-a repezit la telefon, să nu-l trezească pe Andrei. Inima îi bătea nebuneşte. Laurenţiu.

– Ah, Max, s-a întâmplat ceva?! Ce e cu tine? Nu, nu cred că a venit acasă. Aş fi auzit uşa de la intrare. Stai puţin să mă uit de pe balcon dacă se vede vreo lumină la voi. Nu, nu. E întuneric. Şi nu se aude nimic. Nu, Oana sigur nu e acasă. S-o fi dus la cămin sau la mătuşă-sa, să o ajute mâine cu pregătirile de Paşte. Dar tu unde eşti? Păi, nu mai sta şi tu târziu, că mâine şi noi avem treabă.

Telefonul o avertiză că a primit un mesaj. Nu-l mai asculta pe Max.

– Lasă, că apare ea, nu-ţi face griji. Un al doilea semnal îi spuse că a mai venit un mesaj. Te pup şi te rog, nu mai sta mult şi fii atent cum vii acasă, da?! grăbi Laura conversaţia.

– Cine te sună, dragă, la ora asta?! se ridică somnoros mergând spre baie Andrei.

– Fiu-tău, cine?! răspunse cu privirea lipită de ecranul telefonului, devenit centrul lumii, la ora aceea din noapte, în timp ce degetele tot apăsau greşit tastele şi nu reuşeau să potolească nerăbdarea Laurei.

În sfârşit. Le-a citit de multe, multe ori. Andrei adormise. Visa. Se întorsese dinspre fereastră spre uşă şi iar spre fereastră şi ea tot citea. O explicaţie şi o promisiune. 131 de cuvinte şi 23 de cuvinte. 131 de îndoieli şi 23 de temeri şi speranţe. Se juca cu ea. Ştia asta, dar nu se putea împotrivi, deşi ar fi vrut. Dacă, totuşi, nu se juca? Dacă, retrăgându-se prudent, cum făcuse toată viaţa, îşi rata ultima şansă? Visa cu ochii deschişi, însoţită de respiraţia regulată, calmă, uşoară a soţului ei.

OANA. 03.00

Căuta precipitată, cu ochii mijiţi, un chip cunoscut. Nu ajunseseră? Nu mai veneau? Doamne fereşte! Telefonul nu-i era de niciun folos, avea bateria descărcată. În Clear era înghesuială, mirosea a piele transpirată şi parfum. Era fum de parcă dăduseră cu fumigene. A surâs în sine şi şi-a spus că trebuie să ţină minte chestia asta. Îi venea să vomite şi începuse să tremure pe dinăuntru. S-a sprijinit de tejgheaua barului înainte ca ameţeala care o cuprinsese să atragă atenţia cuiva. O undă de aer proaspăt a făcut-o să întoarcă privirea spre uşa prin care tocmai îşi făcuse intrarea, precipitat, Bogdan. Se repezi spre el, nu îndeajuns de repede ca să-i iasă înainte. L-a urmat, cu mişcări nesigure, pe coridorul îngust din stânga sălii de jocuri şi l-a văzut intrând în cămăruţa în care se retrăgeau de câte ori „băgau“ aici. Simţea că n-o mai ajutau picioarele. Gândurile se conturau greoi în mintea ei. De fapt, era unul singur. Unde era Sandu? A deschis uşa încet şi l-a ghicit pe Bogdan în colţul opus. El nici nu-şi ridică privirea. Nici nu spuse nimic. Ochii i se obişnuiră greu cu întunericul. Băiatul stătea pe podea, lângă haina pe care o aruncase pe jos. Cu mâneca ridicată îşi pregătea doza stăpânindu-şi graba.

– Să nu fie un X5, Bodanule, îl avertiză cu vocea stinsă.

– Oana! o recunoscu. Încă nu mi-am prăjit creierii, mai deosebesc marfa de nesu’ cu praf de cărămidă. I-a zâmbit absent şi şi-a văzut de treabă. Zdrobise doza, îşi legase garoul şi acum încălzea praful deasupra unei lumânări mici, aşezate pe pardoseală. Răbdarea începea să-l părăsească. Lăsă jos lingura şi desfăcu o seringă nouă. A tras lichidul printr-o bucată mică de bumbac şi a scos cu îndemânare aerul din tubul de plastic. Şi-a privit braţul pe care venele stăteau să plesnească. N-avea decât să aleagă una. Exerciţiile îl ajutau acum să nu rateze şi să nu producă daune. A pus acul şi l-a îndreptat în sus. A

înţepat scurt vena şi sângele a colorat amestecul din seringă. Şi-a desfăcut rapid garoul şi a început să împingă pistonul uşor. Gusta drogul. Şi-l injecta deştept, controlat, nu ca înecaţii ăia care băgau tot odată şi mai dădeau şi ochii peste cap dacă nimereau vreun amestec naşpa. Se mai oprea. Începea să simtă efectul. Voia mai mult. Apăsa din nou. Şi tot aşa, până la capăt. A scos uşor acul din venă şi a presat locul cu mâneca de la canadiană. Uitase să-şi ia o batistă. Dar nu credea să se infecteze aşa de uşor. Şi dacă... acum nu mai conta. Nimic. Nici Oana, care se uita la el cu invidie. Tot frigul dispăruse. Căldura se răspândi în tot corpul. N-o mai iubea aşa cum iubeşte un bărbat o femeie, o iubea aşa, stelar, ca pe un cetăţean al Universului. Era aşa de fericit. Păcat că nu erau şi ceilalţi acolo, să reverse peste ei toată dragostea, care nu mai încăpea în el. Oana ieşi, sperând să dea de Sandu.

– Oana, Oana, nu pleca, stai, stai să-ţi spun câtă lumină mă inundă, Oana!

Sandu vorbea cu barmanul şi încerca să-l convingă că nu era niciun pericol să-i lase pe toţi la un party de Prohod, că nu vin caraliii la inspecţie tocma-n noaptea asta.

– E toţi acasă, meştere, bagă plecăciuni la icoane şi cuţitele-n pulpa dă miel, nu să mai rătăceşte ei p-aici. Hai, lasă-i şi p-ăştia la Bodănelu acolo, că nu face nimica rău. Să veseleşte şi ei niţel şi să duce acasă. Vrei s-o ia pân ganguri, să răcească, uite c-a-nceput şi ploaia.

Barmanul a făcut un semn scurt cu capul şi şi-a văzut de ale lui. Oana aştepta nervoasă la colţul barului.

– A şi venit Cosânzeana, băieţi. Te-ai salvat singură, păpuşă, de Zmeul Zmeilor? Ete, a venit şi feţi frumoşii.

– Mi-ai adus, Sandule? Hai, dă-mi!

– Aaaa, păi aşa, fără politeţuri? Întâi, îmi arăţi merele dă aur. P-ormă îmi culegi salata din grădina ursului şi p-ormă îmi faci curat trei zile ca la Sfânta Vineri, amestecă Sandu poveştile râzând şmechereşte de înţelesurile în doi peri care-i ieşiseră din toate prostiile pe care le înşirase. Nimeni nu remarcase. Toţi erau grăbiţi să prizeze să-şi injecteze, să mestece, să fumeze.

Uşa se dădu de perete şi, cu părul vâlvoi şi hainele în dezordine, intră Cristi.

– Aici eraţi, mânca-v-aş dozele voastre? Aoleu, nici pă mama dac-o vedeam nu mă

bucuram aşa. Ce-nseamnă tovarăşii adevăraţi! Hai să ne-ascundem, prieteni, şi când ne-om trezi, să mergem la Înviere să-I mulţumim Domnului!

S-au bulucit toţi pe culoarul îngust şi împiedicându-se unii de alţii. Au nimerit în camera unde se afla Bogdan întins pe pardoseală, clătinându-şi capul dintr-o parte în alta, cu ochii întredeschişi şi îngânând uşurel un cântec numai de el ştiut. Canadiana, seringa, bucata de bumbac, garoul, lingura erau împrăştiate peste tot. Lumânarea ardea cuminte lângă el, ca o candelă veghindu-i călătoria, aşteptându-i întoarcerea.

– Hai, frăţică, să-l prindem p-ăsta din urmă, că se distrează singur.

– Dă-mi, Sandule, te rog, timbrele. Mâinile reci şi umede i se strângeau spasmodic.

– Păi, dă-mi, prinţeso, tu, înainte, arginţii.

– Cât? Greaţa creştea ca un monstru. O simţea purtată de sânge prin vene, prin artere, o simţea cum pătrunde lacomă în respiraţie, în piele, cum îi inundă toate celulele.

– Păi, fo' patru bastoane, că două bucăţi e din partea casei, că s'teţi clentă cu ştaif.

– N-am la mine atât. Îţi dau după Paşte.

Greaţa se transforma în frică. De animal hăituit, înfometat, înspăimântat, însingurat. Idiotul ăsta se credea spiritual. Începea să se înfurie. Se simţea ameninţată, încolţită şi ăsta nu mai tăcea.

– Nu să poate, alteţă, că e pericole la tot pasu'. Dacă mă-ntâlnesc cu lupu' sau, mai rău, cu vânătoru', ce fac? Moare familia dă foame până vin io dân pădure. Banu' jos. Şi lănţicu' ăla cu medalion şi să face suma. Şi primeşti premiu' lu' fata babei.

– Dă-mi de cât am. Uite, am două sute de lei. Dă-mi cinci, îl repezi, aruncându-i hârtiile.

– Nu se poate, regina mea. Toată marfa, că aşa ai comandat. Nu rămân acu pă stoc. Să blochează numeraru'. Hai, lasă că-ţi mai ia ţie Prâslea mărgele. Dă încoace podoaba, că nu te-a făcut pă tine trei zale şi o tăbliţă, îi comandă Sandu impasibil, deşi vedea prin ce trece. O forţa să-i dea ce voia şi ştia că va primi pentru că în mintea ei nu era decât un gând şi ăla îi bloca şi voinţa, şi puterea, şi raţiunea. Doza. De azi. De mâine. Atât. Nimic mai departe. Nici nu s-a uitat la ea când i-a dat plicul. Mângâia cu tandreţe lucrătura migăloasă, din aur alb, şi se gândea zâmbind ce-o să-i mai placă maică-sii să o poarte pe Maica Domnului pe piept. Se simţea atât de bun.

MAX. 03.00

Max aruncă nervos telefonul pe măsuţa de lângă fereastră. Patruzeci de apeluri îi dăduse. Fără niciun răspuns. La ultimele intra direct robotul şi-i spunea chestia aia că abonatul nu poate fi contactat. Unde Dumnezeu putea fi? La cămin nu era, la Irina nu credea să fie şi, oricum, îi era jenă să sune la ora asta şi nici nu ştia pe cine ar fi putut să întrebe. Acum îşi dădea seama că Oana era o mare necunoscută pentru el. Habar n-avea cine-i erau prietenii, colegii. Nu ştia nimic despre locurile ei preferate, despre obiceiurile ei de dinainte de el. Orice i-ar fi fost de folos acum. Chiar şi să stea de vorbă cu cineva. La ai lui era întuneric şi de-abia o sunase pe maică-sa. Iar amicilor lui ce era să le spună, băi, nu ştiu unde e gagică-mea, ştie careva ceva? Şi ăia să facă mişto de el, să-i zică să dea search pe google. Şi-a aruncat hainele pe scaunul de la birou, a deschis laptopul şi s-a conectat la net. N-avea chef să-şi citească nici mailurile, nici să-şi facă documentarea primară pentru partea lui de proiect. Oricum, trebuia să se logheze pe nişte site-uri unde nu mergea nici cu cont special, nici cu abonament. Era chestie de ştiinţă, inspiraţie şi talent. Răsfoi presa de ştiri, presa mondenă, nu-l interesa nimic. Închise brusc laptopul, se uită din nou pe fereastră. Felinarul de vizavi arunca o lumină rece spre strada goală, pe care o biciuia o ploaie măruntă şi deasă pornită pe nesimţite. O zi care se sfârşea trist şi cenuşiu. Îşi puse „Rain Fall Down“ şi se întinse pe patul nedesfăcut. Pe peretele din faţa lui, într-o ramă simplă, atârna un desen făcut de Oana. O mână bătrână, ridată, chircită, cu unghii scurte şi murdare. O mână deschisă, având în loc de palmă un ochi dintre ale cărui pleoape întredeschise lacrimi mari hrăneau o floare ofilită. Maică-sa ura desenul ăla. Încercase să îl arunce, dar Maximilian se încăpăţânase să îl păstreze. De-aia îl pusese pe perete, îi plăcea când şi când să o contrarieze pe Laura. S-o enerveze şi ea să-i spună cât de nepotrivită era fata asta pentru el. Somnul i se strecura pe sub pleoape, îi relaxa muşchii, punea stăpânire pe gândurile lui învălmăşindu-le şi câştiga victorie după victorie în lupta cu întrebările şi grijile lui. Astăzi, pentru că mâine, pentru el, nu era decât o altă zi, pe care ar fi vrut să o petreacă lângă Oana, care acum alerga pe un câmp cu flori, lângă o apă şi maică-sa îi spunea şoptit: nu e bună pentru tine, nu e bună pentru tine, chiar înainte ca Oana să înceapă să zboare.

Ploaia mângâia toate ferestrele întunecate în spatele cărora neliniştile adormeau pentru atât de scurtă vreme.

OANA, RELU, MARCEL, CRISTI, BOGDAN, SANDU. 03.30

Din bar se auzea Caffeine, cu Babylon Zoo. Nu mai rămăsese multă lume, dar patronul ştia că ăştia erau cei care n-aveau să plece până dimineaţa. Şi ăia din cămăruţă. Trebuia să-i spună lui Sandu să-şi găsească alt hogeac pentru clienţi, că aici îl cam luaseră la ochi şi la întrebări sticleţii. Ştia că n-o să vină nimeni în noaptea asta, dar nici nu-i plăceau ăia că-şi rupeau capul aşa. Şi acum veniseră şi cu o fată. Îi era frică să nu iasă altceva. Intră să vadă ce fac.

Unul din băieţi râdea şi strângea toate hainele aruncate pe jos. Se uita la ele, le scutura, le împăturea şi le aşeza lângă fereastră. Îi mângâia pe toţi, îi săruta pe frunte şi le spunea ce fericit e că sunt prietenii lui şi că nu e lucru pe lume pe care nu l-ar face pentru ei. Îl ştia. Era băiat bun, dar se apucase de tâmpenia asta şi era pe la început. Îi era milă de el, de cum avea să ajungă. Văzuse atâţia ca el.

– Ce faci, Bogdane?

– Aaaa, ce dor mi-era de tine! Dar eşti singur? Unde s-a topit Sandu? Îl iubesc mult pe omul ăla. Are grijă de mine şi de tovarăşii mei. Uite-i acolo, îi vezi? Vino să-i vezi, îl trăgea de mână cu bucuria de a-i împărtăşi o mare fericire. Uite-o şi pe, ăăă, pe fata asta. Vezi cât e de frumoasă? Şi pe ea o iubesc. Da’ nu aşa. Am iubit-o şi aşa, da’ acuma gata. O iubesc ecologic, râse. Întâi uşor, pe urmă în hohote, pe urmă isteric.

– Lasă, du-te acasă la nevastă, rămân eu cu ei, îi zise Sandu, intrând în încăperea de-acum cam aglomerată.

– Sandule, ce bun eşti tu, mormăia Bogdan, aşezându-se lângă Oana. Ea îl cuprinse flămândă în braţe şi îl cuibări la pieptul ei. Simţea încă sub limbă timbrul, dar o cuprinsese aşa o dragoste şi o tandreţe şi nevoia de a-l ocroti pe Bogdan şi de a-l certa că a părăsit-o şi de a-l ruga să o ia înapoi. Era gata să facă orice pentru asta. Se simţea frumoasă, cea mai frumoasă. Bogdan îi spunea ceva despre dragostea lui Dumnezeu. Le spunea tuturor, dar ăia nu-l băgau în seamă, iar ea voia să-i spună despre dragostea lor. S-a ridicat şi dintr-odată a simţit cum îi cresc mâinile. Le-a întins spre fereastra care se mişca înşelătoare din locul ei, spre colţul camerei.

– Vezi, Bodanule, a plecat fereastra. O să ajungă la uşă. Picioarele n-o mai ascultau. Pentru că şi ele crescuseră. Şi capul. Îi era teamă că dacă o să o vadă Bogdan aşa urâtă cum se făcuse, n-o s-o mai vrea înapoi. Se trase spre un colţ al camerei privindu-se şi începând să râdă. Pe acolo o să vină bunica de la ţară. N-am văzut-o. Era mama lu’ tata.

Ba nu, bunica lu' tata. Nu ştiu. Era o bunică. Nu ştiu a cui. Ştii ce făcea? Îşi lua mâinile, picioarele, inima, ficatul, plămânii, rinichii şi tot ce are omul prin corpul lui şi le ducea la doctor. Acolo, ăla îi făcea poze la toate. Şi ea le punea acasă într-un album. Era ea la şcoală, ea la nuntă, ficatul ei la doctor, splina ei şi toate ale ei acolo printre bunicii ei, şi părinţii ei, şi prietenii ei, şi fraţii ei. Nu, că n-avea fraţi. Şi printre toţi. Râdea cu hohote, înecându-se. Vreau poze la tristeţea mea, Bodanule. Găseşte-o. Şi la fericirea, şi la iubirea, şi la moartea care se uită la mine, Bodanule. Se prelinse pe perete, se aşeză, începu să plângă.

„Too late, too late", cântau Mr. Hudson şi The Library, undeva în alt timp, credea Oana. Bogdan începea să-şi simtă gura uscată, nimic nu mai însemna Oana, nimic. Mâinile îi erau grele şi umede.

Băieţii se hotărâseră la o tombolă. Pusese fiecare câte ceva şi trăseseră la comun. În colţul lor era agitaţie mare. Sandu se uita la toţi şi se gândea ce meserie naşpa avea şi el. Dacă ar fi fost funcţionar, la cinci ar fi închis prăvălia, s-ar fi pus la ţol, şi-ar fi luat mapa şi s-ar fi dus la nevastă. Acum ar fi fost şi el acasă şi ar fi tocat la măruntaie. Aşa, îl toca ăştia la nervi. Aştepta să iasă din trip să nu facă vreo nefăcută şi să aducă potera peste oamenii ăştia să-i strice şmenozeala. Pe urmă, fiecare la treaba lui, că nu era bonă. Cretinii ăia mici folosiseră şi aceeaşi seringă, şi acelaşi ac, ziceau că e treabă de încredere, şi ei avea unii în alţii. Ziceau că unii se face fraţi dă cruci şi ei să face de seringă. Se gândea că nu făcuse nicio cumpărătură şi că soru-sa, Florica, aştepta câte una-alta pentru ăia mici. Şi maică-sa, bolnavă, nu se mai scula din pat. Mângâia în buzunar lănţişorul şi medalionul. Nişte bani aveau să-i închidă gura şi lu' nen-su Puiu, să nu le mai facă la ăia viaţa nasoală. Că pe urmă ieşea cu vânătăi. Pentru el. Că om era şi Sandu şi se enerva. Şi era iute de mână. Şi nu vrea.

Erau toţi praf. Şi ăştia de-aici, şi ăia care se întorceau în aşternuturi de pe o parte pe alta.

SÂMBĂTA MARE

OANA. 05.00

– Ce face, păpuşea?!

Ca o somnambulă, cu rucsacul strâns la piept, cu haina mototolită, Oana nu părea să audă ceva. Dimineaţa era răcoroasă şi siluete de oameni ieşeau şi dispăreau într-o ceaţă uşoară. Toţi veneau şi se duceau undeva. Dar ea nu ştia unde. Maşinile alergau şi din când în când se opreau şi pe urmă porneau iar, ca la un semnal, dar ea nu-şi mai amintea de ce făceau asta.

– Ce e trufandaua tatii, ai căzut după tarabă şi nu s-a găsit clienţi să te ia la sacoşă?

Vocea se auzea la câţiva paşi în faţa ei.

Toată puterea, toate simţurile şi toată voinţa ei erau concentrate într-un singur gând, să meargă drept. Punea un picior după altul, cu privirea aţintită la bordură, cu singura grijă să calce exact între cele două muchii ale bordurilor de beton care mărgineau trotuarul. S-a oprit numai când s-a lovit de el. S-a clătinat şi a dat un pas înapoi. Clipea des, fără să înţeleagă. Încă un pas şi încă unul. Înapoi. Mintea ei înregistra imagini fragmentar. Cap mare. Căciulă verde. Frunte îngustă. Ochi tulburi. Nas. Fire de păr lungi, negre. Barbă nerasă. Gură. Miroase urât. N-are parfum.

– Ce te strâmbi, fă, scleambo? Nu te uiţi la tine ce şifonată eşti?

Oana se uita fix la el. Treceau oameni grăbiţi spre staţia de metrou, privindu-i scurt şi mărind pasul când ajungeau în dreptul lor. A îmbrâncit-o şi ea şi-a pierdut echilibrul. A căzut în genunchi, dar n-a dat drumul rucsacului pe care-l strângea cu putere la piept. Asta i-a atras atenţia bărbatului, care nu se gândise până atunci că i-ar fi prins bine câţiva lei în plus.

– Ia dă, fă, sabena-ncoace, să nu-ţi iau acu' mulaju, fir-ai a dracu' de penalistă! Te uiţi tu la mine ca la un cajbec, drogangioaica dreacu'! Trăgea de rucsac, dar Oana, fără să scoată o vorbă, îl ţinea de parcă ar fi avut acolo o comoară.

– Dă-i, fă, drumu', că dacă-ţi umblu acu la ecran, o lună nu mai scoţi capu' pă geam. Să nu mă faci, că-ţi rup şi parantezele alea, dă nu mai calci nici în ciupici. S-a ridicat, folosindu-se chiar de forţa lui, care trăgea cu putere de rucsac, fără să-l scape din ochi şi fără să

spună nimic. Strângea rucsacul în braţe.

Trei femei stăteau pe treptele unui magazin închis, ţinând în mâini pahare de plastic pline pe jumătate cu un lichid maroniu din care ieşea un abur sărac. Se uitau.

A îmbrâncit-o iar şi Oana a căzut din nou ţinând mâinile încleştate peste rucsac. Nu scotea niciun cuvânt. Înverşunat, bărbatul, cu o mână o lovea şi cu cealaltă încerca să i-l smulgă. Maşinile continuau să alerge încoace şi încolo. Femeile priveau tăcute.

– Dă-i, fă, drumu', n-auzi? Gura lui murdară şi urât mirositoare îi părea uriaşă. Îi era frică să nu o absoarbă. L-a văzut apoi căzut lângă ea. A căscat ochii şi trăgându-se mai departe a zărit un fir subţire de sânge care i se prelingea dinspre ureche pe obrazul neras. Încercă să ridice privirea, dar nu reuşi. A simţit o mână puternică apucând-o de haină şi ridicând-o de pe trotuar. Un bărbat. Frumos. Mirosea frumos.

– Nu sunteţi logodnica domnului Max?

– Max? Io? Logodnica lu Max?! Max. Îl cunosc?

Până să primească vreun răspuns l-a văzut pe golan adunându-se de pe jos şi îndreptându-se cu o privire turbată spre bărbatul care îi vorbea. N-a apucat să îl avertizeze. L-a văzut doar îndoindu-se de durere. Primise o lovitură neaşteptată în ficat. L-a auzit scoţând un icnet grav. Apoi l-a văzu adunându-se rapid, întoarcându-se scurt şi lovitura lui secerând bărbia agresorului şi trântindu-l la pământ. S-a uitat spre Oana. Fata se ridicase şi se sprijinea de un chioşc de ziare, ţinând strâns rucsacul. Îi privea fără expresie. Laur s-a răsucit şi a început să-i care şuturi în burtă, în spate, unde nimerea golanului care, plin de sânge, se chinuia să se ridice, înjurând de toţi dumnezeii.

– Ia-ţi, domne, panarama şi pleacă d-aici. Vrei să-l omori, ce-ai cu el? strigă moale una dintre femeile de pe trepte.

Laur o luă pe Oana de braţ şi o duse spre maşină. A ajutat-o să urce şi a închis cu grijă portiera.

– Dacă era femeie serioasă umbla beată ruptă, p-aici, la ora asta? Ia-o pă vagaboandă şi duceţi-vă dracului de-aici!

În timp ce urca în maşină a auzit-o pe una din femei înverşunându-se din ce în ce mai tare, fără să se ducă să-l ajute pe nenorocitul care, tot în patru labe, continua să înjure. Oana, cu părul în dezordine, cu haina ruptă şi murdară, se uita fix prin parbriz şi zâmbea.

Mirosea frumos. Lămâie şi lavandă. Şi mai erau două arome, dar era obosită.

FLORICA. IRINA. 07.00

– Florico! Florico, tu eşti, fată?

– Da, tanti!

– Ce cauţi aici? Unde ai văzut tu că se lucrează în Sâmbăta Mare? Nu vezi că fiecare stă pe la casa lui, să se pregătească pentru la noapte, pentru mâine? Voi aveţi ce vă trebuie?

– Ei, ce moartea să avem?! Mama, am dus-o aseară la spital că nu mai putea să respire, ăia micii doi e răciţi şi tanti Sofica nu mai ştie cum să le pună surdină d-aia, ca la pistoalele din filme, că tuşeşte şi se enervează nenea Puiu că nu poa' să doarmă şi că se duce la servici obosit şi o să-l dea afară şi n-o să mai aibă cine să pună pâinea pe masă. Nu ştiu cum ăia micii ai lor nu se îmbolnăvesc. Săracii, face o linişte ca la cimitir. Să joacă ca muţii. Că şi Dumnezeu când apucă să nu se mai uite la oamenii săraci, apoi, chiar că nu-i mai vede. Şi-am încercat să dau şi de frate-meu ăla mare, vitregu', pă care-l are mama dinaintea noastră, v-am zis de el, Sandu, ăla care a crescut la orfelinat.

– Nu, nu mi-ai zis niciodată de el. Lucrează pe undeva?

– Nu lucrează. Face nu-ş ce învârteli, da' nu cred că e vreo ispravă, că nu ne dă nimica. Le mai ia la ăia mici câte o gogoaşă când vine pe stradă şi-i vede la joacă, da-n rest, nimica. Nici pe mămica n-a mai văzut-o de când stăm la tanti Sofica, că nu-i dă voie nea Puiu să intre-n curte. Zice că n-are nevoie de alte necazuri. Şi mă uit şi io că toată lumea pune azi ceva în oale ca să aibă mâine şi noi ne gândim dacă ne ajunge pâinea.

– Lasă, fată, uite, îţi dau eu nişte pui, că se strică pe-aici, de-aia şi venisem, să îi pun în congelator, că două-trei zile nu mai vine nimeni şi uite şi nişte ouă, c-am roşit azi-dimineaţă să le-mpart, dar mai bine ţi le-mpărţesc ţie. Hai, du-te până la Marcela, la pâine, zi-i că te-am trimis eu, să-ţi dea şi vreo doi cozonaci, că-i plătesc eu când plec! Şi du-te acasă şi du-le, să nu mai zică nen-tu Puiu că vă dă de mâncare şi-acu'. Rămân eu să mai pun la congelator ce-a mai rămas, până după Paşti.

– Săru-mâna, tanti!

– Auzi, da' de ce e el aşa de zgârcit?

– Nu ştiu, tanti, da' nu mai vrea să ne ţină nici în casă, a zis că a găsit o rulotă şi că ne mută cu mămica acolo. Da' e chiar mai bine. Păi aseară l-a enervat Mirel şi ştiţi ce-a făcut? I-a lipit guriţa cu un plasture şi s-a speriat ăla micu' şi a început să urle şi să se sufoce şi să se tăvălească pe jos şi nu ne-a lăsat să i-l scoatem, până nu s-a-nvineţit copilu'. Şi plângea şi Dorin şi tremura tot de frică.

– Doamne fereşte! Dar e întreg la minte omul ăsta?

– Nu ştiu tanti, că avea aşa o uitătură rea şi rânjea dinţii la noi şi ne spunea fără să mişte buzele că dacă ne apropiem de frati-miu, ne taie mâinile. Dacă ar şti Sandu... Sărut-mâna, să vă dea Dumnezeu sănătate, că aveţi suflet.

Cu sacoşele într-o singură mână, închise cu grijă uşa şi se depărtă gârbovită spre necazurile ei, ca de fiecare dată.

Irina s-a uitat lung după ea şi i-a trecut prin cap că nu o mai văzuse pe Oana de luni întregi. O mai sunase la telefon, dar ba nu-i răspundea, ba se eschiva că are cursuri, examene, repetiţii, spectacole, castinguri, filmări, probe, niciodată n-avea timp. Nici să vorbească, dar să se vadă?! Încercase să se ducă la cămin. O aşteptase odată o zi întreagă, până i-a spus o colegă că e la un festival, la Sighişoara. Oana nu o sunase niciodată înapoi. Se schimbase mult. Nu fuseseră ele prea apropiate niciodată. Nu voise să îi spună niciodată nimic despre împrejurările în care se născuse. Ştia doar care erau relaţiile de rudenie dintre ele două, nu şi cine era tipul ăla mărunt şi spelb care venea uneori pe la ele. Auzise odată o discuţie şi o întrebase de ce o caută poliţia, că venise Cornel îmbrăcat în uniformă, ce a făcut? Irina îi răspunsese în doi peri şi pe urmă nu mai vorbiseră despre asta. Despre maică-sa îi spusese că murise. Oana nu insistase să afle dacă era aşa, ori altfel. Era un copil ciudat. Se închidea în ea şi nu ştiai niciodată ce gândeşte. La şcoală nu strălucise, dar nici codaşă nu fusese. Irina ştia că o dispreţuia în adâncul sufletului. Întâi de toate că nu avea şi ea un tată cum aveau toţi copiii. Nici măcar adoptiv. Nu-i plăcea numele de Ioana, cum o botezase bunică-sa. I se părea de ţărancă. Îl tăiase singură pe „I“ şi rămăsese Oana. Îi era ruşine cu Irina, pentru că toate celelalte mame erau îngrijite şi bine îmbrăcate. Colegii ei mâncau salam de Sibiu şi muşchi file, iar ea arunca la câini sendvişurile cu parizer puse de Irina şi la şcoală pretindea că e la dietă. Din cele mai mici clase făcea aşa. Îşi dobândise ca răsplată o talie impecabilă. Desena, cânta, dansa. Toţi profesorii de materii care presupuneau talent erau înnebuniţi după ea. Voiau să o pregătească şi gratis, ca să o orienteze spre disciplinele lor. Era sclipitoare la toate concursurile de recitări, de teatru, se detaşa cu desăvârşire de ceilalţi concurenţi la toate festivalurile de dramaturgie pentru elevi. Avea o memorie uluitoare. Nu o interesa să

reţină date ori fapte istorice, nume de râuri, munţi, capitale ori formule, teoreme şi axiome, reguli gramaticale, substanţe chimice şi fenomene fizice. Nu. Doar poezii. Texte oricât de lungi din cărţile care-i plăceau, monologuri din piesele pe care le studia la şcoală. Aşa îşi câştigase dragostea ascunsă a băieţilor, invidia fetelor şi simpatia profesorilor. Irina nu se prea arăta în primul rând la spectacolele ei, pentru că Ioana se jena. Oana. Trebuia să se obişnuiască să-i spună şi ea aşa. Stătea mai în spate. Celelalte mame erau inginere, profesoare, ziariste, doctoriţe, aşa-i spusese. Şi o luase la rost întrebând-o ce meserie e aia, să stai într-o cârciumă urâtă şi afumată, să faci mâncare, să serveşti la mese şi să speli după aia farfurii şi podele. Şi să-ţi spună toată lumea Florica? Ce să-i răspundă? Că era şi ea profesoară? Că renunţase de scârbă şi de ruşinea soră-sii şi ca să o crească pe ea? Ar fi fost patetic şi de prost-gust.

De când era studentă, Oana stătea la un cămin pe la Unirii şi când îşi mai vizita câte un coleg din Grozăveşti, trecea cât mai departe, ocolea cât putea cârciuma. De altfel, tăiase aproape orice legătură cu ea. Cumva o înţelegea şi acceptase. Altfel, la un moment dat, tot s-ar fi văzut silită să îi spună cine era ea, cine îi erau părinţii şi nu ar fi vrut să se întâmple, chiar dacă nimic nu-i dădea dreptul să hotărască ea asta. Aşa a decis demult şi aşa rămăsese. Odată o ameninţase Cornel că, dacă nu măreşte alocaţia soră-sii, o opreşte pe fată şi îi spune adevărul. De atunci, plătea cât i se ceruse şi o lăsase pe Ioana să stea mai mult pe la Ma şi pe la Ba.

Îşi călcă pe inimă acum şi sună la ei, să-i întrebe dacă ştiau ceva de ea. Nu o iertaseră pentru că le luase copilul, atunci când au vrut să o înfieze, dar acum nu la asta îi stătea capul. Nici ei nu ştiau nimic. Nu ştiau nici ea şi nici ei dacă are vreun prieten, vreun iubit. Nu le spunea niciodată nimic. Trebuia, totuşi, să o găsească. Nu ştia încotro să o ia. S-a hotărît să mai încerce o dată la cămin. În noaptea asta toate familiile erau împreună. Iar familia ei rămăsese Ioana. Oana.

LAURA. ANDREI. 08.00

– Cafea sau ness, Andrei? Se trezise dimineaţă, după o noapte în care nu dormise aproape deloc. Nu-şi făcuse nici duşul, nici nu se pieptănase. Îşi tot trecea mâna obosită prin păr şi îşi strângea halatul cu gesturi scurte, reflexe, în timp ce umplea ibricul cu apă. N-avea chef să bea cafea la expresor, voia să vadă apa fierbând în clocot, ca pe vremuri, să pună pulberea maronie în ploaie, să aştepte să se umfle şi să-şi testeze reacţiile. Dă în foc sau o salvează la timp. Ţinea telefonul în buzunar. Nu mai venise niciun mesaj după ultimul de

aseară. Luă borcanul cu miere de pe poliţă, două ceşti, două farfuriuţe, două linguriţe, două şerveţele. Pe tavă. Puse două felii de pâine la prăjit. Scoase untul. Auzi ca prin vis uşa de la intrare. Lenuţa sau Maximilian?

– Cafea, auzi din baie.

– Bună dimineaţa, doamnă!

– ’Neaţa, mamă! Mai pui o ceaşcă?

– Bună dimineaţa! Bine că ai venit, Lenuţa. Te rog să te ocupi de toate aşa cum am vorbit. Nu sunt prea binedispusă, nu am timp şi nu o să stau cu tine. Am ceva curse prin oraş, câteva angajamente şi abia o să le fac faţă. Înainte să pleci, te rog să aşezi şi masa din sufragerie, pentru douăzeci şi patru de persoane. Veniţi la noi, tu şi Oana, după Înviere, da?! i se adresă absentă lui Max.

– Ohoo, ia te uită cine ne onorează la prima oră! Bună dimineaţa, domnule, îi întinse Andrei mâna, binedispus, fiului său. Singur, cum aşa?! Unde ţi-e cosânzeana? Era foarte drăguţă aseară. După cum v-am văzut la plecare, presupun că i-ai dat motive să doarmă până târziu, îi făcu şmechereşte cu ochiul şi se întoarse spre Laura. Aoleu, ce-i cu tine, prinţeso? Nemachiată şi necoafată la ora asta? Am crezut că nici nu te mai prind acasă astăzi.

– Andrei, mă doare capul, vrei, te rog, să vorbeşti şi mai puţin, şi mai încet?

Lenuţa se uita pe sub sprâncene la ei şi a conchis că funcţiona ceva prost. Era prăpăstioasă şi gândul că Demetriazii ar fi putut divorţa o îngrozi. Dintr-odată se văzu fără serviciu şi direct pe străzi.

– Nu ştiu, tată. Oana a dormit la mătuşă-sa aseară, cred. Eu am mai rămas în Leasure cu Mihnea şi Liviu şi ea a zis că ne întâlnim în Clear, dar nu era acolo când m-am dus după ea. Zicea barmanul că a fost şi a plecat repede. Şi ca să prevină orice replică a maică-sii, adăugă:

– Singură, mamă, singură.

– Şi ai sunat-o pe mătuşă-sa?

– N-o cunosc, habar n-am numărul ei. Şi nici adresa. Uite, că n-am prevăzut situaţii din astea.

Maică-sa simţea, dincolo de tonul neutru şi precaut, o durere şi o grijă pe care le ştia aşa de bine.

– Hai să-ţi dau o cafea. Lenuţa, pregăteşte-ne, dragă, o omletă cu roşii şi ardei aşa cum ştii tu, rumenă şi pufoasă. Să mai prăjeşti şi nişte pâine. Nu te superi, Laura, că nu vreau unt, da? Mai ocolim colesterolul în stare pură.

– Da, tată! Ouăle sunt megadietetice! Bravo! Păi, nu ţinem, mamă şi noi post astăzi?

– Lasă, Max, că nu se încurcă Dumnezeu în două-trei ouă. Despre altele cred că o să ne ceară El socoteală.

– Nu e aşa, doamnă. Păi, dacă nici la mâncare nu ne abţinem o zi, ce să ne mai ceară, săracul? se pomeni Lenuţa vorbind, în timp ce scotea ouăle din frigider.

– Ai zis ceva, Lenuţo? se irită brusc Laura.

– Vorbeam şi io ca proasta, iertaţi-mă. De noi, de oamenii de rând, vorbeam. Că la dumneavoastră se adună faptele bune. Ca alea ce le-aţi făcut aseară cu colegul dumneavoastră şi cu săracii care le-aţi dat tot ce-a rămas şi le daţi şi mâine, cu comitetul de doamne. Bătea ouăle în castron cu furie. Noi, ăştia care n-avem ce să dăm la alţii, ne mai abţinem la mâncare. Nici nu e greu, mormăi mai mult pentru ea. Tăia cu precizie cubuleţe mici de ardei şi de roşii. Ce să facem, mai mergem pe la biserică, poate se uită Dumnezeu şi la noi şi ne iartă, că tare păcătoşi mai suntem. Şi răi, doamnă. Puse tigaia pe foc potrivit, turnă câţiva stropi de ulei şi când se încinse bine, puse întâi legumele. Laura rămăsese cu privirea în gol, uitându-se pe fereastră, Andrei se întorsese în baie să ducă prosopul, iar Max tot suna pe numărul Ioanei, deşi robotul nu-şi schimbase textul: „abonatul nu poate fi contactat“:

– Nu ne mai satură Dumnezeu de răutăţi!

Lenuţa turnă ouăle în tigaie şi sfârâitul lor precipitat o făcu pe Laura să se adune.

– Adu-le pe terasa mică. Mâncăm acolo, e mai cald. Hai, Max, aşteaptă-ne puţin. Ne aranjăm şi venim. Intră în baie şi începu să plângă încetişor. Ştia că nu are cale de întoarcere. Nu ştia ce va fi, dar cu Laur va merge până la capăt, chiar dacă în felul ăsta va pierde tot. Numai el să nu se răzgândească. Şi Dumnezeu trebuia să înţeleagă asta. Îi dăduse tot şi de toate. Dar niciodată nu simţise.

SILVIA. 09.00

– Bogdan, Tudor, hai să mâncaţi, că mă apuc de treabă şi nu mai am timp de voi.

Silvia, în halatul verde, cu părul prins într-o bentiţă portocalie şi în papuci, stătea în cadrul uşii. A intrat şi a tras draperiile. Lumina cenuşie a inundat camera. Tudor s-a întors pe partea cealaltă mormăind că mai stă cinci minute. Noaptea trecută nu prea dormise. Cearta alor săi, netul. Îl apucase patru dimineaţa cu ochii pe pereţi. Nu ştia când venise frate-su acasă, da-l auzea dormind ca un lemn.

– Hai, Tudor! Bogdan, trebuie să te duci până la doamna Romanescu să iei o tavă mai mare. Se gândea la profesoară. Vorbiseră doar când fusese ea pe la şcoală, mai ales când le-a făcut Bogdan surpriza aia, că picase examenul. Doamna Romanescu avea o idee vagă despre faptul că locuiau în vecinătate. Pe Silvia o ştia superficial. Darămite să mai facă schimb de reţete sau alte tâmpenii de-astea cu împrumuturi de tăvi, oale, maşini de umplut cârnaţi sau de stors roşii. Acum, nu ştia ce o apucase, dar o sunase de dimineaţă, de parcă ăsta ar fi fost cel mai obişnuit lucru şi îi ceruse o tavă. Doamna Romanescu, uşor debusolată, îi spusese că are două şi că îi dă una dacă trimite un băiat. Poate pe Bogdan, că tot voia să vorbească puţin cu el şi despre situaţia lui şcolară şi să îl cheme la orele ei de pregătire. Că era băiat dezgheţat şi era păcat de el. Silvia era mulţumită. Trebuia să se pregătească să intre în contact cu o lume nouă. Cornel avea să-i deschidă uşa spre ea.

– Păi, să se scoale el, ce treabă ai cu mine? Eu mai dorm.

– Nu, tu trebuie să te duci la piaţă să-mi mai iei nişte ceapă verde.

– Frate, da' n-ai cumpărat fără număr şi ieri, şi azi-noapte? Paştele ăsta scoate animalu' din om, n-am văzut aşa ceva. Nu e vorba despre Înviere, mamă? E vorba tot să umflăm maţu'? Şi nu e pă bază de miel? Ce ne tot furajăm cu ceapă verde?

– Tudor, nu fi obraznic!

– Da' nu poa' să se ducă tata?

Palma se abătu peste obrazul lui, trezindu-l şi lăsându-l fără replică. În timp ce se ridica buimac din pat, o văzu pe maică-sa ca turbată cum îl zgâlţâia pe Bogdan. Tudor avea o bănuială mai veche, cum că somnul ăsta ca de moarte al lui frate-su venea şi din altceva decât din oboseală. Căutase şi găsise. Ca şi laptopul maică-sii. Bile mici, răsucite în celofan în cana cu pixuri, creioane, gume, carioci, markere, un stilou şi o ascuţitoare de pe biroul

lui. Seringi nu găsise.

– Bogdan, trezeşte-te, striga Silvia, trăgând din ce în ce mai violent de el, pe măsură ce simţea cum creştea în ea o furie de nestăpânit. Se temuse ca doamna Romanescu să nu-şi fi dat seama şi ea că venise cu un alt bărbat decât tatăl băieţilor şi se aşteptase să-i spună ceva despre întâlnirea lor neaşteptată. De parcă ar fi ştiut, cu un sadism apăsat, credea ea, doamna Romanescu nu amintise nimic despre seara trecută. Ea cu un alt bărbat. Luca, băiatul lor, coleg cu Tudor la cercul de informatică, nu credea s-o fi observat. Îi plăcea de domnul Romanescu. Un bărbat fin şi mereu îngândurat. Era aşa de fericit şi de speriat seara trecută. Cum o fi să trăieşti cu aşa un savant în casă? Norocul ăsta îl aveau mereu altele.

Acum aştepta să se trezească Bogdan. Era în ea o nevoie acută de a şti. Fie toate aveau să se termine aici, cu el spunându-i lui Doru ce văzuse, fie puteau trăi mai departe în balta asta stătută. Sau, poate, nu se terminase totul în supermarket. Poate i se păruse şi Cornel era doar obosit.

OLGA. 09.30

– Tu chiar nu te simţi deloc? Tu chiar nu mai ai nicio urmă de omenie în tine? În toate casele de oameni, nu de creştini, de oameni, fierbe ceva pe foc, se coace ceva în cuptor, se frige ceva pe-un grătar.

Olga se uita la el mirată. Repeta chestii pe care i le spusese şi ieri. Nu chiar cu vorbele astea, dar pe-acolo. Ce-l apucase? De ani de zile, lucrurile stăteau aşa. Faza asta îl apucase încă de ieri. A crezut că iese în oraş şi se mai linişteşte. Dar criza se adâncea. Nu ştia ce să facă în situaţia asta.

Se obişnuise cu viaţa aşa cum curgea de peste douăzeci de ani. El la secţie şi pe teren, ea pe canapea, cu scurte perioade în care suplinea vreo gravidă sau vreo bolnavă, ţinând orele de engleză pe la vreo şcoală din cartier. Era bună. Copiii se ataşau imediat de ea. La catedră era alta. Nu semăna cu femeia pe care o cunoştea Cornel. Nici n-ar fi bănuit el câtă tandreţe, cât umor şi cât talent de dascăl zăceau în femeia care nu se mişca de pe sofa cu zilele. Mulţi directori voiseră să o păstreze, dar ea nu acceptase. Şi, oricum, cu doi ani de facultate, ce post îi puteau da? În plus, o speriau cancelariile alea îmbâcsite, respirând ratare. Puţinii bărbaţi care predau erau în vârstă, aveau pantofi scâlciaţi, iar costumele lustruite de atâta purtare fie plesneau peste pântecele rotunjit de cartofi cu pâine, fie

fluturau pe trupurile costelive. Erau, fără excepţie, plini de importanţa misiunii lor pedagogice şi căinau generaţiile de elevi pe care nu mai avea cine să le înveţe carte. Păi, cine? Ăia pe care îi scoteau pe bandă toate facultăţile răsărite după revoluţie, ca ciupercile după ploaie? Nu, fără ei, lumea se prăbuşea. Iar ele?! Chiar şi cochete, erau triste şi plictisite de lipsa de perspective. Planuri de lecţie, lucrări pentru granturi, cursuri pentru credite. Doamne fereşte! Bârfe, invidii, şicane. Mizerii mici, pe spaţii mici. Mize mărunte, victorii meschine. Mai bine acasă. Acolo nu era obligată să aibă aşteptări. De niciun fel. Şi putea să fie cine voia ea. La orice oră. Nu-i trebuia nimic. De peste douăzeci de ani. Undeva, în lume, se afla o fată. Era a ei. Ştia doar cum o cheamă. Irina o crescuse. Dar nu mai venise niciodată. Nici să o vadă, nici să îi povestească despre ea. Trimitea doar bani prin bărbatu-său. Cornel ştia ce mai smulgea de la soru-sa, când se ducea după rentă, cum îi zicea el şi ce mai cercetase aşa, ca poliţist. Dar nu-i spunea. Simţea că ştie ceva oribil, că asta-l bucură, că lăsa lucrurile să se ducă la vale, dar nu voia să-i spună.

– Scoală, dracului, de acolo, nu te mai uita la mine cu ochii ăia de tâmpită. Pune o haină pe tine şi du-te la piaţă. Ia, dracului, ceva să punem şi noi pe masă mâine ca toţi oamenii. Şi cerşetorii au ceva de Paşte, că stau la uşa bisericii şi capătă. Trebuie să mă duc să mă înghesui cu ei la Patriarhie, ca să am şi eu un ou roşu pe masă?

Olga îl privea fără să înţeleagă. Nici când a smucit-o de pe canapea şi a îmbrâncit-o spre baie nu s-a dumirit. Dăduse drumul la apă şi a împins-o îmbrăcată sub duş.

– Spală-te, dracului, că pute locul sub tine.

Nu avea lacrimi. Stătea împietrită sub şuvoiul fierbinte. Halatul îmbibat de apă atârna greu. Se privea în oglinda mătuită, printre petele de rugină care îi invadaseră luciul. Vedea o femeie cu pete maronii pe faţă, pe gât, pe halat. O femeie cu părul şiroind de apă. Atât auzea. Apa. Vedea jumătate din chipul unui bărbat, roşu de furie. O venă îi zvâcnea pe tâmplă. O jumătate de gură striga ceva.

– Spală-te! îi ordonă Cornel. La noapte mergem la Înviere.

Oglinda aburită reflecta două jumătăţi de umbră.

GOGUL.10.00

– Mărguţo, îmi plesneşte capul, fată! O cafea şi-un antinevralgic! comandă Gogul din

dormitor. De dincolo se auzea radioul. Îl durea şi gâtul. Aerul rece şi fumul de ţigară din câlciuma aia îi omorau coardele vocale. O voce entuziastă de crainic anunţa ceva şi pe urmă se auzea o melodie, iar zicea speakerul ceva vesel, îi răspundea un glas de femeie, o chicoteală şi iar o melodie. I-ar fi prins bine şi un şodou. Groaznic.

– Mărguţo, mă auzi fată, unde eşti, Mărguţo?!

Niciun răspuns. S-a ridicat, ţinându-se de ceafă şi de frunte. Nu mai avea încă o mână, că şi-ar fi pus-o pe creştet. Îşi căuta pipăind cu tălpile goale papucii aruncaţi pe lângă pat. Nu putea să-şi aplece capul. Când i-a găsit, şi-a vârât picioarele în ei şi a luat-o cătinel spre bucătărie. În casă nicio mişcare. Sufrageria goală. Bucătăria goală. Baia goală. Pe frigider un bilet. „Goguţule, mai dă-te-n pizda mă-tii, cu toate neamurile tale! Marga." Se holba şi nu-i venea să creadă. Braţele-i atârnau neputincioase pe lângă pantalonii de pijama cu romburi negre. Durerea de cap se topise. Se repezi la frigider. Era gol. A mai căutat o dată prin casă în speranţa absurdă că Marga făcea o glumă. Proastă. Nu era nicăieri. Deschise uşa de la cămară. Borcane de zacuscă de astă-toamnă, gemuri, dulceţuri, zarzavat pentru ciorbă, gogonele, o funie de ceapă, una de usturoi, o plasă de cartofi, nişte morcovi într-o lădiţă cu nisip, câteva mere zbârcite într-un colţ, pe raft. Se întoarse în bucătărie. Deschise congelatorul. Un pachet de drojdie, trei casolete cu îngheţată, câţiva virşli într-o hârtie care se lipise de ei şi un rest de brânză de burduf bocnă. În dulap nişte pâine uscată şi câteva fursecuri. O pungă desfăcută de cafea.

Îşi căută febril telefonul. Pe noptieră, în baie, pe dulapul din bucătărie unde stătea mereu la încărcat, în haină. L-a găsit în buzunarul pantalonilor bleu. O apelă precipitat pe Marga. Suna.

LAURENŢIU. 06.00

Ceaţa se mai ridicase, străzile se mai animaseră şi o geană de soare încerca să-şi facă loc în pânza cerului pâclos. Se ghiceau mugurii în seva care alerga vibrând prin ramurile copacilor. De multă vreme nu mai văzuse rândunele. O ducea pe Oana de braţ şi îşi închipuia că ar fi fost femeia lui. Nu aşa praf, cum era acum. Nu ştia dacă era beată sau drogată. Era frumoasă şi fragilă. Îi era milă de ea. Îl atrăgea şi imobilitatea ei afectivă. Habar n-avea ce era cu ea. Ar fi putut să o ia oricine din staţia aia. Oricine nu ar fi bruscat-o.

– Să trăiţi, domnu' Panait, să trăiţi! Dar cu ce treabă aşa dă dimineaţă pă la firmă? Azi e

toate închise şi lumea toată e p-acasă, se miră portarul. Se uita cu luare aminte şi la femeia cu privirea rătăcită pe care o ţinea Laurenţiu de braţ şi care înainta împiedicată, mai mult trasă de el. Parc-o mai văzuse.

– Uite, nea Pandele, am găsit o colegă de şcoală, mai mică, la ieşirea dintr-un club şi am văzut-o că nu se simţea prea bine. S-au luat şi nişte golani de ea, nu ştiu unde stă şi am adus-o aici, până îşi mai revine. O să o las în biroul meu, să doarmă pe canapea şi vin eu mai pe după masă să o duc acasă la ea. Poţi matale să ai grijă până mă întorc eu?

– E rău, tată, acu. Nu mai e fetele aşa ca pă vremea mea. Păi, era ruşine, tată, să bea o fată. Şi să fumeze ţigări pe stradă. Da' ce zic eu pe stradă. Era ruşine pentru o fată şi să fumeze.

Laurenţiu se îndreptă spre lift şi apăsă pe buton. I se părea că durează o veşnicie să coboare de la etajul 12.

– Acum te uiţi la ele, nu mai are nicio ruşine. Că am văzut şi cu nevastă-mea la televizor, care mai de care mai dezmăţate, mai dezbrăcate, de ţi-e şi ruşine să te uiţi la ele. Da' taţii ăia ai lor ce-o zice de ele când le vede aşa?!

În sfârşit, liftul ajunse la parter. Uşile metalice au glisat în lături şi a împins-o pe Oana înăuntru.

– Eu cobor imediat, nea Pandele, să nu pleci de-aici, da?

– Nu plec, unde păcatele să plec? răspunse nea Pandele cu o grimasă de nemulţumire că nu putuse să-şi ducă discursul până la capăt.

Pe culoarul de la etajul patru, toate uşile erau închise. A pornit spre capătul din dreapta. Cu o mână o sprijinea pe Oana, care se lăsase cu toată greutatea pe umărul lui, iar cu cealaltă scotocea prin buzunare în căutarea cheii.

– Hai, că am ajuns. Hai, mai fă câţiva paşi, uite canapeaua. Hai, stai aici.

Oana se aşeză ascultătoare, se uită la el fără să îl recunoască şi îi surâse. Laur i-a luat cu blândeţe rucsacul din mâini, iar ea i-a dat drumul cu un zâmbet de copil. I-a scos uşor haina, pantofii şi a ajutat-o să se întindă. I-a pus sub cap o pernă de pe un scaun şi a învelit-o cu un pled uşor, pe care-l ţinea la birou exact pentru nopţile mai răcoroase, când nu avea chef să se ducă nici la cârciumă, nici la femei şi nici acasă. Oana închise ochii, fără ca zâmbetul de pe chip să-i dispară.

SANDU. 10.30

Sandu adormise greu. Tovarăşu' lui sforăia ca la Mărăşeşti şi pe orice parte îl întorceai, se schimba melodia, da' volumu', ba. Stătea cu Viorel, un gagiu care plasa fete pă la gară. Ăsta nu să atingea dă marfă, da-i mai băga şi lui câte-o piţi la aşternut. Împărţeau amândoi chiria, mânca fiecare merdeneaua lui, făceau facturile pă din două, da' era naşpa cu programu', că lucra amândoi dă noapte. Se sucise şi se răsucise în aşternut zeci de minute, până-l biruise oboseala. Se tot gândea la puştanii ăia. Fata plecase tăhuie pe drumuri, după ce se dezmeticise puţin şi văzuse că Bogdan nu mai era acolo. Ăla se trezise primul. Îşi adunase jucăriile şi o tăiase cu un „Salut nea Sandule, ne vedem după Paşte". Avea el o bănuială că o să-l caute ca piratu' comoara, chiar mâine. Da' i-a zis numa' „Hristos a înviat!" Anticipat." Auzise fiţa asta de răspuns la un student din ăia care se rupea cu machială în sala de jocuri. Îi plăcuse, da nu ştia ce înseamnă anticipat. L-a luat pe ăla de-o parte şi l-a întrebat. Ăla a râs puţin, da' a zis că-i place de el că întreabă şi pă urmă i-a zis că e aşa, „mai dinainte".

Pe fata aia, pe Oana, a văzut-o afară, că se sprijinea de zidul clubului şi scotocea în buzunarul rucsacului. Ştia ce caută. Doza. Încă una. A vrut să iasă să-i spună că nu e bine ce face. Da' pă urmă s-a gândit că ar fi degeaba. Tot o să ia. Aşa că a rămas la locul lui. Puştimea dormea de rupea prin colţuri, direct pe podele. A venit patronul de dimineaţă şi i-a zis lu Sandu că rămâne el acu şi când se trezesc ăia îi trimite acasă. Sandu scosese o hârtie de două sute, i-o pusese în palmă şi-i zisese şi lui chestia cu anticipatu'.

– Ne vedem după eveniment, maestre, în regulă?!

Celălalt a ridicat numai o mână. Era şi un salut, era şi un gest de lehamite, dar şi de îndoială. Sandu nu-l mai luase în seamă. Ieşise spre staţia de metrou. Acolo unu trăgea de fată să-i ia geanta. Aia era căzută pe jos. Se gândise să o scoată din mâinile beţivanului, dar când să traverseze văzuse unu cu meclă de broscar că bagă alonja-n carmolist şi-l dă cu şanurile-n sus. Era tare costumatu' ăla. A luat bambina dă pă jos şi i-a mai tras lu' alconautu' nişte şpiţuri în rezervor, că s-a-ncovoiat ăla ca un maidanez la hingheri. A luat-o după aia pe violină, a pus-o gigea la automobil şi i-a dat cheie. Îl mai văzuse pe ăla undeva, da' unde?

MARGA. 11.00

Se uita nemişcată la stolurile de porumbei care dădeau ocol statuii lui Eminescu, apoi coborau în picaj şi ciuguleau mâncarea pe care le-o arunca o cerşetoare bătrână, înfofolită într-un palton murdar şi rupt. Murdare erau şi mâinile care făceau pâinea fărâme şi le împrăştiau ca o ploaie. Cum împărţea altădată Dumnezeu mana în deşert, pentru poporul ales. Chema păsările, uguind încetişor. Un fir de glas îşi făcea loc printre fularele care-i înfăşurau capul. Se apleca ritmic şi scotea câte o bucată de pâine din sacoşele pline cu zdrenţe şi legate cu sfoară unele de altele, care se odihneau la picioarele ei. Puţini treceau la ora asta prin curtea Ateneului. Afişe mari anunţau Concert coral extraordinar de Paşti. Numele unor mari actori, ale unor cântăreţi de operă şi muzică psaltică, numele Filarmonicii şi ale unor grupuri camerale instrumentale se înşirau mari şi albastre unele sub altele. Să fi fost şi Gogul printre ei... A scos o sticlă mică, plată, din poşetă şi a dus-o la gură cu mâna tremurând. Mai erau câteva înghiţituri. Nu a băut tot. I-a pus capacul. Lacrimile au început să-i curgă subţiri, pe obrajii obosiţi de nesomn. Un porumbel s-a oprit la picioarele ei. Stătea gri şi nemişcat, privind-o pieziş. Se uitau unul la altul. La ce s-o fi gândind el, se întreba Marga. Ea se trezise de dimineaţă. Gogul sforăia înecându-se lângă ea, transpirat, mirosind a băutură şi fum de ţigară. Se uita la el. Nu simţea nimic. Doar nevoia să plece. Să nu mai stea acolo. Cerşetoarea terminase pâinea. Îşi aduna sacoşele îndesându-le cu pumnul strâns. Le-a apucat de sfoară, le-a ridicat pe umăr şi s-a îndepărtat, stârnind tulburare printre zecile de păsări care ciuguleau ultimele firimituri. Porumbelul nu plecase de lângă ea. Şi-a scuturat aripile, a tremurat uşor şi puful de pe gât s-a înfiorat. A păşit precaut spre ea fără să o piardă din ochi. S-a oprit din nou şi a fixat-o plecându-şi uşor capul. Marga şi-a înclinat şi ea capul, s-a aplecat puţin şi a început să-i vorbească şoptit.

– Ce ştii tu, mă porumbelule, ce ştii tu? Cum trec anii pentru tine? La voi, la porumbei tot aşa e când îmbătrâniţi şi nu mai are nimeni nevoie de voi? Ce viaţă mai aveţi atunci? Voi, în căsnicie, de ce vă certaţi? Pe mâncare? Că de ce nu staţi cu ouăle sau cu puii amândoi la fel? Sau că de ce nu face şi ea mai multe ouă, ca altele? O îneca plânsul. Lacrimile şiroiau fără să îşi dea seama. Sticla îi tremura în mână. A desfăcut-o şi a sorbit ultima înghiţitură. I-a înşurubat grijulie dopul şi a pus-o în geantă. Porumbelul nu se mişcase din loc. Hai, nu te mai holba la mine, zi, te-ntreabă că de ce ai întârziat la cuib? Că pe unde şi cu cine ai umblat? Că a venit mama în vizită şi tu nu erai acasă?

Telefonul suna fără să se oprească. Marga nu auzea nimic.

– Ce faci, mamaie, ai luat-o cu pileala la matineu?

Doi puştani în pantaloni largi şi hanorace mai mari cu vreo două-trei numere, cu glugile

pe cap şi mâinile vârâte adânc în buzunare se opriseră în faţa ei şi rânjeau amuzaţi. Porumbelul zburase. Marga se uita nedumerită la băieţii care se legănau de pe un picior pe altul şi aşteptau ceva.

– Băutura nu face bine la nervi, uite, vorbeşti cu păsăretu'. Parc-ai fi Sfântu' care ni l-a arătat profa la ora dă artă, într-un tablou. Şi el le spunea poezele. Atâta că n-ai ţoală d-aia care avea ăla pă el.

Telefonul sună iar. Marga se temea să facă vreo mişcare.

– Hai, mamaie, văd că ai totuşi program şi fani. Uite, dacă dai banu', îţi dă băiatu' ăsta hanoracu' lui. E la fel ca a lu' Sfântu' ăla, dăcât mai scurt. Da zici că e mini. Şi semeni cu ăla din ramă.

– Du-te, băi, dracu' de cealiu, ce te iei dă mine. Dă ce să-i dau io zeghea, mă? Dă-i-o tu!

– Marcelică, eşti pă gruzeală, ce-ai? Făceam conversaţie la doamna şi-i ziceam că-i vindem ceva frumos. Mă gândeam că scoate marafeţii dă bucurie şi ne alegem toţi cu ceva.

Marga îngheţase de spaimă. Telefonul continua să sune.

– Băi, Cristache, io ţoala n-o dau, clar?

– Clar, tati, şi-asta-i pă trip. Hai să vedem ce marcă-i vorbitoru'. Marga nu pricepea nimic. Marcel se apropie de ea cu intenţia de a-i lua poşeta.

Un singur gând se înşurubase în mintea ei. Or să găsească sticla goală şi or să spună tuturor că e o beţivă şi toată lumea o să creadă că Gogul de-aia o lăsase. N-o să creadă nimeni că ea l-a părăsit. Şi o să afle şi Laur. Începu să tremure tare. Şi o să-l piardă pentru totdeauna. O să-l ia Laura. Şi or să râdă amândoi de ea. La gândul ăsta începu să plângă cu hohote. Striga şi se văita.

– Ho, mamaie, gata, am glumit, ce te zborşeşti aşa! Urât face, mă, unii la băutură. Hai s-o tirăm, tati, că a pornit sirena!

Marcel şi Cristi, speriaţi, o rupseră la fugă de teamă să nu apară vreun justiţiar. Se prăbuşise ceva în ea, urla ca o apucată singură pe bancă, sub soarele călduţ de primăvară. Porumbeii zburau deasupra ei.

ANDREI. 10.00

Se uita puţin mirat la nevastă-sa. Se întâmpla ceva cu ea în ultima vreme. Părea preocupată de lucruri care nu îl includeau pe el. În dimineaţa asta era nedormită şi indispusă. Şi cumva nerăbdătoare. Dar nu ştia de ce. Lui îi plăcea cum începuse ziua. Venise şi Max. Lenuţa robotea prin bucătărie, Iorgu se ocupa de ultimele cumpărături, spăla maşina, mai tundea un fir de iarbă, mai îndrepta o creangă în tufele de buxuşi. Soarele bătea uşurel în ferestre. Nimeni nu făcea omleta ca femeia asta care lucra la ei de când se întorsese Laura din Italia. Faptul de a-i fi organizat lui Mihai lansarea de aseară îi dădea un sentiment de boier al gesturilor mari. Stătea răsturnat pe fotoliu, digerându-l. Sorbea încet din sucul de portocale, rece, şi adulmeca mirosul de cafea şi de brioşe calde care umpluse terasa. Asta numea el o dimineaţă perfectă. Câţi oameni o aveau? Câţi ştiau să se bucure de aşa ceva? Nici ai lui nu păreau să o facă. Cel puţin, nu în aceeaşi măsură cu el. Max era tulburat şi cu gândurile aiurea. Grăbit să plece, înghiţise omleta pe nemestecate. Urât gest pentru aşa o capodoperă. Se uita la el cum îşi bea cafeaua ca pe apă. Laura nici nu se atinsese de a ei. Se tot ridica să-i mai spună Lenuţei ce are de făcut şi privea pe fereastră fără să vadă ceva. Şi ea, şi Max se uitau din minut în minut pe display-ul telefoanelor. Amândoi erau nemulţumiţi de ce vedeau. Mai precis, de ceea ce nu vedeau.

– Eu o cam iau din loc, dragi genitori. Mă văd cu nişte amici, trec şi pe la birou o tură, că aştept nişte mailuri şi, după masă, o iau pe Oana şi ne vedem pe înserat.

– Dar unde a fost, totuşi, azi-noapte?

– Păi, de unde să ştiu, mamă, că n-ai vrut să se mute aici. Bine că n-a vrut nici ea, că altfel ar fi trebuit să-i spun că te împotriveşti şi tu. A dormit la cămin, aruncă Max vorbele în timp ce forma iar şi iar numărul Oanei.

– Păi, veniţi la noi şi mergem împreună la biserică, propuse Laura.

Se uita la ei. Erau frumoşi, îi aparţineau, dar aveau preocupări atât de străine lui. Nici nu mai ştia de când nu mai vorbiseră şi alte lucruri decât banalităţile cotidiene. Bine, trebuia să recunoască, Laura se ocupa şi de toate plictiselile care-i umpleau lui până la refuz agenda. Şi pe cea de profesor, şi pe cea de proaspăt senator. De fapt, putea să-i numere pe degete pe cei cu care mai avea ce discuta. Martinescu, David şi încă unul-doi, poate. Din partid, mai nimeni. Le făcea câte o concesie mergând cu ei la prânz, la cină sau la vreo întâlnire cu străini, pentru că, vorbind patru limbi, îi scotea din multe confuzii. Nici chiar cu Romanescu nu avusese mai nimic de conversat aseară. Fuseseră prieteni la cataramă în

studenţie. Rămăseseră în relaţii apropiate şi după. Contase pe discreţia lui, atunci când Laura rămăsese în Italia şi el avusese idila cu studenta aia frumuşică de la romanice. Pe urmă încercase să repare tâmpenia. Laura îi îndepărtase din viaţa lor pe toţi cei care ştiuseră de trădarea lui şi nu-i spuseseră. Ştiau că se născuse un copil şi că fusese dat spre adopţie. Nu aflaseră niciodată dacă era fată sau băiat. Olga renunţase la facultate şi asta simplificase, din fericire, lucrurile. Dar n-a durat mult. Când să se liniştească şi să o convingă pe Laura că totul se terminase, idiotul de frate-său, Cornel, a venit într-o zi şi le-a spus că s-a însurat. Foarte încântată, Laura l-a invitat la masă ca să-şi cunoască cumnata. Atunci ăla, cu un zâmbet lat şi rău, i-a zis că nu crede că ei şi-ar dori să le mai fie prezentată mireasa. Că deja o cunosc. Unii chiar în sens biblic, a rânjit grosolan făcându-i cu ochiul lui Andrei. Îşi amintea cu oroare şi acum. Se uitau nedumeriţi la el. Păi, să vă dau un indiciu. Pe nevastă-mea o cheamă Olga. Vă sună cunoscut?

– La ce biserică mergeţi voi? Poate nu mai ajungem acasă şi ne întâlnim direct acolo.

– Anul ăsta mergem la Patriarhie, că are taică-tu invitaţie. Nu ne mai înghesuim cu toţi evlavioşii. Avem locuri rezervate.

– Eheheee, locuri rezervate la Înviere, asta-i tare! râse Max.

A sărutat fugar obrazul maică-sii, i-a întins mâna şi lui, s-a întors grăbit, a luat din mers o brioşă şi a ieşit.

– Sună-mă să-ţi spun unde şi cum ne întâlnim, strigă Laura după el, dar n-o mai auzea.

Andrei se uita la femeia asta cu care stătuse o viaţă de om. Îmbătrânise şi ea. Când ieşeau în lume, nu se vedea. Dar, acasă, fără machiaj, necoafată, îmbrăcată comod, era doar o femeie care se apropia de 50 de ani. Mai existaseră şi altele după Olga. Nu mai ştia câte. Nici multe, nici puţine. Mai tinere ca Laura, în orice caz. De obicei, ele îl alegeau. Pentru el era prea complicat să pună ochii pe vreuna, să o curteze, să ofteze, să aştepte. Le lăsa pe ele să facă primul pas. Şi pe al doilea. Şi aşa mai departe. El intervenea numai când ajungeau la final. Acolo era nevoie de doi. Dar fusese foarte atent ca Laura să nu mai afle vreodată aşa ceva. Fiecare bărbat are un refugiu, o stâncă pe care să se sprijine, pe care să se odihnească, să se simtă în siguranţă. Pentru el era Laura. Femeia lui. De casă, de carieră. De cariera lui. Hotărâtă să-l vadă sus. Unde? Nici ei nu-i era totdeauna clar. Îşi fixa ţinte pe măsură ce atingeau obiectivele propuse, aşa, din aproape în aproape. Se luptase cu el, cu slăbiciunile şi comodităţile lui, cu toţi cei care încercaseră să-i pună beţe în roate, să-l sape sau să-l compromită. Acum, după alegeri era mulţumită. Îi făcuse şi un băiat de care era mândru. Îl sprijinise în toate proiectele, îl însoţise în toate aventurile lui

intelectuale şi, acum, politice. Muşcă dintr-o brioşă. Era pufoasă şi parfumată.

– Ai gustat, Lăurel, din brioşele Lenuţei? Sunt geniale. I se adresa din obişnuinţă. Nu-l interesa dacă-l auzise sau dacă avea ceva de spus. Luă ziarul şi începu să-l răsfoiască, sorbi o gură mare de cafea. A văzut-o cu coada ochiului cum tresare, uitându-se la telefon. Habar n-avea ce o preocupa aşa de tare în ultima vreme. Dar era elegant să îi dea spaţiu. I-ar fi spus ea, dacă ar fi fost ceva grav.

– Ţin regim, ţi-am mai spus. Dar, ca de obicei, mă asculţi cu o jumătate de ureche. Nimic nu auzi.

– Fii atentă! Laura, asta-mi vine mănuşă. Uite ce zice ăsta, mă auzi? Vino puţin, ia fii atentă:

„Compania noastră face explorarea geofizică, în fapt prima etapă a explorării geofizice, şi anume prospecţiunea. Asta înseamnă nişte măsurători ai unor parametri fizici ai pământului, efectuate la suprafaţa solului. Practic, noi realizăm o ecografie, o radiografie a subsolului, obţinem o imagine a straturilor pământului. Predăm această ecografie clientului nostru şi misiunea s-a încheiat. Ecografia dă imaginea a ceea ce este în corpul uman, chirurgul vede ce este acolo. Chirurgul este compania care vine şi forează“, a declarat vineri Mihai Mitroi, vicepreşedintele Companiei Prospecţiuni.

– Păi, tu ce zici, să fiu pentru sau împotriva proiectului ăstora? Că nici nu mai ştiu. Dar e bună asta cu ecografia pământului. Îmi place.

Muşcă din altă brioşă şi mai luă o gură de cafea. Era caldă încă. Vorbea cu gura plină, deşi ştia că asta o dezgusta pe Laura. Dar nu se putea abţine. Îi plăcea atât de mult atmosfera acestei dimineţi, încât nu-şi putea refuza nimic.

– M-am uitat la birou pe toate documentele alea. S-a creat aşa o confuzie, sunt atâtea interese, că oricum te-ai poziţiona, îţi faci duşmani. Conştiinţa mea de român îmi zice să mă împotrivesc. Formaţia mea intelectuală, însă, mă obligă să argumentez şi să susţin sincronizarea cu economiile europene, progresul, dezvoltarea. Că, până la urmă, şi cultura îşi trage resursele tot din bunăstarea pe care o aduce o economie puternică.

– Doamnă, pot să strâng aici? Că mă apuc de cozonaci şi o oră jumate nu scot mâna din aluat. Am pus mielul la cuptor, am înfăşurat sărmăluţele, am pus ciorba la foc şi să-mi spuneţi dacă fac stufat. Ouăle umplute le fac după masă. Şi pasta de peşte, şi salata de crudităţi.

– Nu, Lenuţa. Puţină limbă cu măsline şi cu sos de vin, dacă mai ai timp, dacă nu, facem după Paşte, o auzi pe Laura răspunzând absentă.

Alesese un meniu tradiţional, fără nicio sofisticărie, pentru că aveau invitaţi de la Andrei din comisie şi se anunţase şi o televiziune dornică să-i surprindă şi să-i prezinte pe aleşii poporului într-o zi de mare sărbătoare. Nu se făcea să pună icre negre şi batog de somon ori raţă cu sos de afine pe masa de Paşte.

– Te simţi bine, iubito? Te doare ceva? Îţi aduc un Advil? se arătă Andrei preocupat, fără să o vadă, fără să lase ziarul din mână şi ducând ceaşca de cafea la gură.

– Încep să obosesc, Andrei. Mă duc să mă îmbrac şi o să ies. Vin mai pe după-amiază. S-a ridicat greoi de pe fotoliul de lângă fereastră şi, fără să se mai străduiască să-şi îndrepte spatele, a intrat în living.

– Vrei să vin cu tine? strigă în urma ei Andrei, ridicând ochii din ziar şi aşteptă un moment să vadă dacă vine vreun răspuns. Tăcerea ei îi spunea că nu. Întoarse pagina şi se cufundă cu încântare în lectura unui articol care recapitula întâmplarea unui ministru căruia îi fugise după nuntă nevasta cu naşul, un alt ministru.

Luă a treia brioşă de pe platou.

GINA. 07.30

Privea aşternutul neatins. Nu ştia ce să mai facă. Aşteptase. Acceptase. Închisese ochii. Îşi astupase urechile. Se gândise că, lăsându-l liber, o să-l câştige. I-o dăruise pe Serena. Ştia că nu o iubeşte. Ştia că o înşală. De fapt, nefiind căsătoriţi, el nici nu-şi considera aventurile adulter. Se uitase cu frică în telefonul lui, odată când era el la duş. Deschisese mesageria la întâmplare.

Simt dorinţa unui început curat. Puterea de a o lua de la acel început. Puţină teamă, legată de cele lumeşti. Dorinţa de a reînvia sau după cum spuneam, într-o criză disperată de sinceritate: mi-e dor să port o verighetă pereche! Unde e perechea mea?

Expediat: 02:31:21 23/03/ Mesaj remis L/număr necunoscut

Plânsese. Nu era ea. Nu-i reproşa, el nu se apăra. Relaţia lor era mai degrabă una frăţească, din ce în ce mai rar pândită de „incest“. Ea se mutase în camera fetei, el rămăsese în patul conjugal. Crezuse că embargoul erotic o să-l determine să ia o decizie. El nu comentase şi lucrurile rămăseseră aşa. Încă o noapte în care nu venise acasă.

– Mami, mami, unde eşti?

– Aici, iubito, vin imediat. A lăsat cana de cafea pe masa din hol şi s-a îndreptat grăbită spre camera Serenei.

– Tati unde e?

– A plecat la serviciu.

A auzit cheia în broască şi uşa deschizându-se.

– Hai, mai culcă-te un pic, pentru că la noapte o să stai mai târziu. Cred că şi soarele mai doarme, uite, sunt norii care-l învelesc şi nici desene nu sunt. A sărutat-o pe frunte, a învelit-o şi a închis uşa camerei. În hol, Laurenţiu se descălţa. A auzit-o venind, dar nu s-a întors spre ea.

– Unde ai fost, Laur?

– Unde n-a strigat nimeni la mine. Şi te sfătuiesc să nu începi, că mă încalţ iar şi mă duc. Şi tot aşa, până când o să înţelegi că sunt un om liber. Liber, pricepi?! Liber. Mă duc unde, când şi cu cine vreau. Faptul că avem un copil împreună nu te face stăpână de sclavi. Şi nu vreau să aud nici reproşuri că nu mă ocup de fată, că nu mă interesează educaţia ei şi alte tâmpenii de-astea. Eu am crescut până la şapte ani la bunici fără pian, balet, călărie, calculator şi alte idioţenii şi ia uite-mă! Sunteţi nebune. Le furaţi copiilor toată bucuria, toată candoarea. Nişte maimuţe faceţi din ei.

– Ce ai, omule?! Gina era uluită. Nu se aştepta la izbucnirea asta. Nu credea că va primi o explicaţie, dar nici că o va ataca în felul ăsta.

– Hai, lasă-mă! Vreau să dorm.

– Laur, azi e Sâmbăta Mare. Diseară e Învierea. Ne vedem cu ai mei, cu ai tăi. Avem atâtea de făcut.

– Fă-le fără mine. Şi să nu mă trezească Serena. Du-o la maică-ta şi o luăm diseară. Am

făcut comanda şi pe la două vine nea' Traian şi aduce mâncarea. Să nu mai aud că nu mă ocup de nimic. O să ai de toate pe masă. Ouă, pască, miel. A trecut pe lângă ea, ferindu-se să o atingă şi a intrat în dormitor.

Gina rămăsese în hol desculţă, în pijamaua ei roz, nepieptănată, cu ochii pironiţi pe inscripţia de pe cana de cafea: „Zâmbeşte, Iisus te iubeşte."

OLGA . 09.30

I se făcuse o milă nesfârşită de el. Era prima oară când nu se compătimea pe ea. Se dezbrăcase încet. Oprise apa caldă, iar şuvoiul rece îi biciuia trupul moale de-atâta şedere. S-a cabrat şi a început să-şi frece pielea cu buretele aspru, până a înroşit-o.

Trăise de una singură scurta poveste de dragoste cu Andrei. Mai trăise cu bărbatu-său, Cornel, o lungă agonie. Una peste alta, nu trăise nimic. Zăcuse. La câţiva paşi de dragostea vieţii ei, fără puterea de a se lupta pentru ea, de a-l smulge pe bărbatul pe care-l iubea şi de a-l păstra. Se mulţumise să fie o pedeapsă cotidiană pentru Andrei şi mai ales pentru Laura. I-a trecut prin cap, ca o străfulgerare, ieşind de sub duş, că se putea, de fapt, ca ei să nu se fi gândit niciodată la ea. Pe Cornel îl renegaseră. Nu se mai văzuseră cu el nici măcar întâmplător, iar ea, pentru ei, era silită să recunoască, nu exista.

A ieşit înfăşurată în prosop. Cornel plecase. Nu ştia unde. A scos uscătorul de păr din sertar şi l-a pornit. S-a îmbrăcat şi, după ani buni, a luat-o agale spre piaţă. Mergea pe jos, pe străduţele mărginite încă de case înconjurate de curţi mici. Îi plăcea să tragă cu ochiul la vieţile altora. Când era studentă, se plimba pe străzi de mână cu Andrei, chiar dacă lui nu-i ardea de asta. Ca să ajungă în aşternut, trebuia să-i facă pe plac. Se uitau prin ferestrele luminate, pe care cei din casă nu avuseseră prevederea să le acopere cu perdele ori draperii şi surprindeau câte o scurtă scenă domestică. O masă în familie, sub lampadarul sufrageriei. O discuţie mai aprinsă între un bărbat şi o femeie. Între un tată şi fiul său. Între soacră şi noră. Doi bătrânei tăcând şi uitându-se în aceeaşi direcţie. În întuneric, feţele lor căpătând, la intervale scurte, culoarea albastră sau verde, sau aurie, după cum se schimbau secvenţele de pe ecranul televizorului. Îşi imaginau dialogurile dintre oamenii aceia, temele lor de discuţie, le umpleau tăcerile cu gânduri nerostite. Râdeau.

Dimineaţa asta nu spunea încă nimic despre ziua care stătea să înceapă. Nici cald, nici frig, nici soare, nici nor, nici vânt, nici ploaie, nici ceaţă, nici senin. Într-o curte, un scaun

alb pe nişte ziare. Abia fusese vopsit. În alta, prosoape mari cu femei goale se legănau pe o sârmă roşie. Trecu pe lângă un tomberon răsturnat. O femeie plinuţă cu un copil foarte mic în braţe râdea pe nisip cu spatele la mare, într-o poză căzută dintr-un sac negru. Lângă ea, doi bărbaţi jucau table. Olga s-a aplecat şi a întors încă o poză. Un copil deghizat în indian ridicase toporişca, zâmbind deloc fioros, cum ar fi pretins împrejurarea. Şi alta. O fată se ferea cu mâna să fie fotografiată. Sub ea, un bărbat pe o terasă ridica vesel o halbă. Olga a luat în mână o bunică împingând un cărucior şi doi bătrânei stând pe o bancă. S-a ridicat şi i-a privit lung. A dat drumul pozelor şi a grăbit pasul spre piaţă. Salată verde, ceapă verde, ridichi, brânză nouă, câteva roşii, doi morcovi, un kilogram de cartofi, o ţelină, câteva ouă. Ea n-ar fi avut ce să arunce la gunoi. Îşi dăduse seama, privind la vieţile acelea zăcând pe trotuar, că ultimii douăzeci de ani ai ei nu erau consemnaţi nicăieri. Nu se întâmplase nimic. De când născuse copilul şi până astăzi, gol, zero. Ultima ei poză era cea de pe diploma de bacalaureat. În uniformă, cu bentiţă şi codiţe. Iar în faţă mai era atât de puţin. Şi-a umplut sacoşele. A luat şi câteva pulpe de pui, nişte smântână şi a pornit-o spre casă. Nişte fetiţe săreau şotronul.

Cornel nu venise. A dus totul în bucătărie. A pus pulpele într-o cratiţă, în baiţ. Cu ulei, sare, piper şi un strop de coniac. S-a schimbat şi a început curăţenia. Baia. Faianţa, chiuveta, cada, toaleta, gresia. Camera lui Cornel. A spălat geamurile, a curăţat covorul cu o perie aspră. A şters linoleul şi praful de pe mobilă. Camera ei. Podelele, praful, ferestrele. Bucătăria. Reşoul. Frigiderul înăuntru şi în afară. Dulapurile, sertarele, chiuveta, geamul. A curăţat şi a spălat legumele. S-a uitat la pulpe. Arătau bine. Fierse câteva ouă. Le coloră. Se simţea obosită. A pus totul pe masă. S-a aşezat pe canapea fixându-şi, într-un târziu, în tăcerea înserării, privirea dincolo de ferestrele curate. Aştepta ca noaptea să coboare peste case şi peste blocuri şi peste parcurile şi străzile goale, peste curţile mici şi peste oamenii care nădăjduiau osteniţi la odihna promisă. Dacă ar fi avut, ar fi aprins o candelă.

LAURA. 12.00

Gospodinele intraseră în transa pregătirilor pentru masa de Paşti. Fierbeau, coceau, frigeau, măsurau, colorau, amestecau, frământau, întindeau, potriveau, cântăreau, aromau, condimentau. Se preparau în zeci de feluri sutele de mii de miei tăiaţi la marginea drumului, se roşeau milioane de ouă produse de găini istovite şi culese din cuibare ori de pe benzile fermelor. Se frământau tone de făină cu zeci de mii de cisterne de lapte şi milioane de cuptoare coceau cozonaci al căror număr nu-l mai ştia nimeni.

Urmau să se aştearnă şi să se strângă nesfârşite mese, în jurul cărora se aşezau ca într-un carusel ameţitor rude, prieteni, vecini, colegi. Şuvoaie de apă trebuiau apoi să spele cu bureţii de bucătărie şi cu detergenţi mai noi şi mai buni, cum spuneau reclamele, interminabilul număr de farfurii, căni, pahare, tacâmuri. Multe feţe de masă pătate consumau apoi alte cantităţi de detergent, balsam, soluţii anticalcar şi alte milioane de metri cubi de apă.

Blocurile păreau frigidere uriaşe cu sute de mii de sertare în afară. Tot ce nu mai încăpea în răcitoare fusese stivuit pe pervazurile ferestrelor proaspăt spălate, care se încovoiau sub greutatea oalelor, cratiţelor, tăvilor, platourilor şi a caserolelor pline cu fripturi, salate boeuf, paste de peşte, pateuri de ficat, pilafuri, ciorbiţe acre, de miel sau de perişoare pentru cei care nu suportă mielul, prăjituri de casă tăiate în formă de romb, făcute din foietaje congelate umplute cu creme de margarină, aromate cu esenţe de lămâie, portocale, rom şi migdale. De Paşte se mânca. Mult.

Bărbaţii, sfârşindu-şi misiunea de a fi pus pe mese mieii tranşaţi, exilaţi din bucătării, stăteau prin faţa blocurilor, ameţiţi de mirosurile care explodau şi se amestecau cu aerul călduţ, beau câte una mică pe lângă maşini cu capota ridicată, vorbeau despre campionat şi cupă, fluierau discret după vreo madamă fără căpătâi, de vreme ce, în loc să stea în faţa cuptorului, umbla singură pe stradă. Copiii se plictiseau prin case, ori se adunau prin scările blocurilor, vorbind de-ale lor.

Laura a grăbit pasul. Nu prea umbla prin cartierele de blocuri. Nu se mai simţea confortabil, deşi pe-aici copilărise. Nu îşi vizita mama. Îşi făcea datoria de fiică, invitând-o uneori la masă şi trimiţându-i lunar nişte sume de bani, care îi permiteau să ducă un trai decent şi să se laude la vecine cu ginere-su, când apărea la televizor. Era sarcina ei şi pentru că frate-său, Cornel, nu mai călcase pragul maică-sii decât arareori în aceşti douăzeci de ani. De când se înhăitase cu nemernica aia, care încercase să-i distrugă familia. Anul ăsta, dacă tot nu o invitase la masă, se gândise să treacă să o vadă. Laur nu-i răspundea la telefon. Îi trimisese un singur mesaj, dimineaţă, devreme, din care nu înţelesese nimic şi apoi tăcere.

Aş vrea să cred că undeva mă aşteaptă un ţărm cu soare blând, cu ierburi mătăsoase, cu aer limpede. Aş vrea să fiu o clipă din pacea unui suflet, ecoul unei rugăciuni ascultate, umbra unei linişti pe care nu o mai văd nicăieri. Îmi faci mult bine, dar minunea mea nu e aproape, nici nu ştiu dacă o merit, nici nu îndrăznesc să o sper.

Recepţionat: 05:39:38 04/05/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut

Îi venea să înnebunească în casă. Nu mai suporta suficienţa lui Andrei, mulţumirea aia de sine de-a dreptul greţoasă. Îi era milă de suferinţa lui Max, dar, până la urmă, ştia că îşi va da singur seama că fata aia, Oana, nu era bună pentru el. O văzuse pe fereastra librăriei, vorbind cu golanii care năvăliseră înăuntru şi fuseseră cât pe ce să-i compromită seara. N-ar fi băgat de seamă dacă, după plecarea lor, n-ar fi căutat ochii lui Laur. Dar el se uita în altă parte. I-a urmărit privirea şi a văzut. Iubita lui fiu-său, în cercul acela ciudat, avea, nu ştia ce, de discutat cu ăia. Nimeni altcineva nu observase. Se asigurase de asta, dar nu apucase să îi spună lui Max. Poate absenţa de acasă a Oanei, noaptea trecută, avea o legătură. Nu ştia. Nu mai ştia nimic. N-avea idee ce se întâmplă cu ea, darămite cu ceilalţi. Pentru a mia oară telefonul lui Laur îi spunea că persoana apelată nu poate fi contactată.

A trecut pe lângă piaţă. A simţit deodată cum i se taie picioarele. Respiraţia. S-a oprit cu privirea aţintită. Îmbătrânită, cu părul lung, neîngrijit, bătut de un vânticel capricios, cărând nişte sacoşe cu târguieli, Olga trecea printre nişte fetiţe care săreau şotronul. Ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Îi anticipase fiecare rid. Ştia cum arată, chiar dacă nu o văzuse de douăzeci de ani. Şi-a dat seama că se înşelase când îşi spusese că nu se gândise la ea niciodată. O cărase prin toată viaţa ei.

– Ce faci, cucoană?! Te opreşti aşa, în mijlocul drumului, de-aiurea? Un bătrân arţăgos se stropşea la ea, stropind-o cu salivă. A împins-o din drum ca să poată trece, târându-şi căruciorul de piaţă. S-a dezmeticit şi a făcut doi paşi înapoi, ştergându-se pe faţă.

– Ete, dacă e cucoană, crede că şi drumu' e al ei, bombăni mai departe bărbatul, îndepărtându-se.

S-a uitat din nou după Olga. Nu o mai vedea. A traversat şi, până la blocul maică-sii, nu s-a mai gândit la nimic. Nu era nevoie. Fragmente de imagini adânc îngropate îi explodau în faţa ochilor. Olga râzând la braţul lui Andrei. Ea, cu Max în braţe, ascunsă după o dubă, pe strada Horei, urmărind să-i vadă unde intră. Unde se consumă iubirea lor vinovată. Ea, prăbuşită de durere, singură, înspăimântată, în întuneric. Ea, demnă, cerându-i lui Andrei să aleagă. El, speriat şi bâlbâit, dând înapoi. Olga pansată la încheieturile mâinilor. Max. Celălalt copil. Ei doi amăgindu-se că au lăsat toate astea în urmă. Până acum.

Un băiat se juca singur cu mingea, lovind-o ritmic în peretele blocului. O bătrână stătea singură pe o bancă, în părculeţul gol.

SEBASTIAN. 13.00

Bulevardul Unirii i se părea mai lung ca niciodată. Scăpase de orteză, dar îl durea încă piciorul. Când mergea mult, începea să şchiopăteze. Nu prea avusese bani pentru fizioterapie. A cotit-o la stânga pe Ion Pillat, apoi pe Turturelelor. În curtea şcolii, câţiva copii se agăţaseră cu mâinile de gardul din plasă de sârmă şi se legănau cu ochii la stradă aşteptându-şi părinţii. Două învăţătoare se uitau nervoase la ceas şi priveau nerăbdătoare în lungul drumului. La Şcoala specială nr. 5 fuseseră şi astăzi cursuri. Mai degrabă, consultaţii. Ştia, pentru că ţinuse şi el câteva ore când lipsise logopedul. Îl ajutau cursurile de dicţie şi prietenia înfiripată la o bere, la tanti Gica, cu doctorul. Cu ocazia asta învăţase câte ceva despre *persuasiune*. Repeta la nesfârşit pentru dislalicii sigmatici şi parasigmatici, adică pentru un fel de peltici, cuvinte conţinând siflante şi şuierătoare. „Stau pe scaun“, rostea Sebastian. „Tau pe caun“, repeta Ramona. „Joc şase-şase“, enunţa el. „Zoc saşe-saşe“, spunea serios Dănuţ. „Cum face uşa când scârţâie?“ „Cârţ, cârţ.“ „Ia zi, după mine, cum face fusul, când se învârteşte, sfârr, sfârr.“ „Fârr, fârr“, repeta Ramona. „Zi, cum face şarpele, ssss, ssss.“ „Ssss, ssss“, surâdea plină de fericire fetiţa. „Acum, spune - stau pe scaun - hai, că poţi!“ „Da, pot. Tau pe caun!“

Profesor Moise Nicoară. Numărul 38 A. Dinspre „Why not“ nu se auzea niciun beat. Era o amiază posacă. Doar la colţ, la tanti Gica era deschis. A bătut în uşa căminului. A ieşit un paznic năuc de somn.

– Ce cauţi, domne, la ora asta? Oamenii se mai şi odihneşte. Eşti student, că nu pari?! Nu te cunosc. Eu îi ştiu pe toţi. Şi pe ăia de la marionete, şi pe ăia de la operatorie, şi pe teatrologi, şi pe regizori. Da’ pe mata nu te-am văzut. Nici jupânu’ la vreo fată nu cred să fii. Sau n-ai fost până acu. Ai? La cine-ai venit? Că nu mai e nimenea în cămin, toată lumea e acasă, în vacanţă.

Curiozitatea învinsese somnul. Paznicul, un bărbat mărunţel de vreo 40 de ani, îi zâmbea complice şi onctuos, scărpinându-se în cap.

– Am venit la o fată frumoasă, care nu e în vacanţă. Adică, nu cred să fie. N-am vorbit cu ea. Am vrut să-i fac o surpriză.

– Eeeei, la astea frumoase nu e bine să le faci surprize, prietene. Se lasă cu lacrimi. Să am câte un bănuţ la câte-am numărat eu de când stau aici, la gard. Harnică, mâna scărpina părul rar de pe piept, iţit peste maieul de o culoare incertă.

– Hai, zi, care e, poate te ajut.

– Dacă îţi zic şi nu-i plecată, mă laşi să urc la ea?

–Te las, mă, că te văd băiat valabil, dar îmi dai şi mie o ţigară? Mâna cobora periculos spre pântec.

– Stai aşa. Seba şi-a pipăit toate buzunarele, că vesta lui de camuflaj nu ducea lipsă. În ele nu prea se găsea nimic. Ştia prea bine asta, dar trebuia să simuleze.

– Nu mai am. Hai, că mă duc mai bine până la tanti Gica. Să văd dacă mă mai cunoaşte. S-a întors repede ca să-i lase portarului toată intimitatea de care avea nevoie, pentru necesitatea imperioasă de a se scărpina fără martori.

Venea des în Bucureşti, dar pe la cămin nu mai trecuse. Oricum nu mai cunoştea pe nimeni. Colegii lui de generaţie erau, fiecare, la rostul lui. Cei mai mulţi pe la teatre departe de Capitală, scoţându-şi cu totul din cap ideea că ar putea reveni în Bucureşti. Şi făcuseră cariere onorabile. Adică erau cunoscuţi pe stradă în urbele lor, le dăduseră primarii case, aveau totdeauna o masă rezervată la restaurantul cel mai frecventat din oraş şi, mai ales, aveau întotdeauna roluri. Mai veneau în turnee la Bucureşti şi aşa erau văzuţi şi de regizorii de film. Dintre ei, câţiva se mai aleseseră cu contracte şi pentru lungmetraje. El se ţepuise alegând Piteştiul. Crezuse că apropierea de Capitală, locul unde se întâmplau evenimentele, epicentrul culturii, o să-i fie favorabil. Şi aşa a ajuns să nu joace nici acolo, atent mereu la oportunităţile bucureştene şi nici aici, prins în plasa urbei cu autostradă. Era un fel de navetist al speranţei. Îşi făcea drum în fiecare săptămână spre Capitală. Dormea pe la cunoscuţi. Umbla pe la toate teatrele, îi suna pe toţi regizorii pe care-i cunoştea. Toţi îi promiteau, dar îl rugau să mai aştepte. Unii nu-i mai răspundeau deloc la telefon. Alţii îl temporizau. „Nu acum, că am terminat bugetul.“ „Vorbim la începutul anului.“ „Nu, încă nu s-au aşezat lucrurile.“ „Distribuim banii, vedem ce rămâne şi ce putem face cu ei.“ „Nu acum, că pleacă lumea în vacanţă.“ „Vorbim după Paşte, imediat, da? Aşa rămâne.“ Aşa rămăsese acum, el, în Bucureşti. N-avea cum să nu găsească unde să se lipească în astea trei zile.

Scârţâitul uşii a făcut-o pe femeia plinuţă care aşeza marfa pe rafturile din spatele tejghelei să se întoarcă.

– Sărut mâna, tanti Gica!

– Să trăieşti! Da’, te cunosc? Parcă te-aş cunoaşte! Sau nu! zise femeia, îndreptându-se cu

greutate.

– Păi, la câte pagini ai umplut cu mine în caietul de datorii, ar trebui să mă cunoşti, tanti Gica. Sebastian sunt. Mai ai caietele alea?

– Ah, bată-te să te bată! Nu te-am mai văzut de zece, doişpe ani, câţi sunt? Cum să mai am caietele? Ai plătit, te-am şters. S-a umplut, le-am aruncat.

– Zece, tanti, zece.

– Ce zece?

– Ani, tanti. De zece ani nu ne-am văzut.

– Ah, da, da. S-a întors şi a continuat să pună suluri de hârtie igienică pe raftul din spate. Făcea un fel de fagure. Lăbărţat şi roz. Şi la ce teatru eşti, mă băiatule, că pe la televizor nu cam te-am văzut.

– Pe la Piteşti, dar nu prea sunt roluri. Ţigări aveţi?

– Păi, cum să n-am? S-a ridicat sprijinindu-se de tejghea şi îndreptându-şi şalele cu un oftat. S-a întins după ţigări.

– De care vrei?

– Cele mai ieftine.

– Ei, lasă, că vine ele.

– Cine, tanti?

– Rolurile. Nu să mai dă ăştia bătrânii jos de pe scenă, am auzit io nişte fete că zicea că d-aia nu mai angajează teatrele, că n-are loc de ăştia. Şi că de-aia joacă ele prin restaurante. Auzi, necuratu' a mai văzut teatru la restaurant. Era şi pe vremea lu' buna, da' erea cântăreţi, nu piese. Doişpe lei cincizeci.

S-a şters pe faţă cu dosul palmei şi şi-a îndreptat boneta, prinzând-o de păr cu agrafele pe care le desfăcea cu dinţii.

– Ce?

– Ţigările.

– A, păi, daţi-mi două pachete.

Tanti Gica s-a mai întins o dată oftând după ţigări. A pus al doilea pachet peste primul, le-a cuprins pe amândouă cu palma şi le-a lovit uşor de tejghea.

– Douăşcinci.

– N-am. Treceţi-mă pe caiet.

– Nu te mai trec, Seba, mamă, că io nu ştiu când mai vii tu pe-aici şi rămâne mama cu pagubă. De-abia mai ţin prăvălia asta. Toată lumea vrea pe datorie. Pân' la bursă, tanti Gica, până trimite mama bani, tanti Gica. Da' io pă ce să iau marfă? Ce, ăia mă aşteaptă pă mine până le vine lor avizu'?

– Nu pe mine. Pe Ioana Pavel.

– Pe-aia subţirică şi bruneţică?

– Da.

– Aia are datorii de luna trecută. Nu-i mai dau nimic până nu plăteşte. Nu'ş ce face cu banii, că a avut şi nişte reclame şi vine şi un barosan după ea mereu. Unu aşa cu un pardisiu negru şi cu un fular albastru, înfăşurat pă după gât. Da' nici el n-o prea nimereşte p-acasă. Hai, dă banii sau du-te. Îmi pare rău, mamă, da' nu pot să ţiu afacerea pe pierdere.

Seba s-a scotocit iar prin buzunare, prin geanta pe care o ţinea pe umăr şi adună până la urmă suma. Nu-i mai rămâneau de tren, dacă Oana nu apărea. A aruncat banii pe tejghea, a înşfăcat pachetele de ţigări şi a ieşit fără să mai salute, trântind uşa şi mormăind o înjurătură.

Tanti Gica a cules banii cu un gest scurt, i-a băgat în buzunarul şorţului şi s-a întors la treaba ei. A început un fagure nou, bicolor. Un sul roz, un sul gri.

Sebastian intră din nou în cămin.

– Ai adus, meştere?

În loc de răspuns, Seba azvârli spre paznic un pachet de ţigări pe care acesta îl prinse în

zbor şi, în loc să-i mulţumească, i-a făcut şmechereşte cu ochiul.

– Pe Ioana Pavel o caut.

– Pe Oana?! Aha. Nu-i acasă. A plecat de ieri şi nu s-a întors. O fi la gladiatoru' ăla al ei. Nu ştiu. N-a lăsat vorbă.

– Da', cheia a lăsat-o?!

– Da, da' ştii că n-am voie să las pe nimeni. Pătrunderea în domiciliul unui cetăţean, fără acordul judecătorului, validată de un mandat, se pedepseşte de la 3 la 5 ani. Şi complicitatea se pedepseşte, recită el doct. Asta l-a făcut pe Seba să înţeleagă că domnu' paznic avusese câte ceva de-a face cu legea. Nu ştia dacă să-l simpatizeze sau să-l trateze cu circumspecţie. În cele din urmă s-a hotărât doar să-l folosească.

– Cu ce v-a dat, frate, prin aer? Nu mai găseşti un om de înţeles pe-aici. Ce efracţie, nene? Dă-mi domne cheia, că nu fur, nu distrug. Stau, fumez şi o aştept. Nici n-are cine să reclame, că nu e nimeni pe-aici.

– Şi eu eram să fiu actor, şopti paznicul făcând rotocoale de fum şi uitându-se visător cum se destramă, dar n-a fost să fie. Am dat de 14 ori. Nu ştiu de ce m-au tot picat. Ştii, domne, cum recitam Bacovia? Plângea Comisia, domne. Da' n-am avut pile, ca alţii. Unde joci?

– La dracu', joc. Nicăieri.

Paznicul l-a privit cu milă.

– Hai, ia cheia. La 8. Ultima cameră pă colţ, cu faţa la bulevard.

O fată încărcată de bagaje a ieşit veselă din lift, vorbind la telefon.

– Da, mă, am luat zece. S-a aplecat să îşi lege un şiret. A aşezat telefonul între umăr şi ureche. Acum mă duc la gară. Abia aştept să ne vedem la Înviere. Mişto, să fim iar toată gaşca. Râdea. Când s-a ridicat, a întâlnit ochii albaştri ai lui Seba îngustaţi de furie şi amărăciune. S-a oprit, descumpănită, o secundă. S-a scuturat repede de imaginea lui şi a ieşit, salutându-l pe paznic.

– La revedere, domnu' Stamate. Să ne vedem cu bine după Paşti!

Seba a auzit-o reluându-şi conversaţia la telefon. Uşa liftului s-a închis. Dacă nu apărea

Ioana, nu avea unde să se ducă. A închis ochii şi a început să numere etajele. Când s-a oprit liftul, el abia ajunsese cu număratul la 5. Îşi pierduse intuiţia.

CORNEL. 14.00

Toate erau cum le ştia. Liceul, grădiniţa, părculeţul. Doar trotuarele îngustate. Ca să se facă locuri de parcare. Copacii în care se căţăra în copilărie rămăseseră stingheri printre maşini, cu rădăcinile torturate de beton. O bătrână îl privi absentă. Era bunica lui George. Nu-l recunoscuse.

– Sărut mâna! îi zâmbi prietenos apropiindu-se de ea.

– Ce vrei, mă, golanule! Vrei să-mi furi pensia? Ajutor, oameni buni! strigă femeia cu ochii holbaţi, aruncaţi în toate părţile. Ajutor! Ajutor!

– Stai, tanti Felicia, sunt eu, Cornel, prietenul lui George!

– Cornel? Care Cornel? Ţinea neîncrezătoare sacoşa la piept şi se depărtă câţiva paşi. Vrei să-mi furi pensia! M-ai urmărit, de-aia ştii cum mă cheamă. Ştii şi unde stau?

– Da, tanti, ştiu. Nu ne făceai matale minciunele şi ne chemai să le mâncăm calde?

– Nu ştiu cine eşti, pleacă, du-te, că strig de scol tot cartierul, strigă la el bătrâna.

Vecinii se iviseră la ferestre şi ascultau ce se întâmplă, gata să intervină. Se indispuse. A lăsat-o în plata ei şi intrând în scara blocului a auzit-o fălindu-se cum îl pusese pe fugă pe un hoţ nenorocit, „chiar azi, înainte de Sfânta Înviere, doamna Vasiliu, chiar azi, că nu-i mai satură Dumnezeu de rele!“

Sună. Nicio mişcare. A mai sunat o dată. Auzi o uşă deschizându-se şi paşi precauţi apropiindu-se. Firul subţire de lumină care se întrevedea prin vizor se întunecă. O voce timidă din spatele uşii îl anunţă hotărâtă.

– Nu ştiu cine sunteţi, n-o să vă deschid.

– Mamă, sunt eu, Cornel.

– Cornel? Care? Ah, Cornel, tu?! A auzit întorcându-se de două ori yala de sus, de două ori cheia în broasca de jos, apoi cum se desfăcea lanţul de protecţie şi în sfârşit uşa s-a

deschis. În prag, maică-sa. Incredibil de neschimbată. Mică, slabă, doar proaspăt blondă. Din casă nu se simţea niciun miros de preparate de Paşte.

– Sărut mâna, mamă!

– Să trăieşti, băiatule! Să nu te mai cunosc! Ce e cu tine aici?

– Nu mă primeşti în casă? se uită Cornel nedumerit la maică-sa.

– De ce n-ai dat şi tu un telefon?

Începea să se enerveze.

– Da', ce, nu pot să-mi văd mama fără programare?!

– Păi de vreo douăzeci de ani nu te-ai deranjat nici cu, nici fără programare. Ce te-a apucat acum?

– Pot să intru sau nu? puse Cornel piciorul în prag.

– Nu mai striga aici, că ies vecinii. Ai venit să mă faci de râs?

– Nu, am venit să te văd. Dar cred că te-am văzut destul.

Uşa din spatele maică-sii se deschise şi Cornel îşi văzu sora, pe Laura înaintând pe hol.

– Ce e scandalul ăsta aici? Mamă, de ce nu-l laşi să intre?

– Păi, am zis că eşti tu aici şi ce să caute şi el.

– Păi, cum e, mamă? Primul venit şi primul născut – e servit. Şi al doilea poa' să se ducă dracului. Şi acum, ca şi în copilărie?

– Cornel, nu ne ambarasa. Hai, intră, dacă ţii neapărat. Cornel nu se mişcă.

Vocile creşteau cu ecou în hăul alb al holului de bloc. Din spatele uşilor se auzeau glasuri indistincte, oale trântite pe aragaz, jeturi de apă clătind sau spălând vase.

– Eu, oricum mă pregăteam să plec. I-am adus mamei câte ceva şi mai am nişte curse până diseară. Aş putea să spun că mă bucur că te-am văzut şi azi, şi ieri-seară cu femeia aceea. Destul de drăguţă.

– Destul de drăguţă?! Ce generoasă eşti tu, soru-meo! Destul de drăguţă încât pe asta să o accepţi şi să ignori trecutul nostru întunecat?

– Cornel, nu avem ce discuta despre niciun trecut. Să-l lăsăm unde este, mai ales dacă datele lui nu mai sunt de actualitate. Se gândea că, în sfârşit, se despărţise de Olga.

– După Paşti, ne putem întâlni în oraş, la o cafea, să recuperăm câte ceva din ce am pierdut în toţi anii ăştia, îl invită Laura, în timp ce îşi descălţa papucii, pe care o obligase maică-sa să-i încalţe, şi îşi punea pantofii, pregătindu-se să plece.

– Da, ne-am văzut de două ori în douăzeci de ani. Avem o medie de o întâlnire la zece ani. Parcă am fi la reuniunea de liceu. Cu încă una, stricăm simetria.

– Dacă nu vrei, spune aşa, lasă ironiile astea ieftine, de secţie, îi răspunse Laura dezgustată de felul în care erau interpretate bunele ei intenţii. Îşi pusese fulgarinul şi îşi aranjă în faţa oglinzii eşarfa.

– Da, de ce nu mă inviţi tu, soru-meo, cu femeia aia destul de drăguţă, la tine la masă. Că e sărbătoare. Că văd că mama nu face nicio masă. Şi nu pot să i-o prezint pe femeia aia drăguţă, mai întâi ei, la masa nepusă de Paşti. Poate ne inviţi o dată şi pe noi, că nu oi crăpa, în casa ta pricopsită, să stăm la masă cu senatorul de bărbatu-tău, cu informaticianul de fiu-tău şi cu ciudata aia de noru-ta cu care te tot lăudai aseară şi cu toată lumea bună, pe care te dai tu peste cap s-o dai pe spate. Şi zici şi tu, uite-o pe mama mea cu cinci clase şi uite-l pe frate-meu, un pârlit de poliţist, şi pe cumnată-mea, amanta lu' bărbatu-meu, ups! Am zis că vin cu femeia aceea destul de drăguţă, că amanta are interzis! Şi zici, uite-o şi pe femeia asta destul de drăguţă a lu' frate-meu. Nu vrei aşa, surioară?

– Cornel, să-ţi fie ruşine!

– Lasă, mamă, nu te îngrijora, că mi-e destul de ruşine! De douăzeci de ani mi-e ruşine. Şi mi-a fost şi înainte. Că nu luam note mari ca Laura. Nu luam premii ca Laura. Nu aveam talentul lu' Laura la desen, la muzică, la limbi străine. Eram prostul casei şi prostul clasei.

O uşă, pe hol, se întredeschise uşor. În spatele ei se ghiceau nişte ochi plini de curiozitate.

– Cornel, hai să intrăm.

– Nu mai intru, mamă. Te-am văzut, sărbători fericite! Iar tu, soru-meo, poate ne vedem în Noaptea de Înviere, râse crud Cornel şi fără să mai aştepte liftul o luă la fugă pe scări

ştergându-şi, cu furie, lacrimile, care începuseră să curgă fără voia lui.

OANA. 15.00

Nu ştia unde se află. Încăperea era inundată de lumină. Pleoapele se închiseră reflex. Hainele îi erau jilave şi simţea un miros puternic de transpiraţie. Era a ei. Transpiraţia ei. S-a dezvelit. I s-a făcut frig. Îi era greaţă. Înţepenise pe canapeaua îngustă. Numai la gândul că ar fi trebuit să se ridice, îşi simţea mâinile şi picioarele tremurând. Şi-a văzut lucrurile pe un scaun. Haina era ruptă şi murdară. Nu-şi amintea. Rucsacul. Pantofii. S-a uitat în jur. Nu era casă de om. Părea un birou. Era un birou. Mare. În spatele încăperii. Un fotoliu. O canapea. O masă cu opt scaune. O măsuţă de cafea cu două fotolii. Un lampadar. Ferestre mari. S-a uitat afară. Era undeva, sus. Vedea terasele smolite ale unor blocuri cu patru etaje şi, mai departe, acoperişurile unor case înşirate de-a lungul unei străduţe strâmbe. Două uşi. A apăsat clanţa. Uşa s-a deschis. Baia. Cealaltă uşă. Era încuiată. A bătut. Nimic. Era o linişte de mormânt în jur. S-a dus la telefon. A apăsat pe primul număr din memoria de interior. Telefonul a început să sune în camera de alături. A închis. A apăsat pe al doilea număr. Suna. Nu auzea nimic. Nu răspundea nimeni. A apăsat pe al treilea număr. Suna.

– Poarta. Spuneţi, vă rog.

– Sunt încuiată într-un birou. Nu pot ieşi. Vă rog să mă scoateţi de-aici.

– Unde sunteţi?

– Nu ştiu. Vă rog să mă scoateţi repede. Mă simt foarte rău. Dacă nu veniţi repede, sun la 112.

I se făcuse frică. Vocea îi tremura şi se temea că nu va mai ieşi niciodată de acolo. A lăsat receptorul pe birou. Îi era din ce în ce mai frig. Şi-a pus haina şi peste ea pătura. Se plimba de colo-colo, într-un început de panică. Dacă nu avea să mai iasă de acolo niciodată? N-o să-l mai vadă pe Bogdan. A început să bată cu putere în uşă şi să strige după ajutor. O durea gâtul. Nu ştia de când striga. O dureau şi pumnii. Auzi cheia în broască. A tras de uşă cu putere, l-a îmbrâncit pe bătrânelul care îi deschisese, a fugit spre lift şi a intrat disperată să scape de acolo. A apăsat precipitată pe butonul spre parter şi, în sfârşit, uşile s-au închis şi a început să coboare. A ieşit grăbită şi îndreptându-se spre uşile mari, de sticlă groasă. S-a izbit de ele şi a constatat că erau încuiate. Privea ca o prizonieră

lumea de afară. Puţinii oameni care se mai vânzoleau pe străzi se uitau în pământ ori se gândeau la ale lor. Toţi cărau sacoşe. Parcă era o întrecere. Cine ducea mai multe. Şi mai grele. Nimeni nu o vedea pe ea, închisă în cuşca de sticlă de peste drum. A sosit gâfâind şi paznicul.

– Ce faceţi, domnişoară, vreţi să fac infarct?! Se poate aşa ceva? E omu' cumsecade, vă lasă să vă odihniţi, să vă reveniţi ca să vă duceţi acasă cum se cade şi dumneavoastră ce faceţi? Băgaţi omu' în necazuri. O să îi spun lu' domnu' Panait, gata cu galanteria, că n-are cu cine!

– Cine-i domnul Panait? Ce tot ziceţi?

– Vai dă capu' tău, că nici nu mai ştii cum ai ajuns aici. Dacă nu te găsea domnu' Panait, în vreun şanţ ajungeai, domnişoară! Hai, lasă, ia-ţi poşeta asta c-ai uitat-o sus şi pă urmă ne reclami că ţi-am furat-o, dă-mi pătura şi du-te acasă. Ştii cum să ajungi?

Oana clătină din cap că nu.

– Ieşi pă uşa asta şi imediat, după clădire, la stânga, ştii care-i stânga? Asta cu care nu scrii, o iei la stânga şi puţin mai înainte mergi şi găseşti staţia de metrou. Ai înţeles?

Oana i-a făcut semn că da. A ieşit pe uşa înaltă şi a luat-o la stânga spre staţia de metrou.

– Bună dimineaţa, nea Pandele!

– Să trăiţi, domnu' Max, răspunse paznicul preocupat să împăturească pledul aruncat pe jos de Oana. Cu ce treabă tocma azi p-aici?

– Nişte corespondenţă. Treabă de vreo juma de oră.

– Doamne, ce ţi-e şi cu afacerile astea. Nu poate să stea omu' de ele nici în zi de sărbătoare. Abia ce-a fost azi-noapte şi domnu' Panait. A adus o domnişoară cam fără căpătâi, aşa. Tocma' ce-a plecat.

– Nu ştiu cine e domnu' Panait. Nu stau mult, nea Pandele. Nu pleci, nu?

– Unde, păcatele, să plec? Sunt de serviciu până diseară. Am crezut că mă cheamă degeaba. Da, de unde? Ia uite ce de mai veniţi la birouri. Parc-ar fi luni.

Nea Pandele vorbea de-acum singur. Liftul urcase de mult cu Max.

DORU. 10.00

Pescăruşii îşi făceau rondul matinal. Aripile lor ascuţite răscoleau aerul dimineţii. Plonjau printre aromele vanilate de cozonac şi pască, amestecându-le şi purtându-le între penele lor albe de la un etaj la altul, de la un bloc la altul. Nimic melancolic în vânzoleala lor, nimic trist sau metafizic. Se opreau pe câte un acoperiş unde îşi făcuseră cuib şi îşi hrăneau puii, dând drumul din ciocurile lor încovoiate resturilor de mâncare culese de prin gunoaie. Străbăteau terasele cu picioarele lor galbene, ca nişte stăpâni. Apoi se ridicau iar în aer, scoţând sunete puternice, ascuţite, şi pluteau peste marea de beton, căutând văzduhul sărat pe care şi-l aminteau ca prin vis. Se uita la ei şi se gândea să facă un candelabru cu două aripi de pescăruş deschise. Să pună becurile principale în gheare şi să fie agăţat în tavan de cap. Şi pe lungimea ciocului să pună spoturi mici, pentru o lumină difuză, aşa, discretă. Nu era o idee rea. Ar fi semănat cu alea din biserici. Dar acolo erau porumbei mici fixaţi pe cercurile concentrice, care alcătuiau corpul candelabrului. Şi printre ei erau struguri şi frunze de acant. El n-ar mai pune nimic. Poate două leduri la ochi, ca nişte luminiţe de veghe. Albastre. Sau verzi.

– Silvia, faci şi tu o cană de ceai şi nişte pâine prăjită? Să mâncăm şi noi de post astăzi. Şi lasă copiii să doarmă, că mă duc eu la piaţă.

Doru era împăciuitor. O auzea pe nevastă-sa care se învârtea ştergând praful prin casă. Nu putea să o citească. Nu ştia dacă e calmă sau nervoasă. Azi-noapte i se făcuse frică de ea. Simţise întâi o furie de neoprit când, trezindu-se de sete, nu o găsise în pat şi nicăieri în casă. O aşteptase hotărât să o pună la punct. Pe urmă, totul o luase razna. N-o mai cunoştea. Nici nu ştia cum să vorbească cu ea în dimineaţa asta.

– Mă auzi, Silvia? strigă Doru cu capul întors spre uşă.

Nu primi niciun răspuns. S-a ridicat de pe scaun şi a ieşit din bucătăria invadată de aburul gras, care se ridica din oala în care clocoteau oase de miel şi legume.

– Ce să iau de la piaţă? o întrebă în timp ce îşi descheia nasturii bluzei de pijama.

– Du-te în baie şi dezbracă-te! M-am săturat să îţi văd nesimţirea în fiecare dimineaţă!

Ascultător, Doru se îndreptă tăcut spre baie. Se aşeză pe scaunul de toaletă cu bluza de pijama în mâini şi fixă policioara de deasupra căzii. Un şampon, o sticlă de balsam

stoarsă, un burete împletit, galben cu alb, o sticluţă de spumant, aproape goală, câteva pliculeţe de sare de baie, o piatră ponce cam tocită, de un albastru murdar legată cu o sforicică. S-a ridicat, a dat drumul la apă şi a lăsat-o să curgă ca să se încălzească. S-a privit în oglindă. Şi-a trecut mâna peste obraz. Barba nerasă îi zgâria plăcut palma. Ce-ar fi să o las să crească, îşi zise în gând. A luat aparatul de ras, s-a uitat la el, a testat lama pe deget, l-a pus la loc. Şi-a săpunit faţa şi a început să radă cu grijă doar pomeţii, gâtul, conturând abil, deasupra buzei superioare, o mustaţă subţire. Se privi mulţumit. Şi-a aruncat pantalonii şi a intrat sub duş. Îşi curăţă cu grijă trupul. Îl săpuni bine, îl clăti, se împrieteni cu el din nou. Nu-i plăcea burta pe care o făcuse. O să înceapă să se ducă pe jos la serviciu. Şi să nu mai mănânce atâta pâine. Şi nici cartofi. Trebuia să-i spună Silviei. Şi muşchii braţelor se cam lăsaseră. Părul de pe piept începea să încărunţească. Restul arăta încă onorabil. A ieşit din cadă, s-a înfăşurat în prosop, s-a mai privit o dată în oglindă. A stors tubul de pastă şi a început să îşi frece puternic dinţii. A clătit, şi-a făcut cu ochiul, şi-a aranjat freza şi a ieşit din baie. Blugii, ciorapi curaţi, cămaşa în carouri, un pulover, pantofii.

– Ce să iau?

– Ce să iei? Nimic, răspunse Silvia sec, netezind o faţă de masă cu fierul încins. Doru se depărtă puţin de ea.

– Păi ai zis...

– Am zis, dar nu mai zic. Nu mai trebuie nimic. Scoală-i pe băieţi şi mergeţi la maică-ta, să-i vadă şi ea, că de la Crăciun n-aţi mai trecut pe acolo. Pe urmă vă întrebaţi de ce o să-i lase casa soră-tii. Ăia nu se mai dezlipesc de-acolo.

– Am vorbit cu ea la telefon. Sunt plecaţi la Buşteni. A luat Marian bilet prin sindicat şi stau trei zile la o vilă, de la ei de la întreprindere.

Silvia împături faţa de masă, luă şerveţelele roşii de bumbac, roti cu o mişcare largă fierul de călcat, încercând să scoată firul care se încurcase în suportul de metal, iar Doru a făcut doi paşi înapoi.

– Ce, ţi-e frică? l-a privit Silvia pe sub sprâncene. Vezi-ţi de ale tale, lasă-mă-n pace şi o să fie ca-nainte. Călca aplicat, cu gesturi scurte, precise, împăturea bucăţile de pânză cu îndemânare şi le stivuia ordonat, pe pat, lângă faţa de masă cu iepuraşi.

Doru a simţit brusc o dorinţă acută să iasă din casă.

– Mă duc... nu ştia să spună unde. Nu-i trecea nimic prin cap.

– Du-te, du-te, a mai auzit-o pe Silvia înainte să închidă uşa.

În faţa blocului s-a întâlnit cu Luca, prietenul lui fiu-său. Stătea pe bicicletă şi citea o cărţulie cu copertele cam ferfeniţă.

– Salut, tinere, ce faci aici?

– Bună dimineaţa! Îl aştept pe Tudor.

– De ce nu urci?

– Am vrut, că i-a trimis mama o tavă doamnei Silvia, răspunse băiatul arătând spre sacoşa prinsă de portbagaj. Dar Tudor mi-a zis să-l aştept.

– Curios. Doru se gândi că Tudor auzise cearta de azi-noapte şi nu voia ca Luca să fie şi el martor la cine ştie ce scenă. Erau colegi de şcoală. Poate că avea şi el dreptate.

– Bine, atunci, te las că am puţină treabă.

– La revedere şi sărbători fericite!

– Sărbători fericite! Să le transmiţi şi doamnei profesoare, şi tatălui tău urările noastre de bine.

– Da, sigur. Le-a părut rău că n-aţi venit aseară la lansare, cu doamna Silvia, se pomeni Luca improvizând.

– Păi, n-am ştiut, ce lansare, unde? se miră Doru şi îl străfulgeră un gând.

Luca îşi dădu seama că făcuse o gafă.

– A, poate a uitat doamna să vă spună. Se afunda şi nu ştia cum s-o îndrepte. O să mă duc să fac o tură cu bicicleta până vine Tudor, se auzi spunând. A încălecat şaua, a vârât cartea în buzunarul de la piept şi a apăsat puternic pe pedală înainte ca Doru să mai spună ceva.

Bărbatul rămase singur în drum. Începea să priceapă. Silviei îi era ruşine cu el. O parte din el voia să se întoarcă în casă şi să o rupă în bătaie. Cealaltă îl îndemna să se îndepărteze. Şi, poate, să nu se mai întoarcă niciodată. A luat-o la pas fără ţintă. A trecut

de Cimitirul Armenesc, a ocolit un alai de înmormântare şi s-a gândit aproape cu invidie că tipul întins în dricul care era parcă o florărie ambulantă, şi nu un vehicul de transportat morţi, nu mai avea nicio grijă acum şi că se răzbunase pe toţi, stricându-le sărbătorile. Fără să vrea, privirea i-a fost confiscată de dantelăria panourilor elegant curbate din care fusese asamblat dricul. Nu i se părea nimic morbid. Pentru el era un fel de caleaşcă. Se uita cu admiraţie la ranforsările de pe muchii. Erau păcălite cu nişte nervuri dese care se răsuceau şi legau marginile de sus până jos, camuflate cu podoabe din zeci de frunzuliţe şi ciorchini mici de struguri. În rest, nu lipsea niciun motiv vegetal de pe suprafeţele generoase ale cuştii mortului. Flori cu petale rotunde, ascuţite, tubulare, corole, boboci, stamine, vrejuri răsucite cu măiestrie.

– Un om deosebit! a auzit o voce chiar în spatele lui.

– Cine? a întrebat confuz, urmărind cu privirea conturul delicat al unui păun care împodobea partea superioară a panoului lateral.

– Răposatul. L-aţi cunoscut? Vă văd dornic să vă luaţi rămas-bun. O să îl coboare imediat.

– Pe răposat, nu. Dar cred că a fost un om foarte cumsecade, după câtă lume îl însoţeşte.

– Da. Şi o să fie şi un parastas de pomină. La Rucăr. E invitată toată lumea. Ce dacă nu-l ştiţi. Veniţi, că atâta o să vorbească toată lumea despre el, că o să fie ca şi cum l-aţi fi cunoscut.

Când să plece, a mai aruncat o privire celor două uşi din spate şi a văzut o pasăre aşezată deasupra închizătorii. De fapt, aripile ei coborâte erau chiar dispozitivul de închidere. Mână măiastră. Nu mai văzuse păsări din fier forjat. Gândul îi zbură la pescăruşii care-i populau dimineţile şi la proiectul lui de candelabru. L-a salutat pe tipul care-i vânduse pontul cu pomana şi a plecat.

Pe Ferdinand era înghesuială. Şoferi nervoşi formaseră trei benzi, blocaseră tramvaiele şi se claxonau unii pe alţii cu şi mai ales fără motiv. Se uitau nerăbdători la cadranele ceasurilor şi toţi, dar absolut toţi socoteau că erau în întârziere. Ajuns la Foişor, a luat-o spre Moşilor. Intersecţia era încurcată de un poliţist care nu mai ştia ce să facă. Părea că vrea să-şi abandoneze misiunea şi tot negocia printr-o staţie de emisie-recepţie. Dinspre Obor veneau maşini încărcate cu ultimele cumpărături, iar spre Obor alergau maşini sprintene, goale şi grăbite. A luat-o pe Dacia şi a ajuns în Romană. Peste tot o forfotă teribilă. Voia să scape. Unde ar fi putut să găsească puţină linişte? S-a îndreptat spre Biserica Amzei. Nu i-ar fi stricat să îngenuncheze în faţa unei icoane. N-o mai făcuse din

copilărie. Nu prea mai stătuse de vorbă cu Dumnezeu. Simţea că este într-o răscruce şi i-ar fi prins bine un prieten ca El. Biserica era închisă. O pregăteau pentru noaptea cea mare. Fără prieten, puţin descumpănit, a apucat-o pe Calea Victoriei, coborând spre Ateneu. Aici, oamenii, toţi, parcă se mutaseră în maşini. Pe stradă, nici ţipenie. A traversat la Athénée Palace. O mulţime de porumbei se învârteau şi se uşurau pe statuia lui Eminescu. Nu ştia ce îi atrăgea acolo. Dintotdeauna se simţise stânjenit de imaginea asta. S-a gândit să se aşeze pe o bancă şi să petreacă singur câteva minute în linişte. A intrat în părculeţ. Nimeni. Adică, aproape nimeni. O femeie plângea şi se văita de parcă îi murise cineva. A vrut întâi să plece, dar ceva, nu ştia ce, milă, curiozitate, prostia aia cu „să fim mai buni în prag de sărbătoare", l-a făcut să se apropie de ea.

– Doamnă, doamnă, ce s-a întâmplat? Pot să vă ajut cu ceva?

Femeia continua să plângă. Îşi ascunsese faţa în mâinile plinuţe şi zbârcite, cu unghii ascuţite şi roşii. Inelarul era gâtuit de o verighetă lată şi foarte bombată. Se zguduia toată, suspina şi gemea, de parcă se sfârşise lumea.

– Doamnă, v-a făcut cineva vreun rău? Aţi păţit ceva? Vreţi să chem pe cineva? Îi vedea pielea albă de pe creştetul capului, printre firele rare de păr, vopsite şi ele în roşu intens. Când a ridicat privirea spre el, descoperindu-şi chipul ud de lacrimi, şi-a amintit că o mai văzuse undeva. De curând.

Două fetiţe alergau spre porumbei, ţipând de bucurie. În capătul aleii, răbdător, tatăl le aştepta zâmbind să se întoarcă. Îl ocoliră pe Eminescu, stârnind mare forfotă şi zbucium de aripi, zarvă şi frământare printre păsările care o luară care încotro prin aer.

– Mulţumesc, nu-mi trebuie nimic. M-am necăjit aşa, că uite, e sărbătoare şi e tare greu.

Şi-a amintit. Era femeia care venise ieri la atelier şi-i comandase lui Costescu etajere. S-a aşezat lângă ea pe bancă şi a încercat să o liniştească. Îşi căuta ceva prin geantă, poate şerveţele să-şi şteargă nasul şi faţa. A zărit, fără să vrea, o sticlă goală şi, în loc de scârbă, a simţit o imensă milă faţă de ea. Stătea singură pe o bancă, într-o rochie înflorată şi îşi amorţea durerea cu o sticlă de otravă din aia, de care îşi cumpără toţi beţivii de la buticurile din staţiile de tramvai. A simţit că îl priveşte cu atenţie.

– Domnu' Doru, ce mai faceţi? Ce rău îmi pare că mă vedeţi în halul ăsta. Am, am un necaz, să ştiţi.

Se uita la ea şi încerca să-şi aducă aminte când îi spusese cum îl cheamă.

– Nu mă mai recunoaşteţi. Sunt Marga. Marga, de la şcoala de pe Aleea Rotundă.

El se uita fără să înţeleagă. Nu de la şcoală, ci de la atelier o cunoştea. Ce tot zicea ea acolo? Şi de unde ştia ea de Şcoala 89?

– Margareta Peneş sunt, învăţătoarea. Şi-a îndreptat spatele, şi-a scos pieptul generos înainte, apoi şi-a înălţat capul. Şi-a aranjat precipitată părul şi a încercat să zâmbească.

Ceva s-a mişcat în amintirile lui şi uitându-se la ea a încercat să suprapună chipul roşcovanei nostime, cu care se mai hârjonise el prin atelier, peste cel al femeii bătrâne din faţa lui, care se tot străduia să recupereze ceva din demnitatea ţinutei unei doamne.

– Sigur, Marga, sigur, bâigui neconvins.

– M-am schimbat chiar aşa de mult?

– Ei, toţi ne-am schimbat.

O durea atât de tare, încât se ridică brusc şi, spunând ceva despre un loc în care trebuia numaidecât să ajungă, se îndepărtă în fugă. Doru s-a ridicat şi el, dar încercând să o ajungă, aproape s-a împiedicat de fetiţele care alergau spre tatăl lor. A văzut-o dincolo de parcare, încercând să traverseze printre maşini, spre Biserica Kretzulescu. Nu ştia că toate bisericile erau închise în amiaza asta? Că Dumnezeu avea program de audienţe doar la noapte?

LUCA, TUDOR, BOGDAN. 12.00

– Alo! Bătrâne, te aştept de o juma de oră cu tava asta pe biclă. Parc-aş fi de la „pizza delivery“. M-au luat babele la ochi. Eu urc şi i-o las maică-tii şi mă tirez, că am de scris un referat la cercu’ de bio despre ecosistemu’ de la Roşia. Nu te mai aştept să cobori. Urc eu. Am mai văzut oameni certaţi. De fapt, pe taică-tu l-am văzut plecând. Şi-am făcut şi-o gafă de zile mari. Po’ să las bicla în hol la voi? Nu mi-o saltă vreun pedestraş? OK, hai, ne vedem sus.

Luca îşi legă bicicleta de balustrada scării şi urcă. I-a deschis Silvia. Cam acră.

– Sărut mâna. Uitaţi, v-a trimis mama tava. Tudor?

– Tudor, a venit Luca! strigă fără chef femeia. Ia-l şi pe frate-tu şi hai să vă dau ceva de

mâncare. Tu ai mâncat, Luca? Hai, spală-te pe mâini şi aşază-te la masă.

– Da, sărut mâna, am mâncat.

– Lasă că n-are timp doamna Romanescu să-ţi facă dimineaţa clătite cu gem de vişine. Dumneaei e ocupată cu altele, teze, extemporale, are un soţ scriitor. S-a topit în bucătărie lăsându-l singur în sufragerie.

Se uita în jur şi rămase fascinat de colecţia de bibelouri, care dobora pur şi simplu vitrina. S-a apropiat şi a început să inventarieze. Păsări, căţei şi câini, balerină, pescarul verde, beţivul sprijinit de felinar, cerşetoarea, un nud, îndrăgostiţii, îngeraşi, un cărturar adâncit în lectură, un cal cabrat, un ţăran şi o ţărăncuţă, un marchiz şi o prinţesă, un peşte de sticlă, o lebădă, un Buddha mare şi unul mic, un ţăran cu cobiliţă, pisicuţă, doi bătrâni stând pe o bancă sprijiniţi în bastoane, alţi bătrâni stând fiecare în fotoliul lui, el citind ziarul, ea împletind un pulover, coşuleţe chinezeşti traforate, dansatoare de cancan, un ciobănaş, doi cocoşi încleştaţi în luptă, un papagal multicolor, un păun, colaj de majolică şi pene, un miel, Cei şapte pitici şi Albă ca Zăpada, un muzicant cântând la vioară pe o bancă, Stan şi Bran, Cenuşăreasa, o scrumieră cu centaur, elefanţi cu trompa ridicată, o corabie cu marinari, o troică. Era uluit, ca unul care răspundea acasă de ştersul prafului, cum de printre toate obiectele astea nu se strecurase niciun fir, nicio scamă.

– Faci vernisaj la vitrina lu’ mama?

Tudor, îmbrăcat într-un trening albastru, cu mâinile în buzunare, ciufulit ca şi Luca, zâmbea larg.

– Salut! Care e, frate, aşa pasionat de lumea mică şi fără suflare?

– Maică-mea, cine?!

Îşi strânseră mâinile şi, când Silvia intră cu farfuriile şi tacâmurile în cameră, se aşezară la masă.

– Bogdan!

Înainte să termine de strigat, îşi făcu apariţia în cadrul uşii Bogdan. Vomase şi simţea un gust amar. Avea iarăşi gura uscată. Era somnolent şi mirosul de aluat prăjit îi făcea rău. Îi era sete. Îi salută pe băieţi cu mâna la frunte şi îşi târşâi picioarele spre bucătărie.

– Ce-i cu tine, Bogdan, mamă? Ţi-e rău? Îţi curge nasul. Ai răcit? Hai să mănânci ceva, îţi

dau o aspirină şi treci în pat.

– Nu. Beau nişte apă şi mă duc să mai dorm. Pe urmă o să ies puţin.

– Păi, unde să te duci? Toată lumea stă acasă astăzi. E Sâmbăta Mare, mamă, stăm şi noi cu familia.

Cu toată durerea pe care o simţea şi fără să poată spune unde anume era localizată, a surâs amar, învăluindu-şi mama cu o privire tulbure. Silvia înţelese că nu trebuie să insiste. L-a lăsat să-şi ia o sticlă cu apă şi l-a urmărit cum se îndrepta spre camera lui încet, adus de spate, ca un bătrânel. Simţea că e ceva în neregulă, dar nu ştia ce. A aruncat ultima clătită în aer, a prins-o la fix în tigaie, a mai aşteptat un minut şi a pus-o pe farfurie, peste celelalte. Apoi le-a dus băieţilor în sufragerie. Le pusese alături şi câte o cană cu lapte călduţ şi, pentru o clipă, şi-a închipuit că toate erau la locul lor. Doar pentru o clipă. Cineva suna la telefon. Pe fix. La capătul celălalt era doar o respiraţie. Oricât a încercat să-l convingă pe cel care sunase să vorbească, nu a reuşit. Se gândea că, poate, era Cornel, deşi nu-i dăduse numărul de fix. Dar era poliţist. Putea să-l afle cu uşurinţă. Băieţii vorbeau de-ale lor înfulecând clătite. Doru avea şi el să se întoarcă, sigur, şi diseară vor fi iarăşi o familie.

– Auzi, bătrâne, frate-tu ia ceva? întrebă cu discreţie Luca.

– De ce mă-ntrebi?

– Are privirea aia. Hai, că nu zic la nimeni, stai liniştit. Da’ trebuie să ai grijă de el, că ajunge naşpa. Ai tăi nu s-au prins?

– N-au ei treabă. Sunt ocupaţi cu crizele de patruj dă ani, nu ştiu. Cre’ că ia ceva. I-am găsit nişte bile, da n-am văzut ace sau alte alea.

– Naşpa, frăţioare. Eu, cum îl văd, nu cred că s-a apucat de mult. Acu’ trebuie să te bagi tu. Pe urmă o să fie târziu şi greu. Am mai citit şi eu pă forumuri, s-au mai băgat în seamă unii pe mess. Dacă ajunge pă tratamente, durează şi nu se ştie dacă se lasă.

Bogdan apăru iar în cadrul uşii. De data asta era îmbrăcat de ieşit.

– Unde te duci, frate-miu? Vrei să viu cu tine, că Luca se duce acasă.

– Nu. Mă văd cu un coleg să-mi dea o culegere de mate.

– Ce culegere? interveni Luca. Îţi dau eu orice culegere de mate, fizică, chimie, gramatică română, engleză sau italiană. Caiete cu teste, tot ce vrei. Mi-au făcut ai mei acasă librărie.

– Nu, lasă, am vorbit cu ăsta acum. A şi plecat de-acasă. Vine tocmai din Militari.

Îl iritau cu insistenţele lor. Mai avea o singură doză. O păstra pentru diseară. Dar nu ştia dacă o să reuşească. Se gândea cu groază la zilele care se aşterneau înainte. Nu ştia cum avea să se descurce. Transpira iar şi avea frisoane. Trebuia să îşi facă o rezervă, dar nu mai avea bani. Găsise un hard de 500 pe care-l primise frate-su premiu la nu-ş' ce concurs şi se gândea să-l vândă. Îi era ruşine de Tudor şi ar fi vrut să se teleporteze de-acolo, să nu-l mai vadă. Ştia ce o să urmeze când o să descopere frate-su că i-a dispărut divaisu. Avea să-i spună că, poate, l-a uitat la şcoală sau că i l-a furat cineva din ghiozdan, la ora de sport. Habar n-avea. Asta urma să se întâmple mai încolo şi o să se gândească atunci.

– Am plecat, mamă! Nu lipsesc mult.

Până să apuce Silvia să mai zică ceva, Bogdan trânti uşa şi dispăru pe scări. Aproape că se simţea uşurată. Luca şi Tudor mâncau în tăcere.

MIHAI ROMANESCU. 11.00

– Unde e dragă, Luca? Pe Rafa l-am văzut la el în cameră. Citeşte. Ce copii minunaţi am crescut. O luă pe Manuela de talie şi o sărută în spatele urechii. Femeia se smulse din îmbrăţişare cu o anume violenţă şi răspunse calm privirii lui întrebătoare.

– Cum tocmai ai remarcat, Rafael este acasă, Luca poate intra oricând pe uşă şi, în plus, este ultima zi din Postul Paştelui. Hai să ne comportăm ca nişte adulţi responsabili, te rog. Îşi scutură capul, încercând să şteargă în aer urma buzelor lui, apoi pregăti repede micul dejun.

Mihai mormăi ceva ininteligibil, apoi se aşeză pe taburet şi aşteptă indispus farfuria cu sendvişuri. Margarină şi pate de soia. O cană mare de ceai cu miere şi lămâie. Începu să mănânce fără să mai spună nimic şi fără să-i aştepte pe ceilalţi. Privea linia şerpuitoare, verde, care înconjura marginea feţei de masă din plastic pânzat. Se gândea că lui Manu, de fapt, îi era indiferent tot ce făcea şi ce spunea el. Îi era egal că îi apăruse cartea, aşa cum nu i-ar fi păsat nici dacă el murea şi Leonardo rămânea în manuscris. Probabil socotea că se sacrificase suficient şi că nu era nevoie să mai mimeze vreun interes faţă de

el, de gândurile, de voinţa şi de viaţa lui. Simţea că urma un punct. Nu ştia unde. În profesie? În viaţa de familie? În viaţă, pur şi simplu? De la o vreme, nu se simţea prea bine. Analizele arătau nişte valori absolut aberante. Nu avusese timp să le repete, nici să ceară părerea unui al doilea specialist. Cartea, lansarea îi ocupaseră ultimele luni. Nu mai putea să mănânce decât covrigi uscaţi sau pâine veche. Durerile abdominale deveniseră obişnuinţă şi era îngrijorat şi de felul abrupt în care slăbise în ultima vreme. Toată lumea îi spusese asta cu o seară în urmă. El credea că era de la surmenaj, dar acum ştia că trebuia să acorde sănătăţii o atenţie mult mai mare. Pe urmă, volumul următor. Michelangelo. Şi băieţii. Aveau şi ei mare nevoie de el, în formare. Manuela se învârtea prin casă, eficientă şi tăcută. Aşa cum trăise toată viaţa. Fără să facă valuri, fără să se plângă. O vedea în bucătărie gătind. Spălând vasele. Rânduind totul în dulapuri. Ştergând şi ultima picătură de apă de pe marginea chiuvetei. Cârpele ei de bucătărie erau cele mai curate pe care le văzuse vreodată. Se odihneau mereu spălate pe calorifer iarna, pe mânerul uşii de la cuptor vara. Făcea lecţii cu băieţii. Pe urmă, cu ochelarii pe nas, corecta până târziu, în noapte, lucrări de control, extemporale, teze. Concepea teste pentru examene. Îşi pregătea lucrările de grad. Făcea planuri de lecţie. Inventa exerciţii şi noi moduri de a-şi implica elevii în procesul de predare, se pregătea pentru inspecţii, ţinea numeroase ore deschise. Era extrem de apreciată şi solicitată în diverse comisii de admitere, examinare, control şi verificare. Avea cel mai mare număr de olimpici ajunşi în faza pe ţară şi cel mai mare procent de promovabilitate cu note peste şapte la examenul de bacalaureat din tot sectorul. Îşi implementase metodele de predare în diferite şcoli, era chemată să îşi împărtăşească experienţa didactică şi mai tinerilor profesori, dar şi colegilor ei de generaţie, demult blazaţi şi plictisiţi de orice iniţiativă pe care o găseau inutilă şi cronofagă. Cine vrea să înveţe, învaţă, cine nu, poţi să vii dumneata cu orice metodă, tot n-o să-nveţe. O să stea pe feisbucu' ăla şi tu te omori degeaba la tablă, înghiţind tone de praf de cretă. Era solicitată să facă ore de pregătire şi în şcoală, dar şi în particular. Cel mai slab şi mai dezinteresat elev, în mâna ei, devenea un posibil candidat la Filologie.

Nu prea avea prietene, se gândea acum Mihai. Nu ieşea, ca alte femei, cu amicele la o cafea, la o bârfă. Nimic. Acasă, la şcoală, la casa corpului didactic, la facultate, la bibliotecă, la minister şi atât. El n-o scotea niciodată nicăieri. Ba că n-aveau bani, ba că n-aveau timp. Ea îşi umpluse viaţa educând copii. Pe-ai ei şi pe ai altora. Poate că de-asta îl ura. Nu fusese atent decât la nevoile lui. Aşa i se păruse firesc toată viaţa. Nici în vreo vacanţă nu fuseseră. De două ori la Vama Veche, prin Argeş, pe la bunică-sa şi de câteva ori la Predeal.

Credea că o cunoaşte bine. Manuela părea o carte deschisă, dar avusese ocazia să constate

că nu era aşa. De vreo două-trei ori o găsise acasă cu o colegă, râzând şi tăifăsuind la o cană de ceai. Era o suplinitoare. De engleză. Fuseseră un fel de colege prin facultate, i-a spus Manu în şoaptă, pentru că femeia nu-şi amintea şi ea voia să-i facă la sfârşitul întâlnirii o surpriză. Se bucurase că mai ieşea din rutină, că le călca şi lor casa o prietenă, că n-o mai vedea posacă şi preocupată tot timpul. Când i-a prezentat-o, impasibilă şi cinică, o licărire luminase cumva mintea lui preocupată să facă ordine în Florenţa veacului al şaptesprezecelea.

– Olga, Mihai, Mihai, Olga. Romanescu îngheţase. Era acea Olga. S-a retras repede. Femeia nu părea să înţeleagă în casa cui intrase. Sporovăia şi râdea din orice. De atunci s-a uitat la Manuela cu alţi ochi. Nu o înţelegea. Abia atunci, după ani de căsnicie şi doi copii, şi-a dat seama că nu o cunoaşte câtuşi de puţin. A priceput doar că trebuia să fie mai prudent în relaţiile cu ea, că soţia lui nu era ca în reclama „the colour you see, is the colour you get".

– Rafael, sună-l pe Luca şi roagă-l să ia un pachet de unt în drum spre casă.

– Nu vine. A ieşit cu Tudor.

– Totuşi, nu are nimic de învăţat de la familia aia. Aş vrea să îşi aleagă mai bine prietenii. Te rog să-mi spui dacă observi vreo schimbare la el. Bogdan şi-a ales un anturaj prost şi rezultatele s-au văzut la examen. Nu aş vrea ca lucrurile să scape de sub control.

– Mamă, tu te auzi ce spui? Luca e cel mai tare din liceu. Tudor e haios şi învaţă bine. Ce naiba, vrei să ne sihăstrim ca Leonardu' lu tata?

– Nu fi obraznic! Bea-ţi ceaiul şi pe urmă mergi tu după unt. Şi după-aia mă ajuţi la curăţat cartofi. Şi nu îmi mai răspunzi obraznic.

– Aşa-mi trebuie dacă nu mă topesc în peisaj!

– Lasă-l, Manu, te ajut eu.

– Tu n-ai curăţat un cartof de douăzeci de ani. Ori vrei să experimentezi vreo metodă de-a lui Leonardo? O fi inventat şi-un curăţător de cartofi. Ah, uit, nu apăruseră cartofii în Europa în vremea lui.

OANA. 16.00

Lumina de afară a făcut-o să strângă pleoapele. Penumbra prietenoasă din tunelul metroului o chema înapoi, la adăpost. Vreo doi aurolaci îi făceau cu mâna, îndemnând-o să se întoarcă. A urcat repede treptele. Câteva ţigănci vindeau plictisite ouă roşii din lemn şi snopuri de mâţişori cenuşii, dispuse să lase la preţ ca să plece acasă. Strada se golise aproape de tot. Întârziaţii vânturau rafturile magazinelor pentru ultimele cumpărături de Paşti. La ofertă, la promoţie sau, pur şi simplu, lichidare de stoc. Era o amiază târzie, fără copii. Imaginea a înfiorat-o. În ultimele zile refuzase chiar şi ideea. Acum avalanşa de gânduri ţinută ca de un baraj în spatele furiei inhibitorii năvălea peste ea. Un copil. Doamne, cum se întâmplase? Şi cu cine? Al cui era? Aflase de puţin timp. Nici nu-i trecuse prin cap că se putea întâmpla aşa ceva. OK, îi fusese rău. Dar cui nu i-ar fi fost dacă ar fi amestecat toate porcăriile alea pe care le băga în ea? Ştia că nu face bine, dar era curioasă. Voia să încerce toate stările înainte de a se lăsa. Pentru că era limpede că avea să o facă. Îşi spunea că asta era o experienţă profesională. Şi ăia mari de la Hollywood făcuseră asta. Cum să joci un dependent dacă nu ştii ce simte? Aşa făcuseră şi John Frey şi John Selby jr când scriseseră şi probabil şi actorii care jucaseră în filmele făcute după cărţile lor. Totuşi, răul ei era mai accentuat decât al celorlalţi. La o repetiţie vomase şi ameţise. O colegă i-a zis la mişto că ar trebui să-l roage pe autor să pună şi un bebeluş în piesă, că o să se găsească sigur actor. Gândul i-a accentuat starea de rău. La plecare se oprise la o farmacie. Seara, testul îi arăta exact culoarea spaimei. Zile întregi a alungat orice gând legat de asta, în speranţa că nenumind-o, realitatea avea să dispară. Îi veni să plângă.

Marketingul lucrase în favoarea iepuraşilor de ciocolată. Dacă luai patru, al cincilea era gratis. La ouă era chiar mai avantajos. La trei cumpărate, aveai două gratis. Prin staţii, la semafoare, aşteptând să traverseze, oameni puţini. Toţi bărbaţi. Nu aveau nici după cine să se uite. Femeile meşteşugeau acasă fripturi, sarmale, pască.

– Unde te grăbeşti, fă, împleticito!? o apostrofă o bătrână care vindea bucheţele mici de toporaşi. Printre firele plăpânde cu petale violet se rătăciseră şi câţiva brebenei portocalii. Se uita fermecată la coşuleţul cu flori pe care îl lovise fără să vrea.

– Iertaţi-mă, nu v-am văzut. Cât costă un bucheţel?

– Un leu, cât să coste? Dacă iei trei, ţi le dau cu doi lei.

– Cât costă tot coşul? Adică şi coşul.

Ochii femeii au sclipit. Totuşi, se putea să nu fie o zi chioară. Deşi zuza asta ciufulită şi cu haina ruptă şi murdară nu-i inspira nicio încredere. Şi-a zis că poa’ să încerce, totuşi.

Plecase de-acasă cu 143 de bucheţele. Vânduse vreo patruzeci, că nu se-nghesuia lumea şi nu le ţinuse socoteala. Zise la plesneală că are 180 de bucăţi, ca să nu se împovăreze chiar azi cu o minciună prea mare, că tocmai ce se spovedise de dimineaţă şi voia să se împărtăşească în noaptea de Paşti.

– Cât fac cu totul?

– Păi, cât să facă? Ţi le las la o sută cincizeci de lei. Şi coşu, că aşa ai zis, se asigură femeia încă o dată, încă cincizeci, două sute cu totu'.

Oana s-a scotocit prin buzunare, prin poşetă, dar n-a găsit nimic. Pe chipul femeii citea nu atât dezamăgirea, cât un dispreţ fără margini. Avusese dreptate. De unde să ia rupta asta două sute de lei?!

– Hai, cară-te, că-mi pierd vremea cu toate panaramele, se oţărî la ea cu ochii îngustaţi de furie. Şi că minţise degeaba, şi că mai adăuga şi mânia la asta. Te pomeneşti că trebuia să se mai spovedească o dată.

Pe Oana o îneca plânsul. Ruşinea, neputinţa, amărăciunea, golul dinăuntru şi, mai ales, frica o măcinau. Îşi şterse ochii. Atunci a văzut pe încheietură, ca pe o mână străină, brăţara de la Max.

– Vă dau asta pentru coşul cu flori, se întoarse Oana spre femeie, scoţându-şi bijuteria de pe mână.

– Ce să fac io, fată, cu brăţara ta! Crezi că îmi dă la magazin ulei şi făină pă sârma asta? A luat-o, totuşi, în palmă, a cântărit-o, a preţăluit-o circumspectă din ochi. Ştiu şi eu, hai, ia coşu' şi du-te-n treaba ta. Văd io ce-oi face cu vergeaua asta. Hai, Hristos a înviat! Eh, avea să se ducă mai devreme, să-l roage pe popa să o mai spovedească o dată. Până la urmă, nu dăduse în cap la nimeni. Ea voise să ia coşul pe brăţară, n-o obligase nimeni.

Începeau să coboare umbrele serii şi printre oamenii puţini trecea o fată cu un coş de toporaşi.

LAURA. 17.00

Se plimba singură pe străzi. Pentru un amurg de primăvară timpurie, oraşul părea amorţit. Soarele de peste zi părea să fi descărcat de energie trupurile ce ar fi trebuit să

dospească sub ploile jucăuşe de aprilie şi să înviorеze cu gânduri proaspete minţile desprinse de melancoliile hibernale. Oamenii, pe care Dumnezeu parcă îi rânduise anume la sfârşitul acestei zile numai perechi, se ţineau de mână, de braţ, de talie şi se îndreptau preocupaţi spre destinaţii precise. Doar ea rătăcea fără ţintă. Până la şase mai era un ceas. Un fir de iederă înveselea un zid cu tencuiala căzută. O bătrână înfăşurată într-un şal şi un câine priveau, dintr-o fereastră cu cercevelele scorojite, viermuiala de pe bulevard, fără să audă claxoanele, fără să-i tulbure firmele luminoase, clipind colorat în înserarea ce învăluia tăcută oraşul. Biserica Colţei era închisă. Nicio geană de lumină nu răzbătea prin ferestrele înguste. Se gândea că a-ţi găsi o destinaţie, înăuntru sau în afară, e o terapie mai puternică decât Xanaxul pe care i-l recomandase psihologul ca să treacă de nostalgia primăverii. Pasajul de la Universitate. Laur o chemase la sediul firmei lui din Rosetti. Era aproape de casa lui şi ea se mulţumise să fixeze ora. Socotise că vizita la maică-sa, condimentată cu întâlnirea neprevăzută cu frate-său, cele câteva curse prin oraş pentru ultimele cumpărături, drumul până la fundaţie, ca să se asigure că mâine cele două puncte de distribuţie, de la gară şi de pe Munţii Carpaţi, din gura Ferentarilor, vor fi gata să împartă cele şase sute de pachete pregătite din vreme, aveau să dureze ceva. Aşa că stabilise şase după-amiază. În Rosetti o dusese şi prima dată. Avea în spatele biroului o cămăruţă austeră cu un pat, două fotolii scoică şi o măsuţă de cafea. Adusese ea o dată un vas mic de lut, albastru, cu lalele galbene. Încălzise locul. Când se întâlniseră din nou, văzuse că dispăruseră şi vaza, şi florile. Nu a întrebat nimic, Laur nu i-a dat nicio explicaţie. N-a mai încercat niciodată să personalizeze spaţiul. În capul ei, adânc, gândul că nu era unica lui dragoste, rodea fructe otrăvite. Un paravan separa dormitorul improvizat de o baie simplă cu o toaletă, o chiuvetă ca acelea din tren şi o cabină de duş minusculă. Multă vreme se jucase cu ea. Ştia şi, totuşi, nu se putuse împotrivi. Avansa şi se retrăgea cu o ştiinţă instinctivă. Când o simţise pregătită, o adusese direct aici. Nu-şi disimulase intenţiile. Fără dansul împerecherii, fără şampanie, fără toate lucrurile acelea care preced cu delicateţe actul dăruirii. Nici lumina nu o stinsese. A dezbrăcat-o repede, cu gesturi precise, i-a arătat patul şi, fără niciun fel de mângâire, fără niciun cuvânt s-a înstăpânit peste trupul ei. Peste fiinţa ei, pentru că ea era toată acolo. Carne şi suflet. Fetiţa de odinioară, studenta ingenuă, soţia credincioasă, mama devotată, doamna din înalta societate, femeia fragilă, ascunsă atât de bine în spatele celorlalte. A fost atât de uimită că, fără nicio împotrivire, l-a lăsat să facă ce a vrut. La sfârşit, în aşternutul răvăşit, i-a spus că aşa arată adevărata pasiune.

– Tot baletul ăla, despre care vorbesc sexologii şi la care visează aiurea-n tramvai femeile, e semn că ceva lipseşte şi trebuie înlocuit cu figuri de umplutură. Vrei de-adevăratelea o femeie, o iei. Dacă n-o vrei prea tare, începi cu fiţe şi fasoane, o pui pe faţă, o pui pe spate,

o suceşti, o răsuceşti, doar-doar se întâmplă o prăpădită de erecţie. Bărbaţii adevăraţi nu fac aşa ceva.

Îl ghicea sub duş, cu apa şiroind pe trupul frumos şi tânăr. Ea rămăsese în pat, expusă crud în lumina puternică. Se vedea cu ochii lui, cu părul în dezordine, cu machiajul şters. O marfă frumoasă învelită într-un ambalaj care-şi pierduse prospeţimea de atâta folosire. Cute în loc de netezimi, pliuri în curbele blânde, moliciuni unde altădată se conturau rotunjimi ferme. Îşi ascunsese cu un gest reflex goliciunea sub cearşafurile mototolite, la fel de trist.

Stătea în staţia lui 311, unde fusese cantina studenţească pe vremea ei. Acum era o bancă ce funcţiona non-stop. Simţea, pe măsură ce trecea timpul, cum vânticelul cald de la prânz se răcea, insinuându-se prin ţesătura subţire a pardesiului, înfiorându-i pielea. Vântul sau gândul? Nu mai ştia.

– Hai, mamă, uite-l că vine, păcătosul de şofer. Că stau la cap şi joacă table şi nu le pasă că tre' să ajungem şi noi acasă ca tot creştinu'. Că ne prinde, mamă, Paştile pă stradă, ca pă păgâni. Hai, vino, să prindem un scaun.

– Mulţumesc, eu aştept pe cineva.

– Pă cine să aştepţi, mamă, la ora asta? Pă Domnu' Iisus, Îl aşteptăm acum! Să învieze, mamă, şi să ne dea sănătate şi de toate. Iaaa uite, să retrage. Ai mai văzut aşa ceva? Mă ia aşa cu nervi şi nu e bine astă-seară. Hai, că mai stau cu mata, că eşti femeie bună. Auzi, n-ai doi-trei lei să-mi dai şi mie? Că am o pensie mică şi de-abia mă ajung cu banii, mamă, că e tare greu. Şi mai am şi-un păcătos de nepot, care nici la şcoală nu merge şi nici la treabă nu-i bun de nimic.

Laura a scos din poşetă o hârtie de zece lei şi i-a dat-o, cu oarecare jenă.

– Să îţi ajute Dumnezeu şi Maica Domnului, mamă, că am văzut io că eşti femeie bună. Da, n-ai bărbat? Ce cauţi tu la ora asta pă străzi, mamă? Acu' iese golanii, nu e bine să umbli singură p-aici. Hai, să iei şi tu autobuzu', că le-o da Domnu' Dumnezeu gându' ăl bun şi o mişca şi ei maşinile de la capăt.

Timpul trecea greu. Laura se uita cu discreţie la ceasul elegant care-i împodobea încheietura. Sporovăiala bătrânei începuse să o indispună. Se gândea la nopţile ei lângă Andrei. Deveniseră scurte, condensate, străine. Dormea puţin şi rău. Ochii i se odihniră pe vitrina unui chioşc de mărunţişuri. Pisici chinezeşti aurii, lucioase îşi luau un

perpetuu, mecanic şi monoton rămas-bun. A traversat-o un curent rece.

Femeia tăcuse preţ de câteva minute. Îşi aşezase sacoşele pe un colţ de bancă. Atât le aranjase şi le organizase, până când bărbatul care stătea acolo s-a ridicat enervat.

– Mulţumesc, domnu'. Vezi, i se adresă Laurei, mai sunt oameni cumsecade în ziua de azi. Păcat că nu s-a gândit patriarhu' să aducă de Paştile ăsta şi nişte moaşte. Ştii, mamă, io iarna nu mă încumet, că am aşa nişte dureri de şale şi de picioare, ceva de speriat. Mă rog acasă. Că ne-a zis părintele că omu' care se roagă în sufletul lui e în biserică orişiunde s-ar afla. Da' nu ezistă să nu mă duc toamna la Sfântu' Dimitrie. Ăla al nostru, al doilea, nu primu, grecu'. Anu' ăsta am ajuns repede. Am stat numa' şase ore. A fost şi bine organizat, ce să zic. Era aşa nişte ţarcuri, n-ai văzut la televizor?

– Nu, nu prea mă uit la emisiunile astea, răspunse Laura cu gândul în altă parte.

– Păi, nu la emisiune, dragă, la telejurnal se dă astea. Da' pe mine nu m-a filmat. M-am uitat după aia, toată ziua pe toate cablurile, da' n-am fost şi io nicăieri. Eh, asta e, dacă n-ai noroc, n-ai! Ia, vezi, aia ce maşină e care vine? Nu în partea aia, dincolo, dinspre Armenească.

– Se retrage!

– Eh, aşa vrea Dumnezeu, mamă, să mai stau aici cu mata. Că văd că nu vine nimenea la întâlnirea cu tălică. Şi io nici n-am terminat de fiert sarmalele. O să le las aşa şi-o să le termin mâine. Mâine o să frământ şi prescurile pentru sfânta biserică. Alea de a doua zi de Paşti, că pentru la noapte e făcute. Ştii, io sunt văduvă şi d-aia pot să fac. Nu mai am decât un nepot. Ăla de ţi-am zis dă el. Cam vagabond aşa, da' o vrea Dumnezeu drăguţul să se-ndrepte şi el. S-a încârdăşit cu tot felu' dă neisprăviţi şi, ştii, vocea îi coborî în surdină, a luat, mamă, şi droguri. Vai de capul meu! Şi nu mă ajută şi pe mine nimeni. Mi-a vândut din casă tot. Ce mai am, am ascuns şi io pă unde am putut, că dacă cad la pat, nu mă-ngrijeşte nimeni dăgeaba. Şi el nici atâta. E greu, mamă, să n-ai pă nimeni, că nu-ţi deschide nimeni uşa dacă nu-i umpli buzunaru'. Şi p-ormă ne-ntrebăm de ce ne dă Dumnezeu cutremure şi ploi şi arşiţă. D-aia, că nu mai ştim să ţinem nicio sărbătoare. Mata ai ţinut postu'?

– Nu. Am fost foarte ocupată şi nu mi-a stat capul la asta.

Trecuse o jumătate de oră şi Laur nu apărea. Îi era frică să-l sune. Poate spusese şase şi jumătate şi nu-şi amintea ea. Oricum, nu avea cum să mai întârzie. Trebuia să apară.

– Trebuie, mamă, că nu e mare lucru. Atâta ne cere şi nouă Dumnezeu. Zece porunci. Şi nici p-alea nu le ţinem. Ce e oleacă de înfrânare. De la mâncare. Că de la vorbe, nici gând. Să te duci, mamă, la Sfântu' ăsta, Dimitrie, al nostru. Ca un popă de mir, e, mamă, Sfântu'. Te ascultă tot ce-i ceri. Sănătate vrei, sănătate-ţi dă! Împăcare cu vecinii vrei, aia face. Ba, să ştii că şi bani îţi dă. Uite, io, n-aveam într-o zi nici de unele şi nu venea nici poştăriţa cu pensia. Şi, ce crezi?

Laura îşi verifica ceasul din minut în minut.

– Zi!

– Ce să zic?

– Ce crezi?!

– Despre ce?

– Despre Sfântu' Dumitru?

– Nu ştiu. Dar ce legătură are Sfântul Dumitru cu Învierea?

– Păi, n-are cu Învierea, are cu ce-i ceri. Mie mi-a dat de toate. M-am dus în ziua aia la Loto şi am tras un loz şi, ia zi, ce crezi?

– Nu ştiu, uitaţi, vine 311!

Bătrâna s-a ridicat repede, a înşfăcat sacoşele şi s-a repezit spre uşile autobuzului care nici nu oprise bine în staţie. A urcat înainte să apuce să coboare vreun călător care avea aici destinaţia şi i-a aruncat peste umăr:

– Şase milioane de lei mi-a dat! Na! Hai, sărbători fericite! Du-te acasă, nu mai sta cucă pân staţii noaptea! Acuş vine Învierea, să iei lumină, mamă, să...

Uşile s-au închis înainte să audă sfârşitul frazei. Maşina se îndepărta, scârţâind din toate încheieturile, pierzându-se în noaptea plină de promisiuni. Se făcuse şapte şi un sfert. Poate că ea a spus şase şi Laur a înţeles şapte. Se putea şi asta. S-a aşezat pe banca goală şi s-a gândit că stătuse şi ea într-un an la Sfintele Moaşte. Era pe vremea când se ruga la toate icoanele şi la toţi sfinţii să se întoarcă Andrei cu dragoste la ea. Se înghesuise cu babe, cu femei tinere, cu bărbaţi şi copii. Toţi împovăraţi de dureri, de nevoi, de tristeţi, de dorinţe. Îi era ruşine să nu o vadă cineva. Suportase mirosul de transpiraţie, izul de

salam stătut din sendvişurile cu felii groase de pâine care apăreau din genţi şi din sacoşe ca la un semn, amestecate cu parfumul uşor şi proaspăt de busuioc şi cu cel amar de tufănele. Buzele pline de firimituri rosteau rugăciuni, megafoanele umpleau aerul de cântările Vecerniei şi pe măsură ce se apropiau de raclele adăpostite sub baldachinul căptuşit cu flori, răbdarea scădea. A copiilor. A bătrânilor. A tinerilor. Aşa cum scădea şi răbdarea ei acum. Toţi aşteptau ca ceilalţi să facă un gest pentru ei. Bărbaţii să fie invitaţi în faţă. Bătrânii să li se respecte senectutea. Femeile să le fie protejată sensibilitatea. Copiii să li se îngăduie să fie primii, ca să poată merge la culcare.

Încă o jumătate de oră. Încă două autobuze. De-acum, aproape goale. Poate că a înţeles şapte şi jumătate. Poate i-a trimis vreun mesaj pe care ea nu l-a primit. O jumătate de oră mai aşteaptă şi pleacă. Acasă. Acasă?

Păşea mecanic. Pasajul Universităţii. Nu-l mai traversase cu piciorul de nu mai ştia când. Multe spaţii comerciale erau goale. Găuri negre în lumina palidă a neoanelor. Lângă intrarea spre metrou se culcuşiseră cerşetorii. Mai departe erau câţiva drogaţi şi la ieşirea dinspre Palatul Şuţu câţiva bărbaţi îşi treceau o sticlă de vodcă de la unul la altul, vorbind tare. Mergea fără să se oprească. Nici când i-au cerut bani, nici când au devenit obraznici şi agresivi nu le-a dat atenţie. Parcurgea un traseu orb, pe străzi drepte, tăcute şi pustii. Trecea pe lângă restaurante, pizzerii, bistrouri şi cafenele, toate cu ferestre mari, luminate difuz. Prin ele vedea mese ocupate de perechi în stare să simtă sau să simuleze armonia. Oameni care nu aveau să fie împreună de Înviere. Amanţi. Ea nu mai simţea nimic. La Cercul Militar s-a oprit la semafor. Mirosea a primăvară şi a tristeţe. Florăresele aveau vase pline cu garoafe, gerbera, frezii şi trandafiri mici, galbeni. Altădată ar fi cumpărat un braţ întreg. Acum a trecut îndârjită, cu o mână vârâtă adânc în buzunar. Iar în cealaltă cu pungile cochete de cadouri. Într-un pachet ambalat în hârtie aurie ticăia ceasul pe care i-l cumpărase lui Laur. În altul, în hârtie verde închis cu bordură grena, o cutie cu butoni de aur, pentru Andrei. Lui Max, într-un ambalaj bleumarin cu fir argintiu, o curea din piele, iar Oanei, într-o punguţă străvezie, un colier din ametiste. A vrut să intre într-o ceainărie mică. Privirile femeilor însoţite au oprit-o să se aşeze. A mimat o căutare din ochi şi a ieşit. Mergea anesteziată. Ar fi vrut să nu se mai oprească. Pe stradă nici ţipenie. Nici taxiuri. Nimic.

Se apropia noaptea. Şi pentru ea nu exista niciun colţ în care să-şi odihnească neliniştile, spaimele, tăcerile. Unde să-şi urle umilinţa. Singurătatea era un loc friguros.

CORNEL. 19.00

Cornel închise telefonul. Nici nu ştia Silvia cât de exact intuise că, dintre toţi oamenii, tocmai el o sunase dimineaţă.

Se învârtea prin gară cu mâinile în buzunarele gecii. Plecase de acasă, dar nu ştia unde să se ducă. Singurul loc familiar era „terenul“, locul lui de muncă, gara. Aici venea mereu când simţea nevoia să fugă din propria lui existenţă, aşa cum criminalul se întoarce la locul faptei. Nu îşi dădea seama unde altundeva s-ar fi putut duce. Îi auzea pe colegii lui că ieşeau la plimbare, la cârciumă, la cafea. Vedea pe la televizor că lumea se ducea la vernisaje, la concerte, la spectacole de tot felul, la cafenele, la cluburi. Fusese şi el aseară la lansarea organizată de soru-sa. Nu se simţise deloc în largul lui. Totul i se păruse plin de minciună. Zâmbete false, discuţii inutile, o atmosferă îngrozitoare. Oameni care nu făceau nimic şi vorbeau despre nimic.

– Domnu’, vezi mata mai bine ca mine, s-a afişat când pleacă trenu’ la Focşani, că n-am ochelari?!

– Pleacă la 19.40, dar nu scrie de la ce linie. Să fii matale atentă că anunţă şi crainicul. Femeia îşi potrivi basmaua pe cap, o legă mai strâns sub bărbie, îşi încheie bine nasturii scurtei de postav şi se îndepărtă trăgând de geamantanul uriaş, fără să-i mulţumească pentru lămuriri.

Cornel mătura cu privirea culoarul central al gării. A identificat fără efort găinarii obişnuiţi, cerşetorii de profesie, hoţii bătrâni, curvele sub acoperire, taximetriştii pirat, câţiva colegi ieşiţi la filat şi „încălţat“ infractorii mărunţi care populau şi astăzi, la ora asta, gara. Se întreba ce naiba căutau oamenii ăştia aici, astăzi, acum. Se gândi că şi ei ar fi putut să aibă aceeaşi curiozitate în legătură cu el. Se crispă.

O ţigancă se ţinea după o cucoană cu părul tapat şi încerca să o convingă să o lase să-i ghicească sau măcar să-i dea un leu să ia la puradel o pâine. Aia nici n-o băga în seamă. Legăna fudulă pe umăr o geantă de voiaj cochetă, în ritmul sacadat al tocurilor înalte.

– Arză-te-ar focu să te arză dă calică! Să n-ai ce pune pă masă dă Paştile astea, fir-ai a dracu’ dă panaramă! Sărăceai, fă, dacă dădeai un leu la ăsta micu’ care plânge dă foame?

– Hai, gata circul! i-a şuierat printre dinţi Cornel, apucând-o ferm de braţ. Ţiganca se îmblânzi pe loc.

– Aoleu, iartă-mă, domnu' colonel, da ieream şi io năcăjită că n-a vrut sfrijita aia să dea şi la copilaşii mei dă Paşte un colţ dă pâinică, şefule. Ce erea un leu?

– Hai, mucles şi cărel poteca! E sărbătoare, ce dracu'? Lasă oamenii în pace! Tu de ce nu eşti acasă, că-n câteva ore e Învierea. Du copilul ăla la culcare.

– Păi matale, domnu general, te culci, bre, cu rânza goală? se răţoi ea la Cornel. Ce dacă e Învierea? Domnu' Hristos aşa zice? Unii să se îndoape cu dă toate şi alţii să se uite în blidu' gol? Auzi, frumosule, da' hai să-ţi ghicesc, se îndulci ţiganca la vorbă. Io am un dar şi văz şi ce-a fost şi ce-o să fie. I-a luat mâna dreaptă şi, cu un gest scurt, i-a întors palma.

– Uite, matale ai aşa o viaţă nu lungă. Da' o trăieşti cu pofte. Uite, ieşti şi nu ieşti singur. Ai două persoane femenine. Una acasă. Da' asta e ca şi cum nu e. Şi mai ai una afar' dân casă. Ieşti şi cu ea da' şi fără ea. Da' nehotărât eşti boierule, râse ţiganca gros. Acu ieşti cam supărat şi te aşteaptă un necaz şi, aoleo!

Cornel şi-a smuls mâna din strânsoarea ţigăncii, s-a căutat în buzunar şi a scos o hârtie de cinci lei.

– Hai, ia-o şi dispari.

– Te arde la suflet, şefule, aia care nu-i a lu' matale, mai zise femeia îndepărtându-se de el înnegurată şi luând-o pe unul dintre peroane, fără niciun gând să plece din gară.

Atât voise, să o audă. De-aia o sunase. Nu avea să o mai caute niciodată. Se gândea să îşi ia concediu şi cât lipsea să-şi ceară şi transferul. Să dispară pur şi simplu. Împrumutase de la ea gustul gesturilor de telenovelă. Când îi mai aducea laptopul să i-l deblocheze sau să îi mai arate cum să umble cu wordul, văzuse un document sub care scria „Jurnal". Şi-l copiase pe un stick şi îl up-data periodic. De-aia-i pusese un antivirus care expira la fiecare treizeci de zile, ca ea să vină mereu cu laptopul, să i-l pună iar şi iar. Citise puţin din el, la birou. Dar mereu intra câte un coleg cu treabă, că era un computer la şase angajaţi ori câte un şef interesat să controleze ce face el la calculator. Aşa că se dusese în centru, la Romană, unde erau tot felul de dughene care xeroxau cursuri pentru studenţii de la ASE şi printase foile. Acum putea să le citească seara acasă.

El încercase să se îndrăgostească. Ar fi vrut o poveste cum nu avusese la douăzeci de ani, când îşi ratase toate şansele dintr-o nevoie perversă de a face rău, pornire pe care nu o înţelegea nici acum. Maică-sii, soră-sii, lui. Dacă tot îl socoteau un ratat, atunci a vrut s-o facă di granda. Nu anticipase, însă, că-l vor elimina pur şi simplu din viaţa lor ca pe o

bătătură supărătoare. Nu avusese satisfacţia de a le citi pe chip suferinţa, iritarea, furia. Nu mai voiseră să aibă de-a face cu el şi gata. Uşile se închiseseră. Rămăsese cu Olga.

Şi-a aprins o ţigară şi s-a îndreptat spre biroul de informaţii. A întrebat la nimereală când pleacă următorul tren spre Ploieşti. Un tânăr se agita încolo şi încoace întrebând la fiecare minut când soseşte trenul de Iaşi.

– Da' unde plecaţi domnu' Cornel? La părinţi, la rude? l-a întrebat vocea de la ghişeu. Uitându-se cu atenţie, a recunoscut şi el o fostă cucerire de acum câţiva ani. Doamna Melania. Cu părul vopsit negru, tuns scurt şi cu unghiile lungi lăcuite cu roşu îi zâmbea şăgalnic şi complice.

– Nu, conduc pe cineva, se replie Cornel. Pe urmă merg şi eu acasă, că mă apucă Învierea pe drum. Dar tu nu te duci la familie? Sunt bine toţi? Copiii? Soţul?

– Haideţi, domne, staţi acu' şi faceţi conversaţie, se băgă peste el un bărbat scund şi nervos. La ce linie vine, duduie, Aradu? Că trebuia să fie aici de o juma' de oră.

– De ce nu vă uitaţi domnu' pe afişaju' electronic? l-a repezit funcţionara. Ia să vedeţi cum scrie acolo că întârzie 73 de minute. Şi nu mai fiţi aşa agresiv, că nu rezolvaţi nimic. De ce nu vorbiţi frumos?

Cornel flutură mâna fără să mai aştepte răspunsul şi se îndepărtă cu paşi egali, măsuraţi, urmărit de privirea nostalgică a femeii.

Citind însemnările Silviei. Ştia că trişează. Ca un poştaş care desface corespondenţa oamenilor. Dar nu-i păsa. Surpriza mare se produsese abia când a văzut că el nu era pomenit nicăieri. Răsfoise febril paginile tipărite căutându-şi numele, iniţiala, vreun pseudonim. Nimic. Nu-i venea să creadă. Liste de cumpărături, poveşti despre copii, întâlniri şi discuţii cu profesorii, nemulţumiri faţă de Doru, soţul probabil, necazurile de la serviciu, neplăceri cu vecinii. După şocul constatării că el absenta cu desăvârşire din jurnalul ei, continuase să o vadă. Era curios şi intrigat. Încet-încet, singurele rânduri pe care socotea că merită să le citească şi care-l ungeau pe suflet erau cele în care Silvia îşi înşira frustrările, spaimele, grijile. Visurile nerealizate şi de neatins. Nefericirea ei începuse, inexplicabil, să îi hrănească lui o fericire stranie. Nu era singurul looser. Dar erau puţine paginile astea. Ar fi putut să o părăsească de atunci, dar asta însemna să rămână fără nicio bucurie. Îl încântau nereuşitele fiului ei cel mare, Bogdan. Îl căutase pe internet şi îi găsise pagina de facebook. Pozele îl interesau, ca să ştie cum arată. Într-o zi se dusese la Grupul şcolar unde învăţa băiatul şi îl urmărise. Continuase vreme de câteva

zile. Cu cât afla mai mult, cu atât îi devenea mai limpede ce hram purta. Anturajul dubios în care se învârtea nu avea să aducă nimic bun băiatului, dar lui Cornel ar fi putut să-i mai pună o tresă pe umăr. Odată îl văzuse şi cu fata cumnată-sii, a Irinei. Adică a nevestisii, a Olgăi. Scormonise un pic în vieţile lor şi aşteptările îi fuseseră depăşite. Fata aia se vedea şi cu băiatul lui Demetriade. Se simţea un mic stăpân al destinului. Avea un fel de ascendent, un complex de superioritate faţă de Silvia, faţă de soru-sa, de cumnatu-său, pentru că aflase chestii senzaţionale şi deducţiile lui îl conduceau spre o poveste pentru care ziarele ar fi ucis. Cum spunea presa, cine deţine informaţia are puterea. Aşa era el acum. Pe Silvia o invitase la lansare, că n-avea cu cine să se ducă, dar pe urmă îşi dăduse seama că, fără să vrea, îi pusese pe toţi în relaţie. Când avea să fie dat totul pe faţă, n-ar fi putut spune niciunii că nu se cunoşteau. Silvia, Demetriazii şi fata aia slăbuţă, actriţa.

Fusese totuşi o luptă în el. Deşi începuse să o deteste, sperase absurd că Silvia ar fi putut să schimbe ceva în viaţa lui. Seara trecută, în librărie, încă mai licărea nădejdea asta în sufletul lui. Dar drumul la supermarket, justificarea idioată pentru acasă, îl lămurise definitiv.

S-a aşezat la o terasă pe peronul principal, cu o cafea slabă în faţă şi s-a uitat zeci de minute când la liniile amestecate din palmă, semne citite de ţigancă, când la trenurile care veneau ori plecau, gândindu-se cu plăcere că dacă voia, şi voia, dar nu era momentul, putea să arunce în aer toată lumea aia bine aşezată şi stăpână pe ea, care-l dispreţuise şi îl ignorase considerându-se mai bună decât el. Ce ştia şi ce bănuia era o adevărată bombă. Dacă o dădea la vreo fiţuică de scandal, om se făcea pe viaţă. Visa cu ochii deschişi. Linia vieţii, linia inimii, linia capului, linia destinului. Chiar dacă nu se umplea de bani, bucuria de a-i vedea distruşi, în special pe Demetriazi, târâţi prin noroi, urmăriţi de paparazzi, subiect nesfârşit de discuţii la televizor, la emisiunile alea în care se despica firul în patru pentru mai puţin, ruşinaţi, ajunşi de râsul lumii, îi umplea inima de fericire. Exista dreptate, totuşi, pe lumea asta. Hristos nu venise degeaba.

Iaşi, Vaslui, Braşov, Oradea.

MAX. 18.30

Închisese computerul de minute bune. Privea pe fereastra generoasă cum soarele cobora resemnat pe sub puzderia de acoperişuri, printre firicele alburii de fum, ce se topeau în aer înainte să atingă norii. Nu avea niciun semn de la Oana. Telefonul ei continua să fie închis. Se mira că maică-sa, care îl înnebunea de obicei, acum nu sunase deloc. Nici

prietenii lui. De altfel, declinase orice invitaţie pentru că se dăduse ordin de zi că Paştele, anul ăsta, pe motiv că taică-su se alesese mare senator, se face de expoziţie. Familie unită, credincioasă, tradiţională. Patriarhie, masă cu rudele şi prietenii în căminul părintesc. Televiziuni care imortalizează şi transmit mesajul de pace, lumină şi înţelegere. Cum ar veni, dacă vrei armonie socială, atunci începi cu aia din sânul propriei familii. Cam ăsta fusese şi mottoul campaniei lui taică-su şi se plia perfect pe toate clişeele de Paşte. Soneria telefonului îi rupse firul gândurilor. Oana, în sfârşit, i-a trecut prin cap.

– Da! auzi tonul. Telefonul suna în continuare. Şi-a dat seama că răspunsese reflex la mobil. Era fixul din birou. Pe interior.

– Da! Da, nea Pandele. Am terminat. Închid şi cobor. Sigur. Mersi.

Jaluzelele, lumina, cheia, uşa. Liftul. Nu îşi dădea seama ce trebuia să facă. Era târziu.

– Gata, am plecat! Uitaţi o mică atenţie, de sărbători, că staţi şi ne păziţi pe noi aici, să n-avem griji! Îi strecură în palmă o hârtie de o sută de lei, în ciuda gestului de refuz al paznicului, de altfel, destul de neconvingător.

– Să fiţi sănătos, domnu' Max şi salutări lu' domnu' senator şi lu' doamna senatoare, mama dumneavoastră! Sărbători fericite să aveţi, că sunteţi oameni cumsecade. Să trăiţi!

Max i-a făcut un semn de salut cu mâna şi a ieşit. Se hotărâse să se ducă la cămin, la Oana. Absenţa ei îl îngrijora peste măsură. A oprit un taxi şi i-a dat adresa.

– Pe unde vreţi să o iau? Mergem pe Magheru, zic eu, că nu-i aşa aglomerat. E lumea plecată din Bucureşti. Pe la neamuri, prin vacanţe. Că am şi io colegi care au plecat în Bulgaria. Acolo e distracţia. Stai cucoană pe banda ta, ce-ai, că nu începe Învierea fără matale?! Se uită în oglinda retrovizoare să vadă ce efect a avut umorul lui asupra puştiului plin de bani pe care îl luase din Aviaţiei. Se uita pe geam şi părea că nu auzise nimic. Asta l-a iritat puţin pe şofer, dar nu l-a descurajat. Ăştia p-aici prin cluburi cheltuie banii degeaba. Să-mbracă alea-n iepuri, dă dân funduri, împarte ouă roşii şi zice că-i Paşte. Ştiu, că l-am dus pă un baştan p-aici pân Dorobanţi şi cum a coborât au venit alea micile cu coşuleţe şi i-au dat ouă. Mi-au dat şi mie unu'. Uite-l colo, în ceşcuţă. Da' nu e combinaţie. Acolo, la Albena, e. Şi ăia, orişicât, e şi ei ortodocşi. Poţi ca să te duci şi să iei lumină şi p-ormă îţi face bulgarii nişte petrecanii, de s-a-ngropat în băutură anu' trecut nişte tovarăşi d-ai mei. I-a adunat nevestele dân grădina hotelului. Ei, grijania ta, cu merţanu' tău de căcat, iertaţi-mă, domnu, da' aţi văzut cum mi-a tăiat faţa? Tocma' în noaptea asta îmi fac păcate. A zis nevastă-mea să nu ies pă traseu. Da', io, nu, că să mai

fac un ban, că mâine şi poimâine nu iese ţipenie din casă. Zici că dă cu bomba dă sărbători în oraşu' ăsta.

Staţia de recepţie hârâi, pe urmă se auzi o voce întreruptă de pârâituri: „Alo, colegu', cum e spre Unirii? Cerere, ceva, ori curăţenie dă noapte la rigolă?“ „Bună seara, colegu'. Sânt doi unşpe. Nu prea e mişcare pă centru. Şi dacă e, curse scurte, dă mărunţiş. Mai bine pă cartiere. Mai târziu, pă la Patriarhie, după ce să dă lumina, o să fie ceva clientelă. D-ăştia cu lumânări aprinse şi cu bătături în talpă.“ Staţia hârâi din nou intermitent: „Aha, mulţumesc colegu', servici uşor, poate umplem şi noi cutia milei în noaptea asta“, râse răguşit vocea care se pierdu printre paraziţi, în eter.

A făcut stânga să intre pe Splai şi a evitat cu abilitate să lovească un Audi. Stai, mă, băiatule, unde te bagi, mă, ca musca-n curu calului, iertaţi-mă, domnu', da' nu ştiu cine le dă carnete la toţi copiii ăştia. Te bagă-n puşcărie, domne. Anu' ăsta n-am avut cum, da' la anu' strâng bani şi mă duc şi io cu nevasta şi copiii. Iau la un hotel cu piscină să înoate şi ei, mânca-i-ar tata pe ei, că io pentru ei muncesc şi umblu-n noaptea de Înviere după toţi naşpeţii, mă scuzaţi, nu zic de dumneavoastră, ca să le ofer lor o viaţă mai bună decât aia pe care am avut-o io.

Max verifica întruna display-ul telefonului. Nimic. Şoferul îl urmărea cu coada ochiului în oglinda retrovizoare. Îl enervase de când se urcase. Se aşezase ca femeile, în spate. Da' ce-i făcea? Îi cădea rangu' dacă se aşeza ca bărbaţii, în dreapta? Se hotărâse, oricum, să-l facă la bani. Îl văzuse preocupat de telefon, aşa că băgase toate ocolurile cu putinţă. Şi aşa nu erau nici clienţi la stradă şi nici comenzi. Urmele zilei se ştergeau.

– Vă grăbeaţi?! Îmi pare rău dacă v-am întârziat. Acu' ajungem. Mergeţi la vreo domnişoară artistă, p-acolo pă la căminu' studenţesc? Băiatul tăcea în continuare. Şoferul văzu pe trotuar un cuplu în vârstă făcându-i cu mâna. Îi prindea bine încă o cursă de-aici. Se gândi cum să scape de mutălăul ăsta. Haideţi, că v-aş lăsa şi io aici, n-aş mai intra pe străduţe, dacă nu vă supăraţi. E aproape, ajungeţi repede şi îi iau şi pe domnii ăştia bătrâni, că n-are cine să-i ducă unde vrea ei să meargă. Aveţi treişapte de lei, minţi fără să clipească, resetând ceasul înainte ca Max, dacă l-ar fi interesat, să fi putut vedea suma afişată. Scoase fără comentarii o hârtie de cincizeci de lei, îi ură Paşte fericit şi se îndepărtă cu paşi mari. Şoferul îl privi o clipă şi se gândi că, în fond, nu era un băiat aşa de rău şi-i ură în gând mult noroc. Îşi luă clienţii şi demară.

Max se gândea speriat unde ar mai fi putut să o caute pe Oana, dacă nu era nici la cămin. Pe gardul şcolii stăteau doi puşti scuipând seminţe în tăcere. În faţa lui, cam la o sută de

metri, zări o fată mergând fără grabă tot spre cămin. Ştia silueta aia subţire.

– Oana, tu eşti? Aşteaptă-mă, sunt eu, Max.

– Sunt eu Max şi vreau să te fut! îl îngânară râzând incitaţi băieţii.

Max se întoarse către ei cu intenţia de a le zice vreo două, dar privirile lor reci, tăioase şi încordarea trupurilor, sub care se ghicea o agresivitate primară, îl opriră. Îşi continuă drumul sub o avalanşă de cuvinte porcoase şi râsete grobiene.

Oana se oprise ceva mai departe şi îl aştepta. Avea în mâini un coşuleţ plin cu toporaşi. Era uşor palidă, cu părul în dezordine, frumoasă şi atât de fragilă. Observă că haina îi era ruptă, murdară şi mototolită. Dar n-a întrebat-o nimic. S-a aplecat să o sărute, dar ea şi-a ferit gura.

– Oana, ce e? Te-am supărat cu ceva? Unde ai fost? Te-am căutat în Clear, te-am căutat peste tot. Ţi-am dat sute de telefoane. N-ai răspuns şi nimeni nu ştia nimic de tine. Nici n-am avut pe cine întreba. Doamne, am crezut că ai păţit ceva, am sunat la spitale şi dacă nu te găseam nici azi, anunţam la poliţie c-ai dispărut.

Se uita la el. Era un puşti drăguţ. Un băiat bun. Ar fi putut fi fericită cu el. Ar fi pus-o la adăpost de toate mizeriile. Nici n-ar fi contat dacă şi-ar fi găsit un angajament după facultate. Nu pe averea Demetriazilor ar fi contat, ci pe aceea pe care avea să o facă, fără doar şi poate, Max însuşi, cu talentul lui de informatician. Dar nu-l iubea. Deloc. Întâlnirile lor amoroase fuseseră mai mult o coregrafie erotică, decât întâlniri pasionale. Ea le evita cât putea şi ceda numai atunci când pentru Max ar fi devenit stânjenitoare şi suspectă a cine ştie câta amânare sau al nu ştiu câtelea refuz. Acum se dădea de ceasul morţii că nu ştiuse de ea nimic încă de ieri, de când plecase singură din Leasure, după lansare. Doamne, dacă ar fi ştiut!

– Oana, tu mă auzi? De unde ai coşuleţul ăsta? Cine ţi l-a cumpărat? o întrebă el, răzgândindu-se în privinţa discreţiei pe care şi-o impusese.

Oana mergea înainte, fără să-i răspundă. Se uită la clădirea înaltă a căminului şi i se păru că vede lumină la ea în cameră. Să fi uitat becul aprins încă de ieri? Nu-şi amintea.

– Hai să ne oprim la tanti Gica să-mi iau şi eu un iaurt şi o chiflă. Simţea că i se face foame. Nu mai mâncase nimic de la lansare. Îşi aminti cu plăcere de pateurile tipului ăluia care, îşi dăduse seama după ce se dezmeticise, o culesese şi dimineaţă de la metrou

şi o dusese să doarmă în biroul lui. Îi veni să râdă când se gândi ce mutră o fi făcut ăla când se dusese să o caute fără s-o mai găsească.

Telefonul lui Max sună şi el îi făcu semn fetei să intre, în timp ce rămase afară să-i răspundă maică-sii care, în cele din urmă, îşi amintise că nu vorbiseră toată ziua.

– Sărut mâna, tanti Gica! Cum de n-aţi plecat acasă, nu trebuie să faceţi pregătiri pentru mâine? Îmi daţi şi mie un iaurt şi-o chiflă?

– Păi, dacă plecam toţi, cine-ţi mai vindea ţie o chiflă acum? întrebă uşor agasată femeia, privind-o pieziş. Se uita când la haina ei ruptă, când la coşul cu flori. Nu era treaba ei.

– Şi un iaurt.

– Şi un iaurt, repetă tanti Gica, aplecându-se cu greu şi scotocind în frigiderul din spatele tejghelei. Da' ce flori frumoase ai, mamă, nu se abţinu să remarce. Ai tu un cavaler acolo sus, care te iubeşte, este? insinuă femeia congestionată la faţă de la efort, făcând un semn spre cămin.

Oana, fără să observe tentativa femeii de a o trage de limbă, începu să numere sulurile de hârtie igienică aşezate pe raftul din spate, fără să-i răspundă. Întâi separat pe cele gri de cele roz, apoi pe toate.

– Şaizeci şi trei.

– Nu, mamă, patruzeci şi doi. Chifla doişpe şi iaurtu' treizeci.

– Aha, zâmbi amuzată Oana, scoţând banii din rucsăcel. Daţi-mi şi o hârtie igienică să rămână şaizeci şi două.

– Nu, fata mamii, cu asta e patruşase.

Oana luă târguielile şi le înghesui prin rucsac şi prin buzunare chiar în momentul în care Max intra în prăvălie.

Tanti Gica tresări şi începu să clipească des. Presimţea necazul şi nu avea cum să-l prevină.

– Aţi condus-o pe domnişoara până acasă, foarte frumos. Şi ia uite ce de flori i-aţi cumpărat. Nu mai sunt aşa cavaleri în ziua de azi, a tatonat ea terenul.

– Da, am venit să o iau pentru că mergem împreună la Înviere, a răspuns automat Max.

– Păi, puteţi s-o aşteptaţi aici, la mine, până se aranjează, dacă vreţi. Uitaţi, am şi televizor, mai schimbăm şi noi o vorbă.

– Doamne fereşte, tanti Gica, cum o să rămână?! Ori îţi place matale de el şi vrei să-mi furi logodnicul? râse Oana de ea.

– Ptiu, ce prostii spui fată, se irită femeia simţind unda de dispreţ şi, ca prin farmec, se simţi eliberată de responsabilitatea care o cotropise câteva minute mai devreme. De ce să-şi facă ea probleme pentru obraznicii ăştia? Şi asta îi mai era şi datoare o mulţime de bani.

– Domnişoara Oana, nu vreţi să-mi achitaţi, vă rog, şi mie datoria, că mi-ar prinde bine banii zilele astea, că nici vânzare nu prea o să fie. Studenţii e plecaţi acasă şi lumea din jur are de toate, că şi-a luat de Paşte ca speriaţii.

Oana se uită la coşul cu flori. Nu mai avea atâţia bani.

– Vă dau după vacanţă, că iau bursa şi...

– Cât vă datorează Oana, că din întâmplare am eu cardul la mine, interveni Max.

– N-am eu, mamă, cum să iau banii de pe cardurile alea, mie-mi trebuie bani-bani. E o bancă pe bulevard şi are cutie d-aia, bancomat, şi poţi să scoateţi şi să-mi daţi. Era o ultimă încercare, generoasă, din partea ei de a încerca să o avertizeze pe Oana.

– Bine. Uitaţi, noi urcăm, că avem ceva de vorbit. Pe urmă, cât Oana se schimbă, eu cobor, merg la bancomat, vă aduc banii şi pe urmă, continuă întorcându-se spre Oana, chem un taxi, cobori şi tu şi plecăm de aici, de la tanti Gica. E bine aşa?

Oana dădu din cap, aprobând planul lui Max. Femeia nu mai comentă. Ea încercase. Dacă nu izbutise, asta era. S-a uitat după ei cum traversau şi i-a mai văzut intrând în cămin.

SANDU. 20.00

Sandu se trezise după-amiază, târziu, fără niciun chef. Nu avea nicio treabă. Îşi aprovizionase toţi clienţii, iar pe disperaţi avea să-i caute după Înviere, prin cluburi. Se gândi să treacă pe la maică-sa şi pe la fraţii lui să-i vadă aşa, de sărbători. N-ar fi fost bine dacă l-ar fi enervat nen-su Puiu azi. L-ar fi făcut să nu uite Paştele ăsta niciodată. Viorel

mai dormea. S-a ridicat din aşternutul de o culoare incertă şi a intrat în baie. Arăta ca dracu. Avea scame în părul slinos. A dat drumul la apă şi şi-a trecut palma peste obrazul neras şi buhăit. A luat Bic-ul lui Viorel, s-a săpunit cu nişte gel pentru mâini, şi a început să tragă brazde printre firele aspre care-i acopereau faţa şi gâtul. Asta îl amuza. Îi veni să se joace. Şi-a lăsat întâi şi barbă şi mustaţă, curăţându-şi obrajii, fără să se atingă de perciuni. Părea un dur, dar socoti că asta îl îmbătrâneşte. A început să se joace cu formele. A ras perciunii şi a lăsat o barbă scurtă, decupată cu mare grijă. A despărţit şi mustaţa de vârfurile ascuţite care îi încadrau maxilarul. Şi-a dat părul pe spate şi s-a admirat. Semăna cu un tip pe care-l văzuse pe o copertă de revistă. Nu ştia cum îl chema, dar ţinuse minte numele frizurii, stilul Balbo îi zicea. I-a venit să râdă. A ras apoi smocul de păr care lega partea inferioară a nasului de dunga viguroasă a mustăţii şi marginile laterale ale bărbii. Acum parcă era actorul ăla din Piraţii din Caraibe. Dar n-avea din ce să-şi facă codiţe împletite sub barbă. Se binedispusese de-a dreptul. S-a apucat să taie cu mare grijă restul de barbă lăsând o dungă groasă de păr de la buza inferioară până spre mărul lui Adam. Apoi şi-a ras mustaţa lăsându-şi doar timbrul lui Hitler. Izbucni în râs.

– Ce-ai meştere, ai băgat în venă praf de scărpinat? Râzi la faianţă? Las-o, dracu' dă hlizeală! Dă sonoru' mai încet, că e lumea obosită, lucrează-n schimbu' dă noapte, nu-i arde dă comedie.

Sandu a deschis brusc uşa băii şi cu ochii holbaţi a scos limba la Viorel, cu un strigăt de luptă ca în haka rugbiştilor neozeelandezi.

Viorel a sărit speriat în picioare, în poziţie de apărare, dar şi gata de atac!

– Ţi s-au ars lămpile, Săndele, fräţioare?! A pus ăia sticlă pisată-n seringi? Ce dracu' ţi-ai făcut pă faţă, marcaj dă autostradă?

– Hai, bă, Viorele, recunoaşte că e şucară treaba. Când o să mă las de dilăreală, îmi deschid o frizerie, pretenaş! Să vie toţi şmecherii la domnu' stilist, care o să fiu io, şi să le fac tot felu' dă desene pă faţă, cum face ăia la tatuaje. O să le scriu şi numele la piţipoance pă obraz, dacă o să comande. Mamă, ce modele îmi trece mie pân cap. Şi ţâţe le fac. Ete-aşa, cu sfârcu-n sus. S-a întors râzând în faţa oglinzii, şi-a dat jos mustaţa, lăsându-şi doar un smoc de păr sub buza inferioară. Şi-a spălat părul şi l-a pieptănat peste cap, încărcându-l apoi cu gel, ca să stea. A căutat o bluză curată şi a găsit doar una cu Bob Marley. Ştia că fusese ceva cântăreţ şi-l bănuia, după faţă şi păru' ăla în şnururi, că trăsese aprig la iarbă şi alte smaks-uri. Asta-i plăcea. Îi zisese unu într-un club că, înainte de un concert, fusese împuşcat de un ziped dus rău. Şi Marley, ăsta, mai dus ca drogatu', s-a-

mbrăcat şi s-a dus la cântare. Cică să nu-i dea lu' ăla satisfacţie. Adică să-l oftice pe-ăla, bă, eşti nebun, tu înţelegi ce tare e tipu' ăsta?

Şi-a căutat şi o pereche de pantaloni curaţi, dar n-a găsit. Şi-a tras tot blugii pe el. Cam jegoşi şi cam şifonaţi. S-a uitat pe geam. Se înserase. Las' că nu se vede la neoane. Şi-a legat şireturile ghetelor de care nu se despărţea nici vara, şi-a luat geaca de pe jos, dar nu i-a mai închis fermoarul, ca să se vadă Bob. Când a fost gata, a auzit uşa de la baie şi s-a aşezat în dreptul ei pregătit să-l prindă pe Viorel de cap şi să-i dea vreo două castane. Îi tot venea să râdă şi să se joace. Când a ieşit, l-a apucat strâns şi cu cât se zbătea ăla cu gâtul prins între braţul şi antebraţul lui, încercând să scape, cu cât se congestiona mai tare la faţă şi cu cât înjura mai furios, dând din mâini şi din picioare, cu atât buna dispoziţie a lui Sandu creştea.

– Bă, bă, gata! Stai bă, nu rupe lanţu', ce ţi-a sărit muştaru' aşa? Hai, cu tata, gata, uite-ţi dau drumu'. Cuminte, Grivei, cuminte, hai umflă perna şi vorbim pă la schimbu trei, unde băgăm şi noi o rugăciune. Este?

– Dă-te, bă, dracu de bizon! îl apostrofă furios Viorel. Oagăru' dracului, te tai, fir-ai al dracu' de paliu, să moară mama, dă nu te tai dacă mai îmi faci aşa. Diliu' dracului! răcnea Viorel, frecându-şi gâtul înroşit de strânsoarea din care abia scăpase.

Sandu râdea în hohote.

– Hai, bă, Viorică, dă-le drumu' la pitici, că face rău la creier. Gata, ce-ai? Ai sărit de pe fix?

– Hai sifon şi dă dân başcheţi, sandilău deraiat, că mă ia nebuneala şi-ţi apretez mecla acu', mai ceva ca la bordelezele mele. Du-te-n supărare, că e Învierea la noapte şi nu vreau ca să mai zic vorbe proaste.

– Hai, bă, Bulache, nu te oftica şi tu, că m-am râs şi io niţel. Uite, fac cinste c-o perfuzie dă ploşniţe, d'alea cu buletin, trecute de paişpe ani! Elegant, aşa, de sărbătoare. Mă duc să-i văd pă mama şi pă ăia micii şi p'ormă viu să te iau dă la locu' dă muncă. Laşi şi tu taxatoarele pă traseu, trecem pă la Domnu Iisus să-i dăm bună seara, frumos, şi p'ormă, la bibliotecă, ai, ce zici?

– Du-te dracu' dă turbăciune-mpuţită! se înmuie Viorel, întinzându-se iarăşi sub pledul călduros.

Sandu a ieşit vesel din casă şi s-a oprit la non-stopul din staţia de metrou unde o văzuse pe piesa aia dimineaţă în luptă cu afazitu' ăla. Se pomeni gândindu-se la ea. Ce-o fi făcut cu ea scamatoru' ăla, de-o luase-n caleaşcă dimineaţă?

– Ce vă dau?

Din spatele unui geam garnisit cu pufuleţi, ţigări, sticle de băutură proastă, sticks-uri, cutii cu bomboane, napolitane, cleme de păr, rujuri, cutii de pudră, eşarfe, ciocolate, covrigei uscaţi şi piepteni de toate culorile, o femeie tânără şi fără chef aştepta să-i răspundă. S-a uitat nehotărât, pipăind lănţişorul din buzunar pe care avea să i-l dea maică-sii şi zâmbi cu ochii la o cutie de pate de ficat.

– Vreţi conserva aia? îl întrebă femeia care-i urmărise privirea.

Cum ar fi fost să se ducă la ăia mici cu o cutie de pateu? De fapt, n-ar fi fost cea mai proastă alegere, dar s-a gândit că tot de nişte dulciuri s-ar fi bucurat mai mult. Se vedea pe el băieţel, la casa de copii, când veneau ăia cu ajutoare. Puteau să-i dea toţi cârnaţii din lume şi conservele de carne şi de peşte. Nimic nu era ca boniboanele şi ca jeliboanele. Băga în gură câte un plic întreg. Şi de poftă, şi de frica celor mari, care le luau tot ce primeau, imediat ce plecau ăia de le aduseseră şi pedagogii, şi îngrijitoarele, şi toată lumea. Îi curgea scuipat colorat din gură, că nu putea să mestece toate bomboanele odată, dar nu scotea nimic. Înghiţea, se îneca, dar nu lăsa să se piardă nimic. A doua zi lua bătaie că murdărise hainele cu zeama dulce care-i cursese din gură.

– Da-ţi-mi trei ciocolăţi, d-alea cu vaca.

– Astea? Ciocolată albă sau neagră?

Se simţea generos.

– Şi albă, şi neagră.

– Adică şase ciocolăţi?

– Da, şase. Şi trei pungi de pufuleţi şi trei napolitane de-alea cu lămâie şi cu portocale şi cu cacao. Şi un kilogram de banane.

– Doriţi şi o pungă?

– Păi, doresc, ce să fac, să mi le bag în izmene? râse încântat de cât era de inspirat în seara

asta. Se uita uluit pe toate laturile chioşcului şi se minuna de câte produse puteau încăpea în câţiva metri pătraţi. Asta însemna eficienţă. Avea de învăţat. Putea să pună şi el nişte rafturi la frizerie, când şi-o făcea-o. Într-un colţ a văzut câteva sticle cu un fel de fagure aşa pe ele şi cu nişte etichete colorate. Un taximetrist trase la marginea trotuarului. Coborî şi se apropie de chioşc.

– Ce faci, frumoaso? Merge vânzarea? a întrebat-o cu familiaritate pe femeie. Mă scuzaţi, i se adresă lui Sandu, fără să mai aştepte răspunsul tinerei, pot să cer şi eu o cafea, că mă grăbesc. E proastă treaba. Nu prea mai e clienţi la ora asta, tre' să-i pescuieşti ca Hristos pă creştini. Sandu îl ignoră complet.

– Ce e în sticlele alea? Se gândea că o fi vreo băutură şi-l fenta pe Viorel, că nu mai avea chef să fie galantom şi cu ăla.

Taximetristul s-a simţit vexat şi, aruncându-i o privire urâtă, s-a întors la maşină şi şi-a aprins o ţigară. Numai dobitoci peste tot. Şi ăla plin de bani, pe care-l luase acu câteva ore în urmă şi-l dusese la căminu' de artiste, tot un cioflingar.

– Am întrebat ce e în sticlele alea? Dacă pui marfa-n sacoşă, nu mai auzi clienţii?

– Care, întrebă femeia ridicând capul din caietul pe care aduna preţurile. Alea din colţ? Sirop. E natural. De vişine, de cireşe şi de căpşuni. Am avut şi dă afine. Două sticle am avut, da' le-a luat o doamnă. Ştiţi, noi avem marfă de calitate aici. Dacă luaţi la copii, să fiţi fără grijă, e bio.

– Bine, dă şi mie o sticlă din aia dă sirop dă vişine. Mai bine, două.

– Să vă dau şi o apă?

– De ce să-mi dai apă? Am zis io că mi-e sete? se întoarse Sandu zâmbind şmecher spre taximetrist.

Ăla, însă, nu-l mai băga în seamă. Se concentrase pe ţigara din care trăgea cu sete şi urmărea melancolic fumul care se vălătucea în jurul lui, ca o aură de sfânt, fără să se risipească.

– Vă dau domnu' şi o apă? Că aşa se bea siropu' ăsta. Se pune în pahar aşa, de un deget, două şi se complectează cu apă şi se amestecă şi pe urmă se bea. E foarte gustos.

– Bine, pune şi o apă.

A întrebat cât face, a plătit şi a luat-o nehotărât spre taximetrist.

– Mă duci până în Andronache, meştere?

Bărbatul îl ignoră. Aruncă mucul de ţigară, încă fumegând şi îl strivi cu talpa pantofului. Pe urmă se urcă în maşină şi trânti portiera.

Sandu simţea cum i se urcă sângele în obraji. S-a abţinut, amintindu-şi că el începuse. S-a apropiat de geamul şoferului şi l-a mai întrebat o dată, apăsat:

– Mă duci până în Andronache?

Taximetristul a simţit ameninţarea din întrebare şi tot fără să vorbească i-a făcut semn cu capul către cealaltă portieră. Sandu a ocolit maşina şi s-a urcat lângă şofer. Se gândea la seara trecută, când îi dusese pe ăia la cumpărături. Ce se distrase cu guguştiucu' ăla de taximetrist, cum îi dăduse un leu. Gândul îi aluneca spre puştii ăia. Ce-or fi făcând? Or mai avea marfă? Se înveseli iar. Făcu un pariu el cu el. Singur. Că unde-o să-i găsească la noapte.

Pe stradă, aproape că nu mai era nici ţipenie. La semafoare se uita cu atenţie la puţinii oameni care traversau şi încerca să îşi închipuie care din ei ar fi putut să-i devină client. Băiatul ăla cu privire tristă, ori bătrânul ăla care se chinuia să mai pară bărbat în ochii cui se mai ostenea să-l privească. Pe la Universitate îi atrase atenţia o femeie cam trecută, dar frumoasă şi înţolită în cârpeturi cu preţuri arse. O mai văzuse undeva. Ei, în taxi, stăteau că era roşu. Ea avea verde. Da' stătea aşa, ca muta la interes în capătu' zebrei şi nu se mişca.

– Ete-o şi p'asta, comentă taximetristul. Să vezi c-o apucă traversatu' când s-o pune roşu. Le ştiu io p'astea. Când să pleci şi tu, odată ţâşneşte şi să bagă sub roţi.

Era femeia de la librărie, şi-a amintit Sandu. Cu baticu' ăla frumos la gât. Cu care vorbea arzoaica aia mică. Ce dracu' căuta la ora asta pă străzi aşa un cuconet simandicos?!

Culoarea semaforului se schimbă. Şoferul a băgat maşina în viteză şi a trecut, luându-şi toate măsurile de precauţie să nu intre în belea. Femeia rămăsese nemişcată pe trotuar, cu privirea pierdută. Atât mai văzuse Sandu în oglinda laterală. Pe urmă gândul i-a zburat la frizeria lui cu butic.

– Andronache, unde?

– Pe Becheanului, lângă cimitir.

A strâns baierele pungii şi a băgat mâna în buzunar să-şi pregătească banii. Îl apucase aşa, dintr-odată, un dor de frăţiorii lui şi o bucurie că o să o vadă pe maică-sa. Nu voia nici să-l facă p-ăsta la bani. Era noaptea de Înviere. Gata cu căcaturile, până la miezu' nopţii.

– Cât face, bre, ia zi!

– Trei sutare.

Uite, aşa era oamenii ăştia. Ai dracu'. Să-ţi faci păcate şi când vrei să fii corect!

– Cum trei sutare, bre, da' ce mi-ai făcut escursie cu şcoala pă la mânăstiri? Ia, bre, un sutar, d'aci, până nu te fac dă-ţi cânţi prohodu' singur în reluare, că la creştini a fost ieri şi du-te şi zi la popă c-ai vrut să-l faci pă un credincios tocma-n noaptea asta. Du-te, acu, pă loc să pleci, că mi să suie sângele-n lentile şi nu mai răspund.

Simţea cum toată linişţea şi bucuria aia inexplicabilă i se scurgea din trup şi nu putea face nimic să o oprească.

GOGUL. 19.00

Stătuse toată ziua în casă, cu ochii pe aleea care se întindea în faţa ferestrei, dreaptă, netedă, mărginită de tufe dese de buxus. Se ducea în răstimpuri la baie, pe urmă dădea o raită pe la bucătărie să-şi ia o bucată de pâine şi se întorcea repede la geam să vadă dacă nu se arăta Marga. Telefonul sunase întruna. Erau, probabil, rudele lui, să le facă urări şi să-şi confirme prezenţa la masa de mâine. Nu răspunsese deloc. O să îşi găsească fiecare altceva de făcut. Oprise radioul şi era linişte. Întorcea din când în când capul, uitându-se la câte un tablou sau la câte o fotografie, stătea aşa preţ de câteva minune şi pe urmă, iarăşi scruta aleea, într-un joc prin care încerca să provoace soarta. De fiecare dată îşi închipuia că avea să o vadă pe nevastă-sa întorcându-se cu sacoşele pline, râzând de îngrijorarea lui. Se închipuia alergând înaintea ei să o ajute, aşa cum nu mai făcuse de ani întregi. Nu ştia când se înstrăinaseră atât. Numai că Marga nu apărea de nicăieri. Îl durea ceva în abdomen. Nu ştia să spună ce. Dacă ar fi fost ea acasă, ar fi ştiut ce să-i dea ca să-i treacă. Îşi părăsi postul de observaţie şi căută în sertarul cu medicamente. Habar n-avea ce să ia. O mulţime de cutii, de flacoane, de sticluţe, fiole, de folii cu pastile albe, roşii, galbene şi transparente, albastre, mari, mici, lunguieţe ori rotunde, siropuri, frecţii, un

termometru, pipete. Pastile voia, pastile! Nimic din ce scria pe ambalaje nu-i era familiar. A închis la loc sertarul. Când s-a întors la fereastră, a văzut o femeie elegantă, frumoasă, distinsă păşind apăsat cu tocurile înalte şi subţiri pe asfaltul proaspăt şi intrând în bloc. N-o mai văzuse niciodată. N-avea idee la cine venise. Vremea era schimbătoare. Soarele proaspăt al dimineţii fusese acoperit spre amiază de nori alburii aduşi de un vânt subţire, iar acum, seara, se răcorise bine. Un schimb de replici, destul de aprins, l-a făcut să deschidă geamul, ca să audă mai bine. Era doamna Felicia de la etajul zece, care-şi creştea singură nepotul, lăsat în grija ei de maică-sa, plecată să spele babe la cur în Italia. Povestea cum ceruse dimineaţă ajutor că o atacase un golan, nici ăla prea tânăr. Până la urmă, ăla o luase la sănătoasa, dar intrase tot în scara lor şi ea se apropia de ferestrele deschise ale vecinilor, şi de a lui, ca să le spună ce s-a întâmplat şi să aibă grijă să nu deschidă uşa la oricine. Mai bine să sune la 112, să vină poliţia să-l prindă înăuntru şi să-l legitimeze, dacă avea să se întoarcă. A închis fereastra. A sunat-o din nou pe Marga. Unul, două, trei, patru, cinci apeluri. Pe urmă robotul: „Abonatul nu poate fi contactat."

S-a întins puţin pe pat. Mai încolo avea cântare. Poate venea cineva la cârciumă cu lumină de la biserică, după slujbă şi lua şi el să aducă acasă. Lumină de la cârciumă! Îl durea tot abdomenul. Şi spatele. Îi era foame. S-a învelit cu pledul şi a aţipit.

LAURENŢIU. 18.45

– Vezi că eu ies puţin şi mă întorc pe la nouă. Sună-i tu şi pe ai mei şi zi-le să vină încoace, că, dacă mergem fiecare de capul lui la Patriarhie, ne mai vedem mâine la masă.

– Pot să te întreb, Laur, unde te duci în seara asta, în loc să stai şi tu cu Serena, că n-ai avut timp de ea toată săptămâna?!

– Gina, fata moşului, nu ţi-am zis să nu mă mai plictiseşti cu întrebări şi să nu scoţi copilul la înaintare, ca ţiganii? Nu ţi-am zis că sunt un om liber şi că plec unde şi când vreau, fără să-ţi dau ţie socoteală? Nu ţi-am spus că vin când vreau?! Am grijă de voi? Am! Vă dau tot ce vă trebuie? Vă dau! Vin acasă în cele mai multe nopţi? Vin! Ce mai vrei tu? Vrei să nu mai vin? Să îţi trimit pensia alimentară pentru Serena, o dată pe lună? Aşa o să fac. Dar nu eşti tu de vină. Eu sunt. Mă mănâncă-n cur să-ţi spun ţie că plec şi când mă întorc. Trebuia să plec şi punct. Nicio lămurire. Că, uite, unde duce comunicarea. Discuţii şi para discuţii.

Se apropiase progresiv de ea, până o silise să se lipească de perete. Îi vorbea atât de

aproape, încât femeia îi vedea porii din care răsăriseră firele de barbă, îi simţea răsuflarea neplăcută de om care dormise şi nu se spălase pe dinţi. Îşi proptise o mână deasupra capului ei şi îi vorbea apăsat.

– Tati, tati, mă iei şi pe mine? Vreau şi eu la plimbare, că astăzi reaua de mami nu m-a dus nicăieri, se smiorcări fetiţa pe un ton răsfăţat.

Laur a luat-o în braţe şi a dus-o în camera de zi.

– Uite, îţi dă voie tati să te joci la calculator cât lipseşte el. E bine aşa? Îţi pune mami un joc, pe care-l vrei tu, şi pe urmă, când se întoarce tati, ne îmbrăcăm toţi frumos, tu îţi iei rochiţa care-ţi place ţie cel mai mult şi plecăm tai tai. Vrei?

– Vreau! I-a luat capul în palmele mici şi l-a sărutat pe frunte.

Laur a aşezat-o pe scaun şi i-a făcut un semn scurt din cap Ginei, să caute un joc şi să se ocupe de fetiţă. Apoi a intrat în baie. A dat drumul apei să curgă. Îi plăcea să o vadă cum se face vârtej şi se îmbulzeşte în scurgere, dispărând ca şi cum n-ar fi fost. Cam aşa îi plăcea lui să-şi trăiască şi viaţa. Tumultuos. Să o trăiască şi să treacă. Să se ducă. La fel ca apa. Ca şi cum n-ar fi fost. Se gândea la fata pe care o lăsase în birou. A ieşit proaspăt din baie, s-a îmbrăcat sport, în blugi şi cu un pulovăr roşu. Şi-a pus adidaşii, şi-a luat geaca, mănunchiul de chei, telefonul şi a ieşit trântind uşa după el.

Începuse să se întunece. Oamenii se răriseră. Erau aprinse toate becurile din lume. Simţea forfota din spatele fiecărui zid. Grija, bucuria, tristeţea, singurătatea sau dragostea. Şi traficul. A făcut un ocol pe la Rosetti, să vadă dacă amanta lui bătrână şi ridicolă îl mai aştepta în staţie. Era cam târziu. Se putea să fi plecat. A văzut-o lângă o bancă, vorbind cu o bătrână şi privind disperată în toate părţile. L-a umflat râsul. Nici nu i-a trecut prin cap să coboare. Gata. Se plictisise. Şi sexul cu ea era groaznic. Se juca de-a virgina în tabăra de pionieri. A plecat de la semafor, fără să se mai uite înapoi. Un idiot de taximetrist nu voia să-l lase să schimbe banda. A forţat şi a trecut, apoi a văzut în retrovizoare cum ăla îl înjura de toate cele sfinte. Asta l-a binedispus în chip neaşteptat. Se gândea iarăşi la Oana. Poate se trezise. Poate făcuse un duş şi-l aştepta înfăşurată în halatul lui de la birou. Zâmbi.

A parcat şi a intrat repede în clădirea de birouri.

– Păi, ce faceţi domnu' Panait? Iar la serviciu? se miră nea Pandele.

– Am venit să o iau pe fata aia şi să o duc acasă, aruncă Laur vorbele peste umăr, în timp ce se îndrepta spre ascensor.

– Staţi aşa, alergă spre el, greoi, paznicul.

Laur a oprit cu mâna închiderea uşilor, cu o oarecare iritare.

– Da, ce e, nea Pandele?

– Păi, domnişoara a plecat.

– Cum a plecat? l-a întrebat Laur ieşind din lift.

– Aşa, a coborât la parter, m-a întrebat unde e metroul şi a plecat. A zis că să vă mulţumesc, puse de la el bătrânul, în speranţa altui bacşiş.

– Şi n-a zis unde se duce?

– Păi, nu mi-a zis mie, de ce să-mi zică? S-a dus acasă la ea, ce ştiu eu? Bine că aţi scăpat de ea domnu' Laurenţiu, că nu era de dumneavoastră. Erea d-asta uşoară aşa, de o ia toţi care vrea. A observat privirea tăioasă a lui Laurenţiu şi s-a oprit.

– Adică, dumneavoastră ştiţi mai bine. Câteodată îi judecăm pe oameni foarte greşit. Spunea şi la televizor, mi-a povestit nevastă-mea, da', ce faceţi, plecaţi? Atunci să aveţi sărbători fericite, mai apucă să zică paznicul înainte de a se închide uşa.

Plecarea fetei l-a indispus brusc. Nu ştia ce să facă. Îi trebuia ori puţină adrenalină, ori o distracţie mai golănească aşa, ca să se binedispună. A scos telefonul din buzunar şi a început să ruleze agenda. A dat de numărul Margăi. Tresări amuzat. Apăsă tasta apel. Suna.

– Alo, doamna Marga?

– Da, doamna Marga. Cine e la telefon?

– Păi, tu nu mi-ai salvat numărul, crăiaso? Bunadispoziţie îl părăsea din nou.

– Sunteţi chiar domnu' Laurenţiu?

– Da, frumoaso, chiar el! Ce faci? Coci cozonaci, drob, frigi berbeci? o luă la întrebări mecanic şi brusc plictisit. Fusese o idee proastă.

– Oh, ce amuzant sunteţi. Nu, nu. Nu mă simt chiar în apele mele, bâigui femeia evident emoţionată.

– Ce zici, pasăre măiastră, să ne vedem la o cafea? Ne şi destindem puţin şi băgăm cofeină ca să fim treji fain frumos la marele eveniment, la noapte. O tenta răutăcios, forţa nota şi se gândea cu satisfacţie cum ar fi putut să o umilească aşa încât să-i dispară senzaţia aia de disconfort, pe care nu şi-o explica.

– Vai, dar ştiţi, eu nu sunt pregătită. Sunt, adică. Rătăcesc aşa, prin oraş, se fâstâci Marga.

– Cu atât mai bine, Cenuşăreaso. Ne vedem mai repede. Ia zi, în cât timp ajungi la Mall? La ăla din Vitan?

– Păi în jumătate de oră, se angajă Marga.

– Hai, ia trăsura aia din bostan, fă jumatea sfert şi să te văd la bal, la Starbucks! Te aştept cu un cappuccino şi cu o şarlotă? Ei, sună tentant, vrăbiuţo?

– Da, da, o să iau un taxi.

IRINA. 20.00

A auzit vocea care anunţa sosirea metroului în staţie. Nu mai avea timp să-l prindă. Nu avea nici cartelă. Se uita cu interes moderat la toate chioşcurile înşirate pe culoarul care lega scările rulante de barierele de acces. Cele cu covrigi, pateuri şi ştrudele, cu sendvişuri calde ori crenvurşti în corn erau deja închise. La fel punctele de presă ori buticurile cu manuale, rechizite şcolare şi cărţi motivaţionale. În jurul altor dughene trebăluiau vânzătorii, strângând marfa agăţată de cârlige, stivuită în lădiţe ori atârnată pe sfori cu ace de siguranţă. Întârziau cei care mai aşteptau cumpărători pentru aranjamente florale, mici truse cosmetice ori obiecte mărunte de marochinărie. Nimic nu-i crea vreo impresie.

A observat un bărbat în vârstă, îmbrăcat curat, corect, cu o ţinută demnă care tot oprea oamenii, le spunea ceva, iar ei, după ce ascultau, ridicau defensiv mâinile, dând din cap a înţelegere şi se grăbeau să plece mai departe. Irina a trecut pe lângă el fără să audă discursul pe care bătrânul îl rostea unei femei pline, cu păr alb şi privire confuză. La un moment dat, a simţit o curiozitate imposibil de stăpânit. S-a întors şi a văzut-o pe dolofană îndepărtându-se, cu trenciul ridicat pe şolduri de cutele de grăsime.

– Nu vă supăraţi, pot să vă ajut cu ceva? l-a abordat, cu un curaj pe care nu şi-l exersase niciodată, pe bărbatul rămas singur în lumina palidă a culoarului.

– Stimată doamnă, eu sunt veteran de război, cum puteţi să vă daţi seama şi uitându-vă la această insignă. Cu un gest ferm şi-a întors reverul hainei pe care era prinsă decoraţia. O plăcuţă ovală din alamă, brodată, ca într-o îmbrăţişare, de un spic de grâu şi de o ramură de laur, încoronată de un tricolor arcuit al cărui stâlp se sprijinea pe o cască soldăţească sub care se încrucişau două puşti. Sub paturile armelor, pe emailul alb, litere aurii curbau cuvintele care atestau calitatea de veteran de război.

Nici nu-şi dădea seama cum de putuse observa în câteva secunde toate amănuntele astea.

– Eu am un abonament care expiră acum, la miezul nopţii. Cu el se mai pot efectua două călătorii. Eu nu mai am nevoie de ele, pentru că nu mai circul astăzi. Dar vi le pot oferi dumneavoastră, pentru preţul lor exact.

– Păi, eu îmi cumpăr cartelă de la casă. Asta nu e nominală? întrebă Irina, înţelegând de ce nimeni nu se înghesuise să răspundă ofertei bătrânului, deşi preţul era derizoriu.

– De ce să nu o cumpăraţi de la mine? Este adevărat, ea este nominală şi valabilă doar cu legitimaţia de veteran, dar nu cred să vă verifice tocmai astă-seară cineva. Şi, în felul ăsta, mă ajutaţi şi pe mine. Aş prefera să nu cerşesc, dar totuşi să cumpăr două pâini şi să mă duc acasă, la soţie. Dar, dacă nu doriţi, sigur, vă înţeleg. Am să mai stau aici şi poate cineva o va dori.

Irina simţea un fel de bucurie meschină să-l lase acolo, fără un cuvânt, cu bucata de carton în mână. Chiar s-a întors hotărâtă să plece. Dar a simţit dintr-odată cum o năpădea o ruşine, care îi înroşea obrajii. A scos din buzunar trei lei, s-a răsucit, a smuls cartela din mâna bătrânului, a pus în loc banii şi a plecat tăcută, fără să mai privească în urmă.

A grăbit pasul. Cartela nu i-a pus probleme. Din capul scărilor avea o vedere de ansamblu asupra peronului. I-a atras atenţia un grup mare de tineri adunaţi în dreptul ceasurilor. Când s-a anunţat sosirea în staţie a trenului în direcţia opusă celei care o interesa pe ea, vreo şase-şapte din ei s-au repezit, răsfirându-se de-a lungul vagoanelor şi, după deschiderea uşilor, au urcat plini de veselie. Restul rămăseseră. A coborît treptele şi trecând pe lângă ei i-a auzit râzând cu poftă şi îndemnându-se unii pe alţii să se împrăştie, ca să ocupe în întregime lungimea peronului. A sosit şi metroul ei. I-a lăsat pe puşti să intre primii, pe urmă a urcat şi ea şi s-a aşezat pe unul din multele scaune libere. Cu geanta pe genunchii acoperiţi bine de pardesiul vechi şi-a fixat privirea pe geamul

care decupa o bucată din peronul de-acum gol. Uşile întârziau să se închidă, vocea care anunţa staţiile care urmau tăcea, tinerii care urcaseră odată cu ea se grupaseră în capetele vagonului şi aşteptau. Gândurile ei nu se mai duceau nicărieri. Îngheţaseră. Creierul îi funcţiona doar pentru a înregistra ceea ce vedeau ochii. Ceea ce auzeau urechile. Ceea ce miroseau nările. Gustul uscat al gurii, care nu-şi descleşta buzele. Răceala mâinilor aşezate una peste alta şi amândouă peste poşetă. Nu avea la ce să se mai gândească. Era un om cu un număr limitat de amintiri. Le sucise pe toate părţile, le trăise şi le retrăise. Atâtea erau. Mai multe nu avea de unde să scoată. Ultimii douăzeci de ani nu produseseră nimic notabil, nimic să genereze meditaţii ori speculaţii. Nu îşi mai imagina cum ar fi fost viaţa ei dacă, şi dacă, şi dacă. Nu mai analiza nimic din ceea ce i se întâmpla. Atât. Înregistra şi uita.

– Vă place să citiţi?

Unul dintre puştii din grup se aşezase lângă ea şi îi zâmbea cu gura până la urechi. Avea pe cap o şapcă roşie cu cozorocul întors spre ceafă şi cercei în urechile care opreau năvala părului lung şi bogat. Se uita la el fără să înţeleagă ce vrea.

– Vă place? Că, dacă vă place şi nu aveţi ce să citiţi, uite, vă ofer eu o carte. Şi după ce o terminaţi, vă rog să o daţi mai departe.

– Cui? întrebă Irina buimacă.

– Oricui. Aşa cum aţi primit-o şi dumneavoastră. Noi suntem o organizaţie neguvernamentală şi avem un program „Citeşte şi dă mai departe“. E în cadrul campaniei „În dar aţi luat, în dar să daţi“. Şi acum, cu Paştele, e cel mai bun moment să ne facem cunoscuţi şi înţeleşi. Pe mine mă cheamă Călin. De ce să staţi cu ochii aţintiţi pe geam sau să ascultaţi ce zice lumea prin metrou? Mai bine vă îmbogăţiţi mintea şi sufletul. Călin continua să zâmbească larg, mulţumit că recitase la perfecţie discursul pe care, cu siguranţă, îl ţineau şi ceilalţi prieteni ai lui călătorilor lângă care se aşezaseră. Irina îşi imagină un cor de şoapte spunând simultan aceleaşi lucruri, pentru urechile tuturor călătorilor din toate vagoanele, din toate metrourile, din toate oraşele, din toată lumea, în toate limbile pământului. Prin vacarmul vocilor pe care şi le închipuia, îl auzea pe Călin turuind mai departe.

– Este despre cei trei magi plecaţi să îl întâmpine pe Hristos la Betleem. E cam de Crăciun, da’ merge şi la Paşte, că tot despre Dumnezeu e. Ce pot să vă mai spun e că ăsta, franţuzul ăsta care a scris-o, Tournier, zice că au fost, de fapt, patru magi, nu trei. E foarte frumoasă, vă rog să o citiţi, chiar dacă acum e de Înviere şi nu de Naşterea Domnului. Eu

zic, totuşi, că se potriveşte, că nu era să Se răstignească şi să învieze dacă nu Se năştea, este?! Este!

I-a pus cartea în braţe şi a privit-o încântat aşteptând un cuvânt de mulţumire, pe care ea nu simţea nevoia să-l rostească. O enerva rău. Ascunse sub carte, unghiile mâinii stângi intraseră adânc în carnea mâinii drepte.

– Urmează staţia Piaţa Universităţii, cu peronul pe partea stângă.

Puştiul s-a ridicat de lângă ea uşor nedumerit, cu zâmbetul ceva mai reţinut şi s-a îndreptat spre prietenii lui, pregătindu-se să coboare. Ea se uita la el absentă. Cartea rămăsese aşezată peste mâinile ei, într-un echilibru nesigur. El a ridicat din umeri, de data asta fără să mai zâmbească. I-a întors spatele şi a coborât alături de ceilalţi. Le povestea ceva, probabil despre ea, pentru că vreo doi întorseseră capul şi o priveau curioşi. Se uita şi ea la ei, fără expresie. Uşile vagonului s-au închis şi, cu un huruit puternic, s-a pierdut în bezna tunelului, care ducea spre Piaţa Unirii.

Nu o impresionau iniţiativele astea care se declanşau automat în preajma sărbătorilor. Ba chiar o iritau. Ea nu voia să fie nici mai bună şi nici mai rea decât fusese până atunci. Nu voia nici să dăruiască, nici să primească. Nu voia să ureze şi nici să i se ureze. O enervau şi programele de la televizor. Noaptea trecută se lăsase copleşită de filmul ăla, pentru că revăzuse locurile copilăriei ei. În rest, programele astea o iritau. Toţi crainicii, moderatorii, toate vedetele te îndemnau să fii mai bun, să dăruieşti, să zâmbeşti, să ierţi, să te bucuri, să fii aproape. De ei, de semeni, de orice. Era o văicăreală generală. De Sturzeni îi era dor. Îi trecu prin minte să se ducă acolo. Să aprindă o lumânare la mormântul bunică-sii.

– Urmează staţia Piaţa Unirii, cu peronul pe partea stângă.

S-a ridicat precipitată. Cartea i-a căzut din poală. S-a uitat jos fără niciun interes. A păşit peste ea şi s-a apropiat de uşă.

– V-a căzut cartea, poate n-aţi observat! Un tânăr se apropiase de ea şi i-o întindea.

– Nu e a mea. Păstraţi-o. Sau daţi-o cuiva. Ori lăsaţi-o acolo.

A coborât, mergând de data asta cu paşi egali, fără să se grăbească şi fără să privească în urmă. Nu mai simţea nici oboseală, nici nerăbdare, nici grijă. A ieşit de la metrou şi a simţit o mare uşurare văzând că nu mai era aproape nimeni prin oraş. Magazinele se

închiseseră. Câţiva oameni ai străzii, grupaţi pe treptele fostului circ al foamei de lângă Carrefour, îşi omorau timpul aşteptând să înceapă slujba la biserici, să se adune lumea şi să desfacă baierele sufletelor şi ale buzunarelor de dragul Hristosului Celui înviat. La semafor, întins pe burtă, un bărbat îmbrăcat destul de îngrijit gemea încetişor. Până să se apropie ea, doi tineri, animaţi, poate, de acel spirit al sărbătorii prezent peste tot, se opriseră să vadă dacă omului nu-i era rău. I-a văzut depărtându-se în grabă, râzând. Probabil că nu era decât un beţiv, care-o luase înainte cu aperitivul. În vremea asta cineva, probabil, o femeie, îşi frângea mâinile de îngrijorare în vreun apartament înghesuit, lângă un coş cu ouă roşii aşezat pe faţa de masă din poliester auriu, pictată tautologic cu alte zeci de coşuleţe cu ouă roşii. Se bucură din nou că o ferise Dumnezeu de aşa ceva. Nu fusese uşoară nici singurătatea ei, dar îşi spunea a mia oară că mai fericită a fost aşa. Mergea cu aceiaşi paşi egali. Îi auzea pe asfalt: toc, toc, toc. Într-o staţie de autobuz, un singur călător. Un tânăr care se uita curios şi insistent la ea. A trecut fără să privească spre el. Îl vedea doar cu coada ochiului şi era pregătită să o rupă la fugă dacă era nevoie. Puştiul a făcut câţiva paşi spre ea. Irina a simţit că îngheaţă, dar nu s-a oprit. Apoi, băiatul s-a răzgândit, s-a întors şi a început să bată într-un coş de gunoi din plastic, agăţat de un stâlp, ca la o tobă africană. Mai tare, mai repede, mai tare, mai repede. Irina s-a îndepărtat, fără să dea impresia că ar fi băgat de seamă ceva. Se apropia de cămin. Abia acum a început să simtă o nelinişte. Dacă Ioana nu era nici acum acasă? Unde să o mai caute? A alungat gândul, aşa cum făcea totdeauna. Întâi să vadă şi pe urmă avea să decidă ce era de făcut.

– Bună seara! O caut pe Ioana Pavel, îmi daţi voie să urc la ea, dacă e acasă?

Portarul a măsurat-o circumspect şi a mormăit ca pentru sine:

– Urcă, parcă e piesă de teatru la domnişoara artistă în seara asta. Măcar dacă vindea nişte bilete.

Irina nu înţelegea ce voia să spună bărbatul, dar nici nu a pus vreo întrebare. S-a îndreptat spre lift şi a aşteptat răbdătoare cabina să coboare de la etajul opt.

OLGA. 21.00

Se întuneca. Zgomotele din bucătării încetaseră. Se auzeau fuioarele de apă în băi. Toată lumea se spăla, se primenea, se curăţa. Pentru Înviere. Îşi închipuia fire de păr blonde, şatene, roşcate, negre, cărunte, căzând de pe cap, de pe trupuri, învârtejindu-se în apa care purta spre scurgerile căzilor sau ale cabinelor de duş, celulele moarte de care trupurile transpirate, prăfuite, ostenite se eliberau. Porii, îmbâcsiţi de mirosurile

uleiurilor prăjite, ale grăsimilor coapte, ale fierturilor grase, respirau acum deschişi, absorbind parfumul săpunurilor şi al gelurilor de duş cu arome de tot felul. Din dulapuri erau scoase hainele curate, iar la uşă aşteptau pantofii noi. Prefera să se gândească la toate astea, la oricare altele, decât să se întrebe unde ar fi putut fi Cornel. Sau ce o fi făcând soru-sa, Irina, ori copilul, fata ei născută şi pierdută atunci. Ori ce făcea Andrei. Nu ştia de ce-i năvăliseră toţi în minte acum. Nu se gândise la ei ani de zile. Se mulţumise doar ca, după ce vedea lumina zilei, să aştepte cu înfrigurare lăsarea serii, ca să se poată cuibări în noapte, fără gânduri şi fără şoapte. Habar n-avea cum să gestioneze toate sentimentele care o copleşeau. Simţi cum lacrimile îşi făceau calde cărare spre răceala lumii de afară. Clipi des şi le opri. Nu va lăsa nimic dinăuntrul ei să iasă la lumină.

Vru să intre şi ea în baie, dar îşi aminti că aşa îşi începuse ziua. Era curată. Şi nu mai avea chef să se ude încă o dată. Olga deschise televizorul şi căută ceva care să o intereseze. Pe toate programele, femei cu rochii sobre şi bărbaţi în costume elegante, cu cravate şi ciorapi asortaţi, aşezaţi în jurul unor mese pe care ardeau lumânări, tăifăsuiau despre miracolul nopţii ce se pregătea să vină. Unii mai aminteau că, pentru catolici, tocmai ce se petrecuse minunea de o săptămână. Alţii atrăgeau atenţia că pentru cei mai mulţi oameni de pe planetă asta era o noapte ca oricare alta. Pentru ea? La fel ca pentru musulmani sau budişti, sau mormoni, sau indienii americani. O noapte ca oricare alta.

O amintire se strecură hoţeşte afară din subconştientul ei. Bunică-sa cu părul alb strâns într-un coc mic pe ceafă, îmbrăcată cu o rochie neagră, înveselită de un bucheţel de violete prins la guler, le dădea pâine caldă înmuiată în vin. Nu ştia de ce făcea asta, dar îi plăcea mai mult decât cozonacul pe care avea să-l primească mai târziu. Pe urmă, le îmbrăca frumos, le lua de mână şi plecau la biserică. Se duceau devreme, să prindă un loc mai în faţă şi stăteau până la sfârşitul Liturghiei. Ea şi Irina mai adormeau în strane, că se goleau pe măsură ce oamenii oboseau şi duceau lumina Învierii acasă, dar bunică-sa nu se mişca din faţa icoanelor până când nu spunea popa ultimul „amin“. Luau paşte şi ţinându-şi fiecare lumânarea, îi fereau flăcăruia, cum se pricepeau mai bine, ca să nu fie stinsă de vânt. Ajunse pe prag, una o stingeau de grinda de sus, cu alta aprindeau candela, iar pe a treia o puneau într-o ulcică cu sare şi o lăsau să ardă până la capăt. Îşi cereau iertare una de la alta, pentru orice greşeală ar fi făcut şi pentru orice supărare şi-ar fi pricinuit, se îmbrăţişau şi se sărutau. Apoi se aşezau la masă, spuneau o rugăciune, ciocneau ouă, le mâncau cu pâine proaspătă şi îşi amintea că gustul ăla nu-l mai întâlnise niciodată după ce plecase de acasă. Înainte de culcare primeau şi o felie groasă de cozonac plină cu de toate, cu rahat, cu stafide, cu cacao, şi o cană mare de lapte cald. După aceea bunică-sa le închina, spuneau Tatăl nostru şi adormeau pe geana zorilor

fericite şi împăcate.

Mâna continua să controleze, autonomă, telecomanda. Coruri, recitatori, moderatori, invitaţi, fragmente de filme artistice şi documentare cu şi despre Iisus, despre Fecioara Maria, despre Roma şi Ierusalimul primului secol al primului mileniu al erei noastre, se întretăiau haotic.

Nu îşi îngăduia să plângă. Asta nu ar fi ajutat-o cu nimic. S-a uitat în jur şi a văzut o casă rece, goală, neprimitoare. Irosise şi viaţa ei, o irosise şi pe a lui Cornel. Şi pe a Irinei. Ce îi dăduse ei dreptul să facă asta? Ce s-o fi ales de fata ei? Era prima oară când îşi dădea voie să se gândească la asta. O chinuise şi pe Laura. Numai Andrei era de vină pentru toate. Simţea cum cresc în ea o ură şi o furie de nestăpânit.

– *Sigur, ne-am început şi noi, asemenea tuturor creştinilor ortodocşi, examinarea profundă a ceea ce am făcut bine şi ce am făcut rău în intervalul care s-a scurs de la promisiunile pe care le-am făcut cu un an în urmă în faţa Mântuitorului. Vedeţi, aici este o coincidenţă fericită. Ca om politic pot spune că eu dau două examene acum. Unul în faţa divinităţii şi unul în faţa alegătorilor, semenii mei întru credinţă. Sigur, şi în faţa celorlalţi, necreştini, cu care însă împărtăşesc idealuri şi speranţa în mai bine.*

Nu-i venea să creadă. Relaxat şi zâmbitor, Andrei se lăfăia pe tot ecranul, înşirând baliverne postelectorale. Ştia că nu crede în nimic. Îi spusese demult şi nu era genul pe care să-l traverseze revelaţiile şi să se schimbe. În spatele lui o vedea pe Laura zâmbind cu gândul departe.

– *Joi am fost la biserică cu toată familia, la citirea celor 12 evanghelii, iar vineri, sunt convins că o entitate atât de inteligentă şi iubitoare cum este Dumnezeul nostru, al creştinilor ortodocşi, ne-a iertat absenţa de la biserică. L-am celebrat pe un minunat autor, un cercetător neobosit, care şi-a lansat opera de căpătâi, un volum dedicat maestrului universal Leonardo da Vinci. A fost, de fapt, un prilej de întâlnire cu cei mai serioşi oameni de litere şi acolo unde aceştia dialoghează se află şi Cel de sus, pentru că aşa scrie în cartea fundamentală şi, înţelegeţi prin asta Biblia, pentru că, inevitabil, s-a vorbit şi despre Dumnezeu.*

Spunea atâtea platitudini, atâtea tâmpenii, încât i se făcu greaţă.

– *Iar astăzi, ca orice creştin ortodox, am stat acasă cu familia şi ne-am pregătit cu toate cele de cuviinţă pentru masa în jurul căreia ne vom strânge toţi. Familia, cum spuneam, dar şi prietenii, pentru a ciocni un ou şi un pahar de vin, cu gândul la sacrificiul lui Hristos şi ne vom promite cu toţii să fim mai buni. De altfel, după ce vom lua lumină din dealul Patriarhiei, vă invit şi pe*

dumneavoastră să vedeţi cum sărbătoresc învierea nişte adevăraţi români.

S-a ridicat de pe canapea, şi-a tras pe ea prima rochie pe care a pus mâna, din puţinele pe care le avea în dulap, a intrat în baie, şi-a prins părul la fel ca bunică-sa, într-un coc mic, strâns pe ceafă. Nu avea violete, dar a găsit un mărţişor care se prindea cu ac de siguranţă, o buburuză verde cu buline roşii, pe care l-a pus pe guler. Şi-a luat pantofii, poşeta, pardesiul şi, lăsând televizorul să meargă, a ieşit.

PUIU. 21.30

Puiu de-abia se potolise după ce stătuse toată ziua în coasta Soficăi. Să fiarbă carnea mai mult, să pună mai puţină sare în apa în care clocoteau ouăle, să nu folosească toate plicurile de vopsea, că ajungea numai aia roşie, să pună mai mulţi cartofi la salata de boeuf, să îndoaie laptele cu apă pentru cozonac, să pună mai mult griş în brânza pentru pască, să mai dea copiii afară din casă, că prea se învârtesc pe lângă masă şi i-a văzut el cum au rupt dintr-o bucată de brânză. Mai ales pe gemeni, că ai lor erau dresaţi şi nu se atingeau, dacă nu aveau voie. Şi unde era Florica? Ce tot se vântura? Ce serviciu? Cine lucra în Sâmbăta mare? Pe la amiază, când fata se întorsese cu o plasă de pui, cu ouă roşii şi cu doi cozonaci, se mai domolise. I le luase pe toate şi începuse să le tocmească. Puii, la congelator, cozonacii pe dulap şi ouăle, se mai gândea.

– Sofico, dă oala aia la o parte, că uite, avem ouă, nu mai risipi!

– Păi, lasă, nea' Puiule, a îndrăznit Florica, să-i fac şi lu' mămica o supă şi să-i duc şi ei câteva ouă şi vreo două picioare de pui acolo, la spital, că e Paştele şi pentru ea. Că mă gândeam să mă duc pe la ea mai târziu cu copiii. Şi să le fac şi la ăştia micii nişte cărniţă prăjită, să se bucure şi ei.

– Aşa, Florico, aşa, bravo! Mâncaţi pe banii mei de o juma de an şi, când aduci şi tu, în sfârşit, ceva de-ale gurii, le haliţi voi, le prăduiţi pă loc, la noi nu vă gândiţi. Că n-am auzit să fi zis, prăjesc carne să mâncaţi şi voi, tanti Sofico şi nea Puiule şi copiii voştri, care le rupeţi de la gură, ca să ne daţi şi nouă. N-ai fi zis, na-vă şi vouă din ce-am adus, că să vă cadă şi vouă bine, după ce ne-aţi ţinut ca pe nişte chiori pe toţi, atâtea luni. Şi n-am plătit nici lumină, nici apă, nici butelie, nici lemne, nimic. Luaţi şi voi nişte ouă, nişte pui, nişte cozonaci. Nu! Să crăpaţi voi în maţ de toate.

Sofica tăcea stând cu spatele la ei şi veghind oala în care fierbeau ouăle, să nu se spargă vreunul. Ar fi fost vai şi amar de capul ei.

Puiu, calm, în ciuda cuvintelor care trădau furia, luă de pe raft un pachet de ţigări fără filtru. Scoase una. O pipăi încet, de la un cap la altul, aşezând umplutura de tutun, cu grijă, în cilindrul mic de hârtie. Apoi, rupse cu dexteritate ţigara la mijloc. Exact. Fără să risipească un fir. O jumătate a pus-o înapoi în pachet şi pachetul înapoi pe raft. Pe cealaltă a aşezat-o în colţul gurii, ţinând-o subţire între buze şi aprinzând-o fără grabă.

– Nene Puiule, dar eu de-aia am adus puii ăştia, să-i mâncăm toţi, să fie şi la noi masa plină. Să ne bucurăm şi noi de sărbători. Că, uite, poate vine şi frate-meu Sandu să ne vadă, să-i punem şi lui ceva dinainte.

– Aha, atât ne mai trebuie, să vină şi derbedeul ăla pe-aici. Puiu ridica glasul progresiv. Dacă mă-ta-i la spital, să se ducă să o vadă acolo. Şi să vă duceţi şi voi, că aici nu suntem la „Iartă-mă", să vă adunaţi toţi şi să ne curgă lacrimile şi mucii dă dor şi dă iubire. Îşi terminase fraza într-un urlet necontrolat, cu ochii congestionaţi, aplecat ameninţător spre Florica şi gesticulând larg cu mâna în care ţinea mucul de ţigară, care-i ardea degetele fără să simtă.

Aşa cursese toată ziua. Se lăsase seara, nu şi pacea, peste casa asta plină de atâta neînţelegere.

Copiii intraseră în casă, murdari, cu feţişoarele roşii şi transpirate de la atâta alergat, sperând să capete câte un colţ de pâine. Auzind iarăşi ţipete, se opriseră brusc şi, precauţi, stăteau cu gura căscată şi cu ochii lipiţi de pungile cu cozonaci, pe care privirile lor scormonitoare le descoperiseră pe dulap, în sacoşele din care nu fuseseră încă scoşi. Nu îndrăzneau să zică nimic. Nici să ceară, nici să se roage. Nu mai mâncaseră de dimineaţă, de când îi dusese tanti Sofica la biserică, unde veniseră vreo patru doamne cu nişte copii frumos îmbrăcaţi, să le împartă cadouri de Paşte. Lor le dăduse o fetiţă un joc. Ceva cu un frate, care nu-i interesase. Primiseră şi o minge şi nişte ciocolată. Ciocolata le plăcuse şi o mâncaseră pe loc. Şi mingea le plăcuse şi cu ea se jucaseră până acum pe maidan. Nu le plăcuse că trebuiseră să spună cum îi cheamă şi poezii şi câţi ani aveau. Da, mă rog, mingea era bună. Şi ciocolata fusese bună, da' acum le era foame din nou.

– Voi ce vreţi, mă? Nu v-a ajuns aseară? Mai vreţi leocoplast? Vă pune tata Puiu şi dimineaţa, şi la prânz, şi seara! Mai ales când vă aşezaţi la masă, că aveţi nişte guri ca de balauri când vedeţi mâncarea.

Mirel şi Dorin, cu ochii la cozonaci, erau în transă.

– Bă, voi n-auziţi ce spun io aici? se îndreptă Puiu ameninţător spre ei.

Atunci, cu o agilitate şi cu o precizie neaşteptate, Dorin s-a strecurat pe lângă Puiu, a înşfăcat un cozonac şi, până să se dumirească vreunul din casă, a zbughit-o pe uşă cu prada. Mirel, vrând să-l urmeze, s-a împiedicat de pragul uşii. Ezitare suficientă pentru ca Puiu să iasă din uimire şi să se repeadă la el. Copilul a apucat să facă vreo patru cinci paşi în curte, când unchi-su a pus mâna pe el şi a început să-l plesnească peste obraji. Asta era secvenţa pe care a văzut-o Sandu când a intrat pe poartă.

RELU, MARCEL, CRISTI. 22.30

– Ce facem, frăţică? În noaptea asta n-are credincioşii la ei decât banii de lumânări, surâse Cristi enigmatic, mângâindu-şi buzunarul.

– Dă-te bă-n supărare, Relule, să-ţi moară ce-ai pă casă, că n-ai făcut tu o lova azi pân piaţă, când s-a năpustit moldovencele la verdeaţă?!

– Celică, tată, aflǎ tu de la moşu tău, că cu mărar şi pătrunjel nu faci vilă cu piscină.

– Bă, are băiatu' sursă. Ia, fi 'ent aici: ete podoabe acia! Are băiatu'. Nu-ş cât face, da io zic că iese d-o prikăreală pentru toţi. Cristi zâmbea larg legănând în palmă nişte cercei mici, cu piatră roşie prinse fiecare în patru gheruţe şi cu tortiţe subţiri din aur.

– Eşti tare, Cristache, fratili nostru ăla mai prostu'! Hai, nu te supăra, am zis-o aşa d-o simpatie. I-ai primit la botez? Dă unde ai, coane, tu cercei?

– Dă la mamaie. Dân borcanu' cu făină!

– Da cum ţi-a dat ţie pân cap să cauţi, mă, la măta mare-n borcan?

– N-am căutat, băi, faţă de melc. A venit singuri la mine. În timp ce se hlizea lăsându-şi tovarăşii în suspans, a pus cerceii la păstrare în buzunarul de la piept şi a scos din buzunarul gecii nişte pâinişoare albe şi turtite.

– Ia, luaţi, mâncaţi! le împărţi, în timp ce muşca dintr-una. Mam'mare s-a apucat să facă d-astea pentru biserică. Dă-i şi frământă şi mai pune apă şi mai pune făină şi mai omoară aluatu' şi iar pune-l la căldură şi întinde-l şi iar dă-i, mă zăpăcise. Şi, când s-o iau dân loc, că mă benoclasem peste tot, nu era nimic dă găbjit şi nu era rost dă niciun marafet, o aud, „ia dă mamă, nişte făină din borcanu' ăla, dă pă raftu' dă sus dân cămară". Mă duc, ce să fac? Iau borcanu' şi zice, „ia tu un pumn dă făină şi pune-l aci, că io am mâna plină de

cocă“. Iau făina şi simt aşa, două bucăţele dă ceva tare. Zic, „mamaie, s-a căcat f-un şoarece-n borcanu' matale“. O văd cum să schimbă la faţă şi n-am timp, frăţioare, să mă feresc, că-mi cârpeşte o labă d-aia plină dă cocă peste gură, de mă amuţeşte. P-ormă, până s-apuc să mă vait, îmi zice „fugi, mă, d-aci, gură spurcată, cum să zici una ca asta, ptiu, drace care eşti. Scoate cotonoaga aia d-acolo şi dă la mine că îmi pun io singură“. Pune ea făina, leagă borcanu' bine şi zice: „Du ăsta la locu' lui pă raft şi piei dân faţa mea.“ Io nu mai zic nimic, ce să mai zic, simţeam cum mi să umflă bena. „Da' să nu te duci departe“, zice, „că vine Învierea şi n-am cu cine să merg la biserică. Şi să mă ajuţi cu coşu'.“ Mă duc, tovărăşeii mei, în cămară să duc borcanu'. Da-mi rămăsese-n minte faţa aia a ei speriată. Desfac uşurel sfoara, bag mâna-n făină şi-ncep să caut. Şi ce să vezi? Că domnu' Iisus îi iubeşte pă păcătoşi. Cerceii lu' mamaie. Aia. V-a plăcut, copiii moşului, povestea? Hai, mai luaţi câte-o chiflă d-asta, că am cărat un coş cât casa la biserică.

Cristi îşi umpluse gura cu prescură şi rânjea cu satisfacţie gândindu-se la distracţia care urma. Se simţea lord. Râseseră ăştia de el că era falit, da' nici ei nu-l lăsaseră la greu. După tombola de noaptea trecută, făcea el cinste în noaptea asta.

– Păi, ortaci, să mergem să căutăm nişte pixuri, luă iniţiativa Marcel. Să găsim un urbanist d-ăla care ia şi pietre, nu dăcât bani ca penaliştii şi să băgăm, zic, nişte legale? Ă? E dân corect?

– Du-te, bă, la balamuc direct, ce să te mai încurci cu alea?! Mai dăm şi cerceii lu' mamaie, ca s-ajungem mai repede la rânjiţi! a sărit şi Relu. Am io un tovarăş. E băiatu' la o clientă d-a lu' tanti.

– Ete, ai tu tovarăşi giorno în piaţă la Titan, râse de el Marcel.

O luaseră din loc. Cristi mergea cu o jumătate de pas înaintea lor, ca unul de care depindeau tovarăşii lui. Îi plăceau filmele de comando şi se visa în secret un comandant d-ăla ca Şvarţenegăr, care rezolva orice situaţie şi-i salva pe toţi din cele mai naşpa chestii. Acu el îi salva p-ăştia de gruzeală.

– Mucles, bă, supăratule, se-ntoarse Cristi spre el, fără furie. Se simţea aşa de tare, că avea pietrele alea la antreu, că parcă era deja-n trip. Lasă-l pă tovarăş să povestească.

– Mă trimite tanti-mea să duc marfa acasă la tovarăşu' ăsta de care vă zic. Coana mătuşă-sa crede că ce vindem noi e eco şi face comandă. Mi-a deschis şmecheru' ăsta dă vreo câteva ori. Odată m-a văzut aşa mai dus şi m-a întrebat dacă nu vreau un fum. Vrei calule ovăz? Ş-am stat cu ăla şi mi-a zis cum a-nceput şi el ca tot omu', dă s-a rupt în gură dântâi

cu nişte mărar. Avea mardei, că era tac-su ceva procuror pă la Mizil, hă, unde să făcea şi saltele. Arunca suta dă verzişori pă două trei jointuri, ca nimica.

Cristi s-a oprit, scotocindu-se prin buzunare după o ţigară. Relu s-a repezit să aprindă bricheta, ca să-i dea un foc.

– Stai bă, cârnat, nu vezi că n-are cuie? Ia, d-aici, cocoş, îi întinse Marcel ţigara pe care-o ţinea la şmecherie, după ureche.

Cristi se concentra să asculte vorbele lui Relu printre fuioarele de fum, în timp ce trăgea din ţigara umedă.

– P-ormă a dat dă coca, că s-a dus ta-su-n Italia la un curs pă tema tocma' ca să-i prindă p-ăştia dă dilăreşte marfă, şi l-a luat şi pă el.

– Ce, dracu, bă, Celică, ţi-a transpirat urechile? Mi-ai dat o fumigenă, bă, nu o ţigară.

– Scuze, frăţioare, e dă la alergat. Zi, bă, mai departe.

– Ei, şi cum vă ziceam dă bogatu' ăla. A băgat dă toate şi davă şi tot, că ta-su n-avea timp dă el şi-i dădea bănet să bage ăsta felinarele-n muzee. Ăla, canci muzee. Ei, şi când s-a-ntors la Mizil, mai ia marfă d-aia dă unde nu-i. Cine dracu' duce-n Mizil calitate? A băgat humă, a băgat capuccino până i s-a urât şi-a dat-o întâi pă trotil, că primea tot tac-su whisky-uri, coniace, fel dă fel, până s-a prins ăla că dăduse seceta-n bar. Şi, la urmă, l-a învăţat unii pă legale.

– Dă-te, bă, dracu' dă figurant! Ai fost tu, bă, la Mizil să duci cartofi? se enervă Marcel.

– Cum adică să ducă cartofi? se băgă şi Cristi cu gândul aiurea.

– N-auzi bă, că-l trimite tuşă-sa cu marfă la ăsta! Te-ai dus tu, bă Bulă, la Mizil?

– Nu, bă, cajbecule, l-a trimis ăia d-acolo, dă la Mizil la Bucureşti, la sora lu' tac-su să-l supravegheze şi să-l ducă la dezintox. A găsit el şi-aici o sursă dă iarbă, da' îi trebuia un kil pă zi ca să se facă. Şi i-a zis unii dă legale. D-atunci numa' pă d-astea e. Da' face ca toate visele, dacă i se pare lui că rămâne pă pană. Îl ia, frate, paranoia. L-am găsit de fo două ori, când i-am dus dovlecei, urlând pân casă, că să-l lase lumea-n pace. Da' el era singur, frăţică. M-am speriat şi io. Nu mai ştia mătuşi-sa ce să facă cu el. Că nici să-l cheme pă tac-su n-avea curaj, că ăla-l interna şi ăsta a zis că se aruncă-n cap dacă-l duce la spital. I-am făcut lipeala cu un dilărache şi dă mulţumire mă lua şi pă mine cu el. Ş-odată

am tras cu unu' fo sută şaptej dă plicuri în trei zile. Dracii m-a luat. Da' ăsta nu mai putea să facă nani. Aşa păţeşte toţi. Ne-a lăsat la reveneală şi s-a dus singur să-şi mai ia şi le-a băgat cu carmol. P-ormă, tot la spital a ajuns. Acu' e pă la nişte penticostali, care-i bagă biblia-n cap şi-i scoate otrava dân vene. Cântă numa' psalmi şi cere iertare la toată lumea. Aşa că, vezi, Celică, las-o, tată, tot pă ilegale. E mai cinstite!

– Bă, Relule, da' ce poveşti ştii tu, mă, băiatule! Să le scrii, bă, şi să le pună ăştia la librărie-n rafturi, aşa cum le pusese şmecherii ăia cân' ne-am dus noi pă la fasonaţi. Şi să vie aia mică a lu' Bodănelu', să se foiască aşa şi să ţuguie buzele şi să zică, vai domnu' autor, dădeţi-ne un autograf, se maimuţări Cristi râzând.

– Aoleu, nea' Cristache, ce bunoacă e trufandaua aia! N-are ea amortizoare, da' are un atelaj, dă-ţi vine să-i dai bice cum ţi-l bagă-n faruri. Am luat-o rău la temelie aseară, când am văzut-o. Era aşa dusă şi Bodan la fel, că, dacă nu eram aşa de rupţi, o injectam şi noi dă nu uita tripu' ăla niciodată.

– Băi, alo, gata cu festivalu'. Ce-stem noi, poştaşi?! Fata e a lu' Bodanu, face cu ea ce vrea. Hai, să căutăm marfă că nea' Sandu nu răspunde la telefon. O luăm prin Groză? Marcel era nerăbdător. Nu-i era bine.

– Hai, pân Groză!

Ştiau figura. S-au scotocit prin buzunare, au făcut zece lei, au luat un taxi, dar nu le-ajungeau banii decât până la pod. N-aveau tupeul lui Sandu. S-au dat jos şi au luat-o prin întuneric.

SILVIA. 21.00

N-avea nicio idee unde ar fi putut să se ducă Doru şi nici Bogdan. Şi nici unde plecaseră Tudor şi Luca. Se pomenise singură în casă, cu măruntaiele de miel fierbând în oală, cu friptura la cuptor, cu ceapa şi usturoiul tocate în castron. Trecuse aproape toată ziua şi n-avusese niciun spor. Era singură acasă, în mijlocul unui haos pe care, cu toată eficienţa ei de gospodină experimentată, nu putea să-l controleze. Peste tot erau cârpe de bucătărie, funduri murdare, resturi de carne, coji de legume, cuţite folosite, farfurii mânjite, pahare pe care se vedeau urmele degetelor şi ale buzelor, sticla de ulei desfăcută, punga cu sare, din care risipise şi pe dulap, şi pe jos, sertare pe jumătate deschise, gunoiul aproape revărsat, aragazul plin de grăsime arsă, casa îmbâcsită de aburi lipicioşi, ferestrele

desenate cu zoaie, care curgeau pe peretele de dedesubt, pardoseala acoperită cu stropi de apă în care se amestecau fire de verdeaţă şi picături de bulion. Se uita depăşită la mica apocalipsă din bucătăria ei. A ridicat din umeri şi a dat să se retragă în sufragerie. Dintr-odată şi-a amintit de promisiunea făcută lui Cornel. Chiar dacă el nu ştia despre ea. A luat tot ce era pe masă şi a umplut chiuveta, le-a înghesuit pe dulap şi pe pervazul ferestrei. A mai găsit o pungă de gunoi şi a umplut-o şi pe aia.

A scos capul de miel şi l-a pus pe masa goală. S-a aşezat pe scaun. Se uita la el nemişcată. Faţa lui jupuită, roşie, vârstată cu fibre albe, întinse pe oase. Scobiturile din dreptul obrajilor. Dinţii mandibulei mici, albi, fără buze, încleştaţi de cei ai maxilarului superior. Şi-a imaginat behăitul disperat, frica lui, neînţelegerea. Nările încremenite, îngustate de mirosul neaşteptat al morţii. Ochii lui mari, ficşi, uscaţi, fără pleoape. Creierul înăuntru. A străbătut-o spaima că el ar mai fi putut să gândească. Să o judece. El era mielul. Cel nevinovat. Faţă în faţă cu ea. Desfrânata.

Demult se dusese cu Doru la o piaţă, să aleagă din ţarc un miel, să-l ia tăiat proaspăt şi pe alese. Râdea ca proasta la braţul lui dom' profesor, cine mai era ca ea, măritată la oraş, cu casă şi bărbat cu perspective? Se opriseră la unu care înfipsese în doi ţăruşi un miel jupuit cu o muşcată-n gură. I se păruse foarte simpatic. S-a proptit acolo şi a început să caute din ochi un miel. A stat mult, încântată de drăgălăşenia lor. Până la urmă văzuse un miel aşa, mai plinuţ, alb, cu boticul şi picioruşele negre. I se păruse cel mai haios şi pe ăla l-a ales tremurând de emoţie. S-a dus la el şi bietul animal se ferea şi se ascundea printre picioarele ălorlalţi. Ciobanul i-a zis că, „lasă, cucoană, că-l prind eu, nu te mai murdări şi matale". Ea, nu şi nu, că-l prinde ea. L-a prins şi a început să-l mângâie şi să-l drăgălească şi de unde fugise de ea, acum se liniştise şi începuse să-i lingă cald mâinile cu limba lui mică, rozalie şi aspră. L-a pupat pe botic şi pe urmă i-a făcut semn ciobanului să-l ia. Şi când ăla l-a smuls de lângă ea, mielul a zbierat aproape omeneşte şi s-a uitat lung întâi la ea, apoi prin ea, departe. După aia, ei i s-a părut că a tăcut. Dar privirea lui n-a uitat-o. N-a putut să-l gătească. L-a rugat pe Doru să o cheme pe maică-sa să-l prepare. Nu a mâncat de Paştele ăla decât brânză şi salată. Era gravidă cu Bogdan. Pe urmă a uitat. Atunci când toate se şterseseră, când nimic nu mai conta. Şi a început să mănânce din nou miel. Dar cumpărat din supermarket.

Soneria telefonului a trezit-o din transă. Se uita la ecran. Număr necunoscut. Nu mai voia să răspundă.

A întors din nou privirea spre capul de miel. Tăcut, nu voia să-i spună nimic. Se uita ca şi atunci, prin ea. Nu vedea nimic. Ea era nimicul. S-a ridicat, a luat o oală din cămară, a

umplut-o cu apă, a pus sare şi mirodenii, a scufundat capul de miel şi l-a pus pe foc. Nu voia să se lase la fund. Plutea pe o parte şi i se părea că ochiul devenise apos şi viu. Îi era frică să se gândească la ceva. Era încredinţată că mielului nu-i rămânea nimic ascuns. Se mişca mecanic.

A luat maţele şi a început să le spele cu sârg, centimetru cu centimetru, şi pe o parte, şi pe alta. Pe cele subţiri şi pe cele mai groase. Mâinile i se încreţiseră şi unghiile se muiaseră de tot. Apa în care fierbea capul bolborosea şi, sărind din oală, cădea cu un sfârâit prelung pe aragaz. Uitase să ia spuma şi ochii mielului ieşeau plini de murdărie, când şi când, la suprafaţă printr-o mâzgă maronie.

S-a uitat neputincioasă la dezastrul din bucătărie. A închis apa, a pus maţele la scurs pe un fund şters într-o doară cu o cârpă slinoasă, a dat focul mic, şi-a trecut mâinile ude pe faţa şorţului şi a ieşit.

Sufrageria era cufundată în linişte şi întuneric. Vecinii de sus se certau din nou. A trecut spre dormitor şi s-a întins pe pat. Trecuse un ceas? Trecuse mai mult? Nu ştia. Sub pleoapele închise, ochii mielului o priveau cu reproş. Uşile apartamentelor se trânteau cu putere şi pe hol se auzeau paşi hotărâţi de bărbaţi şi tocuri cochete de pantofi noi. Unde se duceau toţi? Era prea devreme pentru biserică.

OANA. 20.30

Uşa era descuiată. Înăuntru un fir de lumină. Nu-şi amintea să fi lăsat veioza aprinsă. Paula plecase acasă imediat după ultimul examen. A auzit mişcare în cameră. Max respira precipitat în spatele ei.

– Seba, ce cauţi aici? căscă Oana ochii, într-o uimire pe care nu şi-a putut-o ascunde.

– Cine e Seba? întrebă aproape simultan Max. Oana, cine e Seba şi ce caută la tine în cameră? E prieten cu Paula?

– Nu e prieten cu Paula, e prieten cu Oana, nu-i aşa, Oana?

Seba stătea răsturnat în patul ei, doar în cămaşă şi în chiloţi. Ştia că fata detesta să-l vadă dezbrăcat şi cu ciorapi, aşa că şi-i scosese. Mototolise perna, ca să-i ţină capul mai ridicat, să poată citi comod ziarul. Acum îi privea stânjenit şi pe Oana, şi pe tipul care o însoţea şi presimţea că bine n-avea cum să iasă, după cum era ăla de încruntat.

– Cine e ăsta, Oana? o întrebă Max, de data asta mai apăsat.

Fetei, după prima surpriză, părea să nu-i mai pese. O umfla şi râsul. Îi părea rău că n-o ascultase pe tanti Gica să-l fi lăsat pe Max la ea în prăvălie sau măcar să-l fi trimis la bancomat după bani, să-i plătească datoria. S-ar fi ales şi ea cu ceva. Acum rămânea cu looserul ăsta de Seba şi cu datorii la butic. A păşit calmă în cameră sub privirile celor doi bărbaţi. A scos dintr-un buzunar paharul de iaurt, din celălalt chifla şi desfăcând cu grijă catarama, din rucsăcel, sulul de hârtie igienică. Le-a pus pe toate pe masă şi a dat drumul la radio. Din cutia neagră de plastic s-a revărsat brusc peste furia, nedumerirea şi neînţelegerea din camera înghesuită de la etajul opt al căminului studenţesc un glas de femeie care chinuia în latină o rugăciune închinată Fecioarei Maria, cea plină de har. Ştia melodia. Ştia şi versurile. Irina o trimitea, când era copil, la catolici. Faţă de alţii, dădeau cadouri mai frumoase copiilor de sărbători. Mergea câteva zile pe lună la cateheză, învăţa rugăciunile, le recita sau le cânta şi se alegea de Crăciun sau de Paşte cu o pungă mare, plină cu făină, ulei, zahăr, tăiţei, orez, săpun şi detergent, dar şi cu bomboane, ciocolată, cozonac. În plus era şi câte o jucărie. Ori un ou cu surprize, ori cu un iepuraş de pluş. Umbrele reci ale serii coborâseră învăluind lumina palidă aruncată de becul veiozei peste chipurile încordate ale celor trei. *Slavă Ţie, Slavă Ţie, Domnul este cu tine! Binecuvântată eşti tu între femei.* Oana a intrat în baie ţinând strâns în pumn timbrul, ultimul timbru pe care îl găsise pe fundul rucsăcelului. Nu ştia ce făcuse cu celelalte. Trebuia să fie mai atentă.

– Îmi spune şi mie cineva ce se întâmplă aici? întrebă Max încă o dată, abia stăpânindu-şi nervii. Simţea că era pe cale să izbucnească. Toate orele din urmă, petrecute într-o cumplită incertitudine, atmosfera încărcată de acasă, comportamentul ciudat al maică-sii, indiferenţa lui taică-su, grijile pentru absenţa inexplicabilă a Oanei şi acum prezenţa acestui tip în camera ei adunaseră în Maximilian o tensiune pe care nu o mai putea suporta.

– Nu te enerva, cu tata, îl luă la mişto Seba. N-avea altă ieşire. Îşi dădea seama cât era de ridicol, stând în vârful patului cu picioarele goale, subţiri, pline de păr, în chiloţii ăia roşii pe care şi-i pusese tocmai ca să facă bancuri tâmpite cu Oana, că tot n-aveau ouă, abia acoperit de cămaşa verde, pe care tot ca să facă o poantă o îmbrăcase. Nu te enerva, îţi cauzează la inimă şi strici sărbătorile la toată lumea. Hai, că eşti băiat tânăr, existenţa se reface, după ce stingi necazul într-o sticlă de vizic. Îţi spun eu, că sunt hârşit pân multe. Şi, vorb-aia, de unde vizic la actorii fără roluri? Pe măsură ce-şi rostea tirada, se ridică din pat şi îşi trase pantalonii pe el, fără să-l scape din ochi pe Max. Vedea cum i se contracta o venă la tâmplă, era atent la ochii care se îngustau şi la maxilarul care se mişca ritmic, muşcând în gol.

– Măi, da’ eu vă iubesc mult, mult de tot. Oana stătea în cadrul uşii de la baie, cu ochii scăpărând pe un chip inundat de zâmbet. Auziţi? Începu să cânte încetişor: *Benedicta tu in mulieribus et benedictus et benedictus fructus ventris ventris tuis Jesus.*

Bărbaţii se uitau la ea fără reacţie. Seba şi-a dat seama ce se întâmplase în baie, dar Max nu pricepea nimic.

– Oana, Oana, dacă nu îmi dai o explicaţie plauzibilă, totul se termină aici, a ameninţat-o neconvins Maximilian.

– *Ora pro nobis pecatoribus*, murmura fata, fără să pară că l-ar fi auzit.

Sebastian recunoscu melodia. O ascultase de multe ori la televizor şi o folosiseră şi la un spectacol de colinde, o şuşă transformată în turneu pe la toate căminele culturale din Argeş. El făcuse acompaniamentul de chitară. Începuse să-l amuze situaţia. Cu cât puştanul ăla era mai încordat, cu atât se relaxa el mai mult.

Se auziră paşi pe hol şi o bătaie timidă în uşa, de altfel, deschisă. Întorcând capul, Seba şi Max au văzut o femeie cam de cincizeci de ani, poate mai mult, poate mai puţin, îmbrăcată modest, cu părul cărunt şi trăsături despre care, întrebaţi mai târziu, n-ar fi putut să spună nimic.

– Bună seara, nu vă supăraţi, nu stă aici...

Atunci a auzit glasul subţirel al fetei, care şoptea la nesfârşit acelaşi vers *Ora pro nobis pecatoribus*.

– Oana, fata mea! S-a repezit la ea şi a luat-o în braţe. Oana nu răspunse efuziunii sentimentale a Irinei. Se uita peste umărul ei, departe, pe fereastra întunecată şi îngâna cele patru cuvinte ca într-o litanie.

– Ce i-aţi făcut fetei, golanilor? se întoarse femeia către cei doi tineri.

– Ce să-i facem cucoană? Nimic, îi aruncă Sebastian un răspuns scurt. Nu se mai simţea la fel de relaxat. Începuse să se îmbrace, înjurându-şi în gând nenorocul. Îl aştepta o noapte de cerşeală cu diplomaţie pe la vreo biserică, aşezat aşa, strategic lângă mesele unde se înşirau pungile cu mâncarea de împărţeală, ca să pice în raza vizuală a gospodinelor miloase şi pe urmă, somn la gară, în sala de aşteptare, până prindea vreun tren. Să se ducă. Unde? Poate la verii lui de la Mureş. Vai de viaţă!

Maximilian rămăsese nemişcat, incapabil să spună sau să facă ceva. Se uita la Oana cum stătea în cadrul uşii ca o umbră fără chip şi se tânguia implorând-o pe Maica Domnului să se roage pentru toţi păcătoşii. Irina părea să nu-l vadă nici ea pe Max. Ochii îi erau aţinţiţi pe mişcările precise ale lui Seba, care nu ştia dacă să-şi tragă hainele pe el mai întâi sau să-şi strângă lucrurile aruncate prin cameră.

– Spune, mă, derbedeule, ce i-ai făcut fetei? Uite-o cum stă acolo şi nu vede şi nu aude pe nimeni? Ce cauţi aici? Bărbatul îşi închise cu o mişcare smucită cureaua de la pantaloni şi fără să o privească pe Irina îşi înfundă picioarele în adidaşii scâlciaţi de atâta purtare, în timp ce scotea la iveală tot arsenalul verbal de măgării pe care îl deţinea.

– Ete, am vrut să-i meargă bine, fetii! Nu se spune că de Paşte şi de Revelion tre' să-ţi treacă pragu' un mascul, ca să-ţi meargă bine? Se spune. Ei, am vrut să mă găsească iepuraşu' direct la domiciliu' clientei. Simţea că numai comportamentul ăsta golănesc îl putea ajuta să treacă peste toată frustrarea adunată în seara asta, care multiplica neîmplinirile şi necazurile ce-l aduseseră în situaţia asta sordidă.

– Tu vrei să zici că trăieşti cu fata mea?

– A, e fata matale? Păi eu, şi cred că şi el, arătă cu bărbia spre Max, care continua să sprijine tăcut tocul uşii, adică toată lumea, am ştiut că e orfană. Se schimbă treaba, dacă tre' să-i cer mâna la matale. Eşti cam intempestivă şi mă mai gândesc. Şi nici ea nu e ce pare. Eu o aşteptam aici, supus, şi ea ce-mi face? Vine cu cârlanu'.

Şi-a strâns ochelarii, tacticos, i-a aşezat în tocul pe care-l închise pocnind cu satisfacţie şi l-a vârât într-unul din buzunarele rucsacului. S-a uitat apoi pe sub sprâncene la Oana şi, după o pauză dramatică, s-a întors către Irina şi, simţind cum îl cuprinde o stare de nepăsare veselă, a continuat în acelaşi registru de umor ieftin:

– Păi, să mai am io încredere în damicelă? Neee. Ia să vezi cum pierde ea aşa partidă, star dă cinema, rânji Seba. Şi se poate să-l piardă şi pe afaceristu' mic, aci de faţă sau ce-o fi el de meserie, calculatorist sau băiatu' lu tata, ceva. Râse spart şi începu să-şi înfăşoare eşarfa la gât, înainte să-şi ia canadiana. Nu găsise altă cale să scape din situaţia de rahat în care intrase.

– Spune, tu, s-a întors Irina către Max, pe care abia acum părea să-l observe, ce i-a făcut?

L-a apucat de mâneca hainei şi a început să-l zgâlţâie urlând la el. Maximilian i-a desprins mâna cu fermitate, a împins-o, fără să o privească, şi s-a apropiat de Oana. Ea nu părea să-

l ia în seamă. Îngâna acum doar melodia. Buzele ei, uşor întredeschise, nu mai rosteau niciun cuvânt. Irinei, băiatul i se părea cunoscut, dar nu ştia de unde să-l ia. S-a repezit din nou la Seba, încercând să-l prindă de haină. Bărbatul s-a eschivat uşor, a apucat-o de mână şi i-a explicat plin de mânie:

– Nu vezi, cucoană, că e dusă? E pe prafuri. Nu vezi că dac-o întrebi cine e, habar n-are, da' s-o mai întrebi şi de personalităţile aici de faţă. Dacă eşti mă-sa, trebuia s-o ţii din scurt. Nu s-o trimiţi la scurt, mai aruncă Seba o ultimă porcărie înainte să iasă.

Max şi-a dat seama că Sebastian avea dreptate. Oana luase ceva. Nu ştia ce, dar acum, dintr-odată, îşi explica toate schimbările ei de dispoziţie, dispariţiile ei dese, plecările neaşteptate, lipsa ei de atenţie, ezitările de a se implica mai serios în relaţia lor. Prafurile, dar şi prezenţa celuilalt, poate şi a altora. Cine putea să ştie.

A simţit privirea femeii aţintită asupra lui. S-a întors şi l-au surprins pe chipul ei palid ochii întunecaţi, plini de o spaimă rece.

– S-a întâmplat ceva, doamnă? Vă simţiţi rău? se pomeni Max între două îngrijorări.

– Tu eşti băiatul lui Demetriade.

Irina nu dialoga. Irina afirma. O traversase ca o lamă de cuţit iluminarea. Maximilian şi Oana. Toată fiinţa ei se transformase într-un ghem de frică. Pedeapsa. Asta era pedeapsa. Amuţise. Nu mai era în stare să spună nimic şi nici nu mai putea să privească spre băiatul lui Andrei. Băiatul lui Andrei. Fata lui Andrei. S-a apropiat precaută de Oana şi a început să o tragă spre pat, să o culce, dar fata se opunea. Începuse din nou să cânte *Ora, ora pro nobis, ora ora pro nobis pecatoribus, nunc et in hora mortis, in hora mortis, mortis nostrae, in hora mortis nostrae, Ave Maria*.

Maximilian s-a apropiat cu paşi moi de ieşire, a tras după el uşor uşa, lăsându-le pe femei singure în camera întunecoasă.

Roagă-te pentru noi păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre, în ceasul morţii noastre, morţii noastre, Slavă ţie, Marie, auzea ca un ecou, coborând câte trei trepte odată.

BOGDAN. RELU, MARCEL, CRISTI. 22.00

În Grozăveşti nu era nimeni. Căminele păreau părăsite. Toţi studenţii plecaseră acasă. Doar în cârciumioare era agitaţie, dar nu şi clienţi. Bogdan intră, totuşi, ca unul de-al casei, în barul în care se târguiseră prafurile noaptea trecută. Toată lumea se ocupa cu

ornarea încăperilor. Se agăţau de grinzi ouă uriaşe cu funde supradimensionate, se risipea iarbă artificială prin toate cotloanele şi se ascundeau printre firele verzi de plastic ciocolăţele şi iepuraşi, răţuşte şi morcovi de marţipan, pe care aveau să le găsească băieţii şi fetele, sătui să-şi petreacă sărbătorile cu mame, taţi şi bunici, acasă. Coşuleţe mici cu pască erau învelite în celofan transparent şi aşezate lângă lumânări, pe pervazurile late ale ferestrelor. Cutiuţe cu bomboane, margarete şi buburuze din turtă dulce împodobeau mesele. Totul era decorat în roşu, ca o gură de iad. Se simţea ameţit şi uşor. De pe pereţi, părinţii revoluţiilor celor nevoiaşi se uitau ironic la abundenţa prostului gust al recuzitei capitalisto-religioase. „Propaganda" cu semn invers. Minus sau plus. Nu-şi dădea seama.

Nu-şi luase doza. O ţinea de rezervă. Nu ştia dacă o să reuşească. Treceau toţi pe lângă el, de parcă ar fi fost invizibil. Cărau navete cu cozonaci ambalaţi în pungi de plastic. O fată îi scotea şi încerca să le redea forma celor striviţi, îndreptându-i cu răbdare, să nu rămână turtiţi, dar nici să nu-i rupă. Nimic nu avea legătură cu ceea ce se întâmpla, în ordine divină, în noaptea care stătea să vină.

– Tu pe cine cauţi? Că n-am deschis, aşa că du-te acasă până pe la unşpe jumate, când începe să vină lumea. O fată cu rochie scurtă, albastră şi cu o bentiţă de puf alb, cu urechi de iepuraş, zâmbea lângă el, cu două sticle de vin în mâini.

– Oricare, dar numai ăla roşu, nu, i-a întors Bogdan zâmbetul.

– I beg your pardon? [5] se maimuţări fata. Mai zi, că I've lost your drift. [6]

– Adică, serveşte orice vin, numa' pe ăla roşu, nu. E atâta roşu în jur, că parcă aţi fi la o petrecere cu vampiri, d-aia de Halloween.

– Aaaah, ne jucăm de-a handy-dandy [7] , râse ea. Nu pot, I'm not in charge here [8] ! Altu e the boss [9] . Io-s numa small fry [10] . Da' nu mi-ai zis are you meddle here? [11]

– Auzi, mândro, da' limba română nu ne mai place? Nu mai vorbim şi noi ca oamenii, numa' păsăreasca asta ne face cool?

– Hai, mă, ce te superi? Sau mă iei, aşa, la întrebări, ca să nu-mi răspunzi? îl cercetă ea curioasă.

Bogdan îl căuta din priviri pe Sandu, dar nu-l vedea nicăieri. Poate mai târziu. Se îndreptă spre ieşire.

– Bine, da' nici la revedere nu spui, că mi-am pierdut vremea cu tine la conversaţie, chiar

aşa?, îi reproşă fata, răsfăţându-se.

– La revedere, kiddo [12] ! And, remember, speacking in mother tongue is a patriotic honor gesture [13] , ca să zic aşa, să pricepi şi tu.

Când să iasă, şi-a văzut gaşca de prieteni dând colţul după blocurile cu patru etaje. N-avea niciun chef să umble cu hoarda, în seara de Înviere, să-i ia la ochi poliţia, care împânzise deja străzile, ca să păstreze ordinea, să poată raporta la televizor un număr cât mai mic de incidente în Noaptea Sfântă. S-a întors la fata care o luase şi ea spre bar şi a întrebat-o dacă nu poate ieşi prin spate. Ea i-a zâmbit complice, a lăsat sticlele pe tejghea, l-a luat de mână şi l-a tras pe uşa din dreapta barului. A mers în urma ei, lovindu-se în bezna magaziei de navete cu sticle goale şi pline, făcând un slalom orb printre saci cu portocale şi pungi cu lămâi, baxuri de apă minerală, plată şi tot felul de sucuri. A simţit o smucitură puternică şi s-a pomenit lipit de trupul fetei, care-i căuta gura, răsuflând fierbinte şi întretăiat. Înainte să se dezmeticească, s-a pomenit sărutat cu pasiune, în timp ce mâinile îi erau conduse cu fermitate pe sub tivul fustei. Nu asta voia, nu asta intenţionase. Fata îl înţelesese greşit. Voia numai să plece. Să nu-i vadă pe Relu, Celică şi Cristi. I se făcu, neaşteptat, dor de Oana. S-a smuls din îmbrăţişare şi a întrebat-o scurt unde este uşa.

Lumina unui felinar se insinua insistentă printr-o lucarnă din acoperiş. Ciufulită şi nedumerită, cu ochii scăpărând de furie, fata a tras un zăvor metalic aflat chiar în spatele ei şi a urlat la el să iasă.

– Out! Neck and crop! Off! Eject! You wretch! [14]

Bogdan a început să râdă cu hohote uriaşe, nestăvilite.

– Aoleu, aţi auzit tovarăşi? S-a dilit f’un cetăţean, dân cauză dă genocid, bre! Să fim atenţi la măsură, că p-ormă ne râdem şi noi la lună ca blambecii, comentă Celică în timp ce intra în bar.

– Eteee, nu-i niminica p-acilea. Ce-o face fratili nostru, Bodănelu? Să-i dăm un mesagiu dă felicitare dă-nviere că am găsit, frăţiorii mei, pă net unu’ beton. Auzi acilea: *Să paştem cât de mulţi, să paştem toţi de-odată, chiar dacă iarba nu-i legală, măcar e tolerată.*

– Ha?! Ei, cum e? Tare sau ce mama zmeilor?

Râdeau plini de o veselie care nu prevestea nimic bun.

– Alooo! Tovărăşeilor, e nea Sandu p'aci? Sau nea' patronu'? E f'un nea p'aci, c-avem trebi cu dânşii, a început să strige Cristi, cuprins brusc de euforia omului cu bani, capabil să-şi cinstească prietenii cu ce le poftea lor mai tare şi mai tare inimioara. Bătea cu pumnii în tejghea şi cu picioarele în lambriul de lemn al barului.

– Băi, ce-i aici, ia, cărel, ce-i balamucul ăsta? Vreţi să ne speriaţi clienţii ori aţi înnebunit?! Hai, valea, că vă ia mama dracului, tocma acu', dă Înviere, s-a răţoit la ei un bodyguard cât malul.

– Hai, bre, nene, că nu e niciun client, ce atâta supărare? se căţără Cristi pe blatul barului şi aplecându-se, găsi un polonic pentru punch. Îl luă şi se apucă să bată cu el într-o tavă rămasă fără pahare. Heeei, lume, lumeee, îl căutam şi noi p-un tovărăşel d-al nostru, urla Cristi amuzat de propria ispravă, în aplauzele lui Celică şi ale lui Relu.

– Ia, căutaţi-l voi în altă parte! se răsti la el umflatul şi-i cârpi o palmă, trăgându-l de pe bar şi trântindu-l pe pardoseala care nu apucase să se usuce după spălat.

Cristi a simţit că îi explodează capul. Relu şi Marcel rămăseseră interzişi.

– De ce dai, frăţioare? Ce ţi-am făcut? Ce-am zis? Cu ce te-am supărat? Cine pizda mă-tii eşti tu să pui mâna pe mine? De ce vrei tu, mă, să mă omori pă mine, mă? M-ai făcut tu, mă? Vrei să mă omori în noaptea dă-nviere, mă? Tu crezi că io sunt Iisus să mă-nviu să mă mai pupe mamaie o dată? Că n-are pă nimeni, mă, dăcât numa' pă mine!

Pe măsură ce punea întrebările, privirea lui Cristi căpătase o fixitate cu reflexe metalice, vocea devenise răguşită, venele de pe gât se îngroşaseră şi un val de sânge urca spre albul ochilor. S-a îndreptat ameninţător spre gealatul care-l aştepta calm, de două ori mai mare decât el. Îi dispăruse orice prag de autoconservare. S-a repezit ca un orbete la el. Pumnul greu al paznicului i-a venit în întâmpinare şi l-a lovit cu putere în plină figură. Cristi nu a mai văzut şi nu a mai auzit nimic. Bodyguardul s-a uitat spre ceilalţi doi. Relu şi Celică se apropiaseră de uşă, gata s-o ia la fugă.

– Adunaţi-l p-ăsta dă pă jos şi să nu vă mai prind p-aici, că vă bag în feşe. Şi-a strâns mâinile la piept, peste pectoralii uriaşi, şi-a desfăcut picioarele, sprijinindu-se bine pe ele şi a aşteptat să i se execute ordinul.

Băieţii s-au apropiat precauţi de Cristi, care gemea bolborosind cuvinte de neînţeles, legănându-şi într-o parte şi-n alta capul plin de sânge şi, luându-l de braţe, l-au târât afară, fără să bage de seamă că în zvârcolirile lui cele două pietricele roşii i se

rostogoliseră din buzunarul de la piept până sub bar.

– Hai, iepurico, bagă teu' aci, că vine clienţii şi să vopseşte dă roşu pă pantofi. Şi ăsta nu să ia. Ne dă la protecţia consumatorului. Bodyguardul i-a făcut semn fetei cu bentiţă să cureţe petele de sânge de pe pardoseală.

– Să cureţi bine între plăci, că de pe chitu alb iese greu.

Fata i-a aruncat o privire plină de dezgust şi lăsând scrumierele pe care le aşeza pe mese, a luat o cârpă şi a început să frece gresia.

– Hai, ia apleacă-te tu, pufulico, şi şterge şi-acolo sub scaune, râdea excitat bărbatul, uitându-se fără să se ferească la pielea netedă a coapselor ei dezgolite, sub care muşchii supli se încordau la fiecare mişcare. Fata îl ignoră, dar văzuse ceva strălucind sub bar. S-a întors cu spatele, spre deliciul paznicului, s-a aplecat oferindu-i imaginea pe care o aştepta şi a tras cu cârpa spre ea două pietricele roşii. A văzut că sunt doi cercei. I-a pus în buzunar, a mai frecat puţin podeaua şi s-a ridicat încet, ca să-i lase spectatorului ei timp să-şi regleze respiraţia.

– Gata, am terminat.

– Bravo, păpuşe! Da' unde-ai învăţat tu să faci curăţenie aşa de bine? o luă peste picior bărbatul.

– Pot şi eu să plec acasă acum? l-a întrebat fata, ignorându-i remarca şi continuând să pună scrumierele pe masă.

– Da, păsărică, du-te, că acu vine greucenele. Iepuroaicele de noapte. Acu să vezi baterii şi bidoane, tată. Du-te, fată, că nu mai e de tine d-acu'!

Fata şi-a luat pardesiul şi, fără să mai comenteze, a ieşit. Pietrele mici, roşii, îi încălzeau palma.

MANUELA. 22.30

– Sărut mâna, doamna profesoară! salută Tudor politicos când le deschise Manu uşa.

– Bună seara, de ce n-ai deschis, Luca, n-ai cheie?! Că m-ai luat din bucătărie! îşi apostrofă Manuela fiul.

– Am, mammina, cheie, dar la ce-mi foloseşte, dacă voi vă încuiaţi pe dinăuntru şi lăsaţi

zăvoru-n broască? Să nu-i fure hoţii de idei manuscrisele lu' tata?! Auzi, poa' să rămână la noi şi Tudor? Că a vorbit cu ai lui şi ei nu merg la biserică şi noi putem să ne ducem, chiar dacă nu mergeţi voi, că, uite, deschizi geamul şi ne vezi, n-avem ce tâmpenii să facem. Şi îl luăm şi pe Rafa, plus Luca, ştiind că relaţia cu fratele mai mic era un subiect sensibil pentru maică-sa şi era, de obicei, un argument câştigător.

– Şi dacă dau eu un telefon acasă la Tudor, mama lui o să confirme povestea?

– Da, doamna profesoară, cum să nu? minţi Tudor fără să clipească.

De fapt, nici nu ştia de ce se apucase să mintă acum, pe o temă atât de nesemnificativă. Era chiar sigur că, dacă ar fi cerut voie, ar fi primit încuviinţarea, dar nu se mai obosise. În starea în care era maică-sa, nu ar mai fi avut energie să-i ţină şi lui piept. Oricum, avea să-l sune mai târziu şi, liniştindu-se în privinţa lui, avea să-l lase în pace.

În timp ce se descălţa, sub privirea aprobatoare a Manuelei, care în ruptul capului nu i-ar fi cerut explicit aşa ceva, dar îi era cu atât mai recunoscătoare cu cât iniţiativa îi aparţinea, se gândea că, de fapt, necazul era că nu ştia nimic de frate-su, de Bogdan. Nu mai răspunsese nici la telefon şi nici nu ştia unde ar fi putut să-l găsească. Iar, dacă l-ar fi întrebat maică-sa despre el, nu ştia ce să mintă, că nu aveau niciun consemn.

– Atunci duceţi-vă la tine în cameră, Luca, şi vă chem eu când plecăm la biserică.

„Cameră“, se strâmbă Luca în gând. Jumătate de sufragerie şi balconul. Asta făcuseră ai lui când începuseră băieţii să crească. Împărţiseră camera de zi în două, cu un perete fals şi o transformaseră în două dormitoare. Pe urmă închiseseră bine şi balconul, ca să mărească puţin spaţiul băieţilor şi acolo le puseseră birourile. Măcar, lumină era din belşug. Apoi transformaseră dormitorul în sufragerie. Uscau rufele pe hol şi în bucătărie, atârnate pe sfori subţiri prinse în cuie discrete, deasupra tocurilor de uşi şi ferestre. Aşa făcuseră ei trei camere din alea două pe care îi ajutase Demetriade să le obţină, în vremuri uitate, de la ICRAL. De mai mult nu se învredniciseră niciodată. Aveau, în schimb, pereţii tapetaţi cu rafturi burduşite de cărţi. Dacă ar fi avut loc vreo crimă aici, nu era pericol să audă vecinii. Aveau antifonia asigurată, se gândea Tudor, râzând în sine.

– Tata unde e?

– Unde să fie, Luca?! Acasă, în dormitorul nostru. Citeşte şi fişează. Acum a trecut la Michelangelo.

– Auzi, măi, Manu, se apropie profesorul, târşâindu-şi papucii pe holul slab luminat, cu ochii într-un album de pictură, fără să-i observe pe băieţi. Ţie ţi se pare David ăsta aşa o frumuseţe de bărbat?!

– Păi, nu e considerat cel mai proporţionat şi cel mai perfect trup masculin din toate timpurile, dacă îmi permiţi să pun un grad de comparaţie unui superlativ absolut?

– Nu, mă, a lu' Michelangelo. Profesorul David, ăla de-aseară, se amuză Mihai Romanescu de confuzia nevesti-sii. În afară de faptul că se parfumează ca o cocotă, nu văd alte calităţi, deşi aş zice că ăsta e de-a dreptul un defect. Ah, Luca, Tudor, bună seara, băieţi! Bine? Toate bune? Bravo! mormăi mecanic profesorul Romanescu şi continuă imperturbabil, Manu, zi, mă!

Fără să aştepte răspunsul femeii, îşi continuă dialogul-monolog:

– Ăsta, aşa ca sculptură, văd şi eu că e perfect. Dar aşa, ca ideal masculin, mie chiar nu mi se pare. Mai model e Venus la femei. De fapt, nici vouă, femeilor, nu vă place Venus din Milo. Vi se pare grasă şi netonifiată. Ă? Am dreptate? o întrebă scoţându-şi ochelarii şi frecând lentilele de poala halatului.

Manuela terminase treaba şi trecu pe lângă el fără să-i răspundă. O enerva din ce în ce mai tare. Nu-i mai suporta prezenţa, sporovăiala fără rost. O plictisea, o agasa, îi devenise cu totul nesuferit. Numai prezenţa băieţilor îi oprise comentariile sarcastice. Dar şi de astea se săturase. Îi venea să urle. Şi el ori nu pricepea nimic, ori, ca să se protejeze, se prefăcea că nu înţelege. Băieţii se retrăseseră în camera lui Luca, unde Rafael asculta o muzică ciudată, un fel de prelucrări de muzică etnică pentru harpă. Replicile lor întretăiate se pierdură în spatele uşii închise.

Manuela se duse în dormitorul ei şi al lui Mihai, unde începu să scotocească prin dulap, să găsească o rochie potrivită pentru Înviere. Nu ştia cum să se îmbrace. Nu mai călcase pragul vreunei biserici de la botezul lui Rafael. A desprins o rochie verde de pe umeraşul ei şi s-a aşezat pe pat, cu gândul departe. Părintele crezuse că i-au pus nume de arhanghel. N-a vrut să-l supere şi nu i-a spus că ei se gândiseră la pictor. La fel şi la Luca. Nu evanghelistul îi inspirase, ci Luca Signorelli, pictorul prerenascentist. Tot căutând informaţii despre Leonardo, printre precursori şi contemporani, Mihai dăduse peste Signorelli, un alt ucenic al lui Vasari. Şi, cum obişnuia adesea, se pierduse inutil într-o cercetare destul de amănunţită şi în lucrările ăstuia. Îl intrigase şi îl contrariase opera lui. Găsise o frescă pe care italianul o pictase în Domul din Orvieto, *De ortu et tempore Antichristi* adică, *Naşterea şi vremea Antichristului* şi se oprise asupra uneia dintre secvenţe

Predica şi moartea Antichristului. Niciodată până atunci, în ultimul an al veacului al şaisprezecelea, nimeni nu îndrăznise să dea chip celui pe care profeţii îl anunţau ca substitut al Mântuitorului, înainte de „a doua venire“, care se chema „Parusia“, aşa cum o pisălogise Mihai zile întregi. Signorelli îl reprezentase pe ăsta, pe Antichrist, într-o postură aidoma lui Hristos, dar nu avusese curajul să meargă până la capăt, să rişte confuzia căreia ar fi putut să-i cadă pradă credincioşii. Aşa că în spatele Antichristului îl pictase pe Satan, cu toate atributele cu care folclorul i-a înzestrat pe draci - coarne şi urechi ascuţite, rânjet şi privire rea. S-a uitat şi ea, de voie, de nevoie, peste reproduceri şi a văzut că vorbele celui ce predica erau şoptite de drac, iar mâna care arăta nu era doar animată de diavol, ci însăşi mâna lui. Săptămâni întregi îi perorase despre fresca asta. La început o încântase, privise reproducerile şi se antrenase şi ea în discuţie. Despre cum era reprezentat Antichristul în postura predicatorilor care bântuiau cetăţile italiene în Evul Mediu. Ea credea că model îi fusese Savonarola. El o contrazicea. Se uitaseră şi pe albumele care reproduceau frescele din Capela Sixtină, unde lucrările lui Signorelli stăteau alături de cele ale lui Michelangelo. Pe urmă entuziasmul se stinsese, iar ea obosise. Oricum, polemica sau chiar analiza pe care o făceau ei, în apartamentul lor de la etajul opt din Titan, nu ducea nicăieri. Pe urmă se deprinsese să nu-l mai audă.

S-a uitat la tivul desfăcut al rochiei şi a început să caute în sertarele toaletei un ac şi o aţă potrivită ca să-l prindă. A răscolit printre toate nimicurile în căutarea degetarului. Nu-i trebuia, ba o şi încurca, dar îşi amintea că maică-sa nu putea să coasă fără el şi se educase, împotriva evidenţei, că nici ea nu poate. Utilizarea lui permanentă devenise în felul ăsta un ritual. Şi-a căutat ochelarii, s-a chinuit vreo două-trei minute să nimerească urechea strâmtă a acului şi s-a apucat să coasă conştiincioasă marginea stofei. Habar n-avea de ce îşi amintise tocmai în seara asta despre compoziţia lui Signorelli. Poate, pentru că acum prezenţa lui Hristos în lume i se părea la fel de îndepărtată. Nu avea cine ştie ce educaţie religioasă. Pe vremea comuniştilor, maică-sa şi taică-su nu avuseseră destulă încredere în inteligenţa ei şi nu o creditaseră cu posibilitatea de a-şi însuşi gândirea dublă, cum făceau toţi ceilalţi. Aşa că la ea acasă, ceea ce se spunea, aceea se şi făcea. Dacă ziceau că-l iubesc pe conducător, aşa se şi întâmpla. Aveau o poză mică a lui Ceauşescu pe mileu, în colţul din dreapta al televizorului. În stânga erau naşii ei de botez. Şi la perdea era prinsă o panglică mică, tricoloră. Şi ascultau mereu discursurile lui la orice emisiune în care apărea. Pe urmă, făceau un fel de recapitulare ca să ştie ea a doua zi la ore, dacă ar fi întrebat-o cineva. De-aia şi râdeau de ea copiii la şcoală, prin pauze.

A rupt aţa cu dinţii, a netezit cu palmele tivul, a scuturat rochia şi a privit-o de la distanţă. Era mulţumită. Oricum, în întunericul de afară n-avea nimeni cum să observe

vreun neajuns. A răsucit restul de aţă pe papiotă, a înfipt acul în ea, cât a putut mai vertical, şi-a scos degetarul şi le-a pus pe toate la loc, în sertar.

Atât cât ştia despre Dumnezeu, citise şi ea prin ziare şi tot felul de reviste, după revoluţie. Dar se vedea cu ochiul liber că ceea ce se petrecea în lume era departe de modelul pe care îl propovăduia Hristos. De-aia i se părea că în locul Lui vorbea din ce în ce mai tare şi clar oamenilor însuşi Antichristul.

Şi-a aruncat privirea pe geam şi a văzut turla întunecată a bisericii, curtea goală. Peste vreo oră n-ai mai fi avut unde să arunci un ac.

Nu credea aşa cum cred oamenii care merg la biserică duminică de duminică. N-avea cum. Îi intrase în cap că totul are o explicaţie ştiinţifică şi la concluzia asta ajunsese încă din tinereţe, din nopţile nesfârşite de discuţii cu Mihai, Andrei şi Laura. Toţi aveau o formaţie pozitivistă. Dar, dacă era, totuşi, ceva? O neliniştea, de când citise despre pariul lui Pascal. I se părea aşa de simplu, încât o pusese tare pe gânduri. Aşadar, dacă nu-ţi păsa de ce ziceau ceilalţi şi credeai în Dumnezeu, iar după ce mureai constatai că nu există, aia e, nu se întâmplă nimic. Atât că au râs unii de tine cât erai viu. Dar când nu mai eşti, nici nu mai contează. Chestia urâtă era că, dacă nu credeai şi după ce te duceai se dovedea că există, era jale! Te duceai în iad fără comentarii. Concluzia? Era iresponsabil să fii ateu! Dixit! Merita să rişti? Nu prea!

Aşa că se hotărâse să mai îndrepte starea de fapt şi îi mobilizase pe toţi în seara asta să meargă la biserică. De undeva trebuia să înceapă. Pe urmă ar fi urmat, poate, eliberarea.

MARGA. 22.15

– Două sute de mii, i-a cerut sec taximetristul.

– Cum două sute de mii? Ai mers câteva staţii de autobuz? s-a indignat Marga.

– Atunci trebuia să mergi cu autobuzul, a devenit obraznic şoferul. Vă suiţi toate, mari doamne, în taxi şi p-ormă nu vreţi să plătiţi. Mi-a zis mie colegu’ pân’ staţie că la ora asta e moartă treaba. A măsurat-o peste umăr cu o privire dispreţuitoare şi adăugă:

– Sau puteai să o iei pe jos, că nu-ţi strica. Hai, banii, că ne supărăm, a somat-o ameninţător.

Nici nu ştia dacă mai mult jignită sau timorată, Marga a scos portofelul şi a plătit. Pe urmă s-a chinuit să deschidă portiera şi s-a grăbit să iasă din maşină. Tocul i s-a înfipt într-o crăpătură din bordură şi pantoful i-a ieşit din picior. Şi-a pierdut echilibrul şi, în ciuda faptului că apucase cu nădejde portiera, a alunecat înapoi, pe banchetă.

– Ho, cucoană, că rupi uşa! Aoleu, îmi înfunzi arcurile. Matale crezi că e făcută dân relaxa? Când îţi spui io că nu-ţi strica s-o iei pă jos, ai zis că-s tupeist. Nu-s. Sunt realist, clar? Hai, că mă ţii din treabă.

Marga se înroşise toată. De efort, de ruşine, de furie. A ieşit din taxi, fără să mai încerce să se încalţe cu pantoful prins în capcana bordurii, şi a trântit portiera cu putere, ca formă de protest. I s-a făcut brusc frică de gestul ei şi la gândul că taximetristul ar fi putut coborî să-i ceară socoteală, şi-a smuls pantoful dintre muchiile de beton şi s-a precipitat aşa, cu un picior încălţat şi cu celălalt desculţ, spre intrarea mallului.

– Ce faci, Cenuşăreaso, ţi-e teamă că pierzi balu'?

Laurenţiu îi zâmbea cu gura până la urechi, captiv într-una din feliile de sticlă ale uşii rotative.

S-a strecurat şi ea în următorul compartiment şi când a ieşit, Laur a prins-o de mână, i-a luat pantoful şi, curtenitor, s-a aplecat şi i l-a pus în picior. Două fete, aflate lângă o vitrină, unde se legăna pe un ponei o păpuşă blondă şi grăsuţă, priveau mute de uimire cum un bărbat frumos şi tânăr se purta atât de super cu o babetă grasă şi caraghioasă. Marga nu ştia dacă să râdă sau să plângă, atât era de emoţionată. Nu mai avea cincizeci de ani şi nici optzeci de kilograme. În lumina revărsată din vitrinele împodobite cu crengi înverzite şi flori de cireş din plastic era puştoaica de douăzeci de ani, subţire şi roşcată, cu ochi verzi şi talie de viespe, frumoasă, veselă şi curtată de toţi băieţii.

Laur privea cu uimire chipul transfigurat al femeii. Un fel de sfială amestecată cu milă îi spunea să oprească bătaia asta de joc. Era, la urma-urmei, o nefericită, care nu-şi mai găsea locul în vârsta ei biologică.

– Vai, domnu' Laurenţiu, ce galant sunteţi!

Broboane de sudoare explodaseră de sub pielea moale şi îi cotropiseră tâmplele şi renumitul şanţ al lui Cupidon, spaţiul acela delicios, care coboară delicat dinspre nas către buza superioară. Picături minuscule de transpiraţie poposeau puţin printre firele de păr răsărite în colţurile gurii şi, vibrând abia perceptibil în tremurul nervos al bărbiei

lipsite de fermitate, coborau pe ridurile adânci de la comisura buzelor.

Mila uimită se războia cu cinismul lui. Şi-a aruncat încă o dată ochii spre vitrina cu jucării, a luat-o pe Marga de mână şi a tras-o înăuntrul magazinului. Nu-i luase nimic Serenei de Paşti. Ştia că se ocupase Gina de toate, dar în momentul ăsta se simţea invadat de un dor intens de fiica sa. I-ar fi cumpărat tot ce era pe rafturi.

– Păpuşa din vitrină, vă rog, comandă ferm Laurenţiu.

– Aceea de la Delux cu minicreşa sau cea de la Nenuco, din leagăn? întrebă amabilă vânzătoarea, fără să-l privească pe Laur. O măsura din cap până în picioare pe Marga, care nu avusese timp să-şi revină. Privirea vânzătoarei nu putea să ascundă nedumerirea de a o vedea pe femeia asta răvăşită, grasă, îmbrăcată într-o rochie înflorată, care stătea să plesnească din toate cusăturile, cu părul în dezordine, de mână cu bărbatul tânăr, atletic, frumos şi cumpărând împreună jucării pentru fetiţa lor. Chiar aşa înnebunise lumea?

– Aia cu leagănul. Îţi place, zâno?

Vânzătoarea se scutură ca dintr-un vis neînţeles şi întorcându-se pe călcâie dădu să intre în depozit.

– Nu, vă rog să mi-o daţi pe cea din vitrină, pe cea montată, că n-am timp s-o mai asamblez. Şi-aşa e târziu. N-am dreptate, frumoaso? se întoarse spre Marga şi o ciupi tandru de bărbie.

– Nu putem să deranjăm vitrina, dar îl putem ruga pe colegul nostru din magazie să o asambleze, bineînţeles pentru o atenţie mică, şi o luaţi mai târziu. Achitaţi acum un avans şi diferenţa când o ridicaţi. Închidem la opt.

– Plătesc acum tot şi vin cu bonul, da? Îmi scrieţi dumneavoastră aici, că am de ridicat marfa, în caz că nu vă mai găsesc. Laur dăduse drumul mâinii Margăi, căutându-şi portofelul, în buzunarul de la spate, iar ea nu mai ştia ce să facă cu mâinile. Le-a dus la spate, dar era inconfortabil. Le-a strâns una într-alta, în faţă, dar i se părea caraghios. Buzunare nu avea, aşa că pe una a agăţat-o de cureaua genţii, iar pe cealaltă a lăsat-o să atârne pe lângă coapsa plină. Laur plătise şi era gata de plecare. Luându-şi rămas-bun de la vânzătoare, i-a prins privirea, care-i măsura şi pe el, şi pe Marga şi în care se amestecau mirarea şi dezgustul. S-a indispus brusc şi a lepădat dintr-odată slăbiciunea care risca să-l umanizeze.

– Hai, prinţeso, a şuierat cu răceală. O mie de compuşi aromatici îşi fac de cap cu simţul meu olfactiv. N-auzi cântecul tainic al râşniţei, care macină boabele bine prăjite una câte una şi le transformă în pulbere caldă, proaspătă, parfumată?

Marga îl urma hipnotizată. Laurenţiu vorbea într-una, trăgând-o de mână, fără să o privească. Avea impresia că vânzătoarea şi toată lumea se uitau la el şi râdeau pe înfundate. Asta îl umplea de ruşine şi de furie. A intrat cu ea în cafenea şi a ochit o masă înaltă, cu scaune înguste şi greu de abordat. A împins-o pe Marga spre ea şi i-a făcut semn să se aşeze, cât avea el să comande cafeaua. Femeia se uita îngrozită, pentru că nu ştia cum să se caţăre pe piesa de mobilier cu picioare subţiri şi echilibru precar. S-a uitat în jur, doar-doar va găsi o scăpare. Toate mesele erau ocupate. Nu avea încotro. Câţiva puşti râdeau tare, răsturnându-se pe fotoliile comode. Îi invidia. Nimeni nu părea să o privească. Şi-a fixat poşeta bine pe umăr şi apucându-se cât de discret putea ea de marginea mesei, cu piciorul sprijinit pe stinghia care regla înălţimea scaunului, a încercat să se aşeze. Masa a început să se clatine. A continuat, totuşi. Nu luase, din păcate, în calcul faptul că scaunul nu era doar înalt, ci şi rotativ, aşa că răsucirea lui a luat-o prin surprindere şi s-a pomenit cât pe ce să doboare spătarul. S-a lăsat jos, din nou pe piciorul liber şi a căutat, disperată, cu privirea, o masă normală cu scaune obişnuite sau, spera ea, cu fotolii. Din fericire, a zărit la timp una care se elibera chiar atunci, tocmai în mijlocul cafenelei. S-a îndreptat spre ea grăbită, să nu o ocupe altcineva înainte. I-a lovit pe toţi în drum, dar nu s-a uitat în urmă.

Laurenţiu o observase, fără ca ea să îşi dea seama, şi începuse deja să se întrebe ce naiba făcea el aici cu baba asta nebună. A luat cafelele, un coniac şi o tartă cu fructe, cumpărată numai pentru plăcerea de a o vedea cum o înfulecă, şi s-a dus la masa unde Marga, ostenită şi jenată de tot efortul stupid de a fi încercat să se caţăre pe scaunul de bar, se aşezase şi îşi trăgea sufletul.

– Ce-i, frumoaso, nu ţi-a plăcut aerul rarefiat al înălţimilor? a întrebat-o absent, cu ochii după adolescentele care se distrau de minune, râzând din orice şi amânându-şi întoarcerea acasă, în sânul familiilor, pe care le apucase evlavia de-o zi.

– Nu e vorba de asta, ştiţi, mă simt mai bine la o masă mai puţin expusă. Sunt, totuşi, o femeie serioasă, căsătorită şi puţină atenţie este absolut necesară.

Lui Laurenţiu nu-i venea să-şi creadă urechilor. Asta, în loc să latre de fericire că o sunase, că o băga în seamă, că o trăda, cum ar veni, pe Laura, se ferea să fie văzută cu el. Neeee, n-avea cum să fie aşa. O văzuse mai devreme cum era să se răstoarne cu masă şi

cu scaun cu tot. Ce zicea ea acum era numai un motiv găsit la repezeală pentru conservarea respectului de sine. Dar nu-şi dădea seama că-l jignea pe el? Ce nenorocită!

– Hai, am zis că ne tutuim! Ia prăjitura asta, dulceaţo, şi devoreaz-o! Îmi plac femeile care mănâncă. M-am săturat de scoabele astea care scot bulele din apa minerală ca să nu se îngraşe.

Marga se uita la el cu neîncredere. S-ar fi abţinut, dar şi fructele alea de pădure arătau uluitor înecate aşa, în crema de vanilie, care se revărsa peste blatul pufos, glazurat cu ciocolată. A luat cu graţie linguriţa, a tăiat o bucăţică din tartă şi a dus-o la gură încet, savurând clipa. A simţit pe limbă textura delicată a prăjiturii şi s-a lăsat cuprinsă de o desăvârşită bucurie a simţurilor. A uitat şi de bărbatul din faţa ei, şi de Gogul, şi de Laura cu Demetriade al ei, şi chiar şi de meşterul ăla de la şcoală, care n-o recunoscuse nici astăzi în parc. Merita măcar atâta fericire. A gustat şi din cafeaua în care frişca începuse să se topească şi s-a simţit în al nouălea cer.

Laurenţiu se uita prostit la femeia pe care o adusese aici să o umilească, să-şi panseze egoul şifonat de Oana, să se distreze un pic pe seama ei. Se pomenea, printr-o caraghioasă mutare de accent, că devenise tocmai el unealtă pentru ca bătrâna să îşi ofere câteva clipe de desfătare. Marga părea să nu-i mai noteze prezenţa. Nu-i mai venea în cap nicio replică. A sorbit o gură de coniac şi şi-a aprins o ţigară. Secvenţele i se derulau cu încetinitorul în faţa ochilor. Ce făcuse el de fapt? Plecase plin de aşteptări de-acasă, lăsându-şi familia aiurea, constatase că drogata aia mică îi trăsese clapa, o părăsise pe Laura în cel mai umilitor mod cu putinţă şi, într-o încercare neinspirată de a se binedispune un pic, improvizase o întâlnire cu mamaia asta plecată cu sorcova. Şi ce se alesese? Cum ar fi interpretat un privitor din afară succesiunea întâmplărilor nude? Pe scurt, o aşteptase la intrarea în mall, o încălţase, o condusese la o cafenea şi îi adusese la masă comanda. Acum ea îl ignora cu desăvârşire, scufundată într-o plăcere măruntă, pe care o transformase într-una absolută.

– Domnu' Laurenţiu, a fost delicios! Vă mulţumesc foarte mult, aţi fost foarte delicat să mă invitaţi la cafea, dar acum trebuie să plec, sunt aşteptată şi nu mai pot întârzia, ar fi nepoliticos.

Sub ochii uimiţi ai lui Laurenţiu, Marga şi-a şters cu gingăşie colţurile gurii cu şerveţelul murdar de ruj, a aşezat farfuriuţa ceştii peste cea a prăjiturii şi peste toate, cana de cafea. A pus linguriţa pe marginea farfuriei de deasupra, şerveţelul făcut ghem, în cana goală şi toată piramida pe colţul mesei. Apoi s-a ridicat, i-a întins mâna cu o fermitate

neaşteptată, refuzând din gest ideea de a-i fi sărutată, şi-a luat poşeta şi, îndreptându-şi ţinuta, s-a întors şi a ieşit fără să se uite în urmă.

Cafeneaua se golise pe nesimţite. Laurenţiu, singur la masă, făcea rotocoale de fum, legănând absent paharul de coniac.

ÎNVIEREA

SANDU. 23.00

Puiu zăcea lângă zidul casei, într-o clisă din noroi, pufuleţi striviţi, amestecaţi cu resturi de napolitane şi cioburi cu model de fagure. Îşi ţinea capul între mâini şi murmura întruna *m-ai omorât şi numa' bine v-am făcut*. Sângele amestecat cu sirop de vişine îi năclăise părul, se scurgea pe ceafă, peste urechi şi se prelingea pe gât până pe piepţii cămăşii albe, de Înviere. N-avea curaj să strige. Sandu-i spusese că, dacă aude un sunet, îi taie gâtul. Că, dacă băieţii nu se întorc în zece minute, îi taie gâtul. Că, dacă face tărăboi tanti Sofica, îi taie gâtul. Că, dacă ăia mici ai lor urlă, le taie gâtul. Că, dacă pe maică-sa a trimis-o degeaba la spital, le taie gâtul la toţi. Nu lăsase pe nimeni să se apropie de el. Ştia că-l rănise superficial. Deocamdată. Stăteau toţi în curte. Sandu, pe o buturugă, ţinând într-o mână gâtul spart al sticlei de sirop şi în cealaltă sticla cu apă, din care bea la intervale scurte, părea că nu glumeşte. Se uita în gol şi aştepta să-şi vadă fraţii, fugiţi de spaimă, înapoi, acasă. Era o linişte înfricoşătoare.

– Tanti Sofico, ia dă telefonu' ăla! Ai număru' de la spital?

Femeia clătină uşor capul.

– Ia sună, Florico, la spital şi vezi ce face mămica, ordonă Sandu. Lăsase din mână sticla cu apă şi scosese din buzunar lănţişorul Oanei. L-a apucat de un capăt şi a lăsat medalionul cu Maica Domnului să penduleze. Şi l-a apropiat de ochi şi i-a urmărit legănarea. Şi-l imagina la gâtul maică-sii şi pe ea zâmbind şi mângâindu-l cu sfială. O vedea tânără şi frumoasă, ca atunci când era el mic şi ea-l alerga prin casă şi se făcea că nu poate să-l prindă şi râdeau amândoi. Şi pe urmă, ea-l lua în braţe şi-l strângea tare-tare şi-l întreba ce culoare au ochii lui, şi el, cât era de mic, îi spunea, ba că erau „veeeezi", ba că erau „maio" şi, abia la sfârşit, când ea părea să abandoneze, el se făcea serios şi îi spunea „abatiii". Îi povestise asta de zeci de ori şi mereu râdeau şi păreau să nu se plictisească niciodată de istorioara asta. Era numai a lor. De când erau numai ei doi, fără Florica şi fără băieţi. Pe urmă, apăruseră şi ei, pe rând, şi pe el îl dăduse la orfelinat. Da' nu-i purta pică. Şi nici ăstora mici. Aşa fusese să fie.

– Ce zice ăia, fă?! E bine mămica?!

– Nu ştiu, m-a pus să aştept. A zis că să vină doctoru'.

Un gând rece trecu pe sub fruntea lui Sandu. Nu a zis nimic, a strâns doar mai tare gâtul sticlei în mână. Se uita mai departe la medalionul transformat într-un mic pendul. Balansul lui părea să măsoare distanţa de la îngrijorare la spaimă. Sofica stinse focul, închise butelia, puse capace peste oale şi peste cratiţe şi se lăsă uşor pe un taburet de lemn. Nu se uita spre Puiu. Doar neliniştea mâinilor obosite ce frământau poala fustei de duminică trăda teama, care începea să crească în locul iubirii de Hristos Cel înviat.

Pe stradă se auzeau glasuri întretăiate, chemări şi urări, îndemnuri şi râsete. Nimeni nu bătea la poarta lor.

– A venit, Florico, doctoru' ăla-n morţii mă-sii, că mă duc io la spital şi-l târăsc la telefon să vorbească cu tine! Ia, dă, fă, telefonu' la mine.

Sofica a dat să se ridice să-i dea lui Puiu un şervet, ca să-şi şteargă sângele de pe faţă. Sandu i-a făcut un semn scurt cu mâna în care ţinea sticla şi femeia s-a aşezat la loc. Puiu, prăbuşit, nu atât de durere, cât de umilinţă, plângea tăcut, clătinându-şi capul într-o parte şi-n alta, lăsând urme roşii pe peretele proaspăt văruit al casei. Verişorii ăia mici tăceau.

– Băăăăi, alooo, 'raţi ai dracului dă ratoni! E, bă, cineva în spitalu' ăla, băga-mi-aş picioarele-n el dă morgă, băăăă, aloooo!

Medalionul agăţat la capătul lănţişorului împrumutase mişcarea agitată a mâinii care ţinea telefonul şi se lovea cu un mic plescăit, când de pieptul lui Sandu, când de antebraţul lui musculos.

– Aha, aţi răspuns! De o bolnavă vreau să vă-ntreb, cum se simte şi dacă po' s-o vizitez cu fraţiorii mei. Iconiţa îşi domolise voltele şi părea un mic metronom răsturnat.

– Mariana Vergu o cheamă. Când a fost internată, fă? Aseară, nu? o întrebă Sandu în şoaptă pe Florica.

– Îhî, a luat-o cu salvarea şi i-a pus mască d-aia pă faţă, cu oxigen, răspunse fata precipitată să dea amănunte cât mai exacte, ca şi cum asta ar fi putut să influenţeze ce avea de spus doctorul de la capătul firului. Firului. Nici nu mai era niciun fir acu'. Toate era fără fir, se gândea cumva, paralel, Florica. Habar n-avea cum era posibil să ai nişte gânduri aşa, principale, să vorbeşti despre ele şi în acelaşi timp să mai ai unele, de-al doilea, pe care să le ţii numai pentru tine. Şi cu telefoanele. Nici cu ele nu înţelegea. Cum se poate să vorbeşti de la un cap la altu' al oraşului aşa, fără fir? Era mai de înţeles când

nu-ţi răspundea nimeni.

– Da, venim, da’ ziceţi-ne cum se simte, ce-are voie de mâncare, ce să-i aducem?

Maica Domnului se legăna din ce în ce mai liniştită. Puiu nu mai plângea. Gemea uşor cu capul în piept. Sângele şi siropul începuseră să se usuce. Simţea în gură un amestec ciudat de sărat şi dulce, care, neaşteptat, începuse să-i placă.

– De ce să-i aducem haine bune? O daţi acasă în seara asta? Cum? Ce-ai zis, mă? Cum a murit mămica? Măăă, bag cuţitu-n toţi! Cum a murit mămica, măăă? Urletul lui Sandu era acoperit încet, încet de dangătul clopotelor de la Biserica Sfinţilor Arhangheli. Privirea devenise fixă în ochii încremeniţi în orbite. Florica începu să plângă. Sofica încremenise cu mâna la gură. Sandu aruncă telefonul şi se întoarse greoi spre Puiu.

Maica Domnului privea din noroi doi băieţei care intrau speriaţi pe poarta ca un hotar între întunericul din afară şi cel dinăuntru.

ANDREI. 22.00

– Unde ai fost dragă? Mai aveam puţin şi sunam pe la spitale. Am vorbit până şi cu maică-ta. Ţi-am luat urma peste tot. Şi la Fundaţie, şi la Asociaţie. Marga nici nu mi-a răspuns la telefon. Dacă aveam numărul, cred că l-aş fi sunat şi pe frate-tău.

Andrei o auzise intrând, dar nu şi-a întors privirea spre uşă. Îşi trăsese un ciorap pe piciorul gol şi-l compara cu celălalt. Erau de aceeaşi culoare, aveau aceeaşi textură, dar unul era mai scurt şi unul mai lung. Stătea pe marginea patului cu picioarele întinse în echer, fără să atingă podeaua, şi le sucea de la stânga la dreapta şi invers, privindu-le amuzat. Avea un mic mont la piciorul drept şi călcâiele se cam hârjâiseră de ţesătura şosetelor când se încălţase. Ar fi trebuit să le frece mai des cu piatra ponce. Şi să le ungă cu cremă. Le iubea.

– Merge şi aşa. E noapte şi o să stau în picioare. Televiziunile mă filmează la plan mediu. Aşa mi-a zis reportera care m-a sunat şi mi-a făcut instructajul, în ce direcţie să mă uit când ridică ea lumânarea, ca să iasă şi un prim plan bun. Şi că să-ţi fac semn şi ţie, să te uiţi în aceeaşi direcţie, ca să fim în acelaşi ax. Auzi tu, în acelaşi ax, râse Demetriade continuând să vorbească singur, dar observând-o cu coada ochiului pe Laura în cadrul uşii. Stătea dreaptă, fără să se sprijine, ca o pildă a miracolului evoluţionist.

Totdeauna îl încântase anatomia umană. Nu uitase niciodată semestrul ăla de la Medicină. Ba, îşi completase cunoştinţele permanent. Ce era un om? Două sute şase oase. Din care douăzeci şi nouă, craniul, din care paisprezece, masivul facial. Douăsprezece perechi de coaste, din care şapte adevărate, trei false, două nearticulate cu sternul. Coloana vertebrală, treizeci şi patru de vertebre, din care şapte cervicale, douăsprezece toracice, cinci lombare, cinci sacrale, cinci coccigiene.

– Nu vii lângă mine? Nu te dor picioarele, spatele? Nu eşti obosită?

Întrebările rostite cu voce egală curgeau mecanic, fără să trădeze vreun interes real. Laura nu părea să le fi auzit.

Cum putea omul să se mişte şi să îşi menţină echilibrul pe câteva oase? Prin clasa a opta citise şi o epatase pe profesoara de biologie, spunându-i dintr-o răsuflare că piciorul uman are douăzeci şi opt de oase, douăzeci de muşchi şi o sută şapte tendoane. La vremea aia, chiar învăţase nişte denumiri din care astăzi mai ţinea minte tuberculul metatarsianului şi osul cuboid. Primele amintiri le avea de pe la patru, cinci ani când se uita pe stradă cum se mişcau de diferit muşchii sub piele, în timp ce oamenii mergeau mai repede sau mai încet, stăteau prin staţii, mutându-şi greutatea corpului de pe un picior pe celălalt, ori alergau să prindă autobuzul. Picioarele copiilor de la grădiniţă sau din parc nu-l interesau. Erau prea mici, prea subţiri. Nu se puteau cerceta.

– A îmbătrânit şi Lenuţa. Ori îi dăm prea puţin şi nu se mai străduieşte, că la cât o plătim, găseşte şi-n altă parte de lucru. Merge, măria-ta?

– Ce să meargă?

– Să iau ciorapii ăştia? Merge? Că n-am răbdare să caut alţii. Pe ăştia mi i-a scos Lenuţa. Şi se potrivesc la costum şi la pantofi, şi la cravată, şi la batistă, na! Şi să stau înţepenit în pridvor la Patriarhie, merge, nu?

Cele mai multe picioare la un loc le văzuse, tot când era mic, la biserică. Era mărunţel şi le ajungea oamenilor numai până la talie. Privind înainte, nu vedea nimic, aşa că se uita în jur şi în jos. Picioare în pantaloni, picioare în fuste lungi, scurte, groase, transparente, strâmte sau largi. Picioare subţiri, înalte, drepte, în formă de x, zdravene, strâmbe, curbate, netede, zbârcite, obosite, cu vene pronunţate, cu genunchi colţuroşi, năpădite de păr sau doar de un puf invizibil. În mişcare neîncetată. Îl ducea bunică-sa. Nu era credincios. Nici nu i se explicase de ce trebuie să meargă. Doar că trebuie să-L roage pe Doamne-Doamne să-i dea sănătate şi minte multă şi noroc. Mergeau mai mult vara, că

iarna era gheaţă şi bunică-sii îi era frică să nu cadă, să-şi rupă tocmai un picior. Nu pricepea de ce făcea toată lumea gimnastica aia caraghioasă. Ba stăteau în picioare, ba se aplecau până la pământ. Pe urmă se aşezau pe nişte scaune de lemn, lipite de perete şi iar se ridicau şi pe urmă îngenuncheau şi ori stăteau drepţi, ori se aplecau sprijinindu-se în palme, ori se ciuceau de tot, cu capul în pământ şi fundurile odihnindu-se pe călcâie ori ridicate în sus. Şi în tot timpul ăsta auzea gemete surde, oftaturi discrete sau oase trosnind încetişor. Oasele şalelor. Oasele picioarelor.

– Da, dar la masă trebuie să fii atent când te aşezi, să nu ridici tivul pantalonilor mai sus de marginea ciorapului.

– Hai, dă-o-ncolo de treabă, cine naiba se bagă sub masă, ca să-mi măsoare mie ciorapii. Exagerezi. Ştii pe unde umblă Max? Nici nu l-am sunat azi.

– O fi cu Oana, răspunse absentă Laura.

Nu se mişcase din cadrul uşii. Andrei întoarse capul spre ea. Părea obosită. Îşi coborî privirea spre picioarele ei de legendă şi observă cu neplăcere gleznele umflate, care asaltau pantoful delicat. Însemna că umblase mult pe jos. Asta nu-i stătea în fire şi s-ar fi întâmplat doar dacă, la fel ca în tinereţe, o măcina vreo nelinişte, pe care o rezolva acum ca şi atunci, mergând în neştire, ca să-şi provoace o durere trupească mai mare decât cea sufletească. Dar, credea el, era, mai degrabă, încă un neajuns pe care i-l aducea vârsta, la pachet cu atâtea altele. De pildă, pânza de păianjen a capilarelor sparte pe coapse, pe care ea o ascundea ziua sub ciorapi închişi la culoare şi fuste peste genunchi, seara sub halatul de baie şi noaptea sub cămăşi vaporoase şi lungi. Medical vorbind, picioarele se umflau când apărea o presiune în capilare şi apa în exces intra în ţesuturile învecinate. Venele alea încâlcite, albăstrui şi violet, apăreau după sarcină şi nu se mai opreau până la moarte. Le văzuse la toate femeile. Şi la maică-sa, şi la toate cele pe care le tăvălise prin aşternuturi. Inundaţie la celule, râse tăcut.

– Tu nu te îmbraci? Trebuie să-ţi iei ceva mai ortodox pe tine, să dai exemplu de evlavie lumii mondene.

Se gândea răutăcios că Laurei i-ar fi fost greu să mai îngenuncheze acum în faţa icoanelor, dar era sigur că, dacă pentru imaginea lor ar fi fost necesar, ar fi făcut-o.

– Îmi place din ce în ce mai puţin fata asta. E ceva ciudat cu ea. Totdeauna a fost.

Laura îşi desfăcea cordonul pardesiului cu gesturi economice. Pe chipul ei nu se mişca

niciun muşchi. Asta îl făcu pe Andrei să îşi aducă aminte, cu o exactitate care îl încânta, lista muşchilor capului. Faţa Laurei nu avea nicio expresie. Niciunul din cei cincizeci de muşchi nu mişca.

– Am văzut-o şi într-o companie mai mult decât dubioasă, aş spune, continuă femeia, scoţându-şi unul câte unul pantofii.

Continua să vorbească aşezându-se pe canapea şi masându-şi uşor tălpile. Ca nişte aripi mici îşi flexa falangele în sus şi în jos, cu precauţie. Andrei inventaria mişcările muşchilor, tendoanelor şi ale oaselor, cu infinita satisfacţie a studentului care a reuşit să memoreze şi să depoziteze tot. Se întoarse la chip. Nu mai auzea ce spunea Laura. Muşchiul temporal făcuse din piele o scăriţă cu trepte inegale, ce pornea dintre sprâncene şi ducea la baza scalpului. Orbicularul ochiului împingea în sus, în linie frântă, zecile de firişoare de păr, atent pensate, tunse şi vopsite, care alcătuiau sprânceana dreaptă, iar cel al gurii, *levator labii superioris*, îşi aminti cu surprindere aproape orgasmică numele lui latinesc, făcea un adevărat spectacol cu gura ei, contractând şi destinzând buzele, ridicând şi coborându-le colţurile, ascunzând şi dezvelind dantura perfect aliniată de nenumăraţii stomatologi, care dăduseră de lucru celor mai pricepuţi tehnicieni, din cele mai bune laboratoare dentare. Şi-o imagină ţuguidu-şi buzele şi sărutând geamul de protecţie al icoanelor, plin de urmele altor zeci, sute de buze. Şi asta ar fi făcut-o, dacă ar fi fost necesar. Şi-ar fi anulat toate rezervele legate de igienă şi ar fi lăsat, ipocrită, camerele de luat vederi să o surprindă într-un moment de mare intimitate.

– Gata, Laura, gata, iubito! Max e băiat mare, ştie şi poate să se descurce şi singur. Te rog, nu-l emascula. Tu eşti mamă, dar nu mai ai un copil, ci un fiu.

– Îţi spun că am dreptate. Îşi trecu mâna prin păr. Unghiile roşii, rotunjite perfect, treceau experte printre firele dese, vopsite corect de la rădăcină până la vârf şi le disciplinau aşezându-le cuminţi pe după ureche.

Helix, zâmbi Andrei. Le văzu reapărând snop, de sub lobul auricular.

– De ce râzi? E ceva amuzant în ce spun? se enervă Laura.

Douăzeci şi şapte de oase, recapitulă Andrei. Mâna Laurei. Cea care l-a mângâiat. Cea care va împreuna falangele distale ale policelui, arătătorului şi mijlociului pentru a atinge fruntea, pieptul, umărul drept, umărul stâng. Semnul crucii.

– Las-o, dragă, în pace. Ţie nu-ţi place niciuna.

Andrei simţea un gust plăcut de revoltă şi continua să-şi desfacă nevasta în muşchi, nervi, artere, vene, ligamente, membrane, articulaţii, oase şi tendoane, enzime, hormoni, sânge, organe.

Laura tăcu. Pierduse. Era o mână de carne, care ar fi avut nevoie de o mână de duh, ca să o poată lua de la capăt.

Intră în baie. Dădu drumul la apă. Se întinse pe covoraşul pufos şi nu mai văzu decât şanţul dintre cele două plăci de gresie, umplut cu chit albastru.

Noapte bună, dragoste! Ţi-aş scrie până dimineaţa. Voi fi acolo, te voi ţine în braţe până adormi şi îţi voi veghea visele! Eşti cea mai incredibilă femeie pe care am întâlnit-o. Amintirea trupului tău îmi fugăreşte sângele prin vene şi gândurile prin minte. Am simţit bucuria de a-ţi fi oferit extazul. Nu uit privirea ta pierdută, de femeie rătăcită într-o plăcere necunoscută, miraculoasă. Respiraţia şi cutremurul trupului. Dar, mai ales, nu-ţi uit privirea, transformată, parcă, de o fugă inversă a timpului. În ochii tăi era nedumerire. Cereau să înţeleagă şi se abandonau plăcerii, renunţând. Nu o să uit.

Recepţionat: 04:07:19 01/08/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut

Învăţase pe dinafară textul ăsta. Nu ştia dacă-l scrisese el sau îl copiase de undeva, dar se potrivea cu tot ceea ce simţise şi ea atunci. Prima lor noapte. Şi-l repeta, amăgindu-se. Întâi împietrită de neînţelegere, pe urmă în şiroaie de lacrimi, încovoiată de suferinţă. Fiecare por respira durere. Durerea umilinţei. Rătăcise pe străzi cu el în gând ori de câte ori câte un mesaj de-al lui anunţa sfârşitul. Agoniza până când altul îi readucea speranţa.

Acasă trebuia să fie zâmbitoare, calmă, stăpână. Nu mai putea. În noaptea asta se sfârşise. În noaptea asta coborâse. Poate numai Hristos, ridicându-se de la iad, ar fi putut-o ridica şi pe ea. De jos, de pe gresie. Dintre crăpături.

DORU. 22.30

– Eşti acasă? Silvia!

Doru, păşea cu grijă în bezna în care era cufundat apartamentul, bâjbâind după comutatorul becului de la bucătărie, pentru că în hol aveau un scurtcircuit de multă vreme. Din casă nu se auzea niciun zgomot. Doar din bucătărie venea sufocat un bolborosit cu respiraţie scurtă. A aprins lumina şi haosul din încăpere l-a îngrozit. Dacă n-

ar fi recunoscut mobila şi faianţa, ar fi fost tentat să creadă că a deschis altă uşă. S-a dus spre aragazul pe care fierbea un vas din care apa se evaporase aproape de tot. A stins focul şi s-a uitat înăuntru. Din câteva degete de zeamă murdară se zgâia la el un ochi rotund, negru, mat, ieşit dintr-o orbită de carne zdrenţuită. I-a venit să vomite. A ieşit din bucătărie şi a aprins lampadarul din sufragerie, continuând să spere absurd că era cineva în casă.

– Silvia, unde, Doamne iartă-mă, sunteţi toţi?

A intrat în dormitor. Stelele, cerul cu nori netezi, ca o oglindă mată, luna, care se apropia de ultimul pătrar, aruncau o lumină stranie în dormitor. Pe pat, Doru a zărit umbra grea a unui trup scufundat într-un somn adânc. A aprins aplica din perete şi a văzut-o pe Silvia dormind înfăşurată în halatul de casă, pe care se ghiceau pete mari de ulei şi sos de roşii. De sub cotul pe care îşi sprijinea capul se zăreau câteva pagini de caiet dictando îndoite, iar un pix căzut pe covor lăsase urme de pastă pe cearşaful mototolit. Doru s-a apropiat în vârful picioarelor, s-a ghemuit lângă pat şi a privit-o cu atenţie. Un firicel de salivă, scurs pe la comisura gurii, udase faţa de pernă şi făcuse o abia vizibilă moviliţă din bule de aer pe care, odată la două trei respiraţii, o atingea buza inferioară, când expiraţia îi tulbura nemişcarea. Ochii i se mişcau neliniştiţi sub pleoape şi respiraţia era precipitată. Visa. Doru a tras foile de sub braţul femeii cu grijă mare, să nu o trezească. Era un caiet de o sută de pagini, aproape plin. L-a luat şi a ieşit din cameră stingând lumina şi închizând uşa fără zgomot. Tăcerea din sufragerie îi făcea rău fizic. Privea caietul. L-a deschis, aşezându-se la masă şi a amânat intenţia de a-i suna pe băieţi.

Scriu aici. Pe caiet. Laptopul poate fi descoperit. Dacă l-ar găsi, oricine (poate copiii sau chiar Doru) ar putea să citească ce scriu acolo şi, oricum, scriu atât de greu cu un deget, că mi-ar dispărea toate gândurile şi sentimentele până aş reuşi să le pun pe pagină. Nu ştiu cine şi de ce a aşezat literele de la tastatura aia aşa de aiurea. Nu sunt puse la rând. „A“ e lângă „S“ şi „B“ între „V“ şi „N“. Naiba ştie! Şi nici paginile de computer nu sunt adevărate. De aia în jurnalul de acolo pot să scriu numai ce îmi face viaţa urâtă: despre servici, despre facturi, despre grijile mele cu băieţii, despre viaţa mea tâmpită cu Doru. Dar n-a fost totdeauna aşa. Nu ştiu de ce acuma e aşa. Am văzut că se întâmplă şi în filme, dar nu mi se pare convingător nici acolo. Nu pot să explic. Dacă, printr-o întâmplare, ar da peste laptop, oricare dintre ei, şi l-ar citi, tot ar fi bine, pentru că ar afla tot ce mă nemulţumeşte şi tot ce mă stresează şi poate ar îndrepta câte ceva. Chiar dacă ar urma un scandal, că de unde am eu laptop. Dar despre secretele mele şi despre sentimentele mele nu vreau să ştie ei şi nu vreau să scriu acolo. Tot pe hârtie aş putea să scriu ce simt şi un caiet poate fi ascuns mai uşor, ca să nu-l găsească nimeni. Poate sta în geantă şi pot să-l iau cu mine în fiecare zi şi pot să scriu oricând simt nevoia. Şi poate fi găsit numai în caz de

accident sau de furt. Şi, dacă iese la iveală, atunci devine cunoscut de toată lumea şi poate să devină şi o carte sau un subiect de film. Şi asta ar fi altceva. Scriu foarte des cuvintele Scriu şi Simt. Trebuie să îmi lărgesc vocabularul. Am să învăţ în fiecare zi câteva cuvinte noi din cărţi şi din ziare şi o să am un limbaj bogat ca să pot scrie tot ce simt. Uite, iar am scris cuvintele alea două. Acum zâmbesc din cauza asta. Aici o să scriu adevărul, nu în laptop. Despre mine, despre Doru, despre Cornel.

A lăsat caietul pe masă. A căutat într-un sertar perechea de ochelari pe care evita să-i poarte, din superstiţia că odată ce ar fi început să-i folosească, n-ar mai fi existat decât drumul cu un singur sens. Acela spre capăt. Şi el, ca o femeie disperată, nu voia să fie bătrân. A găsit şi un pachet de ţigări nedesfăcut. Îl ţinea acolo Silvia pentru stimularea vreunei asistente medicale sau a vreunui funcţionăraş de pe la administraţia financiară. Sau, poate, era pentru şefuleţul ăla al ei de la cefereu. „Cornel", scria în caiet. Doru nu fuma. S-a dus în bucătărie, a luat sticla de ţuică de sub chiuvetă şi a umplut un pahar mare. I-a pus capacul şi a aşezat-o la locul ei. A căutat o scrumieră şi o cutie de chibrituri. S-a întors în cameră. Le-a înşirat pe masă, la distanţă egală unele de altele. Trei puncte ale unui triunghi echilateral. Băutură, ţigări şi caietul. Adică, presupunea, adulterul. Trebuia să schimbe ceva. În loc să bea, ar fi putut să fumeze. A îndreptat scaunul şi a netezit cu palma filele caietului, silindu-le să stea într-o orizontală perfectă. Şi-a pus telefonul pe silent. S-a aşezat, şi-a potrivit distanţa între masă şi piept şi a respirat adânc. A luat pachetul de ţigări şi, privind jumătatea imperfectă de lună, l-a pipăit cu degetele, căutând răbdător capătul firului de celofan, care desigila ambalajul. A tras de el şi s-a uitat cum cărarea îngustă de aer separa neînceputul de început. Ca ziua dintâi, care despărţise lumina de întuneric.

OLGA. 23.30

În curtea bisericii începuseră să se adune oameni. Perechi de toate vârstele, îmbrăcate în haine frumoase. Aproape toţi aveau umbrele. În caz că… Ploaia cochetase toată ziua cu ei. Unii îşi aduseseră copiii. Îi ţineau de mână, în braţe sau pe umeri. Era un freamăt, o nelinişte, o aşteptare pline de bucuria generată de un eveniment despre care, chiar dacă ştii puţine, are toate datele pentru a fi socotit esenţial.

Olga îşi închipuia strălucind de curăţenie casele în care aveau să se întoarcă toţi după ce vor fi cântat „Hristos a înviat din morţi, cu moartea pre moarte călcând". Vedea mesele acoperite cu damasc alb, împodobite cu vase mici cu flori proaspete, de primăvară,

coşuleţele cu ouă roşii, farfuriile, paharele şi tacâmurile aşezate cu grijă în dreptul fiecărui scaun. Un loc aparte îl aveau în tabloul ei pâinea învelită în ştergare de in şi carafele de lut pline cu vin, aşezate sub icoane şi luminate de candele. Aşa le punea bunică-sa şi aşa le găseau când se întorceau de la biserică. Ea nu făcuse asta niciodată. O năpădi iarăşi mila pe care o simţise astăzi pentru Cornel. Şi-a făcut loc printre oameni, încercând să ajungă în pridvorul bisericii.

– Stai, dragă, liniştită, că nu s-a dat lumină şi n-ai luat tu! o apostrofă o bătrână.

– Nu, iertaţi-mă, vreau să cumpăr nişte lumânări, să aprind şi eu câteva, s-a apărat Olga cu timiditate.

– Păi, nu e nimenea la pangar acu'. E închis. Se deschide când vine părintele şi se începe Învierea, o lămuri femeia, pe un ton ceva mai potolit.

– A fost deschis mai devreme, când am venit io cu nepotu-meu şi-am adus coşul cu prescuri, da acu' nu mai e. A plecat şi femeia aia pân'acasă, da' se-ntoarce, n-avea grijă.

Olga se uita în jur. Toată lumea avea în mâini candele roşii sau albe, din plastic, numai ea nu se gândise.

– Dar oamenii ăştia de unde au luat lumânările? a întrebat cu o naivitate care topi şi ultima barieră de antipatie a bătrânei.

– De la supermarket sau din piaţă. Tu pe ce lume trăieşti, dragă?

Observând că Olga nu are cum să ia nici lumină de la părintele la miezul nopţii, clătină din cap a reproş.

– Păi, cum vii tu, măi, femeie, la biserică în noaptea de Înviere şi nu-ţi aduci nici măcar un muc de lumânare? Cum vrei tu să fii în rând cu creştinii? Ce duci tu acasă, când te-oi întoarce?

Nu ea, Cornel aducea lumina acasă în noaptea de Înviere. Ea stătea pe canapea şi-l aştepta prefăcându-se că doarme. Niciodată nu se gândise de unde lua Cornel lumânările. Le cumpăra înainte, făcea rost de ele seara, la biserică. Nu ştia.

Tot bombănind-o, bătrâna scotocea, fără să o privească, în sacoşa adâncă, de rafie împletită în pătrate albastre, albe şi roşii, în timp ce ea se uita concentrată spre uşa bisericii, în speranţa că cineva o va deschide înainte să înceapă slujba.

– Hai, ia de-aici!

Olga se pomeni cu două lumânări subţirele în mână.

– Ia-le şi aprinde şi tu una pentru cine ţi-o fi drag, iar cu ailaltă ia şi tu Lumină de la părintele şi te pomeneşti şi pe tine atunci. Zici cum te cheamă, adică, a completat femeia, văzând-o nedumerită. Dacă mai aveam, îţi mai dădeam una, să le aprinzi şi la morţi. Da' te gândeşti tu la ei şi le înşiri numele în gând, că ştie Dumnezeu, drăguţul, de fiecare pe unde i s-a dus sufletu'. Şi de noi ştie ce necazuri avem şi ce ne trebuie. D-aia, să nu te superi pe El dacă nu-ţi dă ce-i ceri. Îţi dă numa' ce ai nevoie, să ştii tu. Uite, io. Cât sunt io de păcătoasă, lu' nepotu-meu, când îmi cere bani şi se roagă de mine cum ştie el mai frumos, nu-i dau. Că ştiu că îi dă pe blestemăţiile alea de otrăvuri. Da'i dau mâncare. El nu cere, da' io ştiu că-i trebuie. Aşa că, dacă io ştiu ce şi cum să fac, Dumnezeu, pupa-i-aş tălpile Lui, ştie mai bine ca mine, care sunt o netrebnică.

– Unde se aprind lumânările? o întrebă Olga, care nu păruse să asculte nimic din poveţele femeii.

Numărul oamenilor crescuse. Toate aleile din curtea bisericii erau pline şi unii începuseră să se adune pe iarbă încercând, totuşi, să nu calce în rondurile de flori, proaspăt săpate şi udate, din care nu răsărise încă nimic, dar în care promiteau să înflorească trandafiri.

– Uite, vezi, acolo, lângă gard, unde e barăcile alea negre de tablă. Intri acolo, că e nea Mitică, văd că le-a deschis, şi pui lumânarea, după ce te rogi. Dacă nu e niciuna aprinsă, vezi că e chibrituri la mijloc, între morţi şi vii. Îl iei şi îl pui după aia la loc, să aibe şi ăia care o mai veni după tine. Uite, ia şi o prescură, că mi-am oprit şi io din câte-am frământat azi. S-o mănânci mâine dimineaţă, pe stomacu' gol, adică după ce iei paşte. Nu e sfinţită, da' ştie Dumnezeu că e făcută cu credinţă.

Olga a luat pâinişoara şi fără să-i mulţumească bătrânei s-a strecurat printre oameni, spre lumânărar. Un copil i s-a încurcat printre picioare, s-a dezechilibrat şi căzând a început să plângă, înainte de a se apleca ea să-l ridice.

– Ce-ai, doamnă, de te repezi aşa? Nici în noaptea asta nu vă mai liniştiţi, daţi peste bătrâni, peste copii, unde te împingi, unde te duci? Crezi că dacă iei lumină înainte, învie Hristos mai cu talent pentru tine? Ia, vezi, poate că o să fie exact invers!

Olga nu a mai apucat să se scuze. O tulburaseră ultimele cuvinte ale femeii, care se îndepărta ţinându-şi copilul în braţe, încercând să-l împace. A mai văzut-o alăturându-se

unui grup de mămici, cărora le povestea indignată cum îi fusese trântit la pământ băieţelul. Simţea în ceafă arsura privirilor care o urmăreau şi a intrat repede în anexa din tablă neagră, unde se aflau un fel de mese înalte, sprijinite pe picioare subţiri de fier. Aveau în loc de tăblii nişte tăvi mari umplute cu nisip, în care se înfigeau lumânările. A văzut una singură aprinsă, în colţul cel mai îndepărtat al mesei din stânga. Nu mai era nimeni. Se simţea singură. Pentru prima oară ar fi vrut să fie şi Cornel acolo, cu ea. Nu avea idee unde ar fi putut să se fi dus, dar a cuprins-o un sentiment nemaiîncercat de grijă. O durere, o tristeţe, toate legate de el, de viaţa pe care o dusese lângă ea. Poate nu rămăsese cu ea numai din ambiţie şi răzbunare. Poate o iubise. Nimeni nu stă ani în şir hrănindu-se cu nefericire, trăindu-şi viaţa ca pe o moarte, dacă nu speră ceva, dacă nu crede în ceva. Dacă el îşi închipuise că, într-o zi, ea o să-l vadă? Dacă sperase că ei doi... Nu mai căută chibritul. A apropiat o lumânare de flacăra pâlpâitoare, a aprins-o aşezând-o lângă ea şi, coborându-şi bărbia în piept, a închis ochii rostind în gând, cu duioşie, numele lui Cornel şi rugându-L pe Dumnezeu să-i aibă sufletul în pază. O lacrimă i-a alunecat timidă şi s-a pierdut până să-i atingă bărbia. S-a auzit o primă bătaie de clopot şi, înălţându-şi capul, a deschis ochii şi a citit, cutremurându-se, pe plăcuţa de deasupra mesei, „Morţi“.

RELU, MARCEL, CRISTI. 23.00

Hristos a înviat din morţi, cu moartea pre moarte călcând.

Marcel s-a întors să vadă cine bombănea de nebun chestia asta, înainte s-o cânte popa la biserică. Era un moşulete îmbrăcat la patru ace, cu o basma legată la gât. Se uita în pământ şi mormăia dus şlagăru' serii.

– Tataie, te-ai deranjat la mansardă, ce-ai? Ţi-a înviat matale mai devreme decât la ăştilalţii?

Bărbatul s-a oprit din fredonat, şi-a băgat mâinile adânc în buzunare şi a grăbit pasul.

– Ce-i tataie, alergăm la maraton? Îţi dă domnu' Iisus premiu dacă ajungi primu'? nu-i dădea pace Marcel, care se distra de minune bătându-şi joc de tot felul de bătrâni. Îi plăcea să-i vadă cum li se făcea frică.

De când văzuse la televizor un documentar despre găştile de copii ucigaşi din Brazilia, Gogul avea o teamă instinctivă de grupurile de puşti puşi pe miştocăreală. Ştia că asta, în

mintea lor, putea degenera uşor în provocare şi violenţă. Lipsiţi de discernământ, cine ştie ce se mai putea întâmpla. Îi era frică de cruzimea copiilor. Cartea aia, „Împăratul muştelor“, îl îngrozise. După ce o citise, nu-i mai privea cu simpatie nici măcar pe Tom Sawyer ori pe Huckleberry Finn. Cu cireşarii să se fi întâlnit, dacă era noapte, tot i-ar fi fost frică. Mări şi mai mult pasul. Aproape că fugea.

– Mă, tataie, tu nu vrei să vorbeşte cu mine, mă? Nu-ţi place dă mine? Nu-mi dai şi mie un pol, să-i dau şi io la iepuraş ca să-mi dea şi mie nişte bomboane? Mici, mici, învelite-n staniol. Marcel mergea în spatele lui şi se apropia cu fiecare pas. Gogu îşi simţea spaima în stomac. Iau d-alea şi-mi fac singur injecţii, că sunt copil cuminte. Model sunt, tataie.

– Hai, Celică, lasă-l, mă, în durerea lui, hai că intră ăştia toţi la rugăciune şi ne înţărcăm p-aici. Nici suzete n-avem.

Marcel se uita cu regret după moşulică ăla. Mirosise frica şi îl apucase o bunădispoziţie, ceva de speriat. Ăla lăsase trotuarul şi o luase pe o cărare noroioasă, spre căminele studenţeşti. Acu' să fi avut timp de el, să-i bage frica-n oase, se gândea cu ciudă.

– No. D-aia ne-a zis Sandu să ne luăm dă rezervă, că lumea bună nu e pă treabă în noaptea asta, comentă Cristi nervos după cafteala din bar. Hai pă Tunsu, că acolo e lume mai proastă, nu le are cu ciocnitu' dă ouă, da' le are cu bobiţele.

– E unu-l ştiu io, intră în vorbă neîntrebat şi Relu. Dă la el am învăţat că o linie de medemeu într-o juma dă pahar dă vizic e mai tare ca coca. Mi-a zis că n-ai pandalii, că, dân contra, te ia cu iubire dă toată lumea.

– Da' ştii tu unde-l găsim?

– Pă Tunsu, n-ai zis tu dă Tunsu?! Acolo!

– Hă, o fi fost tuns peste tot ăsta, frăţică, dă i-a pus numele lui la stradă, râse tâmp Marcel. Da' pă unde vine ea? Că mi-a zis un digitator odată, că e decedată treba pân zonă. Că la ăia luaţi cu travka, e furtună-n buzunare şi la ăia dă le-o aduce-n plicuri, nu te dai, că ţi-o iei.

– Ştiu io. Din Rahova-n Ferentari, pă Sălaj până-n Humuleşti. Mie-mi place să intru pă Pitpalacului, că e nişte bujaverci, frăţioare-acolo, dă-ţi basculezi trombonu' singur dă boxele la tipese. Mai mergi niţel şi dai dă Tunsu, se bălăngănea Relu de pe un picior pe altul, cu un rânjet de satisfacţie pe faţa de copil.

– Bă, da mai scurt, din Felentari direct, nu să poate? întrebă nerăbdător Cristi, pipăindu-şi buzunarul în care pusese bine cerceii. Dintr-odată se îngălbeni la faţă şi începu să preseze cu ambele mâini pânza subţire a cămăşii. Ochii căscaţi uitaseră să clipească. Simţi că i se moaie genunchii şi se sprijini de un stâlp de iluminat, cu becul ars. Pe faţa lui cădeau umbrele stranii ale unor crengi uscate, care se legănau uşor în adierea rece a vântului.

– Nu mai am. Nu mai sunt. Nu mai am. Bolborosea întruna, scotocind cu mâna stângă prin buzunăraşul de la piept, iar cu cealaltă trăgând de nasturi, ca să o scoată, să o scuture, să cadă pe asfaltul umed cele două pietricele roşii ale mamaie-sii.

– Ce faci, Cristache, taică, te-ai damblagit sau te-ai sucit şi nu mai vrei să faci cinstea care le-ai promis-o la pretenari? îl întrebă speriat Celică.

Cristi îşi scosese geaca şi o scutura cu furie, ţinând-o de tiv. Din buzunare curgeau firimituri de la pâinişoarele alea de la bunică-sa şi ceva mărunţiş. Livid, băiatul îşi smulse de pe el şi cămaşa.

– Hai, tati, linişteşte-te, că nu-i nicio migratoare p-aci. Pune textila pă tine, că dai în asmă de mai şi mori, încercă Relu să-l convingă.

Pe pielea albă crengile luminate de jumătatea de lună, peste care treceau nori destrămaţi, desenau stranii umbre mişcătoare.

– Cerceii, bă, cerceii lu' mamaie! bolborosea neîncetat Cristi tremurând şi luând căutările de la capăt. Buzunarele de la pantaloni, cămaşa, pipăită centimetru cu centimetru, geaca.

– Ce e cu ei, frăţică?

– Nu-i mai am. Cerceii lu' mamaie. Cristi rămăsese prostit, pe jumătate dezbrăcat, cu mâinile atârnându-i goale pe lângă corp. La picioare, geaca şi cămaşa mototolite păreau o grămadă de zdrenţe aruncate la gunoi.

– Cum, mă, nu-i mai ai? se răsti Celică. Cum să nu-i mai ai? Hai să ne-amintim amândoi. Unde i-ai pus, bă, banană? îl luă cu duhul blândeţii. Hai, uşor! Dă filmu-napoi şi zi când i-ai văzut ultima dată. Hai, zi cu tata.

– Cân' vi i-am arătat. Şi i-am pus aici, la piept. Mâna lui mângâia mecanic, fără oprire, coastele subţiri care adăposteau inima.

– Aici i-am pus. Aici erau. Nu i-am mai scos. Aici i-am pus. Aici erau.

Marcel îşi dădu o palmă peste frunte.

– Ştiu, băăă. La cârciumă.

– Ce cârciumă? întrebă mirat Relu.

– La ăla bă, care l-a bătut pă fratili Cristache. O fi căzut p-acolo. S-o fi rătăcit. Hai înapoi. Pune, meştere, pă tine cârpele şi hai la ăia să-i luăm. Marcel adună hainele lui Cristi de jos şi încercă să-l îmbrace. Erau umede şi murdare. Băiatul părea să nu bage de seamă, aşa că trase cămaşa pe el şi, fără să îi mai încheie nasturii, o băgă petrecută, în pantaloni. Îşi luă şi geaca şi, într-un fel de transă, târându-şi picioarele, îi urmă pe băieţi.

LAURENŢIU. 23.30

– Hai, fetelor, gata sunteţi?

În glasul lui Laur se simţea o notă falsă, dar Gina, ieşindu-i în întâmpinare, hotărî să o ignore. Era îmbrăcată cu o rochie de jerseu neagră, iar mânecile trei sferturi lăsau să se vadă mulţimea de vergele din argint, care i se agitau sclipitoare pe pielea măslinie. O salbă mică din bănuţi, tot de argint, urmărea tăietura decolteului sever şi aruncau o lumină prietenoasă pe chipul ei liniştit.

– Tati! A venit tati, a venit tati! Serena sărea într-un picior. În cel desculţ, pentru că nu-şi pusese dresul decât pe jumătate.

– Melinda a fost la Iepuraş, tati, şi i-a spus o poezie şi i-a dat..., fetiţa îşi înghiţea vorbele de emoţie, i-a dat-o pe Barbie faşonista şi calu' cu caleaşca. Şi avea caleaşca roz şi cu dantele, şi cu steluţe, şi calu' avea păru lung şi dantele cu note muzicale şi şeaua roz, tati.

Fetiţa continua să sară într-un picior şi glasul precipitat îi era întretăiat de efort. Se înroşise la faţă şi începuse să transpire.

– Şi i-a dat şi casa cu pat mov, şi scaune, şi oglindă. Şi i-a dat-o, tati, şi pe prinţesa Barbie, cu rochie lungă şi cu coroniţă. Şi era şi o coroniţă pentru Melinda, ca să fie amândouă la fel.

– Serena, linişteşte-te, ai transpirat toată. Vino să te spăl pe faţă şi pe urmă du-te şi te îmbracă, te rog, lasă-l pe tati, că abia a intrat.

Gina o trase de mână spre baie, iar copilul sărind întruna începu să protesteze vehement, apoi, din ce în ce mai slab, văzând că tatăl nu-i sare în ajutor. Laur se gândea la altele. Chestia cu jucăriile mondene era problema Ginei, nu-şi bătea capul cu alea. Era încântat de surpriza lui. Se descălţă şi, punându-şi haina în cuier, îşi surprinse chipul în oglindă. Plecase în urmă cu vreo două-trei ore, bărbierit, aranjat, mirosind bine. Din luciul argintiu îl privea acum un bărbat obosit, cu cearcăne sub ochii tulburi, cu un obraz întunecat. O auzea pe Serena bombănind în baie, întreruptă din când în când, blând, de maică-sa.

– Da' ce, mă, ce, a fost Melinda mai cuminte ca mine, mă? A fost ea la copiii ăia săraci să le dea cadouri, mă? Vezi că nu trebuia să te ascult? Eu am dat şi jucării şi la mine n-a venit Iepuraşul şi ea nici n-a fost şi a primit-o pe Barbie, se smiorcăia fetiţa, în timp ce maică-sa o ridicase pe marginea căzii şi o clătea cu apă călduţă la subraţ, pe gât, pe faţă.

– Lasă, iubito, că a văzut iepuraşul că le-ai dat băieţeilor ălora ciocolată şi „Comoara lui Piticot" şi o să vină şi la tine.

– Nu le-am dat pe „Piticot". Le-am dat „Nu te supăra, frate", că erau doi. Şi mingea. Şi mingea, şi mingea.

Serena începu iarăşi să sară într-un picior.

– Mi-rel şi Do-ri-nel, Mi-rel şi Do-ri-nel, Mi-rel şi Do-ri-nel! Pe „Piticot" l-a dat doamna la alt copil. Au, mă doare, protestă fetiţa când Gina a început să o şteargă de apă. Vreau prosopul meu cu sirena şi cu căluţul de mare. Au, mami, mă doare, măăăă!

– Serena, te rog, potoleşte-te! Hai, fii fetiţă cuminte, ce-o să spună Iepuraşul?

– Întâi să-mi dea cadou şi pe urmă să spună. Ce să spună? Se aşezase cu mâinile în şolduri, cu capul aruncat uşor pe spate şi ţuguiase buzele, în aşteptarea unei replici.

Râsul lui Laur străbătu holul, luându-le prin surprindere pe amândouă. Îmbrăcat cu un pulovăr uşor, alb şi cu blugi deschişi la culoare, Laurenţiu ajunse în uşa băii. A luat-o în braţe pe fetiţă, a îmbrăţişat-o pe Gina, sărutând-o pe frunte şi a rămas cu ele aşa, până s-a potolit din râs.

– Hai, fetelor, că acum încep să bată clopotele şi ne aşteaptă loturile reunite de bunici la biserică.

Serena îi strângea capul la piept cu mâinile ei grăsuţe şi-l legăna dintr-o parte în alta,

fericită cum nu o mai văzuse Gina demult. Femeia l-a cuprins şi ea, timidă, pe Laur cu un braţ şi rămaseră aşa preţ de câteva secunde. Se putea? Oare, chiar se putea? se întreba neîndrăznind să-şi facă speranţe. S-a desprins cu părere de rău din îmbrăţişare, fără să-l privească pe Laurenţiu.

– Hai, dragoste, să-ţi pun rochiţa de prinţesă şi hăinuţa şi să mergem, că e târziu.

A luat-o din braţele lui taică-su şi a pus-o jos.

– Da' nu, eu nu vreau, că n-a venit Iepuraşul, bătu Serena din picior. Nu merg, că n-o să fim acasă când vine şi n-are cine să-i deschidă şi râde Melinda de mine, că n-am primit nimic. Se oprise în faţa camerei ei, cu braţele strânse la piept, cu picioarele înfipte în mochetă, privindu-şi încruntată mama, cu ochii plini de lacrimi.

– Mă, voi vă certaţi în baie şi, uite, ce-am găsit lângă coşul cu ouă roşii al lui mami, în sufragerie. Voi aţi pus asta acolo? întrebă Laurenţiu cu inocenţă.

– Ce e, ce e acolo? se repezi fetiţa plină de speranţă, luând-o la fugă şi lovindu-se de tocul uşii, în încercarea de a-l ocoli pe bărbat.

– Au, au, au, mă doare, începu să strige din toate puterile, continuând să alerge şchiopătând, spre colţul camerei.

– Mama, mama, uite am şi io ponei şi se leagănă. Şi are fluturi şi păr. Şi am şi o fetiţă. Da' nu e Barbie, mamă. E grasă. Şi n-are tocuri. Vreau cu tocuri, mami! şi, amintindu-şi că o doare piciorul, începu să plângă din nou.

Bucuria lui Laurenţiu se stinse strivită ca un muc de ţigară într-o scrumieră murdară.

– Hai, mai mergem undeva sau rămânem acasă şi ne vedem cu toţii mâine? o apostrofă rece pe Gina. Dacă nu sunteţi gata, nu mai avem unde merge. Ne uităm la televizor, ciocnim ouă şi ne culcăm. Bine că n-au mai venit şi bătrânii pe-aici! Binecuvântată fie durerea de oase!

– Te rog, Laur, nu face o scenă. E copil. Îi place jucăria, e foarte frumoasă, o să vezi că n-o să se mai despartă de ea. Gina simţea cum vălul subţire de bine, care plutise câteva minute peste ei, se destrăma din nou.

– Pe dracu'. Tu cu educaţia ta de căcat. Fiţe şi numai fiţe. Barbie în sus şi Barbie în jos. Alte păpuşi nu mai există pentru ea. Smuci jucăria, deschise geamul şi o aruncă afară, sub

ochii încremeniţi ai fetiţei. Anticipându-i reacţia, Gina se repezi să o consoleze, chiar în momentul în care uşa de la intrare se trântea peste urletul disperat, ieşit din pieptul mic al Serenei.

OANA, BOGDAN. 23.00

A împins cu o forţă nebănuită uşa, fără să audă ce striga portarul după ea. S-a lovit cu putere de un bărbat care voia să intre.

– Oana, ce-i cu tine? Unde fugi aşa? Eşti dezbrăcată. E frig.

Fata se uita buimacă, fără să înţeleagă ce-i spunea băiatul din faţa ei. De unde îi ştia el numele? Nu-şi aducea aminte cine putea să fie. Îi era cald, avea chef să danseze, să alerge, să strige că e îndrăgostită. Dar nu ştia de cine. Fugise din camera unde Irina, adică Florica, adică maică-sa, o tot zgâlţâia să-i spună cine era Max, ce căuta acolo, de când se întâlneau. Ea era fericită. Cânta cântecul ăla aşa de frumos, pe care-l învăţase la cateheză când era mică. Şi femeia aia nu mai tăcea. Ce-o fi avut cu Max? De ce nu-i plăcea de el? Max plecase. Striga şi plângea ca o nebună şi trăgea de ea. Pe urmă, s-a dus la baie. Atunci fugise afară. Afară era bine. Şi era şi băiatul ăsta.

– Oana, sunt Bogdan. Bodanu tău. Oana! Ce-ai luat?

– *Dreams are my reality/ The only kind of real fantasy/ Illusions are a common thing/ I try to live in dreams/ It seams as it it's meant to be.* Erau versurile lui Scooter. „Dream". Le ascultaseră împreună de zeci de ori.

Coborâse treptele şi cânta în mijlocul străzii, cu braţele deschise larg, legănându-şi dintr-o parte în alta capul lăsat mult pe spate, ca să-i fluture părul în ploaia măruntă. Era aşa de mică şi de slabă. Lui Bogdan i se făcu milă.

– Pune, mamă, o haină pă ea, că răceşte. Ce-are? A băut, ce-are?

Tanti Gica închisese prăvălia şi pleca să ajungă şi ea la biserică. Întârziase gândindu-se că or să mai apară clienţi. O aşteptase şi pe-asta cu banii, da' nu mai venise şi se făcuse târziu. Acum nu mai avea timp nici să treacă pe-acasă. Se socotise să ia mai întâi lumină şi p-ormă să fugă să ciocnească şi ea, ca tot creştinu', un ou cu bărba-su.

– Du-o-n cameră la ea, fă-i un ceai, dă-i o aspirină, pune-o-n pat, înveleşte-o şi las-o,

mamă, să doarmă că până mâine o să fie mai bine, clătină femeia din cap a neîncredere. Una zicea gura şi alta credea ea. Cine ştie ce o fi luat şi fata asta, se gândea. Că auzise şi de la sectorist că mulţi din ăştia care vrea să se facă artişti lua tot felu' dă pastile şi unii mai să şi drogau, Doamne fereşte! Când să-i mai zică ceva băiatului care stătea ca o glugă de coceni în drum, odată o văzu pă nebună că-l smuceşte de-o mână şi o ia la fugă cu el cu tot.

– Hai, repede, că vine vrăjitoarea cea rea! Hai să fugim, că ne prinde. Râdea şi îl trăgea după ea, fără să-l asculte.

Tanti Gica s-a uitat puţin după ei, şi-a făcut o cruce mare şi clătinând iar din cap, când s-o ia spre biserică, a văzut o femeie ieşind şi ea în fugă din cămin.

– Nu vă supăraţi, n-aţi văzut o fată care a ieşit de-aici? Micuţă, cu părul lung, se grăbea şi nu şi-a luat haina. Tanti Gica o măsură circumspectă, fără să-i răspundă, dar se opri, pentru că recunoscuse pardesiul fetei pe braţul femeii.

– Da', dumneavoastră cine sunteţi? o tatonă cât putea ea de delicat, evitând să-i spună că a văzut-o şi încotro a luat-o.

– Sunt mama ei. Aţi văzut-o, vă rog, o implora femeia, dar tanti Gica nu părea s-o audă, pentru că în clipa aia a simţit că e străbătută simultan de o revelaţie şi de o idee. Înţelegea de ce fugise fata şi s-a gândit că întâlnirea asta, dacă era condusă cum trebuia, avea să-i aducă şi o mică mulţumire.

– Ce bine că vă văd. Ştiţi, avem o mică problemă şi, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să o rezolvăm, dacă tot ne-am întâlnit. A văzut-o pe Irina cum se uita disperată în toate părţile şi a simţit că, dacă nu-i captează urgent atenţia, o pierde. Aşa că a lăsat la o parte toate politeţurile, văzând că femeia n-avea de gând să întrebe despre ce probleme vorbeşte, şi a atacat frontal.

– Ştiţi, poate că nu v-aş fi spus, dar acum că m-aţi întrebat, e vorba de o datorie pe care fata dumneavoastră, Oana, o are la mine. Irina nu o asculta. Se uita în toate direcţiile aşteptând, absurd, să o vadă pe Oana întorcându-se.

– Ştiţi, eu sunt proprietara magazinului din colţ, de unde se aprovizionează toţi studenţii. Adică şi ea. De fata dumneavoastră vorbesc. Şi le mai dau şi pe datorie. Ce să fac? Are şi ei nevoie de mine, am şi io nevoie de ei. Da' nu prea e bani. Ei şi ea, fata, Oana are o datorie. Înţelegeţi? A zis că-mi plăteşte când primeşte bani de acasă, dar acum, dacă aţi

venit, că aşa a vrut Dumnezeu, că vedeţi că e zi mare, adică noaptea sfântă, vreau să zic, mă gândesc că să-mi daţi şi mie banii, că mâine ţin închis şi toată săptămâna e vacanţă şi o să fie greu pentru comerţ. Aşa că, ce ziceţi? recită tanti Gica un monolog ca la carte.

Irina o privea, de data asta, cu o uşoară stupoare. Fata aia fugise, cine ştie unde, era singură în noapte, numai cu o bluză pe ea, acum, când afară era frig şi începuse să plouă iar şi bondoaca asta grasă îi cerea bani.

– Dacă n-aţi văzut-o, eu o să plec să o caut. Bună seara.

– Ce, bună seara, cucoană? N-auzi ce zic io, aici? Dă banii şi după aia dă şi bună seara, că nu mă mai interesează.

Femeia lăsase la o parte orice diplomaţie, că se lămurise. N-avea cu cine. Se proţăpise cu mâinile în şolduri, în faţa Irinei şi aştepta.

– Nu pleci d-aici dacă nu plăteşti, clar? o somă ţintuind-o cu o privire tăioasă.

Tăcută, Irina deschise cu grijă poşeta, pentru că i se rupsese un picioruş de la închizătoare şi căută într-un buzunar închis bine cu un fermoar. Pardesiul Oanei îi alunecă de pe braţ şi căzu într-o băltoacă noroioasă. Aplecându-se repede să-l ia, a văzut cum tot ce avea în geantă se răstoarnă pe jos. A simţit cum o cuprinde un fel de presimţire neagră, cum i se aşază pe suflet o greutate despre care ştia cumva, inconştient, că nu o va mai părăsi niciodată. Pardesiul se murdărise şi se udase pe guler şi pe o mânecă. Irina se uita neputincioasă la el. Chiar dacă femeia i-ar fi spus acum pe unde a luat-o Oana, nu mai avea cum s-o ajungă şi nu mai avea ce să-i dea să îmbrace. Şi-a adunat actele, portofelul din care căzuse tot mărunţişul şi micul etui în care ţinea poza Oanei lângă a bunică-sii, fotografiată râzând într-o primăvară, cu un braţ de liliac, în faţa casei din Sturzeni. I se făcu dor de ea.

– Cât vă datorează Oana?

– Două milioane trei sute. Adică două sute treizeci de lei d-ăştia noi, d-acu'. Tanti Gica îşi recăpătase zâmbetul acum, că vedea că Dumnezeu există şi că ascultă rugăciunile oamenilor simpli. A luat banii şi a plecat repede la biserică, să-I mulţumească.

Irina se întoarse în camera de cămin, trecând absentă pe lângă domnul Stamate, din ce în ce mai nervos pe agitaţia din noaptea asta, care, credea el, ar fi trebuit să fie una liniştită şi mai plină de înţelegere, şi urcă din nou în camera Ioanei. A curăţat pardesiul şi l-a

aşezat pe un portmantou, atârnat de ivărul ferestrei, să se usuce. Nu putea, nu voia să accepte. Oana şi Max. Ce treabă avea Dumnezeu să-i pedepsească pe ei? De ce pe copii? Ce, Dumnezeu îi pedepseşte pe copii pentru greşelile părinţilor? Nu Dumnezeu îi pedepseşte, i-a trecut prin cap. Păcatele, slăbiciunile, minciunile noastre, ale mele, ale Olgăi, ale lui Andrei, ale tuturor îi pedepsesc. S-a aşezat pe marginea unui scaun. A început să plângă. Lacrimile curgeau ca apa din şipot. Simţea că nu aveau să se mai oprească niciodată. S-a ridicat. A dereticat cu gesturi automate prin încăpere, a netezit aşternuturile evitând să se gândească la ce s-o fi putut petrece între ele, a închis uşa la baie, a stins luminile şi s-a oprit în faţa intrării. Nu ştia unde să se ducă.

Iisuse, Iisuse, primeşte-mă la Tine/ Când eu vin cu dureri şi cu suspine.

Şi-a dat seama că radioul rămăsese deschis. Continua să plângă. Nu se mai putea acum, că ştia. Nu trebuia să se mai întâmple. Ar fi trebuit să o ia pe Oana de aici. Toţi creştinii, adică nu toţi, pentru că ăilalţi sărbătoriseră acu' o săptămână Învierea, da', ăştilalţii, toţi aşteptau în noaptea asta împreună să învieze Hristos. Şi fata ei? Unde era fata ei?

Iartă-mă, iartă-mă, Iisuse cel mult iubit, iartă-mă, căci eu mult Ţi-am greşit! Astăzi vin rugător, scumpul meu Mântuitor/ să-mi alini rănile care mă dor.

Vocea rugătoare a bărbatului îi făcea rău. S-a întors şi a răsucit butonul aparatului. L-a rotit nervoasă în toate părţile, dar n-a reuşit decât să-l dea mai tare sau mai încet, nu să-l şi oprească. Cântarea tărăgănată şi-a urmat neclintită cursul, până când, exasperată, Irina a smuls firul din priză. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi i se înnodau în bărbie. La Sturzeni avea să se ducă. La cimitir, la mamaie. Şi la părintele. Să se spovedească şi să o ierte. Dacă nu era prea târziu.

MIHAI. 23.30

– Manu, eu sunt gata, dragă.

Mihai Romanescu juca buna dispoziţie, ca să nu strice atmosfera. Dar durerea de stomac, adică de burtă, ce s-o mai ameţească, îl sâcâise toată ziua. Nici nu mâncase nimic, că-i fusese o greaţă de nedescris, dar asta nu dăuna. Ţinuse post negru, deşi s-ar fi cuvenit să facă asta ieri, în Vinerea Mare. Manuela ieşi din dormitor îmbrăcată în rochia verde, sobră, fardată discret, cu părul strâns corect în agrafe. Nici ea nu era în apele ei, dar se abţinea, că nu era să se dea în spectacol tocmai în seara asta, când îl mai aveau şi pe Tudor

la ei. Totuşi, ce părinţi erau ăia care îşi lăsau copiii adolescenţi, în noaptea de Înviere, cu alţii? Asta nu înţelegea. Ea n-ar fi putut sta fără Luca şi Rafael, nici în ruptul capului. Abia se despărţeau câte o săptămână-două, dacă plecau ei în vreo tabără tematică şi, evident, sponsorizată. Dar altfel, nici vorbă.

– Sunteţi gata, băieţi? Tudor, tu eşti sigur că mama te lasă cu noi la biserică? Sigur nu vrea să mergi cu ei?

– Nu, doamna profesoară! Ai mei nu vin la biserică. De fapt, nu merg niciodată. Mă şi mir cum de ne-au botezat pe noi. Cred că a venit popa acasă şi ne-a băgat în oala de ciorbă, glumi Tudor. Nici el nu se simţea la îndemână, dar decât să se ducă acasă, mai bine mima pe-aici veselia. Habar n-avea pe unde umbla frate-său şi, decât să-i audă pe-ai lui certându-se iarăşi, mai bine îngroşa obrazul şi, până după miezul nopţii, stătea cu Luca şi cu ai lui.

– Ia, mai dă tu un telefon acasă şi mai întreabă o dată, ca să fiu eu liniştită, insistă Manuela, sperând că părinţii lui îl vor chema acasă şi putea şi ea să se poarte în largul ei.

– Hai, mă, mamă, că nu e la capătul lumii. E la două blocuri de-aici, interveni Luca ieşind din camera lui. Şi zi-i lui Rafa să nu-mi mai ia puloverele, că nici nu le pune pe urmă la loc. Le pătează cu prostiile lui de culori, le mototoleşte şi le aruncă pe jos. E un nesimţit.

– Te rog să te controlezi, îl puse la punct Manuela. E fratele tău şi...

– Şi oricum puloverele alea tot la mine ajung. Ce dacă le pătez dinainte, apăru şi Rafael, ciufulit, cu o cămaşă şifonată şi cu blugii roşi în genunchi.

– Tu cum poţi să te îmbraci aşa pentru biserică? Rafael, ţi-am pus hainele pe spătarul scaunului de la birou. Te rog să ai decenţa să le îmbraci şi să te porţi civilizat. Măcar în seara asta nu mai vreau discuţii şi controverse, vă rog.

Manuela obosise să tot facă pace. Erau copii buni, dar uneori o scoteau din sărite. Tudor sună şi apelul se repetă prelung, până catadicsi taică-su să răspundă.

Nu credea să scape, după cum curgea conversaţia. Încă o zi şi încă o noapte, care aveau să treacă altfel decât ar fi vrut ea. Şi-a îndreptat ciorapii pe gamba plină şi a văzut că i-a fugit un fir. A blestemat în gând calitatea produsului şi s-a gândit dacă să-şi pună ultima pereche bună pe care o mai avea în şifonier. În fond, cine ar fi stat în noaptea asta să se uite la ciorapii ei? Era şi întuneric, şi oamenii aveau şi alte treburi, nu să se holbeze la

picioarele ei. Şi, dacă-i rupea şi pe ăia în aglomeraţie, cu ce Dumnezeu s-ar mai fi dus marţi la şcoală, că era profesor de serviciu?

– A zis tata că nu e nicio problemă, pot să merg cu dumneavoastră, o anunţă Tudor plin de veselie. Manuela îşi dădea seama, fără să ştie niciun amănunt, că băiatul se bucura sincer să rămână cu ei. S-a hotărât să-şi schimbe totuşi ciorapii. Era noaptea de Înviere. Iisus îşi dăduse viaţa pentru toţi şi, deci, şi pentru ea. Putea să sacrifice şi ea o pereche de ciorapi. Şi poate scăpa cu ei nerupţi. A intrat înapoi în dormitor. Bărbatu-său, în costum şi cravată, stătea la birou şi îşi lua notiţe dintr-un dicţionar de artă, pe care-l primise de la colegii care-l sărbătoriseră cu două seri înainte. Manuela s-a dus la şifonier şi a scos ultima cutie de dresuri. Şi i-a dat jos pe cei cu firul dus, rulându-i cu grijă cu gândul să-i pună bine, că mai mergeau pe sub pantaloni şi, în timp ce şi-i trăgea pe cei noi, a început să facă scenarii în legătură cu părinţii lui Tudor. Văzuse atâtea situaţii ciudate în familiile elevilor ei, de-a lungul anilor, încât n-ar mai fi mirat-o nimic. Aşa cum nu se mirase că o văzuse pe mama puştiului ăstuia seara trecută, la lansare, oricât se ferise ea, ţinându-se de mână cu fratele Laurei. Poate fugise de-acasă cu el. Poate aflase nevasta ăluia că o înşală şi o fi venit să-i ceară socoteală. Poate Demetriade însuşi şi-o fi amintit de Olga... dar nu, asta n-avea de-a face cu familia băiatului. Altădată jocul ăsta al presupunerilor i s-ar fi părut amuzant, dar acum era pur şi simplu obosită. De-aia-i mai şi încurca.

Palid, Mihai s-a ridicat de la birou, unde continuase să facă fişe şi după ce se îmbrăcase de protocol. A trecut grăbit pe lângă ea şi s-a repezit la baie, numai că acolo era Luca. Mihai a tras cu putere de clanţă şi deschizând uşa, l-a rugat din ochi pe fiu-său, care-şi aranja freza în oglindă, să iasă repede. Băiatul a înţeles urgenţa şi a ieşit, luând pieptănul cu el.

Manuela l-a urmărit tăcută cu privirea, dându-şi seama mai mult ca oricând că avea nevoie de pauza pe care nu şi-o luase niciodată. Se săturase să viseze cu ochii deschişi la o căsuţă de lemn, cu perdele albe de in, cu bucheţele de iasomie, de mentă, de levănţică şi sunătoare, mici, legate cu ierburi şi agăţate în cuie bătute în grinzi. Şi la o măsuţă lângă o fereastră, de la care s-ar fi văzut pădurea, unde să scrie ea o carte cu reţete de prăjituri şi dulceţuri, aşa cum le făceau femeile cândva. La ghivece cu flori peste tot, pe pervazuri, pe prispă, la vase mici cu busuioc în dormitorul minuscul, cu pat înalt şi aşternuturi proaspete, înflorate şi ele. Şi niciun copil în jur. Şi niciun bărbat.

– Manuela, te rog, Manuela! Mihai o striga disperat din baie. Vino, te rog, repede!

S-a ridicat de pe pat, şi-a potrivit dresul în talie, a tras atentă fiecare ciorap, cu palmele bine lipite de picior şi, fără să se grăbească, s-a îndreptat spre baie.

Băieţii erau la calculator şi se distrau cu un clip de pe You Tube.

– Mamă, o strigă Rafael simţindu-i prezenţa, fără să se fi întors, vino să vezi, mori de râs. Uite idioţii ăştia. Sunt cele mai tari faze cu proşti. Râsetele lor umpleau casa. Ar fi putut să-i introducă în fantezia ei. N-ar fi fost de construit decât două odăi în plus, cu perdele albastre şi verzi. Dar, zâmbi în sine, ar fi trebuit să introducă şi internet.

Tudor mai parlamenta o tură cu taică-su la telefon. Îl sunase înapoi, îngrijorat că nu ştia unde să-l caute pe celălalt, pe Bogdan. Dar, înţelegea Manuela, că nici Tudor nu ştia unde era de găsit. Ce mai părinţi erau şi unii, şi alţii, se gândi ea, incluzându-se în judecata asta vag critică. Bărbatu-său stătea lipit de peretele băii şi se uita speriat în vasul de toaletă. Manuelei i se strânse stomacul în gât. Mirosul din baie era insuportabil. Îi veni să verse.

– Pentru Dumnezeu, ai înnebunit. Trage apa şi apasă spray-ul ăla, vrei să ne omori? M-ai chemat să-ţi miros reziduurile? se feri ea cu eleganţă de cuvântul pe care l-ar fi urlat.

– E sânge, nu e căcat, răcni la ea Mihai. Sânge, idioato! Cheamă salvarea.

Crampe cumplite îi răscoleau tot abdomenul.

– Scot sânge şi pe gură, şi pe cur. Mi-e greaţă. Cămaşa îi era udă de transpiraţie şi pătată de sânge. Simţea că se învârteşte casa cu el şi se temea să nu-şi piardă cunoştinţa. Se sprijinea de perete cu palmele asudate, dar genunchii nu-l mai ascultau.

Băieţii râdeau în hohote, iar pe ea chipul palid, ochii măriţi de spaimă, rictusul şi ţipetele lui bărbatu-său n-o impresionau deloc. A ieşit calmă din baie, a ridicat receptorul telefonului fix şi a sunat la 112. I-a explicat operatoarei pe îndelete, cu amănunte, despre ce era vorba şi a primit cu răceală verdictul. Era grav şi aveau să trimită o ambulanţă cât de repede se putea, date fiind circumstanţele. Era noaptea de Paşti şi mulţi începuseră cheful mai devreme. Aveau deja indigestii, intoxicări cu alcool, avuseseră loc bătăi, înjunghieri, tâlhării şi mai multe leşinuri de postitori determinaţi, care se întindeau pe jos de foame, prin faţa bisericilor, în aşteptarea luminii. A mulţumit, a închis telefonul şi s-a întors în camera băieţilor.

– Luca, tata nu se simte bine, am chemat salvarea şi, probabil, va trebui să mă duc cu el până la Urgenţă, să-l consulte. Pot să am încredere că eşti responsabil şi să mergeţi fără noi la biserică?

– Da, cum să nu. Dar ce are tata? E grav? Pot să vă ajut cu ceva? Vrei să merg cu voi? se

întoarse Luca spre ea destul de îngrijorat.

– Eu pot să rămân acasă? o rugă Rafael. M-aş juca pe calculator. Pot să fac nişte scoruri tari, că e lumea ocupată şi e trafic mai bun. Te roooog! se răsfăţa băiatul, privind-o cu speranţă.

– Nu, Luca, ne descurcăm singuri. Păi, atunci rămâneţi acasă. Ne oprim noi la întoarcere la o biserică şi luăm Paşte. Slujba o auziţi şi de aici, dacă deschideţi un pic fereastra. Tudor, pe tine te ducem acasă după ce venim noi, da? Şi, dacă întârziem, te rog să-l chemi pe tatăl tău să te ia, da?

– Sigur, sărut mâna.

– Unde e salvarea aia? Ai sunat? Mihai apăruse în cadrul uşii în cămaşă, ţinându-şi pantalonii în talie, cu mâna.

– Mamă, sigur nu vrei să merg cu tine şi cu tata? insistă Luca.

– Vine. Au spus că trimit aici prima ambulanţă liberă. Hai, să te întinzi pe pat până sosesc, îl rugă Manuela, mai mult cu gândul să-i scutească pe băieţi de spectacolul ăla dizgraţios, decât de grija lui.

– Ce? E mai uşor să crăp culcat, decât să mă prăvălesc în sufragerie, este? o întrebă sarcastic Mihai. Te doare pe tine-n cur mai tare decât pe mine acum, de boala mea şi de răul meu, urla la nevastă-sa.

Tudor se gândea că la ăştia treaba era mai naşpa decât la el acasă. Poate ar fi fost mai bine să plece, dar amintirea nopţii trecute, absenţa lui Bogdan, pijamaua şi ţuica lui taică-su îl făcură să renunţe la asemenea gânduri. Deşi vocea lui taică-su era bună. Nu părea să se fi împărtăşit din sticla de sub chiuvetă. Da' paza bună trecea primejdia rea. S-a întors la calculator, lângă Rafael, care nu părea să-şi dea seama ce se întâmpla.

– Cum vorbeşti de faţă cu copiii? Şi mai am şi un elev aici! Ai înnebunit? Crezi că boala îţi dă dreptul să te porţi ca un ticălos? De ce trebuie să suport eu asemenea mojicie? L-am omorât pe tata?

Era uluită ea însăşi de reacţia ei. Nu ţipa. Vorbea calm, pe ton normal. Se uita la el de parcă ar fi văzut un film. Rostea clişeele alea, fără să simtă nimic din încărcătura lor. Romanescu se încovoiase de durere. Luca încerca să îl ducă în pat şi îi vorbea blând, încurajându-l. Manuela i-a urmat în dormitor, fără să mai spună nimic. A aruncat o

privire pe geam. Oamenii umpluseră curtea bisericii şi aşteptau să bată clopotele, ca să iasă preotul cu lumina din altar. Lângă fereastră se afla biroul lui Mihai. Un album de pictură rămăsese deschis la pagina cu Pieta Rondanini, a lui Michelangelo. Pe asta o documenta acum celălalt Michele, soţul ei. Mângâia pagina, dar nu imaginea o urmărea, ci se uita cu admiraţie la propria ei mână, încă tânără şi frumoasă. Când s-a întors spre patul pe care zăcea Mihai, a văzut o altă variantă a statuii lui Michelangelo. Un fiu ţinându-şi părintele în braţe şi plângând pentru el. Altădată înnebunise de grijă, pentru infinit mai puţin. Acum nu se gândea decât că visul ei s-ar fi putut transforma în realitate. În depărtare se auzea sirena unei salvări.

FLORICA. 23.30

Florica îşi ţinea frăţiorii de câte o mânuţă, iar sacoşele grele, pe care le căra pe umăr, îi loveau peste cap, când pe unul, când pe celălalt. Mirel ţinea la subraţ jocul „Nu te supăra, frate!“, iar Dorin, mingea, amândouă primite în dimineaţa aia la biserică, de la fetiţa cu palton roz, de la fundaţie. Le era frig şi foame şi, din minut în minut, o întrebau pe sora lor mai mare dacă mai e mult până acasă. Ce să le spună? Care acasă? Noaptea îi ascundea lacrimile, nu şi suspinele. Poate de-aia, băieţii până la urmă, tăcuseră şi o urmau, împiedicându-se de fiecare bordură. Se aşteptaseră ca, după ce mâncase bătaia aia soră cu moartea de la Sandu, nea Puiu să-i dea afară. Dar nu fusese aşa. Sandu le spusese să-l aştepte acolo, că se duce să-şi ia un tovarăş, ca să meargă la spital să vadă ce trebuia făcut cu maică-sa şi se întoarce după ei. Îi aruncase lui unchi-su o privire, că ăsta se adunase de pe jos cum putuse, ţinându-se de pereţi şi se ascunsese în casă, fără să zică nimic. Tanti Sofica venise, după aia, după ce plecase frate-su, şi îi trântise Floricăi la picioare două sacoşe uriaşe de la selgros, pline cu toate lucrurile lor şi îi spusese să-şi ia plozii şi să plece unde o vedea cu ochii. Că îi ajungeau ai ei. Că atâta nerecunoştinţă, ea nu mai văzuse şi că acum, dacă mă-sa le murise, ea nu mai avea nicio obligaţie. Aia fusese sor-sa şi, hai, sângele apă nu se face. Da’ ei să-şi caute taţii şi să se ducă la ăia, că ea nu mai avea din ce să-i ţină pe toţi. Plus că Sandu făcuse ce făcuse. Florica n-avusese încotro. Luase lucrurile, copiii flămânzi şi murdari, cum veniseră de la joaca pe maidan şi plecase. N-avea niciun ban şi nimic de mâncare. Tot ce adusese Sandu se împrăştiase prin curte, iar ce-i dăduse ei doamna de dimineaţă rămăseseră toate în frigiderul mătuşă-sii. Dorin salvase o sticlă de sirop. Abia i-o luase din mână, să n-o spargă şi pe-aia şi o pusese tot în sacoşă. Mai avea doar un lănţişor cu Maica Domnului, pe care îl scăpase Sandu din mână când plecase din curte. Ea îl văzuse şi, când se aplecase să-l ridice, zărise chipul Fecioarei Maria în noroiul ăla. Îl luase fără să o fi băgat cineva în seamă, îl ştersese pe rochie şi-l

ascunsese în buzunar. Pe urmă, când s-a dus la baie, l-a scos şi s-a uitat la el. Aşa de blând o privea Maica Domnului, că îi venise să plângă. Ea nu mai avea mamă. Durere şi iubire simţea, cât nu încăpea în inima ei amărâtă. Îşi pusese lănţişorul la gât şi-l ascunse bine sub gulerul helăncii.

Obosise. Îi venea să se aşeze jos şi să nu se mai ridice. Nu avea cum să dea nici de frate-său, că nu avea telefon şi nici nu ştia la ce spital era maică-sa, ca să meargă să aştepte pe-acolo, că poate avea să apară Sandu. O dureau umerii de la greutatea sacoşelor şi, când a văzut o bancă la marginea trotuarului, într-o staţie de autobuz, s-a oprit puţin să le lase jos şi să se odihnească. Băieţii se smiorcăiau de foame. Văzând însă că Florica nu avea de gând să le dea nimic, se apucaseră să joace mingea. Nu mai trecea nimeni la ora aia pe-acolo şi începuseră să tragă la o poartă improvizată dintr-o piatră şi o creangă ruptă. Din capătul străzii, fata a văzut venind spre ea doi gardieni. I s-a făcut frică să n-o legitimeze şi să nu le treacă prin cap să-i ia frăţiorii. I-a chemat repede, dar niciunul n-a auzit-o. Ţineau scorul cu mare atenţie şi erau foarte concentraţi pe partida lor. Uitaseră şi de foame, şi de somn.

– Ce e cu voi aici, mă şmecheraşilor? Unde vă duceţi, domnişoară, la ora asta cu copiii? Ne arătaţi şi nouă un buletin, vă rugăm? a luat-o în primire unul dintre gardieni, un bărbat de vreo cincizeci de ani, poate bunic deja, după îngrijorarea pe care o arăta privindu-i pe băieţi.

– Bună seara. Ne ducem la o mătuşă, că mămica a luat-o salvarea şi e la spital şi a zis mătuşa să mergem la ea.

– Ne întoarcem la tanti Sofica? răsări Dorin, ştergându-şi nasul cu dosul mânecii, roşu la faţă şi gâfâind de atâta alergat. Nu mai ne dă afară?

– Cine v-a dat afară, micuţule? Ia vino şi povesteşte-mi, l-a îmbiat pe copil celălalt gardian, mai tânăr şi extrem de atent, scoţând din porthart un carnet şi un pix. Ia zi, cum te cheamă?

– Nuuu, a fost aşa o ceartă ca între neamuri. Nu, Dorin, mergem la altă mătuşă.

– Care, că nu mai avem pe nimeni şi acum că a murit şi mămica şi nu ştim nici unde e Sandu, mi-e foame, Florico. Mi-e foame tare. Şi lu' Mirel i-e foame şi lui i-e şi somn, îşi aminti băieţelul dintr-odată de toate.

Gardianul rămăsese cu vârful pixului fixat pe coala de hârtie în pătrăţele, indecis ce

informaţie să noteze mai întâi.

– Eu zic, domnişoară, dacă n-aveţi nici buletin şi nu puteţi să ne daţi o adresă la care duceţi copiii, să veniţi cu noi la secţie. Chemăm protecţia copilului şi îi ducem pe ăştia mici într-un loc civilizat să se spele, să mănânce şi să doarmă.

– Mergem să mâncăm, mă? apăru zâmbind cu gura până la urechi şi Mirel, suflând repede şi jonglând abil cu mingea de pe un picior pe altul.

– Deci, cum te numeşti tu, băieţel? se hotărî gardianul cel tânăr de unde să înceapă.

– Vă rog, uitaţi, vine o sută cinciu', ne lasă în Grozăveşti, exact la mătuşi-mea. Florica o cheamă şi pe ea, ca pe mine, se rugă fata de ei. Nu am actele acum, dar vin mâine la secţie şi vi le arăt. Pe cuvânt. Mătuşa nu are telefon, nu pot să vi-l dau, dar ne aşteaptă cu masa şi se îngrijorează dacă nu ajungem.

– Dorin mă cheamă. Şi pe ăsta, Mirel. Ştie să cânte. Vreţi să vă spun o poezie? îşi arătă dinţii lipsă puştiul, într-un zâmbet larg cât toată faţa lui poznită.

– O să sune la 112 şi o să iasă încurcătură. Florica improviza cu spor. Îi era groază că i-ar fi putut lua băieţii să-i fi dus te miri pe unde, să-i despartă şi cine ştie, poate ar mai fi nimerit să ajungă bătaia de joc a altora mai mari, cum văzuse la televizor că se întâmpla în casele alea de copii. Ar fi omorât-o Sandu. Îi venise, parcă de la Maica Domnului, care-i încălzea pieptul, ideea să meargă la cârciuma doamnei. Ştia unde ţinea ascunsă cheia de rezervă şi, decât nimic, tot era un adăpost. Şi ceva de mâncare tot mai găsea ea prin frigider, să le potolească foamea copiilor. Şi, după Paşte, îi explica ea doamnei ce s-a întâmplat şi ea ar fi înţeles.

– Domnişoară, băieţelul a spus că mama v-a murit şi că mătuşa v-a dat afară, insistă gardianul, care notase în carnet declaraţia adhoc a lui Dorin.

– Nu. Aşa a înţeles el.

– Nu, aşa a zis Sandu, când a vorbit cu doctorul la telefon, se încăpăţână Dorin.

– Aşa e, întări şi Mirel. Nu mai ţii minte, Florico? După ce l-a bătut pe nenea Puiu. Mamă, ce directă i-a tras. Ai văzut, Dorine? Începură să râdă şi să imite scena. Dorin era Sandu şi Mirel era Puiu. Dorin făcea pe durul, luându-şi o faţă fioroasă şi se apropia de Mirel. Mirel juca frica, umilinţa, şi supralicita durerea după ce încasase pumnul fictiv.

– Vă rog, lăsaţi-ne să luăm autobuzul, că nu ştiu când vine altul. E noaptea de Paşti şi vin greu, dacă vin, că şade şi şoferii la cap, să bea şi ei un vin. Şi ne aşteaptă mătuşa, să mergem la biserică şi pe urmă să stăm şi noi la masă. Copiii începuseră să creadă şi ei în povestea Floricăi.

– Are şi ouă? întrebă Dorin înghiţind în sec.

– Da’ sarmale are? continuă interogatoriul şi Mirel. Şi cozonac? Şi friptură? Şi cartofi prăjiţi?

O foame uriaşă le desena înaintea ochilor o masă îmbelşugată cu sucuri şi prăjituri, şi portocale.

Maşina se apropiase de staţie. Farurile chioare luminau palid asfaltul ud. Era aproape goală.

– Hai, bine, urcaţi-vă. Şi nu mai umbla noaptea cu copii aşa mici pe străzi, se înduplecă vârstnicul.

– Vă mulţumesc din suflet, să aveţi sărbători fericite, le ură Florica repezindu-se la sacoşe.

– Nu e bine, nea Costele, se arătă nemulţumit cel tânăr. Dacă se întâmplă ceva cu ei şi află şefii şi pe urmă presa că noi i-am lăsat să plece, e vai ş-amar de pielea noastră.

– Lasă-i, mă. Dacă zic ei că au unde să se ducă, lasă-i. Că n-o fi fata asta nebună să îşi bată joc de doi copii. Cine vine după ei în noaptea asta să-i ducă la cămin? Sulea de la oi, cine?

Tânărul îşi puse la loc, în porthart, carneţelul şi pixul neconvins, dar văzând-o pe Florica luptându-se cu băieţii şi cu bagajele, i se făcu milă de ea.

– Stai, fată, dă sacii ăia încoa’! Da’ ce aveţi aici, comoara lu’ Alibaba? glumi bărbatul, opintindu-se să ridice sacoşele. Nea Costele, ţine, bre şi matale maşina aia, până îi urcăm la bord pe pasageri.

Nea Costel îi făcu semn şoferului plictisit să aştepte până urcă fata şi copiii, care continuau să înşire toate mâncărurile pe care le ştiau ei sau de care auziseră vreodată.

– Fasole bătută.

– Fasole ciorbă.

– Fasole cu sos.

– Fasole cu păstăi.

– Fasole cu mămăligă.

Râdeau cât îi ţinea gura, ţinând unul mingea şi celălalt jocul „Nu te supăra, frate!“

GOGUL. 23.30

Era transpirat şi gâfâia. Dar nu asta îl enerva cel mai tare, ci faptul că-şi murdărise pantofii, când o luase, fără să se uite, pe poteca plină de noroi, ca să scape de derbedeii ăia. Avusese noroc, totuşi, că, până la urmă, îl lăsaseră în pace. Tot mergând, o mie de gânduri îi treceau prin cap. Pe unde o fi nevastă-sa? Ce-o să mănânce el, când s-o întoarce acasă, că Marga nu făcuse nimic? Ce să le spună neamurilor, mâine, când s-or înfiinţa la masa de prânz şi frigiderul lui era gol? Ce-or face brazilienii ăia cu copiii ucigaşi, care scapă neîmpuşcaţi de echipele de poliţişti, care-i vânează ca pe animale? Dacă or avea instituţii în care să-i recupereze? Cum de o fi fost Demetriade ăla aşa de norocos, de-şi luase o nevastă aşa de bună ca Laura, prietena nevesti-sii? Şi mai apărea şi la televizor. De ce n-o fi avut şi el baftă să-l vadă vreun regizor, vreun compozitor sau vreun dirijor, să-i dea sau să-i scrie şi lui un rol de operă? Că ar fi fost şi el astăzi cineva. Şi apărea şi el la televizor. Şi, poate, Marga n-ar mai fi fugit de el. La niciunul din gândurile astea nu avea vreun răspuns. Avea însă o certitudine. Acasă nu se întorcea după cântare, decât cu taxiul. Gata cu aventurile pedestre. Măcar în noaptea asta. Nici nu-şi dăduse seama când ajunsese aproape de cârciumă. A văzut intrigat că toate luminile erau stinse şi a constatat că nu se simţea nicio mişcare. S-a uitat la ceas. Doamne, altă prostie! Cum să pleci cu un Doxa la mână noaptea, pe jos, într-un loc ca ăsta? L-a trecut un fior. Era unsprezece şi jumătate. Ar fi trebuit nu numai să fie deschis, dar şi plin de clienţi. S-a apropiat şi l-a văzut pe Marian, paznicul de noapte.

– Ce faci, domnu’ Marian? Unde e toată lumea? Ce se întâmplă?

– Ah, domnu Gogu’! Păi nu v-a anunţat nimeni? se miră bărbatul trăgând cu sete ultimul fum dintr-un muc de ţigară pe care-l ţinea între degetul mare şi arătător.

– Ce să mă anunţe, domne? se irită brusc Gogul.

– Păi, scuipă mucul dintre buze domnul Marian, aruncându-l între pantofii murdari ai lui

Gogul, s-a anulat toată treaba. Da' pe unde aţi luat-o, de v-aţi înnoroiat aşa? l-a întrebat şi a continuat, fără să aştepte vreun răspuns. S-a închis pă noaptea asta, spuse bărbatul, urmărind cu satisfacţie chipul cântăreţului, peste care treceau cu o viteză uluitoare toate registrele nemulţumirii, de la dezamăgire la furie.

– Păi, de ce s-a închis? a insistat Gogul, căruia i se năruiau toate planurile. Nici nu putea să bea un coniac, să-şi revină din sperietura de mai devreme, nici nu mai avea unde să mănânce ceva, că era leşinat de foame, nici n-avea unde să se ducă de Înviere. Nu era nicio biserică pe-aproape, măcar să fie şi el lângă un suflet de creştin în noaptea asta, dacă tot nu avea de lucru.

– Păi, că nu s-a anunţat clienţi. Adică n-a fost rezervări. La ce să ţie deschisă prăvălia, dacă nu e cin' să vie? Să cânţi matale la mesele goale? Să şadă chelnării la bucătărie, lângă aragazele stinse? Da', a anunţat pă toată lumea. Mă mir că nu te-a anunţat şi pă matale, se arătă nedumerit Marian, scoţându-şi încă o ţigară fără filtru dintr-un pachet pe care scria „Populare".

– Şi eu ce fac? întrebă Gogu. Era mai degrabă un gând rostit cu voce tare, decât o întrebare.

– Păi, te duci şi matale acasă la nevastă, dacă ai, şi la copii, dacă ai, sau la nepoţi, ciocneşti un ou, ronţăi un drob, deschizi televizoru', să vezi cum se dă lumină şi bagi somneanu' că avem două zile libere! Hai, nu zice că nu-ţi convine, îi făcu omul cu ochiul, complice, şi îşi aprinse ţigara, ţinând mâinile căuş în dreptul gurii, ca să nu-i stingă vântul iute chibritul.

– Şi cântarea? repetă nedumerit Gogu.

– Păi, n-auzi, domnu' Gogu, că n-a venit oameni? Stă şi ei acasă în noaptea asta, nu mai stă la cârciumi. Şi nici nu mai are lumea bani, nu vedeţi în ce criză ne-a băgat ăştia? Hai, duce-vă-ţi acasă. Da' să mergeţi cu grijă, că e tot felul dă şpringari în noaptea asta pă drumuri, plus ăia care să-mbată şi face scandal. Şi câtă lume o să să omoare în noaptea asta, că a zis, că dă sărbători ăştia care e singuri aşa, tăhui, dă n-are pă nimeni, să întristează aşa şi nu mai vrea să trăiască. Marian trăgea cu sete din ţigară şi scotea cantităţi nebănuite de fum. Se uita după el cum se destramă şi vorbea ca pentru sine.

– Da' io zic că e păcat. E păcat mare. Că nu e voie dă la biserică să îţi iei zilele. Stai şi tu acolo până te ia Dumnezeu, aşa zicea tăticu', Dumnezeu să-l ierte! Stai, Mariane, acolo cuminte, că e şi zile mai bune, e şi zile mai rele, da' te-nveţi cu toate. Şi la sfârşit, vine şi răsplata, o să vezi. Acu', ce răsplată i-a venit lui, nu ştiu, că i-a dat unu' o sticlă în cap şi

unde a căzut, acolo a rămas. Da' era cu petu' lui dă scandic în mână şi nici nu mai era mult în el. Io zic că a murit mulţumit. Adică, aşa cât poate să fie dă mulţumit, dacă tot a murit.

Gogul îl asculta aiurit pe bărbatul care la început nu ştia cum să scape mai repede de el şi acum îşi dăduse drumul la gură, într-un fel de dicteu automat pe care nu-l mai putea opri.

– Atunci, mă duc şi eu, ce să fac, se resemnă Gogul. Hai, sărbători fericite, domnu' Marian! Să ne vedem cu bine după Duminica Tomii, dacă s-o deschide.

– Să trăiţi, domnu' Gogu! Da' să nu vă pară rău. Pentru o sută-două de lei, nu să merita să nu fiţi cu familia. Bani mai faceţi, da' mai ştiţi dacă mai prindeţi încă un Paşte? Că e şi viaţă, e şi moarte pă lumea asta şi nimenea nu ştie când vine aia cu coasa şi-l ia, îşi continuă discursul morbid paznicul. Un fel de reflecţii personale, pe care se chinuia de mult să le scoată la lumină, şi acum izbutise. Oricum erau în el, dar acum era bucuros că se întâmplase şi că avea şi un martor.

– Hai, mă, dom' Marian, nu mai vorbi şi mata de moarte acu'. E noaptea de Înviere, nu de moarte, încercă Gogul să-l aducă la sentimente mai senine.

– Ba! De moarte e, mai întâi, domnu' Gogu. Şi pă urmă de Înviere.

– Bine, bine, decise Gogul să încheie polemica. Am plecat! Să fii sănătos şi să ne vedem cu bine!

Gogul o luă înapoi, pe poteca noroioasă. Nu-i mai păsa de pantofi. Şi-a ridicat gulerul pardesiului, şi-a potrivit mai bine fularul în jurul gâtului, instrumentul lui de subzistenţă şi a grăbit pasul. Stâlpii de iluminat care aveau becuri aruncau pete de lumină galbenă, bolnavă peste straturile grase de noroi, care alternau cu pete mari, de umbră. Jumătatea aia de lună ieşea din nori numai cât să facă întunericul mai adânc, atunci când se ascundea iarăşi. Uitase de taxi. De fapt, nici nu luase bani la el, pentru că urma să fie plătit la sfârşitul programului. Mergea spre staţia de autobuz, reluând firul gândurilor de unde le lăsase înainte de a fi ajuns la local. Dintr-odată a îngheţat.

– Bă, blambecilor, uite, bă, că nu ne-a lăsat Dumnezeu drăguţu'! E dă gaşcă, gagiul! Puteaţi voi să credeţi că ni-l trimite iar pă banană ăsta-n labă?

Gogul a recunoscut vocea impertinentă a golanului care-l urmărise mai devreme. La

dracu, îşi închipuise că au plecat. Cum dracu' putuse să fie atât de neprevăzător? Ce face acum?

– Moşule, aşa a vrut „Tatăl nostru care este în ceruri“. N-am ce să-ţi fac, rânjea Marcel cu o buză spartă pe faţa tumefiată. Când i-a văzut lumina rece din privire, Gogul a ştiut că şansele lui de a scăpa nevătămat erau egale cu zero. Puştiul ăsta, care părea cel mai mic dintre ei, părea şi cel mai crud.

– Lasă-l, Celică, în pace. Cere-i banii şi hai să ne tirăm, îl rugă Relu, pe care-l durea rău sub coaste, în stânga, unde-l lovise huiduma aia de la bar.

– Auzi, mă, pretenaşu' meu e bun şi înţelegător cu purisanii ca tine. Hai, scoate lova, şi-ţi dăm recreaţie. Marcel încerca să glumească, dar îl durea rău falca şi îi zvâcnea toată ţeasta. Îi trăsese malacu' pumni numa-n cap. Clocotea de furie, dar nu se arăta încă. Moşu' ăsta şi-o cerea cu rugăminţi. Dar îi plăcea şi aşteptarea. Îi plăcea să simtă cum îl lua pe ăla frica aşa, de la pantofi la ultimu' fir dă păr. De-aia vorbea frumos cu el acu'. Aşa vorbise şi cu ăia de la bar, la „Propaganda“, când îi rugase să-i lase să intre, să caute pă jos cerceii lu' mamai-sa lu' Cristi. Da' ăia a făcut mişto dă ei, i-a trimis în parc la operă să-şi ia şi brăţări asortate şi le-a închis uşa-n nas. De-aia se enervase şi le-a spart vitrina cu un bolovan. Cristi stătea mai la o parte, da' el şi Relu, care să simţeau tătici, de la ultima doză pă care o împărţiseră, erau la uşă, pă fază, să năvălească peste fraieri. Numa că ăia au ieşit vreo trei. Toţi cât malu'. Şi au bătut la ei, ca la Vadu' lat. Şi le-au luat şi banii care-i mai avea. Nimica toată, da' acu' nu mai aveau deloc. Acu', să întorsese norocu'. Le trimisese Doamne-Doamne pă muistu' ăsta cadou.

– Scoţi, bulgare, coaja sau ţi-o curăţăm noi? icni şi Relu, ţinându-se cu ambele mâini de ficat.

– N-am. Niciun ban n-am, a îngăimat Gogul şi băgând mâinile în buzunare le-a întors pe dos lăsându-le să fluture albe şi pline de scame, în afară.

– Hai să mergem, strigă Cristi resemnat. Hai, poate ne dă cineva pe datorie.

– Cine dracu' să-ţi dea pe datorie, dacă nu te cunoaşte, băi, fazane! Taci, dracu'! Dacă ştiai că nu eşti în stare să ţii în buzunar doi cercei, trebuia să-ţi faci găuri în urechi, să ţi-i pui acolo, urlă la el Marcel, simţind cum se rupe barajul fragil care îi mai zăgăzuia furia.

Gogul simţea tensiunea dezlănţuirii care avea să urmeze. A ţâşnit cu toată forţa de care era în stare şi a rupt-o la fugă spre baraca aia unde mâncau muncitorii de pe şantier. Nu

părea să fie cineva înăuntru, dar nu era nimic mai aproape şi spera să se poată ascunde sau să găsească ceva cu care să se poată apăra. Luaţi pe neaşteptate, cei trei puşti pierdură o distanţă bună până să ia startul şi să-l prindă pe cârloiul care nu le apreciase politeţea şi se purtase ca un nerecunoscător. După câteva zeci de metri, Gogul începuse să obosească. Auzea în spatele lui cum paşi sprinteni, supli, uşori se apropiau din ce în ce mai tare. Mai avea puţin şi ajungea la cocioabă. I se părea că zăreşte înăuntru lumina unei lumânări. A strigat după ajutor. Glasul lui nu mai era frumos şi cultivat, sunetele pe care le scotea nu mai erau armonioase şi rotunde, împletindu-se unele cu altele în tonuri joase, urcând frumos şi tandru, pentru ca apoi să înflorească orice partitură, cât ar fi fost de aridă. Era unul neomenesc, exprimând o spaimă postmodernă, întruchipând groaza cea mai realistă.

– Taci, dracu', dă capra dracului, vrei să vină geanableţii peste noi? Taci, că-ţi tai beregata, mamelucu' dracului. Vocea întretăiată de efortul alergării îi şuiera aproape de ureche.

Simţise piedica şi, în scurtul interval dintre poziţia verticală şi prăbuşirea la pământ, s-a rugat Dumnezeului pe care Îl ignorase toată viaţa, să nu îngăduie să moară acolo, pe maidanul ăla plin de noroi. Pe urmă nu a mai simţit decât şuturile ca o ploaie peste cap, în coaste, în rinichi. A simţit cum era călcat în picioare, cum loviturile curgeau neîncetat, căutând locurile moi, chiar şi după ce se chircise, ca pruncul în pântecele mamei. Nu mai opunea rezistenţă. Ţipetele lui deveniseră din ce în ce mai slabe şi s-a gândit chiar să facă pe mortul, că poate aşa s-ar fi speriat şi ar fi fugit lăsându-l în viaţă. Numai că durerea era aşa de mare, că nu se putea opri din văitat. Simţea lacrimile cum se amestecau cu sângele şi cu noroiul şi cum toate-i intrau în ochi, în nas şi în gură.

– Gata, băi, hai, dă-l dracu', c-o mai mierleşte p-aici şi ne bagă ăştia-n penal. Hai, percheziţie şi valea, ordonă Cristi.

– Trage, bă, fermoaru', că nu dai tu ordine aici, îl repezi Marcel, căruia furia în loc să-i scadă, îi creştea pe măsură ce-l vedea pe moşul ăla că nu se mai lupta, că abandonase orice formă de rezistenţă.

– Celică, îl rugă Relu, hai, mă, că nu mai găsim nicio travkă. Ia ăştia lumina şi să trage cu ea la-ntuneric, la glojdit şi la pileală şi rămânem pă gruzeală, până să termină bucuria la creştini.

Gogul a simţit cum unul îi smulgea ceasul de la mână, în vreme ce altul îl gâtuia cu fularul şi, sfâşiindu-i cămaşa, îi rupea lănţişorul cu cruciuliţă, pe care i-l dăruise Marga la o aniversare. L-au întors de pe o parte pe alta, ca să-l caute şi în buzunarele de la costum,

şi în cele de la piept. Telefonul. Nu era cine ştie ce, dar mergea. Făcea şi el trei seringi. N-au mai găsit nimic, motiv pentru care a mai încasat câteva picioare în spate şi unul în ceafă. Ăsta, ultimul, duruse tare. Pe urmă i-a auzit îndepărtându-se. Nu mai simţea nevoia să se scoale de acolo. Capul îi era greu, imposibil de ridicat. A închis ochii şi nu s-a mai gândit la nimic. Era linişte. Nu ştia cât timp trecuse aşa. A simţit două mâini firave, care îl trăgeau de braţ în încercarea de a obţine o reacţie. Nu aveau cum să fie derbedeii ăia care-i zdrobiseră oasele.

– Domnu', domnu', puteţi să vorbiţi?

Era un glas subţirel şi temător de copil.

Gogul a încercat să se ridice sprijinindu-se pe un cot, dar a simţit că nu-l mai asculta nicio articulaţie.

– Puţină apă, poţi să-mi aduci? l-a rugat răguşit pe băieţelul cu ochi mari şi speriaţi.

– Florico! Florico, adu' nişte apă lu' domnu', că i-e sete! strigă copilul, spre spaima bătrânului. Se temea că s-ar putea întoarce golanii ăia să-şi termine treaba, să îl omoare.

– Nu mai striga, te rog, i-a şoptit copilului, ducându-şi mâna la gură şi făcându-i semn să tacă.

– Nu, nene, că au plecat, îl asigură copilul.

– De unde ştii tu?

– I-am văzut. Am văzut şi când v-au caftit. Mirele, vino, mă, încoace! Mirel e frate-meu. E tare. Am văzut azi două cafteli.

Gogul a încercat încă o dată să se ridice. S-a sprijinit în mâini şi s-a ridicat în patru labe. A rămas aşa, îngenuncheat, sub cerul care se pregătea să se deschidă spre a vesti Învierea Mântuitorului. La biserică n-ar fi îngenuncheat. Stătea aici, în noroiul ăsta şi, printre gemete, încovoiat de durere, nu ştia cum să se roage să-l ierte.

– Vă doare tare, nenea? Apăruse şi Mirel lângă ei. Cu puterile lor slabe se străduiau să-l ridice şi să-l sprijine.

– Haideţi cu noi la baracă. Suntem cu Florica. Şi Sandu l-a bătut azi, mamă-mamă, pe nea Puiu. Da' unchiu' şi-a meritat-o, că ne-a tot altoit şi el pe noi şi frate-meu s-a ofticat pe el

azi şi pac, pac, i-a tras o directă, şi încă una şi l-a făcut muci.

Gogul îi asculta tăcut şi simţea cum încolţeşte în el un fel de veselie stranie, care nu avea nimic de-a face cu suferinţa pe care i-o provoca fiecare pas, fiecare mişcare, fiecare respiraţie. Florica, sora lor, îi aştepta înăuntru. Făcuse cald şi aşternuse pe jos haine acoperite cu feţe de masă, improvizând trei paturi. Mirosea şi a mâncare.

– Hai, staţi aici, pe scaun.

L-a ajutat pe Gogul să-şi scoată pardesiul murdar, i-a desfăcut cu grijă fularul pătat de sânge şi a adus un castron cu apă şi un şervet cu care a început să-i şteargă faţa. Copiii se uitaseră la el o vreme, curioşi, dar, pentru că tăcea întruna, se plictisiseră. Au luat cutia cu „Nu te supăra, frate!“ şi au început să desluşească regulile jocului pe care-l primiseră.

– Vreţi să sunaţi pe cineva? Aveţi telefon, că noi nu avem? îl iscodi fata.

Gogul clătină din cap. Nu mai avea telefon. Nu mai avea nimic. În noaptea asta era străin şi gol, flămând, însetat şi bolnav. Şi trei copii aveau grijă de el.

OANA. 23.45

Bogdan alerga în urma Oanei, care-l trăgea după ea cu o forţă neaşteptată pentru statura ei mignonă.

– Unde mergem, Oana? Iubito, stai puţin!

Oana se opri brusc, se întoarse, îl apucă de păr şi-l trase spre ea. Un sărut violent. Îi muşca buzele, dinţii ei se loveau de-ai lui, îi strivea faţa în palme, îi sorbea răsuflarea. Bogdan şi-a smucit capul dintre mâinile ei, a apucat-o de umeri şi a scuturat-o uşor. Oana a început să râdă tare, dar pe obraji îi şiroiau lacrimi. A cuprins-o un tremur, la început imperceptibil, pe urmă din ce în ce mai puternic. S-a lăsat în jos, s-a aşezat pe trotuar şi a început să tremure.

– Mi-e frig. Mi-e frig tare. Şi lui n-are voie să-i fie frig.

Bogdan înţelesese din ce spunea ea doar că-i era frig. Şi-a scos haina şi i-a pus-o pe umeri. Stăteau în intersecţie şi pe lângă ei treceau taxiuri goale, care le făceau semn din faruri, încetineau, în speranţa că şi-au găsit clienţi. Şi pe urmă demarau, turând motorul ca o

înjurătură.

– Oană, iubito, ce-i cu tine? Ce-ai luat? De ce ai fugit? Cui n-are voie să-i fie frig? Despre ce vorbeşti? Bogdan avea o mulţime de întrebări de a căror lămurire nici nu-i păsa. Oana, oricum, nu-i dădea niciun răspuns. O întreba din inerţie. Nu ştia de ce se dusese la ea. Nu avea chef să o frece prin oraş cu cretinii ăia. Îşi amintise de nopţile lor şi de cum făceau ei dragoste şi experimentau tot felul de combinaţii de prafuri. N-o mai iubea, asta ştia. Nici nu-i mai plăcea. Nu voia să fie, însă, nici singur. Burniţa de mai devreme se transformase într-o ploaie în toată regula şi băiatul simţea pulovărul subţire tot mai rece şi mai greu pe pielea febrilă, sub care muşchii se mişcau iarăşi cu o voinţă proprie. Îl dureau oasele. Nu reuşise să vândă hardul lui Tudor. Îi era rău. Oana se legăna şi îngâna un cântecel. Părea să aţipească din când în când, apoi se trezea şi o lua de la capăt. Părul ud i se lipise de obraji. Stropii de ploaie îi curgeau pe faţă şi se pierdeau topiţi de căldura pielii, pe gâtul subţire.

– Bodanule, femeia aia zicea că e mama mea şi că Max... era şi Max şi pe urmă nu mai era. Avea ochi negri Max şi dinţi negri şi unghii negre. Avea dreptate femeia... mama... să fug de el. Pe urmă, când au început să-i crească solzii, a scos limba lui crestată şi neagră la mine şi a vrut să mă apuce cu labele lui verzi. Da’ nu l-a lăsat femeia... mama... l-a gonit şi el s-a ridicat pe două picioare şi a plecat. Dar nu avea şi coadă.

Râse uşor cu privirea îndreptată în gol.

– Da’ şi ea era urâtă şi rea şi am fugit. Mi-e frig, Bodanule. Şi lui i-e frig. Dă-mi să mă încălzesc. Bogdan tremura şi el de frig şi de lipsă.

Un grup de tineri frumos îmbrăcaţi, băieţi şi fete, cu lumânări în mâini, treceau grăbiţi pe lângă ei, vorbind tare.

– Unde vă duceţi voi, măăă, reptilienilor? strigă pe neaşteptate Oana după ei. Unde vă grăbiţi voi aşa? Se ridicase brusc de pe bordură şi se uita în urma lor, clătinându-se.

Un băiat înăltuţ şi bine legat s-a întors şi, stând puţin în cumpănă, a măsurat-o şi, de la distanţa aia, Bogdan nu ştia cum să interpreteze ce citea în privirea lui, dezgust, repulsie sau compătimire. Tăcerea s-a prelungit câteva zeci de secunde. Oana tăcea şi ea şi aştepta. I-a răspuns în cele din urmă.

– Sus, în Dealul Patriarhiei.

– Ce faceţi vooooi, reptilienilor, sus, în Dealul Patriarhiei? Faceţi vrăji cu popi ca să ocupaţi pământul, nu? Să ne scoateţi inimile şi să vi le puneţi voi? Şi să ne luaţi copiii? Şi pe ăia care nu s-au născut? Pe copilul meu vreţi voi să-l luaţi, mă, reptilienilor?! Asta vreţi voi, mă? Cu fiecare întrebare, Oana se ambala şi striga mai tare.

Bogdan vedea bine acum. În ochii băiatului era compătimire amestecată cu dispreţ. O fată s-a desprins din grup. L-a luat de mână şi l-a tras după ea. Apoi au plecat toţi.

– Ho, cu tata, fată frumoasă. Du-te-acasă, aşteaptă-l pe Domnu-tu Hristos, poate te iartă şi te mântuieşte. Că, dacă n-o face El, te mântuieşti tu de tot, singură. Un bărbat care nu-şi terminase încă sticla, probabil, şi se mai ţinea pe picioare, râdea lângă ei. Îşi dăduse pălăria elegantă pe spate, iar de sub pardesiul de bună calitate se vedea un costum de firmă.

– Aprigă mai eşti fato! Hai, nu vrei să mergi şi tu cu mine la Patriarhie? Hai, că am rezervare în loja politicienilor. Până ajungem acolo, ne trezim amândoi. Lasă-l pe copilu' ăsta să se ducă acasă la mămica lui şi tu, hai, cu nenea. Te văd cam casual şi cam de vară, aşa. Hai, să sun şoferu' să-ţi aducă ceva de la fie-mea, vrei?

Oana stătea în picioare şi se uita fix la el. Îl ştia de undeva, dar nu-şi amintea. Bogdan se uita uluit la amândoi. De unde ar fi putut să o cunoască tataiele ăsta pe Oana? A luat-o de mână şi a tras-o după el. Fata s-a opus cu putere.

– Stai, Bodanule, că io-l ştiu da' nu ştiu.

Fata începuse să se dezmeticească. S-a încruntat, s-a apropiat de el şi a început să-l miroasă. Omul s-a dat un pas înapoi, uitându-se intrigat la ea.

– Ştiu, santal, mentă şi busuioc. Unde, unde? Aaaaaa, ştiu! Tu eşti ăla de la librărie. Ăla care a vorbit. Profesoru'.

– Oana, hai să mergem, te rog! insista Bogdan, luând-o din nou de mână. E frig, plouă, hai, te rog. Uite, mergem la ai mei. Te schimbi, dormi, mâine vedem ce facem.

– Ah, sunteţi domnişoara logodnică a tânărului Demetriade. Îmi amintesc. V-am văzut vineri seară la lansare. Ce plăcere să vă reîntâlnesc.

Fata stătea foarte aproape de el şi îl privea curioasă şi, cumva, în raccourci.

– Mai miroşi a vanilie şi a flori. Ha! Ştiu! Ai băut coniac. Da' nu prea grozav. Nu e d-ăla

XO. Ori te-ai fraierit, ori eşti zgârcit. Nu merg cu tine! Zgârcitule! Du-te tu la Patriarhie! Io mă duc cu băiatu' ăsta! A zis că mă schimbă şi mă culcă. Ha! Şi dacă-l vezi pe Demetriade, să-l pupi din partea mea, e cel mai valabil. Maxu mi-a zis mama că e rău, nu e bun. O să-i dau telefon să-i spun. Unde? Unde e telefonul meu, Bodanule? Nu e! Sună el pe undeva. Şi pe Laura să n-o pupi. Ea nu poate să mă sufere.

S-a apropiat de el ca să-i şoptească la ureche. David se uita amuzat la fetişoara asta cu privirea rătăcită, dar atât de exactă în identificarea aromelor. Bogdan tăcea şi tremura. De frig. De rău. Nu ştia cum ajunsese ca viaţa lui să depindă de următoarea bilă care trebuia să-i umple o seringă. Simţea în buzunarul din spate al pantalonilor dreptunghiul mic metalic, rece. Hardul lui Tudor. I se făcu ruşine.

– Şi nici eu pe ea, pe Laura, şoptea Oana. N-o iubesc. Nici n-o plac. Să nu-i spui. E prefăcută. Şi cred că-l înşală pe Demetriade. Apoi, după ce s-a gândit puţin, l-a luat de mână pe Bogdan şi întorcându-se, i-a aruncat peste umăr:

– Sau, fă cum vrei, poţi să-i şi spui. Eu pe Maxu nu-l iubesc. Îl iubesc pe băiatu' ăsta, şi arătă spre abdomenul ei plat.

Profesorul David scoase din buzunarul de la piept o sticlă metalică, mică, la fel de plată ca pântecul fetei. I-a deşurubat tacticos dopul şi a luat trei înghiţituri din conţinutul ei, apoi l-a înşurubat şi a pus-o la loc.

– Te pricepi, e un coniac prost. A salutat-o ducând două degete spre borul pălăriei, şi-a scos fularul de mătase şi, pe neaşteptate, i l-a înfăşurat de gât fetei. A sărutat-o pe frunte, s-a sucit pe călcâie şi s-a grăbit să ajungă înainte de miezul nopţii la Patriarhie, să aştepte cu lumea bună Învierea.

– Bodaneule, hai la tine. Mi-e frică de femeia aia, de mama, nu vreau să mă duc la mine. Şi acum mi-e rău. Luăm ceva şi mergem la tine? Vrea şi el şi arătă din nou spre burtă. Eu aşa zic. Dacă vrea mama lui, vrea şi el.

– Care el, Oana? se dezmetici Bogdan. Oana, tu eşti gravidă?

– Cre' că. Nu ştiu. Aşa se pare, râse ea. Poate e al tău. Hai să-l hrănim cu vise, vrei?

Bogdan începuse să tremure din nou. De frig. De teamă. De grijă. A scuturat-o de umeri şi s-a uitat în ochii ei. Oana tăcea. O speria privirea lui serioasă, gravă. A vrut să mai spună ceva, dar renunţă. Simţea cum toată senzaţia ei de bine, de nepăsare, de bucurie se

topeşte. Ochii lui Bogdan continuau să o sfredelească.

– Ce e, măi, ce vrei, de ce te uiţi aşa? Mă sperii. Ce ai? Hai să ne distrăm puţin, încerca Oana să-l înduplece şi, mai ales, să scape de privirea aceea.

– Dacă acolo e un copil, îi spuse Bogdan arătând spre burta ei, atunci asta, îi arătă inima, trebuie să conducă asta, şi îi arătă capul. Gata, Oana. Nu contează al cui e. E al tău. Şi tu eşti a lui. Gata. Din noaptea asta. Gata.

Căldură şi pace coborau cuvintele lui Bogdan peste Oana. Nu mai era singură. Nu mai tremura. Nu-i mai era frig. Treizeci şi două de celule învelite într-o membrană în trupul ei se transformaseră într-o făptură de niciun centimetru. Era un om nou. Şi ea. Un om nou, într-un om nou. Plângea.

MARGA. 23.00

Era obosită, dar şi mulţumită. Cafeaua şi tarta fuseseră excelente. Fa-bu-loa-se! O dezamăgise Laurenţiu ăla. Păi, ori se întâlnea cu o femeie, ori se apuca să târguiască pentru plod. Dacă era aşa de familist, ce căuta cu ea la întâlnire? Laura era o proastă dacă se încurcase cu el. De o mie de ori era mai tare Demetriade. Îi părea rău că nu ceruse şi ea un coniac. I-ar fi prins bine. Nu mai avea nicio picătură de matrafox din ăla de dimineaţă. Era întuneric şi ploua. Asta o indispusese când ieşise din mall. Bani de taxi nu prea mai avea. O cam dureau picioarele şi nu venea nicio maşină de noapte. S-a îndreptat totuşi spre staţie. Şi-a amintit de sticla goală din poşetă. A scos-o şi a aruncat-o discret la un coş de gunoi sub ochii atenţi ai unui homless bătrân. Se gândea încotro s-o ia. Acasă nu era nimeni. Gogul avea cântare şi, oricum, nu pregătise nimic. N-o aştepta decât un mare scandal. N-avea chef de aşa ceva. S-a gândit să-l mai amâne. O lua cu frig de la picioare. A văzut că se apropia un autobuz. Nu se decidea încotro să o ia. Apoi s-a hotărât. Unde mergea maşina, acolo se va duce şi ea. S-a aşezat în dreptul uşii din faţă, ca să-l poată întreba pe şofer în ce direcţie o ia.

– La Unirii ajunge, doamnă. Puteţi să ţineţi minte că e uşor. Se numără ca la clasa a-ntâia: 1,2,3. Urcaţi! Vă fac şi versuri. „Ia-l pe 123, la Unirii dacă vrei."

Pe Marga a amuzat-o grozav. Şi-a amintit cuvintele Laurei, care-i spusese odată că, atâta vreme cât te mai fluieră elevii şi soldaţii, înseamnă că n-ai îmbătrânit. Acum, ăsta era şofer. Dar era noapte şi sărbătoare, se punea şi ăsta, mai ales că-i făcuse şi versuri. S-a

aşezat pe un scaun aproape de culoarul de trecere, aşa ca privirea ei să se poată intersecta cu a şoferului în oglinda lui retrovizoare. Îi părea rău că nu apucase să-şi mai cumpere o sticluţă din aia. Asta ar fi binedispus-o cu adevărat. Şi ar fi încălzit-o. La Unirii. Dar, unde se ducea ea, de fapt? Deodată a străfulgerat-o un gând. Laura. Ştia că Laura merge la Patriarhie, că avea Demetriade invitaţie în lojă. Şi, ce? Dacă o vedea şi pe ea în mulţime, n-ar fi invitat-o? S-a înveselit şi mai tare şi, când şoferul i-a făcut semn că a ajuns, amintindu-i să coboare, i-a aruncat cea mai sexy bezea de care se simţea în stare. A coborât şi şi-a dat seama că mai are de urcat Dealul Mitropoliei, care era pavat cu piatră cubică. Groaznic pentru tocuri. Şi acum, că ploua, era şi alunecos. A văzut un non-stop lângă staţie. A intrat şi s-a uitat după cea mai ieftină sticlă de băutură.

– Un cavadoro, vă rog.

– Mare, mic? De care? a întrebat-o plictisită vânzătoarea, o fată negricioasă, cu faţa plină de coşuri şi o privire suspicioasă, sub sprâncenele groase.

– Mic, domnişoară, că pun stafidele în el să se umfle, s-a justificat Marga.

– Da, le amestecaţi în burtă, să iasă cozonacul mâine-dimineaţă copt.

Pe Marga imaginea a îngreţoşat-o şi a indispus-o cumplit. Bondoacă, fata se ridicase pe vârfuri, încercând să tragă o sticlă de pe unul din rafturile la care nu ajungea. Mişcarea, gândită parcă de un coregraf de striptease, îi ridica halatul dezvelind nişte coapse înecate în grăsime şi cobora, până spre cot, o mânecă albastră, ce lăsă să se vadă un braţ acoperit cu fire de păr lungi, dese, negre. Când a reuşit să ia sticla şi s-a întors cu un zâmbet de satisfacţie, mulţumită de răutatea aruncată clientei, care îşi închipuise că o poate prosti pe ea, aşa de experimentată în privinţa explicaţiilor tuturor beţivilor, a fost extrem de surprinsă să citească pe faţa femeii nu ruşine şi stânjeneală, ci superioritate şi înţelegere. Nedumerită, a luat banii, a dat marfa şi s-a uitat lung după femeia care ieşea triumfătoare din butic.

Marga a aşteptat să iasă din raza vizuală a micii scorpii, a desfăcut dopul şi a tras repede o duşcă, înainte de a se încumeta la aventura urcuşului pe deal. Era lume multă, grăbită să ajungă şi să prindă un loc, de unde să-l poată, măcar, vedea pe Patriarh. Dar nu numai pe el, ci şi tot soborul de preoţi. Marga o luă vitejeşte pe urmele lor, atentă, totuşi, pentru că-şi sucea uşor picioarele şi n-ar fi vrut să cadă sau să se mai aleagă, Doamne-fereşte, cu vreo entorsă. Nu reuşea să se apropie cu niciun chip de locul unde stăteau oficialităţile. De fapt, nu mai reuşea să înainteze deloc. Rămăsese blocată în dreptul clopotniţei, pe direcţia altarului. Nu putea să vadă nicicum pridvorul bisericii, acolo unde avea să iasă

Patriarhul cu lumina. Şi, le auzise pe femeile de lângă ea, era lumină adusă cu avionul, tocmai de la Ierusalim. În plus n-avea nici lumânare, că nu-i dăduse prin cap, când a luat sticla, să fi luat şi o candelă. Şi acum n-avea nimeni să-i dea şi ei. Se luptă cu toată lumea şi reuşi să-şi croiască o cărare până la pangar.

– Candele aveţi, vă rog? l-a întrebat gâfâind de oboseală pe tânărul cu barbă blonduţă şi păr prins într-o codiţă scurtă.

– Numai din cele mici, uitaţi-le acolo, acelea galbene. Sunt, totuşi, lumânări de opt ore, îi răspunse amabil.

– Şi cât costă una, vă rog? a întrebat Marga precaută, scotocind în portmoneu.

– Trei lei.

– Ah, trei lei, am. Poftiţi. Mulţumesc.

Şi-a luat fericită lumânarea şi s-a chinuit până să iasă, pentru că oamenii se sprijineau acum şi de ziduri, şi de uşi. A încercat, iarăşi, să ajungă spre balconul reşedinţei patriarhale, dar nu părea să aibă sorţi de izbândă. Nici cu privirea nu bătea până acolo. Era întuneric şi i se păreau stranii lucirile ploii, căzând pe marea de umbrele din faţa ei. Gândaci mici, negri sclipind uzi în lumina lunii. S-a apropiat cu greutate de un jandarm şi, cu toată cochetăria de care era în stare, l-a rugat să o ajute să ajungă la loja politicienilor, că are nişte prieteni acolo, îngrijoraţi că nu mai apare.

– Nu mă credeţi? Uite, dau telefon. Şi atunci o să vedeţi că nu mint.

A scos repede telefonul şi a apelat-o pe Laura. Suna. Perfect. Îl privea pe jandarm cu certitudinea că în scurtă vreme îi va cere scuze şi o va conduce la locul oficialităţilor. Telefonul continua să sune, dar încă nu răspundea nimeni. Siguranţa ei începu să se fisureze. Se uita la bărbat cu coada ochiului să-i surprindă reacţia. Omul privea impasibil peste capul ei la mulţimea care continua să se adune. Telefonul suna. Dacă şi l-o fi pus pe silent? se îngrozi Marga. Mâna îi îngheţase pe micul aparat, care nu o ajuta cu nimic. „Abonatul nu poate fi contactat. Reveniţi“, s-a auzit din difuzorul telefonului.

Omul se uita la ea cu milă şi a rugat-o să îşi caute un loc potrivit şi să aştepte liniştită să înceapă slujba. Se simţea umilită. Probabil că o considera vreo nebună. Ce repede îi judecau oamenii pe semenii lor, s-a necăjit ea. Şi ăsta, la fel ca vânzătoarea aia.

Dintr-odată s-au aprins nişte lumini puternice. Televiziunile făceau probe înaintea

transmisiilor directe. Întâi reflectoarele au orbit-o. Apoi, ochii s-au obişnuit cu intensitatea luminii şi s-a străduit să distingă chipurile celor din loja oficială. Într-un târziu i-a văzut. Demetriade râdea şi făcea cu mâna tuturor, dădea interviuri şi chiar şi autografe. Laura, îmbrăcată într-un pardesiu albastru, închis până la gât, cu părul acoperit de o maramă din dantelă neagră, privea întunericul cu ochii goi, trimiţând departe un zâmbet îngheţat. Pe Max nu-l vedea nicăieri. Apoi luminile s-au stins. Marga a înţeles că n-o să ajungă niciodată acolo. A ieşit din mulţime şi a pornit să coboare dealul. Nu voia să plece acasă, totuşi, fără lumină. Mai ales că era tocmai de la Mormântul Sfânt. Poate-i aducea noroc. S-a aşezat pe treptele blocului din stânga aleii, şi-a scos sticla din geantă şi, fără să se mai ferească, a băut o gură zdravănă din ea. Se uita la oameni cum urcau sau coborau dealul şi avea sentimentul că vede viaţa în substanţa ei. I s-a părut că-l recunoaşte şi pe unul din tipii care vorbiseră la lansarea aia a Laurei, un profesor. Urca şi ăsta dealul. A rămas surprinsă să-l vadă cum scoate de la piept o sticlă mică, argintie din care a tras vreo trei înghiţituri şi apoi a băgat-o calm în buzunar. S-a simţit solidară cu el. Cu gândurile aiurea, fără nicio nădejde, mergea ca mulţi dintre cei care urcau, de parcă ar fi coborât.

SILVIA. 23.45

În casă era întuneric. Şi linişte. S-a ridicat buimacă dintre cearşafurile transpirate. Îşi simţea gura năclăită şi când şi-a trecut palma peste faţă, încercând să se dezmeticească şi să îndepărteze firele de păr jilave care i se lipiseră de obraz, a simţit umezeala lipicioasă a salivei care i se prelinsese din gură în timpul somnului. A aprins veioza. Părea să fie singură. Un foşnet şi un obiect trântit în camera cealaltă i-au dat de ştire că nu era. S-a aşezat pe marginea patului şi şi-a strâns cordonul halatului în talie. Picioarele îi atârnau albe şi goale fără ca tălpile să atingă mocheta. Vene pronunţate alcătuiau un traseu încâlcit, prin care pulsa leneş sângele care nu reuşea niciodată să i le încălzească. Avea, ca toate femeile, picioare de gheaţă. Şi vara. În dormitor mirosea greu a trup obosit, a mâncare gătită prea mult, a întuneric. S-a ridicat şi s-a dus la baie. Totul era ordonat şi liniştitor. Prosoapele pliate frumos şi aliniate unele lângă altele. Al ei roz, al lui Doru bleumarin, ale băieţilor bleu şi albastru. Periile de păr, agăţate şi ele în cârlige, după dimensiune, şampoanele, gelul de duş, săpunul, forfecuţele, toate în ordinea mărimii de la mare la mic, de la stânga la dreapta. Robinetele bine frecate cu cif străluceau. Aşa şi faianţa, şi chiuveta, şi vasul de toaletă. Erau curate şi covoraşele. Nu mai intrase nimeni încălţat. De fapt, toţi plecaseră de dimineaţă. Ordine şi curăţenie. Asta o relaxa. A aruncat tot de pe ea. A dat drumul la apă. Altădată s-ar fi repezit să dea drumul şi la muzică. Nu

şi acum. Nu avea cine să asculte şi să se mire. Toţi plecaseră la biserică. Ar fi trebuit să se ducă şi ea. A intrat în cadă. Apa caldă îi făcea bine. Deschidea progresiv robinetul de apă caldă, pe măsură ce îl închidea puţin câte puţin pe cel cu apă rece. A ridicat temperatura atât cât putea să suporte. Erau aburi peste tot. Cei care se aşezau pe faianţa rece, se condensau şi se transformau în izvoare mici, repezi, care străbăteau suprafaţa plăcilor lucioase, lăsând câte o dâră şerpuitoare şi netedă.

Şi-a adus aminte de bucătărie. Dumnezeule, ce lăsase acolo. Şi de caiet. Doamne! A ieşit în fugă din baie, cu apa şiroind pe ea. A aprins lumina în dormitor. A răscolit patul, a aruncat cearşafurile pe jos. Nimic. Se uita prostită în jur. Linişte. A luat cearşafurile, s-a întors în baie şi le-a înghesuit în maşina de spălat. A oprit apa. A luat prosopul roz, s-a şterse bine. S-a întors în cameră. A luat din dulap o fustă şi un pulovăr subţire, ciorapi şi desuuri noi. Cum se cuvenea de Paşti. Să pună ceva nou. Luase ciorapi noi pentru toată lumea. Patru perechi de pantofi ar fi fost prea mult dintr-odată. S-a îmbrăcat fără grabă. S-a aşezat la masa de toaletă. Şi-a strâns părul în coadă de cal cu un elastic verde crud. A strâns tare, până a simţit pielea tâmplelor întinzându-se. Şi-a dat cu puţină cremă pe faţă, puţină pe gât şi pe mâini. A încălţat o pereche de balerini şi şi-a luat inima în dinţi, să dea faţă cu dezastrul. În sufragerie, la o lumină mică, pe colţul mesei, Doru, îmbrăcat într-o cămaşă cadrilată, curată, în culori vesele, cu mânecile suflecate, desena ceva cu rigla, cu raportorul şi cu multe creioane extrem de bine ascuţite, pe o bucată de hârtie milimetrică. Pe celălalt colţ al mesei, în umbră, caietul ei. Bărbatul nu a ridicat privirea când a trecut ea. Poate n-o auzise, concentrat pe ceea ce făcea. Poate nu avea ce să-i mai spună. Poate abia îşi reţinea furia şi avea să izbucnească mai târziu. Silviei nu-i mai păsa. A intrat în bucătărie şi n-a mai înţeles nimic. Totul era lună. Vasele, oalele, cratiţele, tăvile, castroanele, totul spălat, uscat, pus la loc. Aragazul strălucea de curăţenie. Masa era ştearsă, acoperită cu un şervet nou. Pardoseala, frecată. Mâncarea gătită era în frigider şi ceea ce nu era gata, pe pervazul ferestrei. Faianţa curăţată, capacele sclipitoare. A cules o coajă de cartof, căzută între perete şi aragaz şi a aruncat-o în coşul de gunoi. De acolo o privea capul de miel. Dintre foi de ceapă şi resturi. S-a întors în casă.

– Ştii acum.

– Da, a răspuns bărbatul, fără să ridice privirea. Ştiu. Pui şi tu masa, că nu mai avem timp să ajungem la biserică. Mă duc mai târziu după Tudor. E la profesoara aia a lui de română, mama lui Luca.

Abia acum îşi ridicase ochii de pe hârtia pe care se pregătea să traseze nişte cercuri cu compasul. Silvia i-a observat obrazul bărbierit şi privirea limpede, în care nu se citea pic

de ură, de furie sau dispreţ.

– Doru, a încercat ea.

– Nu, nu vreau să vorbim. Nu vreau să ne explicăm. Caietul e acolo. Fă ce crezi. L-am citit. Mai citeşte-l şi tu o dată, i-a spus calm.

– Nu vreau să-l mai citesc, îi spuse în timp ce-l lua de pe masă ca pe un corp străin. Ce faci acolo? se apropie de el cu paşi mici, precauţi.

– Vino să-ţi arăt, hai, că nu-ţi fac nimic. Uite, desenez un panou. Am vrut să fac un candelabru, că am văzut azi o chestie tare, dar mi-am amintit că avem la atelier o comandă de la o biserică. Vrea părintele să închidă accesul spre cor ca să nu mai urce copiii acolo în timpul slujbei, să se strâmbe la cântăreţi şi să facă gălăgie. Şi o să pun aici, deasupra, vezi, în loc de un porumbel, am vrut eu un pescăruş. Dar n-o să vrea Costescu, aşa că o să fac un vultur' d-ăla cu două capete şi cu aripi desfăcute şi cu gheare şi cu coroane pe cap.

Silvia se aplecase să vadă mai bine şi teama ei că Doru băuse şi că, cine ştie cum, de data asta ţuica avusese un efect pe de-a-ndoaselea se risipi. Nu mirosea a băutură. Numai a after-shave uşor amărui.

– Dacă îmi iese, dau lovitura. Plec de la ăştia şi-mi fac atelierul meu. Fii tu atentă, că se vor întâmpla schimbări mari.

Silvia nu-i mai văzuse privirea asta de când era maistru la liceu. Caietul devenise greu în mâinile ei. Doru s-a întors în tăcere şi a început să calculeze anvergura şi să deseneze una din aripile păsării. S-a întors şi ea în bucătărie. A deschis capacul coşului de gunoi. A aşezat cu grijă caietul, ca o pleoapă peste ochiul holbat al mielului. Nu voia să rupă nicio foaie. Poate, totuşi, avea să-l găsească cineva. În clipa aia a auzit cheia în yală. A mers în hol şi l-a văzut intrând pe Bogdan, ud până la piele şi trăgând după el o fată subţire, tremurând de frig, îmbrăcată cu haina lui. Nu ştia cine este, dar nici n-a întrebat. Era fericită că îl vedea. Că era curat şi linişte în casă. Că Doru lucra calm la proiectul lui.

– Bogdan, mamă, ce e cu voi? Hai, repede, să vă schimbaţi. Ţie, domnişoară, o să-ţi dau un trening de la Tudor şi un pulovăr şi şosete de la mine. Hai, intră în baie, dezbracă-te, îţi aduc un prosop curat. Fă un duş şi îţi pregătesc schimburile. Şi tu, Bogdan, ia şi tu un prosop şi scoate hainele alea ude. Să faci şi tu un duş, după aceea. Le-a dat tot ce le trebuia şi s-a întors în bucătărie.

– Pot să te ajut cu ceva?

Doru stătea în cadrul uşii, la fel ca în seara trecută. Nimic altceva, însă, nu mai amintea de ea. Silvia i-a dat stiva de farfurii, pachetul de şerveţele şi tacâmurile. Bărbatul le-a luat şi a dispărut în casă.

Când a intrat şi ea în sufragerie, cu tava plină cu pahare, Oana, îmbrăcată în hainele ei şi ale lui Tudor, se uita la desenul lui Doru. Cu mâinile nesigure, s-a oferit să le aşeze ea pe masă. Silvia s-a uitat cu milă la ea, dar şi la băiatul ei, care ieşise şi el din baie. Aceeaşi privire pierdută, aceleaşi cearcăne, acelaşi tremur. Doamne, cât de oarbă fusese?

A lăsat tava şi s-a dus să aprindă candela de la icoana Maicii Domnului cernită. O cumpărase într-o doară, de la un târg de la Muzeul Satului, într-o primăvară mai însorită, când se plimba ea de una singură aşteptând ca o mare iubire să se înfiripe undeva pe străzi, pe alei, prin parcuri. Era pictată stângaci de mâna neexperimentată a unui copil, dar ei îi plăcuseră culorile. Verde, albastru şi portocaliu. Nimic cernit. Îl şi întrebase pe copil de ce nu e Sfânta Fecioară îmbrăcată în negru şi el i-a spus că cernit vine de la cerneală şi că el a pus albastru. Şi că supărarea e în sufletul ei de Maica Domnului, nu în culori.

Suna telefonul. A răspuns Doru.

– Tudor era. A zis că pe soţul profesoarei l-a luat salvarea şi că se duce cu Luca la biserică să ia lumină şi m-a întrebat ce-i pe-aici. I-am zis că totul e bine, că e şi Bogdan acasă cu o prietenă şi că tocmai punem masa. A zis că atunci vine şi el acasă.

Oana se uita mai departe la lucrarea lui Doru. Pe urmă a luat creionul şi a început să adauge mici detalii desenului. Silvia a vrut să o oprească, dar bărbatul i-a făcut semn să o lase în pace. Vulturul lui se metamorfoza într-o altă zburătoare. Nimic nu mai avea de-a face cu proiectul unei păsări din fier forjat. Un trup fusiform cu aripi suple, prin care se simţeau oase subţiri, goale, acoperit cu pene străvezii şi fulgi pufoşi. Mâna Oanei devenise stăpână pe ea. Trasa, creiona, haşura cu siguranţă. Pasărea ei cu aripile deschise nu zbura spre cer, ci cobora pe pământ.

CORNEL. ÎNVIEREA

– Ce să vă spui io, mânca-v-aş, lasă-mă-n pace, singale, m-aşteaptă puradeii acasă.

– Gura! Până nu declari ce-ai văzut, nu te mişti de-aici.

Un poliţist tânăr şi speriat o ţinea pe ţigancă strâns de mână în timp ce ea se zbătea să scape şi se apucase să ţipe după ajutor cât o ţineau plămânii, amestecând cuvinte româneşti şi ţigăneşti, într-o limbă stranie.

Viorel o cunoştea pe ţigancă. Lambada, care-şi făcea veacul prin gară ghicind cui voia să o asculte şi furând din buzunarele cui nu voia. Încercase să o lipească la buchetul lui de fete, da-l liniştise un ţigan subţire, cu ochi mari şi mână iute, Mander. Scosese şuriul din mânecă şi-i suflase apăsat că asta-i trufanda. Şi că-i a lui. Viorel îşi ceruse iertare şi făcuseră pace. Numa' că acum îl costa. Trei sute pe seară. Oricât ar fi făcut sau nu fetele. Cu ce mai dădea la gabori, la cabinet, ca să aibă ăia grijă dacă o atingea vreun drogat pă vruna la porţelan şi să nu cheme vreun oagăr să dea raportu', nu mai era chiar o afacere pă plus. Da' se mai ţinea la suprafaţă. Era mare vânzoleală, plin dă cerberi şi dă guşteri la capu' peronului pă linia zece. Trenu' era oprit aşa, la jumate, înainte dă cap şi ăia erau îngrămădiţi pe la al doilea vagon. S-a uitat după pufarinele lui. Nu erau nicăieri. I se făcu frică, să nu fi păţit vreuna ceva. A luat-o la fugă pe peron, a depăşit o fată care alerga şi ea tot într-acolo, cu un microfon în mână şi încurcându-se într-un fir, care o lega de camera de filmat, cărată pe umăr de un băiat înalt şi foarte slab. A lovit o femeie, care rămăsese încremenită în dreptul unei bănci, cu privirea rătăcită, lângă care se agita, vorbind la staţie, un poliţist. Cu cât se apropia, cu atât îi bătea inima mai tare. Orice, dar să nu fi fost o fată de-a lui. Se ruga la Dumnezeu şi-i promitea în gând că dacă nu e, se lasă de prostii, când s-o mai întrema cu banii, şi se apucă de o afacere cinstită. Tot cu fete. Da' pă calculator. Era mai curat aşa.

Oamenii se buluceau la marginea peronului şi vreo trei agenţi de la Poliţia Gării se chinuiau să-i ţină la distanţă.

– Lasă-ne, maică, şi pe noi să vedem. Poate să-l mai ajutăm cu ceva. Uite, parc-a mişcat picioru', se tot împingea în faţă o bătrână cu părul alb scăpat din basma. Înainta greu. Cu mâna în care ţinea papornița îşi făcea loc şi cu cealaltă îşi trăgea haina, rămasă prizonieră printre cei din spate.

– Nu mai mişcă, bre, nimic, ce să mai mişte, nu-l vezi că-i tăiat ca o rudă dă salam? Da', nu vă supăraţi, domnu' poliţist, cum s-a întâmplat, bre, d-a căzut omu' ăsta acia?

Poliţistul nu-i răspunse bărbatului, care se apropiase de marginea peronului, cu servieta ridicată în dreptul pieptului, ca un scut, cu care îşi făcea loc prin mulţime. Văzuse o reporteră şi un cameraman care se apropiau şi îşi îndrepta ţinuta, ca nu cumva să se vadă

la televizor şifonat sau cu vestonul strâmb.

Viorel se strecurase nesimţit printre oameni ca să arunce o privire spre şine. De sub roţile trenului se vedeau, tăiate, o mână şi un picior cu genunchi cu tot. Rămăseseră pe terasament între şină şi peron. Erau de bărbat. Sângele era împrăştiat până sub locomotivă. Nu era nicio fată de-a lui. I-a venit să vomite.

– A văzut, bre, cineva ce s-a întâmplat acia? s-a întors bărbatul spre cei din jur.

– A văzut o ţigancă, care să tot ţinea după femeia aia d-acolo, să-i ghicească.

– Care, bre, femeie?

– Aia, care stă poliţaiu' lângă ea. Da' a luat-o garda, că să declare tot ce ştie şi nu mai e aci.

– Pă cine-a luat-o garda, că o văd aici?

– Pă ţigancă, pă cine, n-ai ochi?

– Am văzut şi io, da eream mai departe-aşa şi n-auzeam ce spune. Am văzut numa' că să certa. A venit d-acolo, dă la chioşc amândoi. El mergea în faţă şi io aşteptam o nepoată, să mai mi-aducă o sacoşe cu nişte scule de lână de la fie-mea, să le fac plovere pentru la iarnă la ăia micii.

Telefonul lui Viorel începuse să sune din nou. Era Sandu. S-a gândit să plece de-acolo, mai ales că senzaţia de greaţă nu dispăruse nici după ce vărsase într-un coş de gunoi. Dar ispita de a asculta toate amănuntele morbide din povestea femeii l-a ţinut pe loc. Sandu putea să mai aştepte.

– Lasă, bre, plovărele, că acu vine vara, zi cu amărâtu' ăsta d-acia, dă sub tren, o aduse la subiect bărbatul cu servieta.

– Păi, ce să mai zic. Femeia asta s-a luat aşa după el şi tot îi striga că să stea, că să-l întrebe nu-ş ce şi ăsta nu stătea şi când a ajuns acia, ea a început să-l tragă de haină şi ăla i-a dat o palmă şi a vru să plece şi aia s-a enărvat şi i-a dat un brânci.

Femeia povestea cu poftă, oamenii îi făcuseră loc să poată gesticula larg şi ea privea în toate părţile, să vadă ce impresie face. Ridica vocea, plusa, se scălda cu voluptate în atenţia de moment pe care i-o acordau toţi cei de faţă. Tocmai ce apăruse şi un băiat frumos. Ochii lui albaştri o învăluiau de sub părul negru, care-i cădea pe faţă, în bătaia

vântului rece. Mânca o bucată de cozonac şi asculta povestea ei.

– Da' el s-a împiedicat, nu-ş ce-a făcut, că a căzut pă şine tocma' când intra trenu' dă Iaşi în gară. Aia a fost. Nu ştiu de ce s-a certat, ce avea dă împărţit. Poate era nevastă-sa, poate fo ţiitoare, poate f'un neam, nu ştiu. Se uita vrăjită la Sebastian. El terminase cozonacul şi acum ronţăia nişte cornuleţe dintr-o pungă. Femeia nu mai ştia ce să spună. Ar fi vrut ca momentul ăla să dureze la nesfârşit.

– Da, clar avea ceva supărare. Pă urmă ea a rămas aşa, ca proasta. Nici n-a ţipat, nici n-a chemat pă nimeni. A văzut oamenii ăştia ce s-a-ntâmplat şi a început să strige. Da' a văzut şi conductoru' că a oprit trenu', nu vezi? Bine, că nici n-avea viteză, comenta ea atotştiutoare. Nici n-a ajuns la linie. Atuncea am fugit şi io. Aoleu, o fi venit nepoată-mea cu lâna.

Şi-a făcut loc printre oameni, uitând şi de ochii albaştri care o fermecaseră şi de scurta glorie de care avusese parte, şi a luat-o la fugă înapoi, la capătul peronului unde se zărea o fată bondoacă aşteptând cu o sarsana mare la picioare, uitându-se în toate părţile.

– Circulaţi, vă rog, circulaţi. Nu e nimic de văzut aici. Aşteptăm medicina legală şi procuratura, îi îndemna afectat unul dintre subofiţeri.

Sebastian se depărtă câţiva paşi, îndreptându-se spre banca lângă care aşteptau femeia şi poliţistul, pe care-i pomenise povestitoarea de mai devreme.

– Ai o ţigară?

Lângă el, un bărbat tânăr, scund şi slăbuţ, cu părul cânepiu şi ochi mici, aşezaţi prea aproape unul de altul, pe chipul fără culoare, aştepta un răspuns.

– Da, cred că mai am. Îmi ţii puţin punga? Le-am pus în rucsac. Aşa ajung mai greu la ele şi fumez mai puţin. Te-ai prins? Sebastian nu aştepta un răspuns şi Viorel nu considera că trebuia să-i dea unul. Mirosul de untură din cornuleţe îi făcea rău.

– Uite, că am găsit. Sebastian legă la loc gura rucsacului, ţinându-l pe piciorul cu care se sprijinea de banca din apropiere. Tot acolo se afla şi geanta femeii. Avea o baretă ruptă şi închizătoarea aurie, cu inimioare decupate, atârna abia mai ţinându-se prinsă într-un picioruş strâmb de metal, înfipt în ţesătura imprimată cu litere uriaşe de tipar. I-a dat bărbatului o ţigară, şi-a luat înapoi punga cu cornuleţe, pentru care făcuse complimente neverosimile unei scoabe între două vârste, care-şi întinsese pomana pe jumătate de masă

la biserică. Aia îi dăduse un pachet aşa, nesfinţit, că se fâstâcise, uitându-se în ochii lui mărginiţi de gene lungi, negre. Acum mânca din el. Nu mai avea chef să plece nicăieri. S-a tras mai departe de femeia de pe peron şi, măsurând-o printre pleoapele îngustate, şi-a aprins şi el o ţigară. Era curios să-i vadă chipul, dar ea şi-l acoperise cu o basma. Lângă marginea peronului curioşii se înmulţeau, pe măsură ce trenurile soseau în gară şi alţi călători coborau în staţie.

Bărbatul celălalt fuma lângă el şi vorbea la telefon. Parcă asculta o piesă radiofonică. Îşi putea închipui toată acţiunea doar din monologul lui.

– Alo, da? Aha, tu erai, frăţioare. Da' ce-ai? Parcă te-a lovit meteoritu'. Sau trenu'! Viorel râdea singur de gluma, care i se părea foarte izbutită. Ce-ai, praleo, dă gâfâi aşa? Po' ca să te-ajut? Ieşti în gară? Aşteaptă-l niţel pă Viorică, pretenaşu tău, că-s la o întâmplare de-ţi stă ceasu'. Orişicât, până să cadă un baştan pă şine, păşteam muştele pân gară, nu prea e mişcare la fetiţe. E ăştia toţi cu remorcile după ei. Cară damigene, nu să uită la damicele. Râse iar, încântat de jocul de cuvinte care-i ieşise. A stins ţigara de un stâlp metalic şi a aruncat mucul pe jos.

– Mă, ţeavă, ce-i cu tine, mă? Tu roveleşti, mă! Băi, pretenaş, tu plângi, mă! Cum, mă, a murit mă-ta? Când, mă, pretenaş? I-a făcut semn lui Sebastian să-i mai dea o ţigară şi el s-a executat. I-a şi aprins-o, iar Viorică i-a mulţumit din cap.

– Hai, mă că vin acuma. Dă ce l-ai bătut pă unchi-tu? P-ăia micii? Da', ce, e diliu? Pă sor-ta, nu? Păi unde o să stea? N-a chemat garda? Tre' să vedem când şi unde o băgăm pe maică-ta la somnu' dă veci. O punem cu ăsta d-aici. Stai, bă, c-am glumit. Am făcut şi io un spirit dă glumă, că te văd prea amărât. Lasă, pretenaş, că vedem noi. Cum nu ştii unde e copiii? Păi, unde să plece sor-ta cu ei? Lasă că-i găsim mâine, pă lumină. Lasă, mă, că nu păţeşte ei nimica. I-o fi dus Florica pă la f'un popă să le dea dă glojdeală şi nu-i lasă ăla pă drumuri, în noaptea dă Paşte. Lasă, că-i găsim şi pă copii îi dăm la fetele mele, până o îngropăm şi p-ormă ne descurcăm noi. Dă-l dracu' pă nen-tu Puiu. Vrei să-i luăm gâtu'? Am io nişte corecţionari, care nu taie numa' buzunare. Nu? Bine, hai că viu. A aruncat mucul de ţigară, fără să-l mai stingă. Se mai estompase şi greaţa.

– Vă rog să circulaţi, i se adresă omul în uniformă.

– Ce faci, bă, te dai mare? Mă vezi că plec şi te bagi în seamă? Ia vezi! Mulţam pentru cuie, salut, frăţie, şi să fie bine la toată lumea, le-a urat Viorel şi a luat-o la pas, răspunzând la alt telefon. Era una din fete. Pe măsură ce se îndepărta, vocea lui creştea în intensitate.

– Ce faceţi, fă, v-aţi blătuit cu gaborii? Unde, morţii mă-tii, umblaţi? Ce biserică, fă, ţi-a făcut mă-ta colivă, fir-aţi ale dracului dă paraşutele! Veniţi, fă, dracului! Ce lumânări la mort? La morţii mă-tii, dă penalistă. Treceţi încoa'.

Fărâma de jar aruncată pe peron continua să scoată un fum cenuşiu subţire. Sebastian se uita la el aşteptând să se stingă. Mânca din nou cornuleţe. Cu gura plină, şi-a mutat privirea spre femeia care-şi pironise privirea în gol. Basmaua îi alunecase pe ceafă. Era tipa care venise la Oana şi zisese că e maică-sa.

– N-auzi, domne, să circuli, se răţoi la el poliţistul.

– Stai, domne, că io o cunosc pe doamna asta şi vreau să vorbesc cu ea, se poate? Sebastian s-a apropiat de ea şi a scuturat-o uşor de braţ.

– Pleacă, domne, ce nu ne înţelegem aici? Doamna e martoră şi poate şi mai mult. Poate e făptuitoare. Aşteptăm Procuratura, ce dracu' nu eşti om dă înţeles?

– Domne, îl imită Sebastian, nu vorbi de ăla încornoratu' tocma' în noaptea asta, când tre' să s-ascundă că vine Jupânu' şi face lumină.

– Ce zici acolo, domne, ce Jupân, ce prostii bălmejeşti? N-auzi să te cari? Eliberează ringu', îl repezi poliţistul.

– Învierea, nene, Învierea, vine acu' mai repede ca Procuratura, rânji cinic Sebastian. Ia, vrei un cornuleţ?

– Pleacă, domne, cu cornuleţele dumitale, d-aici? N-ai treabă, nu te aşteaptă nimeni acasă dă Înviere? îl luă la rost omul, exasperat de insistenţa lui şi înspăimântat de posibilitatea ca procurorul să nu apară tocmai atunci.

– Lasă-mă, domne, s-o întreb de gagică-mea! N-auzi că o cunosc, că e mă-sa! schimbă tonul, încercând să-l convingă pe „omul legii“, cum zicea fătuca aia mai încolo, filmându-se lângă vagonul cu mortul, să îl lase să schimbe două vorbe cu femeia.

– Mata n-ai gagică? Şi dacă nu ştii unde e, nu vrei să afli? Hai, te rog io, fii băiat de comitet! Să nu mai zice ăştia că poliţia nu e cu noi. Sebastian se amuza observând dilema în care se zbătea bietul om.

– Bine, vorbeşte. Da', dacă apare dom' procuror, dispari. Că nu e voie. Şi dă şi mie o

ţigară. Nu e voie, pricepi? Îşi dădu cascheta uşor pe spate, îşi şterse broboanele de transpiraţie cu dosul palmei şi îl fixă pe Sebastian.

Fără să mai comenteze, actorul scoase din nou pachetul de ţigări şi, cu neplăcere, observă cum omul trage afară trei ţigări.

– Ce faci, nene, dai o terţă?

– Lasă, mă, băiatule, du-te şi vorbeşte cu aia, că numadăcât vine autorităţile şi gagică, ioc! Cauţi acu' în caru' cu fân. Şi mai ia şi foc de la lumânări, îl luă peste picior poliţistul, punându-şi o ţigară în gură, una după ureche şi una în buzunarul de la piept.

– Fânu' ia foc, a simţit el nevoia să explice poanta, pentru că Sebastian nu râsese şi era clar că nu înţelesese gluma.

– Sărut mâna. Ce faceţi aici? Unde e Oana? N-aţi rămas cu ea la cămin? N-aţi luat-o cu dumneavoastră?

Femeia tăcea uitându-se în gol. Nu schiţa niciun gest. Pe faţa ei nu se citea nimic. Trăsăturile nemişcate nu lăsau să răzbată nicio emoţie, niciun gând. Mâinile îi atârnau inerte pe lângă corpul înţepenit. Ţinea capul aplecat uşor într-o parte şi clipea rar. Sebastian s-a gândit că, poate, luase şi ea vreo pastilă. A zgâlţâit-o uşor şi atunci a părut că se trezeşte din amorţeală.

– Tu erai? Tu eşti băiatul ăla de la cămin, nu? Ce faci aici? Oana? Să ai tu grijă de Oana, da? Că eu n-o să mai pot. Pe mine o să mă ia. Io am făcut ceva rău, dar n-am vrut. Nu m-a ascultat. N-a vrut să mă asculte. Nu era bine ce voia să facă. Era rău. Acum n-o să mai facă. Da' eu n-am vrut. Eu am vrut să mă duc la Sturzeni. La bunica. La cimitir. Unde e şi tataia. Să aprind lumânări. Să Îl aştept pe Hristos Dumnezeu, să mă ierte. Am vrut să o iau şi pe ea, da' a fugit. Nu ştiu unde e. Să ai grijă de Oana. Să nu se mai vadă cu băiatul ăla. Ştii care. Ăla care era în cameră şi el. Nu e bine. Să îi spună Olga. Da? De Andrei, de băiatu' ăla, Max, da? Ai tu grijă să-i spună Olga.

– Cine e Olga? Cine e Andrei? Unde e Oana? a întrebat-o precipitat Sebastian, uimit de schimbarea asta de atitudine, speriat de liniştea ei stranie, neînţelegând nimic din ce-i spunea. Câteva firimituri de cornuleţ îi rămăseseră pe buze şi femeia nu-şi putea lua ochii de la ele. Staţia de emisie-recepţie a poliţistului prinse viaţă.

– Hai, băiatu', gata, cară-te că vine domnu' procuror, îl repezi agentul.

– Şi tu, madam, să vedem ce-i spui tu la dom' procuror, că i-ai aruncat un poliţist pă şine.

– Cum, ăla de pe şine e poliţist? De unde ştii? Ce, s-a făcut identificarea?

– Da, s-a făcut, că i-a căzut borseta pă peron. Domnu', lucra aci, la cefereu-marfă. Prindea borfaşii care fura din vagoane şi p-ăia dă-şi făcea industrializare acasă din şine tăiate şi fura cablurile dă tren, să le vândă. L-a recunoscut şi doamna Melania de la informaţii, din buletin. Da', nu ştim dă ce, că doamna nu vrea să spună. Hai, pleacă!

Sebastian şi-a pus rucsacul în spate şi s-a apropiat din nou de femeie. Ea l-a apucat strâns de mână. Unghiile ei rupte şi murdare s-au înfipt ca o cange în carnea lui. Vorbea încet, foarte rar şi apăsat.

– Ai grijă de Oana. Să-i spui că am rezolvat eu. Că acum totul e bine. Eu l-am rugat. I-am spus că nu e bine. Se uita concentrată spre şinele de tren, unde sângerau resturile poliţistului.

– L-am rugat să uite. Am vrut să-i dau bani. Da' a râs de mine. A zis că o să se umple el singur de bani, de o să ne îngroape pe toţi. Pe care în pământ, pe care în bani. N-a vrut să înţeleagă. A râs şi de Oana. Acum n-o să mai râdă. N-o să se afle nimic. N-o să ştie nimeni. Să n-o mai laşi cu băiatul ăla. Şi să nu-i spui altceva. O să fie bine. E secret. Acum e bine. Să-i spui, auzi?!

În capătul peronului îşi făcuse apariţia un grup de bărbaţi, cu pardesie închise la culoare, cu serviete negre şi, pe lângă ei, câţiva oameni în uniforme. Cu ei mai era şi un bărbat în haină de ceferist. Gesticula agitat şi vorbea fără încetare. Probabil mecanicul trenului de Iaşi. Jandarmi, poliţişti, gardieni. Unul trăgea de o ţigancă tânără, care se zvârcolea să scape, blestemând de toţi sfinţii. În spatele lor, un grup pestriţ de fete, îmbrăcate sumar şi vopsite strident, se lupta să-i depăşească. Ţipau şi se înjurau cu jandarmii, care voiau să le îndepărteze. Sebastian se luptă, la rândul lui, cu femeia ca să-şi elibereze mâna, în timp ce ea îi tot spunea să aibă grijă de Oana, că de toate celelalte s-a ocupat ea. Când a scăpat din strânsoare, a văzut urmele adânci şi roşii din carnea lui ca o pecete a răului. I s-a făcut frică. S-a depărtat de femeie şi, înainte de a pleca, a mai aruncat o privire către mortul tăiat şi târât de trenul de Iaşi. Femeile ajunseseră şi ele drăcuind de mama focului şi armata, şi jandarmeria, şi poliţia. Sebastian se ghemuise pe marginea peronului şi se uita. Piciorul tăiat rămăsese îmbrăcat într-o bucată de stofă neagră, încălţat cu un ciorap bej, rulat spre gleznă şi cu un pantof maro, uzat, cu şiretul legat corect.

– Săracu, Dumnezeu să-l ierte! Am auzit că era gabor, da' era şi el tot om. Tocma' în

noaptea asta...

Sebastian s-a întors spre fata care se ciucise lângă el, încercând în zadar să-şi acopere fesele cu fusta minusculă şi nu s-a mirat deloc văzându-i părul vopsit în violet fosforescent. În noaptea asta nimic nu mai putea să-l uimească.

– Lasă-mă, domne, în pace să-i aprind şi lu' creştinu' ăsta o lumânare.

Fata se smucea să scape din mâna unui jandarm, care o trăgea mai departe de marginea peronului, încercând să o ducă lângă prietenele ei, care începuseră deja să flirteze cu soldaţii.

– Da' ce mama dracului, nu sunteţi şi voi oameni? Zace ăsta sub tren de două ore şi nu i-aţi pus şi lui o candelă la căpătâi. Ptiu, ruşine să vă fie! Şi vouă, se întoarse către mulţimea de oameni care o privea cu dezaprobare, că sunteţi femei bătrâne! Şi mai ziceţi că aveţi frică de Dumnezeu. La ce vă holbaţi, bă, săracilor? Ăsta a scăpat, gata! Acu' voi sunteţi la rând, rânji la ei, mestecând gumă. Pe urmă s-a întors spre Sebastian.

– Tu ştiai că ăştia de mor în noaptea de Înviere merge în rai? Ăsta o merita? Că, dacă nu, a avut mare noroc.

Candela roşie pâlpâia timidă pe gresia murdară, printre mucuri de ţigară şi bilete de tren mototolite.

Mâna tăiată chiar din încheietură rămăsese cu palma în sus. Nu se vedeau liniile sorţii. Era murdară şi plină de sânge. Lângă ea, spart, se afla un telefon mobil. Printre degetele strivite şi răsfirate, Sebastian a mai văzut un obiect mic, negru, din plastic. Lumina becurilor nu-l ajuta. Şi-a mijit ochii şi i s-a părut că ar fi fost un stick de calculator. Spart şi el. Acolo o fi fost secretul despre care vorbea femeia.

– Dumneavoastră de-acolo, vă rog să părăsiţi perimetrul. Un bărbat în costum închis la culoare, cu un pardesiu elegant pe umeri, i se adresa autoritar, invitându-l ferm să plece.

– Păi, ce faceţi, domnilor, lăsaţi să se contamineze scena crimei? i-a luat la rost omul pe subofiţerii care îl aşteptaseră. A mai rămas să-i lăsaţi pe toţi la taifas cu martora şi facem o şezătoare, o dăm dracului de anchetă!

Sebastian s-a ridicat fără să-şi poată lua ochii de la ce mai rămăsese dintr-un bărbat, care cu puţină vreme înainte avea planuri.

Dintr-odată, glasul a zeci, sute de clopote acoperi toată zarva şi neliniştea, spaima şi răceala nopţii.

– A înviat Domnu' Iisus, şopti un ceferist bătrân.

EPILOG

Un copil se desprinde din mâna mamei, se apropie de o bătrână adormită pe treptele ude ale unui bloc, aprinde cu lumânarea lui o candelă răsturnată şi o aşază lângă ea.

Un bărbat cu părul alb, murdar de noroi amestecat cu sânge, îşi curăţă pantofii.

O fată caută ocrotire în iconiţa de aur pe care o strânge în pumn şi se culcuşeşte între frăţiorii ei adormiţi.

Trei băieţi sparg uşa de la subsolul unui bloc şi într-o boxă, printre borcane de murături, dulceţuri şi butoaie cu varză, îşi pregătesc seringile.

Doi soţi coborând din loja oficialităţilor sting lumânările înainte de a se urca într-o maşină luxoasă, fără să-şi vorbească.

O femeie se roagă în capela rece a unui spital, pentru soţul ei aflat pe masa de operaţie.

Un copil se joacă pe calculator şi lumea se rezumă pentru el la scorurile din Elite Forces Warfare.

O fetiţă visează că o păpuşă Barbie uriaşă îi aduce în dar un iepuraş.

Doi băieţi iau lumină şi se despart în poarta bisericii.

O femeie cu doi copii ţinând-o de poala rochiei stinge lumânarea de grindă.

Un bărbat zace, pentru că umilinţa unei bătăi îl doare mai tare decât coastele rupte.

Un tânăr plânge neputincios la căpătâiul mamei sale moarte.

O femeie pune masa pentru familia ei.

Un băiat şi o fată ciocnesc ouă roşii pentru un prunc nenăscut.

O târgoveaţă pleacă de la biserică, mulţumită că a apucat să se mai spovedească şi să se mai împărtăşească o dată, jucându-se cu o brăţară subţire din aur.

Un actor a adormit pe o bancă în sala de aşteptare de la clasa a ll-a, lângă o bătrână care molfăie un picior de pui.

Un bărbat doarme pe canapeaua din biroul lui de la etajul patru.

O bătrână se uită pe geam, mâncând o prescură şi aşteptându-şi nepotul să ciocnească ouă roşii.

O femeie deschide televizorul şi îşi vede sora încătuşată şi soţul tăiat de tren.

O fată îşi scoate din urechi cerceii cu piatră roşie şi îi pune într-o cutiuţă de lemn.

Un taximetrist se întoarce acasă, nemulţumit de câştigul din noaptea de Înviere.

Un băiat îşi sună iubita, ca să-i mai dea o şansă, dar i se răspunde *„abonatul nu poate fi contactat, reveniţi“*.

Pe străzile oraşului o ploaie măruntă se joacă stingând la întâmplare flacăra lumânărilor.

31.01.2014

NOTE

1 - File din istoricul corespondenţei sms dintre Laura şi Laurenţiu:

Ştii, fără nicio premeditare, astăzi am îmbrăcat, ciclic, probabil, rochia verde pe care o purtam când te-am cunoscut. Şi mărul din sticlă de Murano la gât. Ştiai că în folclorul nostru mărul nu e simbolul ispitei, ci semnul iubirilor interzise?

Expediat: 22:30:25 20/05/ Mesaj remis L/număr necunoscut

Sunt la tenis de masă. Ce bine e la non-stop. A fost complicat la muncă şi lung (ştii şi tu) şi mi-e dor de tine şi mă uit la poza ta, pe display, până te-nvăţ pe de rost şi tot mie nu-mi place că pleci de fiecare dată... şi ăştia au pus aici o muzică tristă rău, parcă special să mă amărască pe „situaţia asta de iubire"... mi-am luat de la firmă adidaşii pe care mi i-ai adus acum o lună din Spania şi i-am încălţat frumos. La tenis nu a mai venit nimeni şi singur nu pot juca. Sânii tăi mi-ar fi pernă bună acum... faptul că te iubesc e de bine, pentru că, uite, am cu cine sta aici... laura, aura, uraaa, aaaa!

Recepţionat: 23:41:12 20/05/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut

Cred că o dată la şapte ani, destinul se amuză şi mă mai scoate din crisalidă şi, ca pe fata aia din Pădurea adormită (dar, cu dinţii proaspăt periaţi), mă aruncă în competiţii fără premii.. Ce „mă" râd de „revelaţiile" astea. Bună dimineaţa, ochi verzi. (Prieten o să-mi fii pe la prânz, „absenţă" mai pe seară.)Pe urmă închid telefonul să nu mă enervez. Pe urmã îţi scriu mesaje de-alea „supăratele". Şi pe urmă... Aşa că „bună dimineaţa" (fără să pun la îndoială că ar putea, chiar, să fie „bună", după câte semne obscene mi-am făcut cu un taximetrist căruia, ce-i drept, ca o răzbunare pe breaslă, i-am tăiat faţa).

Expediat: 08:14:05 02/06/ Mesaj remis L/număr necunoscut

Acum e prânz, deci te-ai metamorfozat în „prieten" al amiezei. Să-ţi spun adevărurile alea - pe care nu le ştie nimeni - 1. a înnebunit lumea! şi 2. dragostea e un lucru mare, pentru că atunci când nu fugi de ea, poţi să o gestionezi. E o apoftegmă. Hai, gata, cred că de alea „supăratele" te scutesc azi. Ţi-am scris cât să te plictiseşti destul până mâine.

Expediat: 13:27:07 02/06/ Mesaj remis L/număr necunoscut

Einstein a descoperit acum 80 de ani că starea de frig nu există. Ceea ce considerăm noi Rece e, de fapt, absenţa căldurii. Socotea căldura o măsură a vitezei cu (sic) care se mişcă atomii ce compun un corp. Când corpul este cald, atomii lui se mişcă mai repede. Astfel temperatura de „0 absolut", reprezintă absenţa totală a căldurii, momentul în care orice mişcare atomică încetează... o adiere îngheţată se insinuează în jurul inimii mele.

Recepţionat: 01:34:10 06/06/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut

Încercam fără succes să-mi imaginez cum eşti îmbrăcată. Tonul fiind oficial, n-am reuşit să-l leg de nimic. Exact la fel cum ai încerca tu să legi dorul meu de tine cu seratele tale culturale.

Nişte ţigani s-au gândit c-ar fi potrivit să fure cireşele oamenilor şi să mi le vândă. Iritaţi că pentru asta era necesar să se tot urce în cireşi, au simplificat procedura şi i-au tăiat. E scandal. Şi vor să îmi găsească şi mie o vină. Bogătan bucureştean cu firmă... sunt la primărie la negocieri. Că, dacă nu eram eu, nu se întâmpla nimic. Eu caut, la fel ca ei. Dar altceva. O soluţie care să mi te-aducă în braţe, pur şi simplu, fără să mai urc munţii care ne despart, pe care chiar acum, i-aş face câmpii.
Recepţionat: 14:01:33 17/07/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut
Îmbrăcată: în roşu şi alb, aproape ca cireşele tale; Tonul: azi, colocvial, amical, pe alocuri, la alţii, pasional. Ţiganii: peste tot, chiar dacă „ai mei“ sunt români. Dorul: tolănit în zbuciumul zilelor în care taci. Munţii: răbdători. Câmpiile: atotştiutoare. Noi: noi, aşteptare, îndoieli, elanuri, retrageri, elaborări, refugii spontane, scrupule, gândul dintâi, reflecţia, bucuria goală, pripeala,rezistenţa moralei, dreptul natural al instinctului, învârtitul în cercul strâmt al argumentelor speculative. Laurenţiu, tu.
Expediat: 14:04:15 17/07/ Mesaj remis L/număr necunoscut
Vorbim. Te sărut-iubesc.
Recepţionat: 02:33:56 20/08/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut
Uimeşte-i cu ceva lejer, ceea ce tocmai m-am trezit şi te-am visat cu un semi-vis. Te iubesc, iubita mea.
Recepţionat: 9:20:16 30/09/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut
Merg să salut nişte francezi şi revin. De fapt, te iau cu mine. Te iubesc, măi, iubita mea deşteaptă, măi...
Recepţionat: 17:25:58 30/10/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut
În drum spre Cluj, te iubesc.
Recepţionat: 11:39:28 13/10/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut
Lichefiată, ziua se scurge în pământ; de atâta pustiu, s-a ascuns în inima fiecărui strop de ploaie şi ropoteşte în spaima rece a tăcerii, pe ţigle, pe asfalt, pe oameni, pe câinii străzii... Desluşesc, în tihna neliniştilor care mă pândesc în pragul amiezei, al amurgului, al nopţii, toate sensurile cuvântului „dor“.
Expediat: 15:08:42 13/10/ Mesaj remis L/număr necunoscut
Judeţul Cluj nu-ţi oferă niciun prilej să opreşti. Înarmat cu un costum penibil şi cravată în dungi, împrumutată, mă-ndrept, resemnat, spre o nuntă în familie. La Turda. Tot în familie şi tot azi, dar la Piteşti, unchiu' Tonel, cel care mă căra în spate până în pădure şi avea claxon cu melodie la Pobeda, de ne mândream tot neamul cu el prin sat şi copiii fugeau după maşină şi-l rugau să mai claxoneze, unchiu' Tonel, cel mai domn la oraş dintr-ai lui Lisandru, a murit.
Recepţionat: 18:37:48 19/10/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut
Stau „tras pe dreapta“ şi mă uit la potopul care se revarsă cosmic peste amărâtul ăsta de oraş. Dacă n-ai un motiv bun să te arunci în „trafic“, e bună poziţia de outsider. Am trăit astăzi una

din zilele acelea absurde care-l fac pe Urmuz banal şi previzibil. Trec pe lângă mine, rar, fâşii de lumină într-o dinamică fragmentară. Ploaia descompune mecanica firească a mişcării şi alcătuieşte o realitate paralelă, surprinzător de coerentă în intimitatea ei răsfirată. Nu ştiu cum se face, dar mă obişnuiesc fără tine. E în ordinea întâmplărilor.
Recepţionat: 23:09:22 20/10/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut

2 - File din istoricul corespondenţei SMS dintre Laura şi Laurenţiu
Sunt undeva în munţi, e un soare blând de iarnă, ierburile uscate, iar aerul limpede. Eşti peste tot!
Recepţionat: 16:17:29 22/12/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut
E bine, atunci! Tocmai credeam că sunt singură, undeva, în Bucureşti, sub o lumină cinică, între betoane impersonale, într-un aer, fără aer!
Expediat: 16:18:22 22/12/ Mesaj remis L/număr necunoscut
Nici vorbă! Sunt cu tine, aici!
Recepţionat: 16:19:39 22/12/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut
Ce bine că aici e doar o proiecţie a mea dintr-un vis urât!
Expediat: 16:20:29 22/12/ Mesaj remis L/număr necunoscut
Mai am puţin şi îmi termin treaba. Apoi, pornesc rapid spre „proiecţie“
Recepţionat: 16:22:54 22/12/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut
Să ai grijă de tine. Proiecţia are nevoie de percepţie…
Expediat: 16:23:09 22/12/ Mesaj remis L/număr necunoscut
Mi-e dor…
Recepţionat: 16:24:14 22/12/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut
…de normalitate, de pace, de tihnă, de împărtăşire…
Expediat: 16:25:49 22/12/ Mesaj remis L/număr necunoscut
Da, şi de ele… Dar, mai întâi, de tine!
Recepţionat: 16:26:56 22/12/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut

3 - File din istoricul corespondenţei SMS dintre Laura şi Laurenţiu
Îţi sunt cu gândul alături. Ai grijă de tine.
Expediat: 15:01:44 01/01/ Mesaj remis L/număr necunoscut
Mă simt nedreptăţit. Ziua începe să se sfârşească. Nu pot ierta ce mi se întâmplă.
Recepţionat: 18:02:49 01/01/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut
Ce-am făcut? Ce-am spus? Răspunde-mi, că înnebunesc!
Expediat: 18:03:12 13/10/ Mesaj remis L/număr necunoscut
O să îţi spun cândva. Trebuie să mă adun...
Recepţionat: 18:27:58 01/01/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut

Până atunci înnebunesc. Spune-mi! Nu îţi dai seama ce îmi faci?
Expediat: 18:28:42 13/10/ Mesaj remis L/număr necunoscut
Sincer, în clipa asta nu mă interesează decât „eu". Vreau să citesc, să dorm, să fac doar ce îmi face MIE bine...
Recepţionat: 20:34:11 01/01/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut
Trebuie să plec din nou la Cluj. Mama Ginei a deschis acolo un punct de lucru al firmei. Mă uit pe net. Am citit că la Palatul Copiilor, în fostul sediu al Securităţii la subsol, în trei celule, sub tone de pământ, zidite cu pietre din Evul Mediu, s-ar afla 12 bărbaţi şi o femeie, aduşi de la judecătorie şi ucişi acolo. Vara trecută nişte arheologi au dărâmat zidul. Văd imaginile. Zgomot, praf, presă şi o lumină crudă de neon şi de neom.
Recepţionat: 07:07:19 04/02/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut
Îţi mulţumesc din suflet că mă faci părtaşă la ce faci şi la ce simţi. Tristeţea mea a încetat acum că nu m-ai uitat. Probabil, gândul îndelungat spre sufletul tău a deschis căi. E adevărat, am o tendinţă bizară de a-mi refuza dreptul la speranţă. Ciudat sau nu, de câte ori citesc un mesaj de la tine, îţi aud vocea şi îţi simt privirea. Este vorba de lumină, foarte multă lumină! Îţi mulţumesc pentru toată lumina pe care mi-o dai.
Expediat: 07:08:42 04/02/ Mesaj remis L/număr necunoscut
Mă uit în documentarul ăsta, cum pe 20 metri pătraţi, cel care a filmat, a surprins o menajerie pe care să fi vrut cineva să o compună nu izbutea: deţinuţi politici, procurori, presă, muncitori, jandarmi şi, sigur, securişti. Întreb şi eu, în gând, despre justiţia divină. Nu ştiu ce m-a apucat. Poate, pentru că acolo nu pare să fi întrebat nimeni. Mă uit cum au mutat pământul de pe oase, cărându-l cu găleţi de superlavabilă, într-un camion.
Recepţionat: 07:14:19 04/02/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut
Mi-e dor de tine, Laurenţiu. Îmi vine să las totul şi să te urmez. Dar tu? Tu eşti gata să sacrifici totul pentru mine?
Expediat: 07:17:22 04/02/ Mesaj remis L/număr necunoscut
Femeie, drama noastră e simplă şi veche de când lumea. E vorba despre un univers în varianta sa măruntă, personală, usturător de apropiată. În cele din urmă, este vorba despre căutarea noastră ca entităţi sufleteşti. E vorba despre piciorul de pe grumazul tău şi despre zâmbetul care însoţeşte gestul. Tu nici nu vezi ce a făcut preţiosul tău soţ din viaţa ta. Un nimic.
Recepţionat: 07:18:19 27/02/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut
Da, poate ai dreptate. Dar unde să fug de propria mea viaţă? Cum să izolez sursa care generează nimicnicia în care trăiesc? În zile ca astea, ca să nu îmi tai venele, caut fericiri simple: respir, mă uit la oameni. Mă gândesc la tine. Te iubesc. Na, uite că am spus-o. Îţi scriu, îmi răspunzi… îmi răspunzi?
Expediat: 07:31:21 04/01/ Mesaj remis L/număr necunoscut
Să ai o viaţă bună, Laura! Nu ştiu ce altceva să îţi spun. Speranţele tale se leagă de un suflet pe

moarte. Nu am ce să îţi dau. Sunt mort ca toţi cei din celulele alea.
Recepţionat: 07:33:16 04/02/Aşteptare detalii remitere L/număr necunoscut
Cum poţi să îmi spui simplu să am o viaţă bună!? Laurenţiu, ce se întâmplă?
Expediat: 07:35:12 04/02/ Mesaj remis L/număr necunoscut
Laurenţiu, răspunde-mi!
Expediat: 07:36:37 04/02/ Mesaj remis L/număr necunoscut
Laurenţiu, tăcerea ta mă sperie!
Expediat: 07:35:12 04/02/ Mesaj remis L/număr necunoscut
Laurenţiu...
Expediat: 07:36:31 04/02/ Mesaj remis L/număr necunoscut

4 - – *Where were you, oldman, wait you.*/Ce faci, bătrâne, te-am aşteptat la lansare!
– *Couldn't be there.*/ N-am putut să ajung.
Wait a minute, aud chestii ciudate la bucătărie./Aşteaptă puţin.
Don't worry about it./ Nicio problemă.
Right here. What's up? Parents over shoulder?/ Sunt aici. Care-i treaba? Ai bătrânii pe cap?
*Same shit different day. Situation Normal, All F***ed Up. Please, don't ask. Mom and dad are fighting. Again.*/ Acelaşi rahat, altă zi. Asta-i normalitatea, belită. Te rog, nu întreba. Maică-mea şi taică-meu se ceartă. Iar.
Oh, I see. Sorry. know how you feel/ Înţeleg. Îmi pare rău. Ştiu cum e.
Never mind.Tell you face to face./ Nu contează. Îţi povestesc când ne vedem.
Don't worry about it. Same everywhere. Take my advice. Don't think. Go to sleep. Tomorrow is another day. Thank God it's Friday/ Nu-ţi face probleme. La fel, la toţi. Ascultă la mine. Nu te mai gândi. Culcă-te. Mâine e altă zi. Slavă Domnului că e vineri.
Too tired to talk? See you tomorrow./ Prea obosit pentru taclale? Pe mâine.
Thanks. Good night! ☹/ Mersi. Noapte bună.
You're welcome. Good night./ Cu plăcere. Noapte bună.

5 - Ce-ai spus?

6 - Nu am priceput.

7 - Ne jucăm de-a ghici ce-ascund.

8 - Nu sunt eu la comandă aici!

9 - Şeful.

10 - Persoană neînsemnată.

11 - Îţi bagi nasul în treaba cuiva pe-aici?

12 - Puştoaico!

13 - A vorbi în limba maternă e o chestiune patriotică de onoare.

14 - Afară, dispari, liber, marş, nenorocitule!